

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONTY JAY

WHAT IS LOVE
WITHOUT
OBSESSION?

HOLLOW BOYS BOOK THREE

THE
BLOOD

we crave

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Arzuladığımız Kan
Monty Jay
Telif Hakkı© 2022 Monty Jay tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu yayının hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya diğer yöntemler de dahil olmak üzere hiçbir şekilde veya yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Kapak Tasarımı: Opulent Designs
Düzenleme: One Love Editing ile Sandra
Sandra Shipman tarafından redaksiyon
[AJ Wolf Graphics](#) tarafından
formatlama

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı
Adanmışlığı
Tetikleyici Uyarı
Çalma Listesi
Harita
Alıntı
Önsöz
Birinci Bölüm: Hayalet İkinci
Bölüm: Açıklama
Üçüncü Bölüm: Sağlıksız Bir Takıntı
Dördüncü Bölüm: Ölümle Bir Anlaşma
Beşinci Bölüm Ormanda Yerde Bir Altıncı
Bölüm: Ölü Adamın Sonu
Yedinci Bölüm Her Zaman Soğukta
Kaybolmak Sekizinci Bölüm Bir Satranç
Oyunu Dokuzuncu Bölüm Unutulmuş
Yerler Onuncu Bölüm Tepedeki Bahçe
On Birinci Bölüm: Tut Şu Küreği On
İkinci Kırmızı Güller, Kırmızı Güller
On Üçüncü Bölüm: Kurallara Göre Oynamayı
Öğrenin On Dördüncü Bölüm: Anahtarlar
Arasında On Beşinci Bölüm: Tüm Bu Kötü
Oyunlar
On Altıncı Bölüm: Kardeşlerin Savaşı Acıdır On
Yedinci Bölüm Kızıl Pus Bölüm Onsekiz:
Kabus Sirkisi
On Dokuzuncu Bölüm: Kan
Banyosu Bölüm Yirmi: Piyanist
Adam
Bölüm Yirmi Bir: Sudaki Kan Bölüm
Yirmi İki: Örümcek Isırıkları Yirmi Üç:
Köken Hikayesi
Bölüm Yirmi Dört: Bir Aralık Günü Teşekkür Ederim
Daha fazlasını ister misiniz?
Yaktığımız Gerçekler I.
Perde
Birinci Bölüm: Yaratılış
Sonsöz
Monty Jay tarafından
yazılan kitaplar Stay
Connected

Benim gibi Queen of the Damned'i izleyip kan tutkusu geliştiren herkese. Bu kitap sizin için. Ve bu kitabın mücadelesi boyunca yanımdan hiç ayrılmayan arkadaşlarım için. (Birçoğu vardı) Size borçluyum.

TETIKLEYİCİ UYARI

Okuyucuların olay örgüsü uğruna körlemesine gitmelerini seviyorum, ancak bunun karanlık bir romantizm olduğunu önceden belirtmenin önemli olduğunu hissettim. Hassas konular, cinsel saldırı, seri cinayet, grafik şiddet, kan, din sorunları, kendine zarar verme, psikopati ve diğerleri ile ilgileniyor. Bu konulardan herhangi veya benzerleriyle ilgili bir sorunuz varsa, lütfen devam etmeyin.

OYUN LİSTESİ

Kağıt Aşk - Allie X
Killing Me Softly With His Song-Fugees, Ms. Lauryn Hill Vampires-
Godsmack
Öğretmenin Evcil Hayvanı-Melanie
Martinez Tatlı Seri Katil-Lana Del
Rey Seri Katil-Moncrieff, YARGIÇ
Bay Sandman-SYML
Let it Bleed-Unlike Pluto
The Hearse-Matt Maeson
Once Upon a Dream-Lana Del Rey A
Girl Like You-Edwyn Collins
Hayalet-Natasha Blume
Fanteziler-Llynks
Ulusal Marş-Lana Del Rey Kardeş-
Matt Corby Ailesi-Badflower
Kill of the Night-Gin Wigmore
Obsessed-Mariah Carey
Görüşürüz Bleed-Ramsey
Seni Parçalara Ayırmak-İntikam İstiyor
Summertime Sadness-Music Box Mania Paparazzi-
Kim Dracula
Angel of Death-Manchester Orkestrası
Şeytan Takım Elbise Giyer ve Kravat Takar-Colter
Wall Limbo-Freddie Dredd

Find the full playlist [here](#)

"Bizler kan bağıyla bağlıyız ve kan, dili olmayan bir hafızadır."

-

Joyce Carol Oates

thirteen yıllar önce

PROLOGUE

"Scarlett, uyan."

Uykunun sisi zihnimi temizlemeye çalışıyor ama annemin tersini isteyen sesine rağmen buna karşı koyuyorum. Battaniyesine daha sıkı sarılıyorum, kahve ve vücut losyonunun kokusunu içime çekiyorum, rahatlatıcı kokunun beni rüyalarımın geri çekmesine izin veriyorum.

Tamamen şekerden yapılmış bir ülkenin hayalini kuruyordum. Bu bir Willy Wonka şaheseri idi - meyhan kökünden yapılmış çimler, sakızlı tabureler, çikolatadan tahtalarla inşa edilmiş evler ve sertleştirilmiş şekerden yapılmış yollar.

Midem açlıkla burkuldu, tanıdık bir istek içimi kasıp kavurdu. Annemin sürekli uyarılarını duymak zorunda kalmadan istediğim kadar tatlı yiyebileceğim rüyama geri dönmek istiyordum.

Haklı olduğunu biliyorum, o kadar şeker bir gün dişlerimi çürütecek. O her zaman haklıdır. Yine de, kendimi bırakmaya ikna edemiyorum. Bir şeyi benim şekeri sevdiğim gibi seviyorsan olmaz.

Pek çok şeyde böyleyimdir.

"Scarlett Lyra Abbott!" Soğuk parmaklarını kolumda hissedebiliyordum, iliklerime kadar ürperiordum. Ama tüylerimi diken diken eden sadece dokunuşu değildi. Ses tonuydu. Tam adımla asla böyle kullanmazdı. Hiçbir zaman.

Aciliyet. Korku. Panik.

Gözlerimi açtım, içimde bir yerlerde bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Bu onun ders için yataktan kalkmak istemediğimde beni uyandıran sert sesi ya da dağınık bukalelerimi taramayı reddettiğimde kullandığı katı ses tonu değildi. Bu farklı hissettirdi.

Gürültülü bir esnemeyle doğrulduğumda elim gözüme gidiyor, sersem zihnimdeki uykuyu siliyor. Güneş hâlâ doğmamış; aydan gelen beyaz ışık huzmeleri yatak odasının penceresinden içeri sızıyor. Güneş doğmadan hemen önce evin içinde dolaştığını duyduğum, annemin bir hayvan kurtarma barınağından laboratuvarına aldıktan sonra beslediği iki piton olan Swirl ve Mocha'yı besleyen annem için bile çok erken. İkisi de çalışılamayacak kadar kötü beslenmiş ve istismara uğramıştı, bu yüzden onları eve getirdi.

Ne yazık ki onlarla oynamama izin verilmiyordu ama bazen o bakmadığında parmaklarımı Swirl'in pullarında gezdiriyor, elmas şeklindeki kafasının üstünü kaşıyordum. Parmağımı kafesine daldırdığım ilk ve tek seferde bana vurmaya çalışan Mocha'dan çok daha nazikti.

"Sorum ne anne?" Fısıldıyorum, açık gözlerime rağmen küçük sesim hâlâ uykuyla maskelenmiş durumda. "Sanırım-"

Gıcırtdı.

Birinin ayak seslerinin ağırlığı koridordaki döşemelere baskı yaparken kelimeler dudaklarında kayboluyor. Hayatım boyunca içinde büyüdüğüm bu Viktorya dönemi klasiği, kasaba kurulduğundan beri burada ve annem sadece gerekli olanları yeniledi. Evin tarihini korumaktan keyif alıyor. Öte yandan ben, kapıların her esintide inlemesinden ve suyun ısınmasının sonsuza kadar sürmesinden nefret ediyordum.

Yatak odasının kapısına doğru bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Anne?"

Sesimdeki korku beni korkutuyor ama annemden yayılan korku kadar değil. Elleri kollarıma dolanıyor ve beni yataktan aceleyle çekip çıkarıyor. Oda'nın dışında neler olup bittiğini görmek için beni de yanında götürceğini düşünüyorum ama onun yerine beni dolaba doğru çekiyor.

"Scar, saklanmanı istiyorum, tamam mı?" Yeşil gözleri benimkileri yansıtıyor ve sakın kalmaya çalışıyor, ama sinirlerini görebiliyorum. "Dolabın içinde kal ve ben seni almaya gelene kadar dışarı çıkma, tamam mı? Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım. Muhtemelen içeri giren bir hayvandır."

Beni dolabın karanlık boşluğuna doğru iterken giysilerinin sırtıma değdiğini hissediyorum. Gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanmaya başlıyor, anneme bakarken su görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Ama anne, ne hakkında-"

"Her şey girecek, Scarlett. Söz veriyorum. Sadece burada kal. Bir saniye içinde döneceğim."

Bunu açıklayamam. Nereden başlayacağımı bilemiyorum ama yalanı *hissede biliyordum*. Muhtemelen geri döneceğine, köpek kapısından içeri girenin sadece bir rakun ya da keseli sıçan olduğuna inanıyor olsa da, ben inanmıyorum. Bir şeyler yanlış geliyor. Sanki bana geri dönmeyeceğini biliyormuşum gibi ve kendime ne söylersem söyleyeyim, bu his beni terk etmiyor.

Kalbim ağrımaya başlıyor, donuk ve ısrarcı, sanki biri orga ağır bir tokmakla vuruyormuş gibi. Sahip olduğum tek şey o. Dünyaya karşı biziz. Ve sadece bu düşünce bile onun elini tutmamı sağlıyor, gitmesine izin vermeyi reddediyorum.

Gitmesine izin verirsem bir daha geri gelmeyeceğini biliyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, tuzlu tadı ağzıma damlıyor.

"Anne, ben-" Sesimden korkarak, ona ne hissettiğimi nasıl açıklayacağımı bilemeyerek mırıldanıyorum. "Korkuyorum. "Korkuyorum.

-"Boğazımda düğümlenen duygularla boğuluyorum. "Beni bırakma."

Elini yanağıma koyup beni soğuk elleriyle nazikçe tutarken bakışları yumuşuyor. Dokunuşuna doğru eğiliyor, ona yakın olmanın verdiği rahatlığı kovalıyorum. Tüm küçük kızların annelerinden duydukları rahatlığın peşindeyim.

"Korkma Scar. Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyor ve eğilip alnıma bir öpücük konduruyor, "Seni seviyorum, tatlı kızım."

Ona kalmasını söyleme şansım olmadı. Ne hissettiğimi, aslında neden korktuğumu anlatmaya çalışıyorum. Dolaptan geri çekiliyor, kapıyı sadece benim bakabileceğim küçük bir aralık bırakacak şekilde kapatıyor.

Elimi göğsüme koyup göğüs kafesimi ovarak orada zonklayan acıyı dindirmeye çalışıyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Küçük ellerim yukarı uzanıyor, üzerimdeki kıyafetlerinin kumaşını hissediyor ve umutsuzca askıdan kazaklarından birini çekiyorum.

Kendimi yumuşak, pelüş malzemeye bir battaniye gibi sararak sakinleşmeye çalışıyorum. Kolunu burnuma bastırıyorum, tanıdık kokusunu içime çekiyorum, içimdeki bu duygudan kaçınmak için her şeyi denemeye hazırım.

Kapıdaki aralıktan, uzun bedenine bir bornoz sarmasını ve kapıya yaklaşmadan önce kurdeleyi beline sıkıca bağlamasını izliyorum. Ay, koyu renkli parke zeminden yansıyarak bir spot ışığı gibi onu takip ediyor. Onun koridorda kayboluşunu görmeye hazırlanırken nefesimi tutuyorum ama kapı kolunu tutmaya bile fırsat bulamıyor.

Kapı, hafif rüzgâr çarpmış gibi gelişigüzel itilerek açıldı. Ama rüzgâr değildi.

Ya da evimize giren bir gece hayvanı.

Hayır, gıcırdayan döşeme tahtalarının nedeni tamamen insan. Kapı aralığındaki tüm emen uzun boylu, talepkâr bir varlık. Ay ışığı davetsiz misafirin yüzüne vuruyor, taştan yapılmış gibi duran çenesinden yansıyor. Belki de çok küçük olduğum içindir, ama yatak odasına daha fazla adım atabilmek için eğilmek zorunda kaldığına yemin edebilirim.

İçimdeki his sadece bir his . O'ydu. İliklerime kadar hissetmişim.

Varlığının odayı süpürdüğünü, benimle birlikte dolabın içine sızdığını hissediyorum. Varlığından uğursuz, puslu bir sis fişkırıyor. Yere dökülüyor, odayı korkuyla ıslatıyor.

Yaşım küçük olsa da, sekiz yaşına girmeme birkaç ay kalmış olsa da, hâlâ gözlemci bir çocuğum. Bu yüzden onun buraya iyi bir şey için gelmediğini biliyorum. Çatlaktan ona bakarken *iyi* kelimesi ağzımda ekşi bir tat bırakıyor, sanki onunla aynı cümlede bulunmaktan nefret ediyormuşum gibi.

Bu kişide *iyi* olan hiçbir şey yok. Hem de hiç.

"Ne-ne-" Annemin doğal olarak güçlü olan sesi kısılmış, normal otoriter cazibesinden yoksun görünüyor.

Adam tek bir kara kaşını kaldırmış, vurdumduymaz bir yüzle ona bakıyor. Herhangi bir duyguyu nasıl göstereceğini bildiğini hayal bile edemiyorum. Hiç bu kadar boş yüz hatları olan birini görmemiştim. Evime zorla girdiğini ve orada öylece durup anneme sanki az önce bakkaldan geçerken görmüş gibi bakma cüretini düşünürsek, ne kadar tarafsız bir duygu.

"Burada ne işim var benim?" O soruyor. "Artık ciddileştirmeye göre küçük Scarlett'le tanışmanın zamanı gelmişti diye düşündüm.

Yani, artık sırrımı , değil mi Phoebe?"

Kafa karışıklığı beni boğuyor, bir sürü soru zihnimde dönüp duruyor ve başımı döndürüyor. Bu adamla hiç tanışmadım, yüzünü bile görmedim. Evde eğitim gördüğüm için zamanımın çoğunu burada geçiriyordum ama annemle şehre iniyordum ve yine de onu hiç görmedim. Ama adımı biliyor, annemi tanıyor.

"Scarlett burada değil. Tıpkı senin burada olmaman gerektiği gibi, Henry. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Sır mı?" Ondan bir adım geri çekilirken sesi sabit, ama yine de içindeki yalpalamayı, kararsızlığı duyabiliyorum. "Sana geçen gün söyledim, bu iş artık bitti. Biz çok farklıyız. Ailenin beklentileri var ve ben bunların bir parçası olmayı planlamıyorum."

Neden bana ondan bahsetmedi? Onunla birlikte mi çalışıyor? Arkadaş mıydılar? Tüm arkadaşları ve iş arkadaşlarıyla tanıştığımı sanıyordum. Annem hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum ama anlaşılan onun da benim bile bilmediğim sırları varmış.

Dilini çıkardığı ses tüylerimi diken diken ediyor. Kollarımda küçük tüyler diken diken oluyor ve beni sıkıca saran kazağın kokusuna daha da gömülüyorum.

"Seninle ilk tanıştığımda sana ne söylediğimi hatırlıyor musun, Phoebe?" diye soruyor, ona doğru yaklaşıyor, sanki oraya aitmiş gibi alanını dolduruyor. "Yalancılardan nefret ederim ve sen o kocaman yeşil gözlerinle yalan söylemenin bana yapacağın son şey olacağına söz vermiştin."

"Ben-"

"Arkadaşlarım olduğunu da biliyorsunuz. Ailemin arkadaşları var. Yani eğer yerel bir polis karakoluna benim hakkımda, beni yaparken gördüğün bir şey hakkında bir rapor hazırlasaydın, bundan haberim olurdu. Ama bunu yapmazsın, değil mi Phoebe?" Adamın başını eğişi, sanki yaptığı her küçük hareketi, aldığı her nefesi okuyormuş gibi irkilmesine neden oluyor.

"Yapmazdım-"

"Bunu yapmazdın, değil mi? Bunu yapmazdın ve sonra da bana yalan söylemezdin?"

Sırtı bana dönük olduğu için yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama ondan uzaklaşmaya devam ederken omuzlarının nasıl gerildiğini görebiliyordum.

"Ne yapmamı bekliyordun Henry? Gördüklerimden sonra ne bekliyordun?" diye fısıldıyor, tıpkı Swirl ve Mocha'nın canlı farelerini köşeye sıkıştırdıkları gibi. Her an saldıracak ve yaklaştığı her adımda kalbimin biraz daha düştüğünü hissediyordum.

"Sana yardım bulabiliriz, tamam mı? Teslim olabilirsin ve biz de sana yardım edebiliriz."

Onu tamamen görmezden geliyor, mırıldandığı sözler bir kulağından girip diğerinden hızla çıkıyor.

"Sana güvendim, Phoebe. Senin için daha iyi bir adam oldum. Bana hiçbir şeyin üstesinden gelemeyeceğin kadar karanlık olmadığını söyledin ve sana en çok ihtiyacım olduğunda bana sırtını mı dönüyorsun? Kaçıyor musun?" Adamın inanılmaz büyüklükteki ellerinden biri öne doğru uzanarak ona doğru hamle yapıyor ve kız vuruş mesafesinden uzaklaşacak kadar hızlı değil.

Annem öne doğru çekilip adamın kollarına sertçe inerken nefes nefese kaldığını duyuyorum. Kilitlendiği acımasız tutuş ona gidecek hiçbir yer bırakmıyor. Kapana kısılmış, kaçıışı yok.

Ve ben-

Kendi korkum içinde donup kaldım, izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar dehşete düştüm.

"Sana güvenmiştim, Phoebs. Ve şimdi bana başka seçenek bırakmadın." Diğer elini yüzüne götürüyor ve bir parmak eklemine yanağında gezdiriyor. Sanki birbirlerine ilk kez sarılmıyorlarmış gibi rahatça oturuyor ona. Onu o kadar nazikçe, o kadar sakince okşuyor ki, bunun hayranlık gibi tatlı bir şey ifade etmesi gerekiyor. Ama sadece iğrenç hissettiriyor ve zorlama görünüyor. "Bunu bana, sana, bize sen yaptın. Bunu yapmak istemediğimi bilmeni istiyorum. Bunu bana sen yaptırdın, aşkım."

Annem ondan kurtulmaya çalışarak ama dolaptaki yerimden bile ondan ne kadar ağır olduğunu görebiliyorum. Ondandır ne kadar güçlü olduğunu.

Onun kollarında çok zayıf ve güçsüz görünüyor. Ama bu onun içindeki savaşı durdurmaya yetmiyor. Hayır, annem değil. O zayıf değil.

"Hayır, Henry," diyor titreyen bir ses tonuyla, ama başını dik tutmayı başarıyor. "Bunu yapmana gerek yok. Sadece git ve bunlar hiç olmamış gibi davranalım."

Yüzünü net bir şekilde görüyorum, kaşlarının derin bir V şeklinde kıvrılışını. "Bunu nasıl unutabilirim? Paylaştıklarımızı nasıl unutabilirim, Phoebe? Senin de söylediğin gibi, birbirimizi tüketen bir şey olduğumuzu nasıl unutabilirim? Bunu söylediğini hatırlıyorsun, değil mi? Yoksa bu konuda da bana yalan mı söyleyeceksin? Seni *tükettiğimi* söylemiştin. Tüm varlığımın seni sardığını ve kendini güvende hissettirdiğini. Benimleyken hâlâ güvende hissediyor musun aşkım?"

Sözleri hüznü, kalbi kırılmış ve incinmiş bir şeyi ifade etmeye çalışıyor. Ama vücudu, gözleri hiçbir şey göstermiyor. Yüzeysel duygulardan başka bir şeyin ipucu bile yok. O bir boşluktan başka bir şey değil. Annemi yutan derin, karanlık, uğursuz bir boşluk.

Öne doğru eğilerek kulağına benim duyamayacağım bir şeyler fısıldamaya başlıyor ve kızın bedeni kendi isteğiyle ona doğru eğildiğinde, yüzünde bembeyaz bir gülümseme beliriyor. Şeytani niyetlerden başka bir şey içermeyen bir gülümseme.

Ta ki annem dizini karnına doğru fırlatıp onu gafil kadar. Onun yatak odasının kapısına doğru kaçışını izlerken içimden bir cesaret tezahüratı yükseliyor, onun varlığından kaçmaya hazırım.

Bir an için bir şansı olduğunu düşündüm. İçimdeki his yanılttı, o iyi olacaktı. Yardım çağırmak ya da bir tür silah almak için yeterince uzaklaşabilirse her şey yoluna girecek.

Ama bu okuduğum peri masallarına, annemin yatmadan önce bana anlattığı hikâyelere benzemiyor. Bir varmış bir masalının sonunda sonsuza dek mutlu olmak yok. Bu tamamen farklı bir hikaye, karanlık ve kasvetle örtülü bir hikaye. Yakışıklı prensin şeytani bir büyücüye dönüştüğü ve başı dertte olan güzel genç kızın bir av haline geldiği bir hikaye.

Kurban.

Bunu düzeltebilecek bir kurbağa yok, en tatlı öpücüklerle bile. Onu kurtaracak sihirli bir iyilik perisi de yok. Tüm hayatım gözlerimin önünde yeniden yazılıyor. Yeni hikâyemin başlangıcı. Ruhumda izleri kalacak, zihnimde silinemeyecek ya da silinip atılamayacak acımasız bir leke.

Kalemin hayatımın kâğıdı üzerinde hareket ettiğini, daha önce bildiğim her şeyi yıkadığını ve beni tamamen başka birine dönüştürdüğünü hissedebiliyorum. Tanımadığım, tanımadığım birine.

Annemin ona verdiği isimle Henry inanılmaz bir hızla toparlandı ve onu gördüğüm ilk gerçek duyguyla etrafımda dönmeye başladı.

Öfke.

Yüzünün her yerinde ve hareketlerinin şarj olma biçiminde. Saçlarının arkasından tutup parmaklarını yumuşak moka rengine dolayarak onu bir zamanlar olduğu yere çekişinde. Ancak bu sefer ayaklarının üzerinde durmuyor; yere doğru savruluyor.

Tahtaya çarpan kemiklerin şangırtısı dişlerimin zonklamasına neden oluyor, bozuk paraların bayat tadı boğazıma doluyor ve kendi dilimi ısırdığımı fark ediyorum.

Kendi kanımı boğazıma çekiyorum, susuzluğumu gidermek için kullanıyorum, sessiz kalabilmek için tekrar tekrar yutkunuyorum. O kadar çok kan ki tadı acılığını kaybediyor ve tatlıya dönüşüyor.

Şeker gibi.

Annem şu anda bana bakıyor, daha dolap kapısına bakıyor. Odada burada olduğumu, içeride sessizce saklandığımı bilen tek kişi. Dizlerinin üzerine çöküyor, doğrudan kapıdaki boşluğa bakıyor ve farkında olmadan benimle göz teması kuruyor.

Onu hiç görmemiştim. Çok

korkmuş.

Çok kırık.

O her zaman güçlü bir bekar annenin en iyi örneği olmuştur. Tam zamanlı çalışan ödüllü bir biyolog olarak, kadın olmasının başarısını gölgelemesine asla izin vermedi. Kendisinden ve bazen de benden mükemmellik talep eder. Ama her zaman çizgiyi nasıl aşacağını bilir. Şefkatli, besleyici ve anaç olmak ama aynı zamanda beni elimden gelenin en iyisini yapmaya zorlamak.

O olmadan kendimin en iyi versiyonunun nasıl görüldüğünü nasıl bileceğim?

Ağızımdan bir hıçkırık çıkmaya çalışıyor ama onu acıyla bastırıyorum, gözyaşlarım durmaksızın akmaya devam ederken küçük ellerimle ağızımı kapatıyorum. Orada oturuyor, dudakları kıpırdamaya başlayana kadar bana bakıyor, sessizce bana bir şeyler söylüyor.

"Seni seviyorum, Scar. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Bunu tekrar tekrar söylüyor. Sessiz bir söz. Bir güvence. Onun tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu asla unutmamam için bunu yeterince söyleyebilmesini umuyorum. Bunu bir ömür boyu sürecektir kadar çok söylemesini umuyorum. Böylece onsuz olsam bile, sevgisinden asla mahrum kalmayacağım.

Beni göremediğini, hatta duymadığını biliyorum ama elimi ona doğru uzatıyorum. Keşke daha büyük olsaydım, keşke daha güçlü olsaydım ve onu korumak için korkumu yutabilseydim, ama hareket edemiyordum.

Ben sadece-

"Senin bu kadar alıngan olmanı hep sevmişimdir Phoebe," diye homurdanıyor. Ayakkabılarının yere vururken çıkardığı boş sesler irkilmeme neden oluyor. Bulanık gözlerim ay ışığında parlak bir şeyin parıltısını yakalıyor, ama ne olduğunu anlayamadan çok geç oluyor.

İri bir el ileri uzanıyor ve bir kez saçlarına iniyor. Ama bu sefer onu yere atmıyor. Henry onu kucağına aldı ve büyük göğsünün içine çekti. Annem yankılanan bir gümbürtüyle ona doğru düştü.

Çığlık atmaya başladığında ellerimle kulaklarımı kapatmaya çalışıyorum. Ama dehşetinin tiz yankıları küçük ellerimin arasından akıp gidiyor. Kafamın içinde cınlıyor, damarlarıma işliyor, ruhuma işliyor ki gelecekte gözlerimi her kapattığımda duyacağım tek şey annemin çığlıkları olsun. Onun korkusu. Kederini.

Gözlerimi kapattığımı fark etmemiştim, belki de karanlık önümde olup bitenlerden daha sakin olduğu için. Bilinmeyen daha güvenlidir.

İçimdeki bir parça kendini koruma duygusu, onun yapmak üzere olduğu şeyi izlerken hayatta kalamayacağımı biliyordu. Şu anda zaten yeterince kendimi kaybediyordum; yüzündeki saf ıstıraba bakmak beni tamamen paramparça ederdi. Bu dolaptan asla çıkamazdım.

Başımı ellerimin arasına sıkıştırıyorum ve acı çekiyorum. Kulaklarım basınçtan zonklıyor ama onu hâlâ duyabiliyorum. Onu duyabiliyorum; ciğerlerinden çıkan ritmik nefes patlamalarını, annemle savaşıyan hissettirisini. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, annemin işkencesinin tutsağıyım.

Bilmeden bana hayatının finalinde ön sıradan bir koltuk vermişti.

Yemin ederim her çığlıkta bir parçamın koptuğunu hissediyorum. Önceden kırılğan camdım, bir rafın üstünde oturuyordum, dokunulmamış ve bozulmamış durumdaydım. Şimdi, rafım altıma düşmekle tehdit ediyor. Her tiz çığlık beni tekrar tekrar çatlatıyor. Yerde kırılmış camdan başka bir şey olmam sadece birkaç saniye sürüyor.

Saatler geçmiş olmalı, ya da belki de sadece birkaç dakika. Tek bildiğim terin pijamalarımı ıslatmaya başladığı ve sonunda gürültüyü engelleyebildiğim. Kendi kalbimin sesi o kadar güçlü ki bağırışların üzerinde çınlıyor.

Kulaklarımdaki ağırlığı azaltıyorum, hassas kulak zarlarım en küçük sesleri bile algılıyor. Ağrıyor ve irkiliyorlar, başka bir bağırıştan geri tepmeye hazırlar.

Ama hiçbir şey gelmiyor.

Çığlıklar kesildi, güçleri tamamen azaldı. Boğuk bir inilti ya da rahatsız edici bir homurtu bile duyulmadı. Durdular. Tamamen yok oldular.

Daha önce hiç bilmediğim bir sessizlik havada öyle kalın, öyle elle tutulur bir şekilde asılı duruyor ki, ağırlığını göğsümde hissedebiliyorum. Omuzlarıma. Tüm vücuduma. Mezar taşlarına yapışan ve ılık bir sabahın erken saatlerinde sisle birlikte nefes alan sessizlik bu.

Evin dışındaki ormanda hissettiğim ya da yılanları beslerken içine yerleştiğim sessizliğe benzemiyor. Hayır, bu bir çeşit huzur. Zümrüt yeşili çamların gölgesinde dinginlikten başka bir şey hissetmiyorum. Orman, çoğu kişinin asla duymadığı küçük gümbürtülerle dolu bir sessizliktir.

Pek sayılmaz.

Onları suçlamıyorum - gerçekten dinlemek için bir saniye ayırana kadar fark etmiyorsunuz, neredeyse kulağınızı nemli toprağa dayayıp bekliyorsunuz. Rüzgar sırlar fısıldarken yaprakların kıkırdaması. Cırcır böcekleri ve kurbağaların yankılanan sesleri. Dallar şakırdar, kuşlar çığlık atar. Ağaçların kendileri bile titreşimlerle titreşiyor gibi görünüyor.

Bu ormandaki sessizlik değil.

Bu mutlak. Sanki gürültü boş bir kara deliğe düşmüş gibi tüm ses emilmiştir. Bu ölümdür.

Nefes alamıyorum. Bu dolapta beni tüketen bunaltıcı sıcaklık bir cehennem gibi hissettiriyor. Boğazım sıkılıyor, hava almak, rahatlamak için çaresizim.

Lütfen, lütfen, lütfen, birine yalvarıyorum, herhangi birine.

Çığlıkları geri getirin.

Birkaç dakika önce kendi zihnimde durmasını istediğimi biliyorum, ama bunu kastetmemiştim. Hayır, asla böyle değil. Ne dilediğine dikkat et, değil mi? Evren bana bir ders mi veriyor? Dileklerin sonuçları olduğunu bana zor yoldan mı öğretiyor?

Lütfen biri şu çığlığı geri getirsin.

Bu sözleri avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum. Bu duayı dünyaya duyurmak istiyorum - belki sesim yeterince yüksek çıkarsa, iktidarları sarsabilirim ve onlar da bana bu lütfu bahşederler.

Ama bunu, çaresiz yakarışımın gerçekliğini düşündükçe daha da sessizleştireyim ve göğsümün daha da boşaldığını hissediyorum.

Eğer , o zaman onunla dövüşmüyorum demektir.

Bu da artık nefes almıyor demektir.

Artık hayatta değil.

Çılgılık atmayı dilemiyorum. Annemin yaşayanlar diyarına dönmesini diliyorum. Ve biliyorum, yağmurun ne zaman yağacağını bildiğim gibi, ruhu gitti ve bana sadece boş bedenini bıraktı.

Göğsünün sürekli inip kalkmasını dinlemeye alışmışım, neredeyse her gece beni uykuya daldıran şey buydu ve şimdi... şimdi hiçbir şey yok.

Sadece

sessizlik.

Boşluk.

Kalbinin durduğu anı fiziksel olarak içimde hissedebiliyorum. Belki vücudundaki acı durgunluktan, belki de...

Çünkü içimde bir şeylerin kırıldığını hissediyorum.

İkiye bölündü. Sanki zihnimde bir ışık kesildi. Her zaman orada olan ve hayatım boyunca bana yol gösteren bir ışık. Hiç fark etmediğim bir düğme aniden kapandı ve hissettiğim tek şey... soğuk bir ilgisizlik.

Hiçbir şey hissedemiyorum. Etrafıma karşı beklenmedik bir şekilde hissizleştim ve şu andan itibaren bana ne olacağı umurumda değil. Bu dolaptan hiç çıkamam, kimse beni bulamasa ve annemin kazağına sarılmış olarak ölsem bile umurumda olmaz. O adam -o canavar, Henry- dişlerini gösterip ellerini uzatarak bana doğru sürünse bile kıpırdamazdım.

İşte bu soğukluk yüzünden gözlerimi açıyorum.

Saldırgandan ağır nefesler geliyor. Hâlâ vücudunun üzerine tünemiş olan. Onun *sert* vücudu.

Çok sert. Saçları dağınık ve omuzlarında rahatlamaya benzer bir şey var.

Anne, ağzımı açıyorum ama ciğerlerimden çıt çıkmıyor.

Antredeki dede saati yüksek sesle ve ciddiyetle çalışıyor. Sessizliği sarsıyor. Sanki zil onu, altında annemin ölümünü hissetmenin tadını çıkardığı kendi kafasının içinden çekip çıkarmış gibi, adamı trans halinden çıkarmış gibi görünüyor.

Kendini yerden kaldırırken alt dudağım titriyor. Altında hareket eden sıvının şırıltısı midemi bulandırıyor. Ne kadar zorlarsam zorlayayım, safra boğazımda kendini rahat hissettiriyor.

Ölümü ya da birinin canını almanın neye benzeyeceğini pek düşünmedim. Çoğunlukla mutlu olduğum gerçeğinden dolayı; hayatım güzeldi. Bu kadar karanlık bir şeyi düşünmek için hiçbir nedenim yoktu ama bu kadar şiddetli ama bu kadar sakin bir şeyi hiç hayal etmediğime dair rastgele bir düşünce aklımdan geçti.

Annemin vücudunun etrafında geniş bir çember oluşmaya başladı, yağlı ve karanlık. Ay ışığı kaygan zeminden yansıyarak gecenin gizlemeye çalıştığı kırmızı tonu gösteriyor. Bulduğum yerden, cübbesinin üzerinde her biri kanla ıslanmış birden fazla daire olduğunu görebiliyorum. Yumuşak bedenindeki her bir yaradan elindeki bıçak sorumluydu.

Tam boyuna ulaştığında ona bakıyorum, kanı temizlemek için bıçağın ağzını kıyafetlerine sürme şeklindeki zarafete bakıyorum. Deri eldivenli ellerini ve koyu renkli, keskin giysilerini ancak şimdi fark ediyorum. Bu bir hevesle yaptığı bir şey değildi ve cesedin yanından kolayca geçip gidişinden bunun ilk seferi olmadığını anlıyorum.

Hayır, anneminkinden daha fazla hayatı sona erdirmişti. Annem, büyüyen listesine ekleyeceği başka bir cesetti sadece. Konuşmalarından anladığım kadarıyla, aşması gereken bir engel.

Ayakları kapının kenarına çarptığında, boş bir koridorla karşılaşmaz. Hayır, bunun yerine odanın hemen dışındaki boşlukta başka bir figür belirir.

"İşte buradasın," diyor Henry, annem son nefesini verdiğinden beri ilk kez konuşuyor. "Onu buldun mu?"

Kalbim durdu.

Onunla.

Beni kastediyor. Beni kastediyor.

O ve beni idare etmekle görevli ortağı. Beni arıyorlardı. Bu gece kendi yatak odamda uyusaydım, annemle aynı kaderi paylaşacaktım ama başka birinin ellerinde. Tek görebildiğim suç ortağının uzun bacakları; geri kalan her şey Henry'nin asi cüssesi tarafından engelleniyor.

Ama-

"Hayı

r."

Bu sadece tek bir kelime, tek bir tepki, ama bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum, tıpkı bu yanan dolabın içine itilen serin bir rüzgar gibi.

"Boş yatak odalarından birinde birkaç yılan dışında ev boş," diyor ses. Gençler; karanlık ne kadar maskeleyemeye çalışsa da seslerindeki gençliği duyabiliyorum.

"Burada kal evlat. Etrafa hızlıca bir göz atacağım ve sonra . Hiçbir şeye dokunma-"

"Eldivenlerimi giymediğim sürece," diye araya giriyor bilinmeyen ortak, sesinden çok daha yaşlı bir zarafetle.

"Kurallarınızı hatırlıyorum."

Oğlum mu?

Bu adam çocuğunu birini öldürmesi için yanında mı getirmiş? Ne tür bir ebeveyn bunu yapar? Ne tür bir insan bunu yapar?

Beynim dönmeye hazır, bu yeni bilgiyle bir mil koşmaya ve gözlerimin önünde olanları bir araya getirmeye hazır, ama zihinsel spazmımın başlaması için zamanım yok çünkü Henry geceyle kaplı koridora giriyor ve oğlunu kapı aralığında bana çıplak bırakıyor.

Boynumdaki her bir saç teli ayağa kalkıyor, canlanıyor ve ayak tabanlarıma kadar hissedebildiğim bir elektrikle titriyor. Kar evimin içine kadar ulaşmış gibi hissediyorum. Odaya girdiği her adımda ayakkabılarının etrafında kırağı beliriyor. Kışın ve dondurucu soğuğun kişileştirilmiş hali. Omuzlarında ikinci bir deri gibi taşıdığı serinliğe gömülüyorum.

Ona bakarken nefesim göğsümde sıkışıyor. Güzel,

ışsız bir Jack Frost.

Daha önce hiç görmediğim bir çocuk. Benden çok daha yaşlı görünmeyen ama yaşının çok ötesinde hisseden biri. Sanki ruhu genç bedeninden çok daha uzun süredir buradaymış gibi. Uzun bacaklarını saran bir kot pantolon, üstünü örten kasvetli bir kazak.

Başını kaldırarak yürüyor, sanki döşeme tahtalarının üzerinde süzülüyormuş gibi hissettiren muhteşem bir duruşu var. Ay porselen beyazı saçlarını aydınlatığında parmaklarını seğiriyor. Gerçek gibi görünmüyor ama yine de bu odadaki en somut şey o.

Onda hiçbir kusur yok.

Kusur veya leke yok.

Annemin -onun *cesedinin*- yanında diz çöktüğünde, *bu* acımasız farkındalık beni gerçekliğe geri döndürüyor ve hayallerimden uzaklaştırıyor. Elindeki sis kaybolmaya başlıyor ve beraberinde netlik geliyor.

Bu çocuk, Henry'nin oğlu, beni öldürmek için burada.

Gelmesinin sebebi , değil mi? Babasının gevşek ipleri bağlamasına yardım etmek için ve de onlardan biriyim, değil mi?

Ama ona bakarken, bunu yapabileceğine kendimi inandıramıyorum. Babasının yaptıklarını yapabileceğine. Bir an için onu hayal , sonunda ölüme teslim olana kadar bir bıçağı derime defalarca saplıyor. İşi bittiğinde özenle şekillendirilmiş saçları yerinden oynuyor, tertemiz vücudunu kan kaplıyordu.

Bunu hayal edemiyorum.

O kadar temizken değil. Metodik. Bakımlı. Onunla kıyaslandığımda kendimi kirli hissediyorum. Sanki sırtıma yapışan bayat teri görünce yüzünü buruşturacak ya da saçlarının kontrolsüzce kurumasına burun kıvrıracakmış gibi.

Yatmadan önce duş al.

Babasının aksine, bu çocuk yerdeki hasara bakıyor. Annemden geriye kalan tek şey olan cesede bakıyor ve hafifçe diz çöküyor. Umutsuzca ne düşündüğünü bilmek istiyorum çünkü babasıyla ortak olan tek özelliği duygusuz görünme yeteneği.

Vurdumduymaz. Soğuk. Boş.

Onun zihnine girmek istiyorum. Ne düşünüyor? Ne hissediyor? Ona hayat veren adam kadar zalim mi? Kendisi için istediği gelecek bu mu?

Elini cebine atıp bir nesne çıkardığını ve annemin yüzüne doğru götürmeye başladığını gördüğümde içimden bir şeyler kopuyor. Vahşice öldürülmesi yetmiyormuş gibi şimdi de ölümünden sonra azap çekmesi mi gerekiyor?

Artık hayatımdan endişe etmiyorum. Bu dolaptan çıktığımda ve varlığımı duyduğumda ne olacağını umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

Dolabın kapısını ayağımla iterek açmadan önce parmaklarım annemin topuklu ayakkabılarından birini sıkıca kavriyor. Kapı, vücudunu bana tamamen gösterecek kadar genişlediğinde, aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

Ayakkabıyı doğrudan kafasına fırlattım.

Kafatasının arkasına vurmak istedim ama kapının açılması dikkatini çekmiş olmalı çünkü topuğum alt dudağına sert bir gümbürtüyle temas etmeden hemen önce bana doğru döndü.

Hiç vakit kaybetmeden ayağa fırlıyorum, dolabın zeminindeki kıyafetlere hafifçe takılıyorum. Başım dönüyor, ayağa ne kadar hızlı kalktığım için oda dönüyor ama umurumda değil.

Sadece bu kabusun bitmesini

istiyorum. Öyle ya da böyle.

"Yapmaman gerekiyor-"

"Ona dokunma," diyorum, midemin çukuruna uzanıp elimden geldiğince güç toplamaya çalışıyorum ama çıkan tek şey kırılgan bir fısıltı oluyor. Ayaklarım beni titreyerek onun bedenine götürüyor. İkisini de savuşturmak için bir şey yapabileceğimden şüpheliyim ama belki de mesele budur.

Bu onu ölümden sonra korumakla ilgili

değil. Gerçekten değil.

Onlar hala buradayken o karanlık alandan çıkmanın hayatımın sona ereceği anlamına geleceğini biliyordum. Annemin içinde olmadığı bir hayatın nasıl bir şey olduğunu bilmek zorunda kalmayacaktım. Beni öldürürlerse hayatın belirsizliği hakkında endişelenmeme hiç gerek kalmayacaktı.

Bu, onsuz bir dünyada yaşamak istememekle ilgili değil.

"Beni kanattın." Sesi tenimde ateş gibi yuvarlanıyor ve yakıyor. Ses tonunda bir şok var, sanki birinin *onu* incitmesi fikri çok tuhafmış gibi.

"Ne yaptın-" Yüzüne bakıyorum, solgun, cansız ve hala aynı güzellikte. Gözlerini görememem dışında. Gözleri, çok iyi tanıdığım yeşil irislerden, yani benim gözlerimden beni koruyan, birbiriyle uyumlu iki madeni parayla kaplanmış.

"Ona ne yaptın?"

"*Kanımı* akıttın," diye bir kez daha tekrarlıyor. Yenilmez olduğunu mu düşünüyor? Babası onu bir şekilde ilahi olduklarına ve sadece kendilerinin başkalarını öldürebileceğine mi ikna etmişti?

Birkaç metre ötede yere oturmuş, parmaklarını ay ışığına doğru uzatmış, parmaklarını kaplayan kana sertçe bakarken ona bakıyorum. Dudağından sızan kan çenesinden aşağı damlıyor ve kazağının kumaşına bulaşıyor.

"Ona ne yaptın!" Sesim bu sefer daha yüksek çıkıyor. Sabrımı ve çılgılığımı kimin duyduğunu umursama yeteneğimi kaybediyorum. Buna babası da dahil.

Tepki vermesi sadece bir saniye sürüyor ve bu benim geri çekilmem için yeterli bir zaman değil. Eli uzanıp bileğime dolanıyor ve beni yere, kendisine doğru çekiyor. Gözlerimi kapatıyorum, yere çarpmanın acısının kemiklerimde yankılanmasını bekliyorum ama o acı gelmiyor.

Olan şey, vücudumu kavradığı sırada sırtıma dolanan soğuk kolunun hissidir. Yavaşça beni yere yatırıyor, vücudunun bir kısmı üstümde, bir kısmı da yanımda yere yatırıyor ve ağırlığının beni ezmesini engelliyor.

Bir eli beni susturmak için ağzıma bastırırken gözlerim açılıyor. Kokusu bana her yönden saldırıyor. Karanlık, derin, ahşap. Tıpkı yağmurdan sonraki orman gibi.

Beni bir şekilde rahatlatıyor ve bana uzun ağaçları ve ormanın içinde hissettiğim mutluluğu hatırlatıyor. Son huzur duygumu. Çünkü buraya gelme sebebi buydu. Beni öldürmek için. Ölüm sarkacı burada yattığımız her saniye bana daha da yaklaşıyor.

Gözyaşlarım geri dönüyor ve yüzümün kenarından aşağı kaydıklarını hissediyorum. Zihnim bu kadarı, bu odadan bir daha çıkmama, annemin yanında ölmek kararımı kabul etmiş olsa da kalbim kabul etmedi.

Kalbim bunu kabullenmeyi reddediyor. Göğsümde o kadar sert atıyor ki, beni öldürmek için gönderilen çocuğun bunu hissedebileceğini biliyorum.

için.

Başımı eğip anneme bakıyorum. Acı ruhuma doğru hızlanıyor ve sanki Her bir bıçak yarasını, burada yatıp ona bakarken. Başını çevirip gözlerimle buluşmasını diliyorum. Keşke bir kez daha gülümsediğini görebilsem ya da adımı söylediğini duyabilsem. Gözyaşlarımın şiddetiyle bedenim titriyor ve boğuk çılgınlıklarımı duyabiliyorum.

Nefes
alamıyorum.

Nefes
alamıyorum.

"Ona bakma."

Onu görmezden geliyorum, bu da sadece elini ağzıma biraz daha sert bastırmasına neden oluyor, dikkatimi çekmeye çalışıyor. "Ona bakma," diye tekrar fısıldıyor, nefesi sıcak tenime karşı buz gibi. O kadar yakınımaya geldi ki burnundan verdiği her nefesi hissediyorum. "Bana bak."

Ona bakmak mı?

"Scarlett." Adım ağzından su gibi kayıyor. Akıcı, pürüzsüz. "Bana bak."

Bu ipin beni çektiğini hissediyorum. Elinde tuttuğu ve bir şekilde bağırsaklarıma doladığı bir ip. Çekiyor, çekiyor, çekiyor, ta ki ben pes edip gözlerimi onun cesedinden ayırana kadar.

Onun gözleriyle karşılaşmak saf buz tabakasının içine dalmak gibi. İnanılmaz derecede hafif, donmuş Alaska suları mavis. Onlara bakmak naneli sakız çiğnemek ve nefes almak gibi hissettiriyor. Çok soğuk hissettiriyor. Göğsünüzdeki tüm havayı dışarı atar.

Bakışlarını bir saniye bile benimkilerden ayırmıyor, elini ağzımdan çektiğinde ve ben konuşmaya başladığımda bile.

"Beni öldürecek misin?" Ciğerlerime yayılan donma hissiyle söylüyorum. "Öldüreceksin, değil mi? Neden sadece yapmıyorsun? Bitir şu işi, yani-"

"Onlar bozuk para." Başlayamadan lafımı kesiyor ve başını anneme doğru sallıyor. "Gözlerine bozuk para koydum. Ona yaptığım buydu."

"Ne-"

"Bana ona ne yaptığımı sordun. Ben de sana söyledim."

Boş bir ifadeyle ona bakıyor, bunun beni öldürmesiyle ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bana bunu söylemesi neden kaçınılmaz olanı durdurmak için bir şey yapsın ki, ama sormadan edemiyorum.

"Neden?" Nefes alıyorum, kalbimin yavaşladığını ve göğsümdeki ağırlığın boğulmadığını anlamama yetecek kadar azaldığını hissediyorum.

"Onlar-" Tökezliyor ve bu onda çok tuhaf görünüyor, sanki kelimeler üzerinde tökezlemek yaygın değilmiş gibi. "Sikkeler ölülerini bir sonraki hayata taşımak için kullanılan ödemelerdir. Styx Nehri'nden güvenli geçişi garanti eder ve ruhun öbür dünyaya güvenle ulaşmasını sağlar."

Beni sarmaladığı soğuğa nüfuz eden bir sıcaklık hissi var. küçük bir ısı şeridi kıvrılıyor ve gözlerimin yumuşamasına neden oluyor. Kaşlarım birbirine değiyor.

Neden böyle güzel bir şey yapsın ki?

Eğer buraya geldiğinde görevi canavar babasının izinden gitmek idiye, neden ölülerini yatıştırmak için kendi yolundan gitsin ki?

"I-"

Döşeme tahtaları gıcırıyor ve ağır ayak sesleri koridorun duvarlarından sekiyor. Panik bir kez daha sistemime doluyor ve kısa süreliğine içime dolan o huzur parçası artık yok.

"Beni öldürecek misin?" Babası yatak odasına yaklaşırken sesimde daha büyük bir aciliyetle tekrar soruyorum. Eğer öleceksem, içlerinden biri beni öldürecekse, bunun o olmasını istiyorum.

Bu çocuk.

Anneme, bizi bekleyen öbür dünyaya güvenli bir geçiş dileyen isimsiz çocuk. Nasıl uygun görürse son nefesimi onun almasını istiyorum. Bu gece beni öldürmeyi hak eden biri varsa, o da odur.

Bana bakıyor, gözleri çözemediğim bir duyguyla dönüyor. Ama ayak sesleri yaklaştığında o duygu kayboldu.

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor ve bu cevaptan hoşlanmadığını söyleyebilirim. Sanki evet demek istiyor, sanki beni öldürmek istiyor. "Ama eğer o dolaba geri dönmezsen, babam dönecek."

Başım şiddetle sallanıyor. "Oraya geri dönmek istemiyorum. Saklanmak istemiyorum."

Burun delikleri alevleniyor ve sızıntı yapan bir musluktan akan su gibi kızgınlık fışkırıyor.

"Ne yaptığın önemli değil-" diye yüzüme doğru nefes alıyor. "Saklanmak zorundasın. Dolaba geri dön, sessiz ol, ses çıkarma, nefes alma. Hayalet ol. Ölmek istemiyorsun, bu şekilde değil."

Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kolaylıkla yerden kaldırıyor, gözlerimin içine bir kez daha bakıp bakışlarıyla buluştuğumdan emin olmadan önce beni sabitliyor.

"Hayalet ol, Scarlett. Seni görmesine asla izin verme."

Ağzımdan çıkan soruya, bir anda üzerime hücum eden duygulara engel olamıyorum. "Eğer hayalet olursam, beni nasıl göreceksin?"

Onda korkutucu bir şey var. Tehlikeli hissettiren el değmemiş ve öngörülemez bir şey, ama o yerde , bu korkunç durumda bile ona bakarken, beni güvende hissettiriyor.

Onda, yüzeyde algıladığımdan daha fazlası var, kısa bir anlığına yakaladığım bir şey ve bu bakış beni hayata bağlayan tek şey gibi geliyor.

"Yapmayacağım."

Beni geri itip saklandığım yerin bulunduğu odanın diğer tarafına doğru götürmeden önce söylediği tek şey bu.

Bu gece olan her şey düşüncelerimde dönüp duruyor. Adrenalinimin çöküşü topuklarımı yalıyor ve yakında yalnız kaldığımda beni bekleyen göz kamaştırıcı çöküşle başa çıkmak zorunda kalacağımı biliyorum.

Çünkü ben .

Artık yapayalnızım.

Ve bir an için, beni seven tek kişiyi kaybetmiş olmama rağmen, bu çocuk kendimi o kadar da yalnız hissetmememi sağladı. Şimdi, daha onu tanımaya fırsat bulamadan onu da kaybedeceğim.

Ben yalnızım.

Dolaba geri döndüm ve bir hayalete dönüştüm. Ve

o... o sözünü tuttu.

Beni bir daha hiç görmedi.

hayalet

BİR

lyra

"Lyra, karmaşık olacağını söylediğinde *bunu* kastettiğini düşünmemiştim."

Bu ses karşısında bedenim irkildi.

Gölgelerin arasına karışan, insanlara sinsice yaklaşan ve onları korkutan biri olmaya alışkınım. Kendimi birinin varlığıyla irkilmiş bulduğum nadirdir.

Ama beni gören seçkin birkaç kişiyi kendime yakın tutuyorum.

Elimde bir silah gibi tuttuğum cımbızı yere bırakıp gözlüğümü başımın üzerine kaldırıyorum ve sınıfın kapısına bakıyorum. Ağustos ayının ortasındayız, yani öğretmenler birkaç haftadır kampüsteler ve öğrenciler yavaş yavaş yurtlarına süzülüyorlar.

Yazları Hollow Heights, öğrencilerin koşuşturması ve karmaşası olmadan huzurludur. Eski kapılar rüzgarla birlikte gıcırda. Kennedy Bölgesi'nin hemen altındaki kayalıklara çarpan dalgaların sesini duyabilirsiniz ve her şey biraz daha tekinsiz görünür.

Dolambaçlı merdivenler ayaklarınızın altında inler ve boş koridorlar yüzünden onu dinlememek imkansızdır. Boş olduğunda kütüphanede oturmanın insanı çıldırttığı söylenir; kitaplar birbirlerine fısıldamaya başlar ve insani olmayan sesler boşluğu doldurur.

Bunların hepsi söylenti tabii

ki. Ama hoşuma gitti.

Burası neredeyse tamamen bana ait, yalnız olmak hoşuma gidiyor. Laboratuvarın anahtarını almak için Dean Sinclair'den geçmeden de gidebilirdim. Onun etrafında olmak, zehirli erkeklik içinde boğulmak gibi bir şey. Her zaman size kendinizi onun altında hissettirmenin bir yolunu buluyor, sürekli olarak odadaki en zeki kişinin kendisi olduğunun bilinmesini sağlıyor.

Ataerkilliğin yanı sıra, Hollow Heights'ı ürkütücü karakterini benimsediği zaman seviyorum.

"Lunaları içeri sokmam çok uzun sürdü." Yağlı kâğıt üzerine serilmiş soluk yeşil böceği gösteriyorum. "Zamanında gelselerdi bir hafta önce bitirmiş olacaktım."

Conner Godfrey dirseklerine kadar kıvrıldığı kot düğmeli bluzuyla kapıdan içeri giriyor. Kum sarısı saçları gözlerinden uzakta toplanmış ve düzgünce şekillendirilmiş. Yaz başladığından beri onun yakışıklı arkadaşlığına alıştım, önümüzdeki dönem burası onun sınıfı olacak.

Geçen yıl vahşice öldürülen bir önceki organik kimya öğretmeni Greg West artık ders veremeyeceği için, üniversitenin onun yerine geçecek bir yedekten daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bay Godfrey, ya da sanırım Profesör Godfrey, okulun rehberlik danışmanıydı, ancak çeşitli dereceleriyle Bay West'in yerini almak için gönüllü oldu.

Müfettişler ölümünün büyük olasılıkla uyuşturucuya bağlı olduğunu ortaya çıkardığında herkes için - yani çoğunlukla herkes için - bir şok oldu. Görünüşe göre reşit olmayan çocuklar için ekstazi yapmak sizi bazı karanlık radarlara sokuyor.

Bunu yanlış giden bir anlaşma, mutsuz bir müşteri ya da terk edilmiş bir distribütör olarak değerlendirdiler. Bu da Ponderosa Springs sakinleri için yeterliydi. Gerçek dışında her şey burası için iyidir.

Bu konuda beni neyin daha çok kızdırdığından emin değilim.

Bu insanların kendilerine yutturulan her saçmalığı yiyecek kadar aptal olmaları ya da insanların Greg West'in görüp, ustaca yapılmış kesikleri, titizlikle yapılmış bedensizleştirme görüp bir an için bile olsa ölümünden bir sanatçıdan başka birinin sorumlu olduğunu düşünmeleri.

Cesedin kanı boşaltılmış, ağartılmış ve o kadar mükemmel bir şekilde parçalara ayrılmıştı ki, ekstazi yapan hoşnutsuz bir alıcının bundan sorumlu olması mümkün değildi. Bunu yapacak yetenekleri ya da sabırları yoktu.

Onun gibi değil.

"Sabır bir erdemdir, Lyra. Bence beklediğimize değdi, değil mi? Şu renklere bir bakın!" Conner'ın coşkulu sesi beni kafamın içinden, düşüncelerimin sürüklenmek istediği yerden, her zaman sürüklendikleri yerden uzaklaştırıyor.

Kapağı açık bırakılmış antika cam kubbeye bakıyorum. Bir tahnitçide bulduğum sahte bir insan kafatasının kenarlarına altı farklı güve türü serpiştirilmiş.

Atlas, isabella kaplanı, kara cadı, bahçe kaplanı, biberli. En sevdiğim güvelerden oluşan bir koleksiyon kafatasının üst ve yan kısımlarına stratejik olarak yerleştirildi. Göz çukurlarının hemen üstündeki yeri luna güvesi için ayırmıştım. Soluk yeşil anatominin her şeyi birbirine bağlayacağını biliyordum.

Onları dağıttım ve cam kapağı tabanın üstüne yerleştirip kapattığımda nefes kesici olacak çarpıcı kanatlı yaratıklar sürüsü oluşturdum. Bitmiş projeyi düşündükçe yüzümü bir gülümseme kaplıyor.

Briar buna bayılacak. Oh, ve Silas!

Belki tesis bir dahaki ziyaretimde ona birkaç resim götürmeme izin verir, böylece onları görebilir. Onu görmek için Washington'a gittiğimde ziyaretimizin çoğu bana satranç oynamayı öğretmeye çalışmasından ve benim de başarısız olmamdan ibaret oluyor. Sessizliğin boşluğunu çok konuşarak doldurmaya çalışıyorum ama sanırım tahnitçilikten bahsetmem hoşuna gidiyor.

Gözleri yanlara doğru seğiriyor ve bazen gülümseyecekmiş gibi görünüyor ama bu henüz gerçekleşmedi. Bu yüzden sessizlikle yetiniyorum, ona eşlik etmemin yeterli olduğunu biliyorum.

Kendimi ve Silas Hawthorne'u yakın olarak görmezdim, olanlardan önce değil. O geçen yıla kadar benim varlığımdan bile haberdar değildi, ben ise onun hakkında bilinmesi gereken hemen her şeyi biliyordum. Ama geçen yıl tanışmıştık. Hayatlarımızda değer verdiğimiz insanlar birbiriyle bağlantılıydı, bu yüzden varsayılan olarak birbirimizin etrafındaydık.

Ama aynı zamanda ölümcül sırlarla iç içe geçmiş iki insanız. Mezarın ötesine kadar yanımda taşımak zorunda kalacağımı bildiğim sırlar. O ve arkadaşları kısa bir süre bana eziyet etmişlerdi. İntikam uğruna yaptıkları her şeyi duymuştum. Birini öldürdüğüne şahit oldum.

Beni birini öldürürken görmüştü.

Yine , onu psikiyatri koğuşuna yatırana kadar bize arkadaş diyemezdim.

"Geçen gün bahsettiğin pembe akçaağaç bu mu?" Conner yaklaşıyor ve tik ağacı kolonyasının kokusunu alabiliyorum.

Konuşmamızı hatırladığını fark ettiğimde içimden bir şeyler ısınıyor. Tezgâhın üzerine eğilip farklı böceklerle daha yakından bakarken ama onlara dokunmazken kollarının esneme şekline hayran oluyorum. Kuralları biliyor, dokunmak yok.

Onun gibi birinin neden hâlâ bekâr olduğunu merak ediyorum. Çekici, ticari açıdan başarılı ve nazik biri. Eline baktığımda altın bir bandın olmadığını görmek beni her zaman şaşırtıyor.

"Evet. Doğal olarak bu renkte olduklarına inanabiliyor musunuz? Parlak sarı ve pembe olmalarının onları hedef haline getireceğini düşünürsünüz ama hayır! Bu bir çeşit kamuflaj. Ve bir ağızları bile yok! Sadece larva olarak beslenirler ve bu aşamaya geldiklerinde tek odak noktaları üremektir. Bu çılgınca değil mi?" Konuşurken heyecandan karnıma ağırlar giriyor, tam zamanında ona baktığımda dudaklarında bir gülümsemeyle bana baktığını görüyorum.

Yanaklarımı bir kızarıklık kaplıyor ve hızla başka tarafa bakıyorum.

"Özür dilerim, çok fazla gereksiz bilgi verdim." Gergin bir kakhaha attım.

"Bunu yapmayın," diyor Conner. "Bir konuda tutkulu olduğunuz için özür dilemeyin."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve geriye dönüp bakma riskini göze alıyorum; çikolata rengi kahverengi gözleri benimkileri delip geçiyor. Neredeyse oturduğum yerde kıpırdanacaktım ama her türlü göz temasının beni huzursuz ettiğini bildiğim için bundan kaçınıyorum.

Profesör Godfrey'i böyle sevmiyorum. Tüm varlığımı tüketecek şekilde istediğim tek bir kişi var. Hiç kimse o yeri alamaz. Ama onun gibi birinin böcekler hakkında atıp tutmamı dinlemekten hoşlandığını bilmek güzel.

Bir arkadaşsa sahip olmak güzel.

Ve bu yaz benim için de öyle oldu. Yalnızlar Topluluğu'ndan Ponderosa Springs'te kalan tek kişi olduğumu düşünürsek, okul bitmesine rağmen Hollow Heights'a gelmeye devam ettim.

Ama arkadaşlarımdan birkaç aylığına da olsa dışarı çıkmaya ihtiyaçları olduğunu anladım. Hepsini buradan ve tüm kötü anılarından ayrılmaya hazırdı ama yapamadılar.

Henüz değil. İçlerinden biri hâlâ buradayken ve gidemezken olmaz.

"Dünya bunu yapmaya çalışacak, Lyra. Sevdğin şeyler hakkında duygusal olduğun için kendini kötü hissettirecek, bu konuda seninle alay etmeye çalışacak ama onlara izin verme. Sevdğin şeyi mahvetmelerine izin verme," diye devam ediyor Conner ve bana güven verici bir gülümseme veriyor.

"Bu annemin bana söyleyeceği bir şeye benziyor," diyorum hiç düşünmeden. "Akıllı bir kadına benziyor. Şimdi bunu nereden öğrendiğini biliyorum."

"Öyleydi," diye mırıldanıyorum, onu düşünmeme izin verdiğimde göğsüme yayılan acının tadını .

Konunun benim için hassas olduğunu hissedince hemen toparlanıyor, omurgasını dikleştiriyor ve ellerini birbirine sürtüyor.

"Eee? Son parçayı ekleyecek misin? Yoksa siz dahiyane eserinizi bitirirken benim başka bir yere bakmam mı gerekiyor?"

Bu değişim için minnettarım, dikkatimi masanın üzerindeki parlak renkli güveye odaklıyorum. Annem hakkında konuşmaktan hoşlanmadığımdan değil. Sadece o geceyi düşünmeden onu hatırlamak zor. İçimde neyin canlandığını düşünmeden. Neye dönüştüğümü.

Ölümünden kısa bir süre sonra bana travma sonrası stres bozukluğu teşhisi kondu, bu da sürekli kabus görmemi, geriye dönüşler yaşamamı ve karanlıktan korkmamı açıklıyordu. Travmatik bir olay yaşamıştım. Bu tür şeyler yaşamam ve zihinsel mücadele geliştirmem normaldi.

Ama kimsenin bana açıklamadığı bir şey vardı. Kimsenin bilmediği, bilse de anlamayacağı bir şey.

Kimse bana ölümün neden içimde dolaştığını söyleyemezdi.

İskeletimin yarıklarında sürünüyor ve akıyor, bağırsaklarımda bir organ gibi var oluyordu. Damarlarımdan derinliklerine enjekte edilmiş siyah bir sıvı dışarı atılmayı reddediyordu. Daha önce olduğum her şey, rüya, uzak bir anı.

Şimdi onu, o geceyi, doğurduğu hastalıklı dürtüyü hatırlamadan düşünemiyorum. İçimden yükseldiğinde dilimi sokan bir dürtü. Ağzımı sulandırıyor ve gözlerimi yakıyor.

Bu dürtümü uzun süre bastırabildim. Dolabıma tıktım ve sakladım. Ama bu, birkaç ay önce birinin boğazına bıçak dayayıp annemin ölümünden beri ilk kez ellerimde kan hissedene kadar böyleydi.

Artık birini öldürmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bunu ne kadar kolay yapabildiğim beni korkutuyor. Bunu tekrar yapmak benim için ne kadar kolay olurdu.

Annem öldürüldüğünde yeni bir insan olarak yeniden doğdum. Scarlett tıpkı o gece olduğu gibi öldü ve Lyra onun yerini aldı. Böcek kraliçesi, tuhaf olan, tahnitçiliğe, entomolojiye ve ölüleri iyileştirme sürecine hayranlık duyan kız oldum.

Bir hayaletle dönüştüm.

Tıpkı benden istediği gibi.

Tanıdık metalik bir tat dilime dolanırken boğazım düğümleniyor ama elimdeki işe odaklanarak hızla yutuyorum.

Dikkatlice, yağlı kâğıdı güvelerin kanatlarına tutturan küçük iğneleri çıkarmaya başladım. Bunu yetiştiremediğim için biraz üzülmüştüm; tüm sürecin bir parçası olduğumda her zaman çok daha tatmin edici oluyor. Onların büyümelerini izlemekten, tavırlarını, nasıl uyum sağladıklarını ve sonunda nasıl öldüklerini izlemekten çok keyif alıyorum.

Bu da iğnelemeyi daha ilginç ve daha samimi kılıyor. Onların büyümelerini, yaşamalarını, var olmalarını izlersem, kaçınılmaz ölümlerinden sonra onlarla ilgilenmek benim için doğru olur.

Tüm iğneler çıktıktan ve kâğıdı çıkardıktan sonra, cımbızı kullanarak böceği çok nazikçe yukarı ve orta direğin üzerine kaldırıyorum, güvenin göğüs kafesini sıcak, yapışkan süper yapıştırıcıyla kaplanmış kafatasının önüne yerleştiriyorum.

"Sakin berbat etme." Conner yanımda kıs kıs gülüyor, ayarlandığından emin olmak için birkaç saniye sabit tutarken biraz sırtıtmama neden oluyor.

Yerine oturduğundan emin olduğumda, tamamlanmış projeye bakmak için geri çekiliyorum.

"Sence bu çok mu fazla?" Dişlerimi alt dudağıma gömüp kendimi sorgulayarak soruyorum. "Muhtemelen tek bir güve türüne bağlı kalmalıydım, böylece renk düzeni benzer olurdu, değil mi? Belki yeniden yapabilirim."

"Lyra," diye uyarıyor Conner. "Kendinden şüphe etmeyi bırak. Bu harika bir şey. Şöminemin üstünü süslemek için senden satın almak istiyorum."

Ona bakıyorum, gözlerim takdirle parlıyor. Keşke ben de Briar ya da Sage gibi olsaydım, kendilerine güvenen kızlar olsaydım da burada dostça bir söz söyleseydim. Ancak ben sessizlik içinde büyüdüm. Tek başıma. Bırakın iltifat edilmeyi, nadiren konuşulan bir insanın sisi.

Onaylanmak istemem insani bir şey. "Evimi dekore edecek olması çok kötü."

Bakışlarım kapı aralığına kayıyor ve dönem sonunda gittiğinden beri görmeyi beklediğim yüzü görüyorum.

"Briar!" Nefes nefese sandalyemden zıplayıp hızla ona yürüyorum. Kollarımı omuzlarına atıp onu kucaklamak için çekerken iki kez düşünmedim.

"Sage ve çocukların Bay Godfrey'den nefret ettiklerini biliyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor boynuma sarılırken.

Bunu zaten bildiğim için utanıyorum.

"Bunu başka zaman tartışabiliriz," diye mırıldandım. "Gelecek haftaya kadar dönmeyeceğini sanıyordum!" Sürpriz dönüşüne kızmış gibi yaparak onu şakacı bir şekilde geri itiyorum.

"Seni özlemekten yakınmasından bıkmıştım, bu yüzden onu erkenden geri getirdim."

Briar orta parmağını omzunun üzerinden kaldırarak kapının pervazına yaslanmış olan büyük, gölgeli figüre doğru uzatıyor. Alistair Caldwell'in varlığını fark etmek zordur, tıpkı göremediğiniz ama hissedebildiğiniz karanlık bir sis gibi. Bir kez orada olduğunu anladığınızda, onu görmezden gelmek imkansızdır.

Kolumu Briar'ın omzunun üzerinden uzatıp yumruğumu ona doğru itiyorum. Parmak eklemlerini kaldırıp benimkilerle tokuşturuyor ve selamlamak için başını yukarı kaldırıyor.

"Teksas nasıldı?" Ona sordum.

Alay ediyor. "Sıcak. Burası hâlâ bok çukuru mu, böcek kraliçesi?"

Uzun zamandır hakaret olarak kullanılan bir lakap, en sevdiğim sevgi birine dönüşmüştü. Bunu beni aşağılamak için söylemediğini biliyorum; bu onun bana arkadaş demesinin bir yolu. Bir nevi, sanırım. En azından artık kafamın kazığa geçirilmesini istemiyorum.

Hollow Çocukları'nın birbirlerinden başka arkadaşları yoktur. Onlar dört parçalı bir yapboz. Biri neredeyse, diğerleri de mutlaka onu takip eder. Hiç bu kadar sıkı bir bağ görmemiştim. Bu kadar sağlam.

Uzun bir süre kıskandım. Şimdi ise sadece hayranlık başladım.

"Gününe göre değişir," diye cevap veriyorum omuz silkerek.

Bunu Briar'a ya da herhangi birine yüksek sesle itiraf etmemiştim. Ama Ponderosa Springs'i severim, en azından bir kısmını. Annemin büyüdüğü yerdı. Çıkardığı fırtınaları seviyorum ve evim de burada.

Yolsuzluk, skandallar, seks ticareti ve cinayet olmadan da yapabilirdim. Ama ne kadar sevmemeye çalışsam da içimde burayı seven parçalar var.

onlar için durum farklı. Bunu biliyorum.

Bu kasaba onlara zarar vermekten başka bir şey yapmamıştı. Onları mahvetti. Onları kendilerinin o kadar korkunç versiyonlarına dönüştürdü ki, eminim bir noktada kendilerini korkuttular. Burada arkadaşlarım için hiçbir şey kalmamıştı, Ponderosa Springs burayı tamamen yedikten sonra.

"Sizi konuşmanız için yalnız bırakayım Lyra. Eminim hepinizin konuşacak çok şeyi vardır." Conner yanıma geldi, nazik bir gülümsemeyle kapıya doğru ilerledi ve arkadaşlarıma hafifçe el salladı. "Bayan Lowell, Bay Caldwell."

Sırtının boş koridorlarda kayboluşunu izliyorum, dikkatimi Briar'a geri vermeden önce duyamayacağı bir yere gelmesini bekliyorum.

"Sage ve Rook da döndü mü? Annen nasıl? Aman Tanrım, bütün yaz boyunca dekore ettiğim kulübeyi görene kadar bekleyin, yani, ikinizin artık bir dairesi olduğunu biliyorum, ama yine de gelebilirsiniz. Hâlâ zorunlu Yalnızlar Topluluğu toplantılarına ihtiyacımız var."

"Ben de seni özledim," diye gülüyor Briar, gevezeliğimi kesip beni bir kez daha kucaklıyor. Onu gerçekten özledim. Onu çok özledim. Hepsini özledim.

Yıllardır ilk gerçek arkadaşım yazı Teksas'ta geçirmiş, ailesini ziyaret etmiş ve Alistair'e büyüdüğü yeri göstermişti. Sage, cehennemiyi yaşayıp geri döndüğünü gördüğüm, bir arkadaş ve bir kadın olarak hayranlık duymaya başladığım bir kız, Rook Van Doren ile sahil boyunca bir yolculuğa çıkmak için çantasını hazırlamıştı, Hollow Boy ile diğerlerinden daha iyi anlaşıyorum çünkü her zaman atıştırmalıkları var. Bir de efsanevi bir okul ağacını ateşe verdiğimiz zaman vardı, ama bu başka bir zamanın hikayesi.

Hepsi beni burada bırakmıştı ve ben buna üzölmek istiyordum - gerçekten . Ama anlıyordum.

Briar, Alistair, Rook ve Sage'in katliamdan uzaklaşmaya ihtiyaçları vardı. Bu yerin onlara yaşattığı sürekli acı ve bitmek bilmeyen ızdıraptan. Sadece birkaç haftalığına normal olmaya, hayatın tadını çıkarmaya ihtiyaçları vardı ve istesem bile bunun için onları suçlayamazdım.

"Sage ve Rook yarın gece dönecek. Black Sands Koyu'nda buluşacağız." Briar'ın gözleri hem sevdiğim hem de nefret ettiğim o tanıdık muziplikle parlıyor. Bu genellikle yapacağımız şeyin fiziksel olarak zorlayıcı bir şey yapmamızı gerektireceği anlamına gelir.

"Plaj geceleri kapalı," diye belirtiyorum, bu küçük pürüzün yaptıkları planı raydan çıkarmaya yeteceğini umarak.

"Biliyoruz," diye sırtıyor Alistair onun arkasından. "Rook'un biraz stres atması gerekecek. Silas burada olmadan Ponderosa Springs'e dönmek onu mahvedecek."

Kalbim küt küt atıyor. Silas'ın daha ne kadar yardım alacağından emin değiliz. Psikotik kırılganlığın ne kadar kötü olduğunu göz önünde bulundurarak, doktorlar birkaç aydan birkaç yıla kadar herhangi bir şey söyledi.

Kalbimi kırdı ama Rook'u da mahvetti. İkisi çok yakındı, çok yakındı ve Rook'un ilaçlarını daha önce bıraktığını fark etmediği için kendini suçladığını biliyorum.

Yarın gece kendimiz için takılmıyoruz; Rook'un yanında olabilmek için yapıyoruz. İçten içe hepsinin buna ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Hepsi onu özliyor.

"Başkan Donahue'nun cenazesinden beri ilk kez bir araya geldik. Sence Sage iyi olacak mı?" diye sordum.

"Bence," diye başlıyor Briar, "Sage babasının ölümüyle gayet iyi başa çıkıyor. Kazaların olabileceğini biliyor." Kazalar, doğru.

Çünkü babası ve bir federal ajan evinin içindeyken kasıtlı bir yangın çıkarmak tamamen bir kazaydı. Ama gibi, bunlar mezara kadar taşıyacağım sırlar. Arkadaşlarımı korumak için bunu yapmak zorundayım. Sage ve Briar'ın benim için sakladıkları kendi sırlarım yok değil. Erkek arkadaşlarından sakladıkları. Herkesten.

Birbirimizi ve omuzlarımızda taşıdığımız sırları koruruz. Yalnızlar Topluluğu'na katıldığınızda bu anlaşmanın bir parçasıdır. Yalnız olmanıza izin var ama asla yalnız değilsiniz.

"Küçük bir oyunla dostluğumuzu yeniden canlandırabileceğimizi düşündük," diyor Alistair. "Eski günlerin hatırına." Bir oyun.

Her zaman bir oyun.

Genellikle yasadışıdır ve asla başarısız olmaz, ayak uydurmaya çalışırken ciğerlerimi yırtarım. Korkumu yutuyorum, oynamaktan değil ama planımın başlamak üzere olduğunu ve bunu başlatmak için onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı bilmekten.

Gölgelerde saklanıp onu sessizce izlemeyeceğim. Hayır, karşısında durup kelimelerimi kullanmam ve istediğimi istemem gerekecek.

Aylar önce beni gelmişti. Ödenmiş bir borç olduğunu söyledi. Ama Ölüm Prensi'yle işim bitmedi.

Daha yeni başlamıştım. İlk kez bir iyilik istediğimde beni reddetmişti.

Ama hayır cevabını kabul etmeyi reddediyorum.

Onun hayaleti olmayı seviyorum. Ama şimdi, onun beni görmesini istiyorum. Ona musallat olmak yeterli değil.

Ondan daha fazlasına ihtiyacım var. "Oyun ne?"

Briar sırtıyor. Geniş, heyecan dolu ve midemi bulandırıyor. "Tag."

Açıklama

İKİ

thatcher

Her kasabanın bir hayalet hikayesi vardır.

Çocukların pijama partilerinde ve geceleri çıtırdayan bir ateşin etrafında dönerek anlatılan bir hikaye. Yıllar geçtikçe neredeyse inanılmaz bir yalana dönüşen, ancak özünde bir çeşit gerçeği taşıyan bir hikaye.

Benim soyadım da bu hikayeden geliyor.

Gecenin içindeki yumru. Dolaptaki öcü. Duvardaki tırmalama sesi.

Ailem, Ponderosa Springs sakinlerini korkutmak için yüzyıllık bir efsaneye dönüşmüştü; bu efsanenin kasabanın kuruluşuyla başladığı söyleniyordu. Kurucu ailelerden biri olan Piersonlar, soğuklukları ve ulaşılmaz beklentileriyle ün salmışlardı. Diğerleri o kadar korkmuşlardı ki, adil payımızı almazsak onlara yapacaklarımızdan korktukları için kasabadan sadece bir parça almamıza izin veriyorlardı.

Pek çok farklı köken hikayesi var. Daha zorlama olanlardan bazıları vampir ya da saf ruhlarla beslenen başka bir tür insanlık dışı, şeytani yaratık olduğumuzu iddia ediyordu. Yaratıcılığı takdir edebilirim, özellikle de gerçeğin çok daha sıkıcı olduğunu düşünürsek.

Benden öncekiler inzivaya çekilmişlerdi. Çok gerekli olmadıkça başkalarıyla bir şey paylaşmazlardı ve güven, özgürce verdikleri bir şey değildi. Hızlı ve az miktarda konuşurlardı.

Bu ketum davranış diğerlerini rahatsız ediyor, daha da ötesi kıskanmalarına neden oluyordu. Zayıf fikirli insanlar en tepedekiler tarafından ilgi görmediklerinde, tacı yırtmaya çalışacak, asılsız sonuçlar çıkararak ve tuhaf söylentiler yayarak tahtı parçalayacaklardır. Birini birkaç basamak aşağı indirmek için ne yapabilirlerse yaparlar.

Yemek artıkları için kavgaya eden köpekler gibi.

Ne yazık ki bu güvensiz halk için, sadece mirasımızı daha yükseğe çıkarmayı başardılar. Tek başardıkları insanların bizden korkmasını sağlamak oldu ki bu da bizim lehimize işledi.

İnsanlar korktukları şeylere hizmet edeceklerdir.

Ponderosa Springs kasabası bizden her şeyden çok korkuyordu. Öyle ki bu korku yıllar sonra bile devam etti. Ve bir süre için, tüm bu korkunç hikayeler sadece kurgudan ibaretti, canı sıkılan kasaba sakinleri tarafından yaratılan dedikodu dolu folklor.

Ta ki bir gün öyle olmayana kadar.

Ta ki bir gün, babam sayesinde ailem tüm korkunç anlatıların doğru olduğunu kanıtlayana kadar.

Vampirler hariç.

Uzun parmaklarım fildişi tuşları okşarken başım ileri geri sallanmaya başlıyor. Ben piyanoyu çalıştırırken zarif müzik kulaklarıma süzülüyor, üzerinde çalıştığım melodiyi güldürene kadar enstrümanı gıdıklıyorum. Chopin, her ne kadar abartıldığına inansam da, küçükken büyükannemin bana hediye ettiği kemik beyazı Steinway & Sons kuyruklu piyanoda ustalaşmayı öğrendiğim ilk bestecilerden biriydi. O zaman bile kapaktaki, müzik masasındaki ve destek çubuğundaki kiraz kırmızısı rengin tesadüf olmadığını biliyordum.

En sevdiğim rengi biliyordu. Neden bu kadar çok sevdiğimi biliyordu.

Hareket sadece bir saniyelğine dikkatimi çekiyor, bodrumun en sol tarafına, küçük ahlaksızlık odama doğru bakarken gözlerim kısa bir süreliğine açılıyor ve tek kişilik seyircimin uykusundan uyanmaya başladığını fark ediyorum.

Gözlerindeki korkuyu görmek için orada olmama gerek yok. Uyandığında kendini hareket edemez halde, donmuş metal bir sedyeye bağlanmış ve üzerinde boxer külotundan başka bir şey yokken bulan herkesin paniğe kapılacağını tahmin edebiliyorum.

Geçici felç en az on beş dakika daha devam edecek ve bu süre arkadaşım Walter Hendricks için yıllar gibi gelecek. Şu anda kendini içinde bulduğu K deliği hiç de hoş bir yer değil. Yapay yüksek dozların peşinde koşma ihtiyacını ya da insanların rüya gibi halüsinasyonlar görmek için neden veteriner ilacı almaya istekli olduklarını şahsen hiç anlamadım.

Ketamin etkisini gösterirken Walter'ın paniklelemeye devam etmesine biraz daha izin vermeye karar vererek dikkatimi tekrar piyanoya veriyorum. Gözlerimi kaçırdığım halde parçaya devam etmişim ama rahmetli müzik hocamın dediği gibi, *"Çaldığın müzik seni tüketmiyorsa, başkasının tüketmesini nasıl beklersin?"*

Bastonunun ellerime vuruşunu, ellerimdeki silik yara izlerinin onun üstün kanıtı olduğunu hissedebiliyorum. Piiano öğretmenimin parmak eklemlerime vurmasının üzerinden yıllar geçmişti ama yine de derimden enstrümana sızan kanı hissedebiliyordum.

Acımasız ağrıları saymazsak, parmaklarımdaki kanla çalmaktan keyif alıyordum. Tuşların üzerinde kaymayı daha akıcı hale getiriyordu. Doğru hissettiriyordu.

Odaklandığımda, sonraki birkaç bölümün doğru gelmediğini fark ediyorum. Kaşlarımı çatarak müzik rafında sergilenen bakıyorum. Tamamen duruyorum, kalemi kulağımın arkasından çıkarıyorum ve birkaç nota siliyorum.

Şimdi boş olan satırlara bakıyorum ve parmaklarımı tuşların üzerinde oynatarak kendime soruyorum: Walter'ı o barın hemen dışından aldığımda zihnimdeki müzik nasıldı?

Gece tenimi ısıtıyordu ve ucuz barın içinden yayılan keskin sigara kokusunu alabiliyordum. Arka kapıdan çıkışını izlerken kalp atışlarım sabitti, siyah takım elbisesi günün yorgunluğundan ve ucuz malzemeden yapıldığı için kırışmıştı.

Kalitesiz bir takım elbiseyi bir mil öteden fark edebilirim, ama bahse girerim o gölgeli barda etrafını saran insanlar bunun pahalı olduğunu düşünüyordur. Bu düşünce beni alay etmeye itiyor.

West Trinity Falls, kollarını uzatıp yüzlerine vursa bile bir tasarımcı takımını tanıyamaz. Tanrım, o kasabada olduğumu düşünmek bile kendimi kirli hissettiriyor.

Bunu yaparken her zaman gölgelerde beklemem. Bazen, geceki hedefim neredeyse oraya girer ve otururum. Belki bir masada oturup onları sessizce ya da havamda olduğumda onları ağma düşürürüm.

Ancak bu kez karanlıkta, o iğrenç sokağın kasvetinde mükemmel anı bekledim. Enstrümandan süzülen müziğin bunu tercüme etmesini istiyorum. Hikayeyi kelimeler olmadan anlatmasını istiyorum; günler önce yarattığım ilk formla tezat oluşturan yavaş, lirik bir hareket, çalışımın güzelliğini göstermemi sağlayan bir parça.

Bu form, *Caccia*, avdır. Avını takip eden bir avcıya dönüşmesi gerekiyor. Farkında olmayan bir kurban, hiçbir tehlike hissetmeden arabasına doğru yürür. Notalar başlangıçta yavaş, hafif bir eğimle başlıyor ama şimdi daha ağır olması gerekiyor.

Tuşların, deri eldivenli elimin onu sarışının anısını söylemesini istiyorum. Derisini iğneyle delmeden hemen önce bana karşı nasıl mücadele ettiğini notalarda duymak istiyorum. Vücudunun ilacın etkisiyle nasıl güçsüz düştüğünü ve kollarına nasıl yığıldığını. Onu yakalamanın ne kadar kolay olduğunu, yaptığım işte bu kadar yetenekli olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini.

Bunu hissetmek istiyorum.

Koleksiyonumdan Walter'ın konçertosunu her seçtiğimde o anları yeniden yaşamak istiyorum. İşkencesini tekrar yaşayabilmek için sıvı seslerinin beni o anlara geri götürmesine izin verirdim. Kaydığını hissetmeliyim

yoşlaşmış damarlarımda.

Doğru yapana kadar bu banktan kalkmayacağım. Kendimden mükemmellikten başka bir şey istemiyorum.
Hayal kırıklığı beni ısırtıyor.

"Baban şimdiye kadar çoktan işini bitirmiş olurdu."

İçimden nefret ettiğim bir ses konuşuyor ve yumruğumu kalemin etrafında sıkıyorum, zayıf malzemenin kavrayışında büküldüğünü hissediyorum. Babamın asla bu kadar etkileyici bir şey yapamayacağını söylemek istiyorum. Kadınları canı istediği için öldürür, saçlarından kopardığı parçaları simge olarak alırdı ve yaratıcı bir vizyonu yoktu.

O benim altımdaydı. Benimle kıyaslandığında bir
hiçti. Ben bir sanatçıyım.

Olmak istediği ama asla başaramayacağı her şey.

Bir umutsuzluk homurtusu duydum ve bu zihnimin gittiği yerden geri dönmeme yetti. Henry Pierson bodrumdayken düşünmek istediğim son şeydi.

Çok ihtiyacım olan derin bir nefes alarak kül suyu kokusunu içime çekiyorum. Hafif metalik koku beni rahatlatıyor. Kaynayan sıvı fıçısı banyonun yanındaki köşeye özenle yerleştirilmişti, daha kolay temizlenebilmesi için bilinçli bir karar almıştım. Eğer bu kombinasyonu doğru yapamazsam, nihai forma geçemeyeceğim ve bu da mümkün değil.

Bir parçayı yarım bırakmayı
reddediyorum. Bir daha olmaz.

Bir daha asla.

Tamamlanmamış bir çalışma yeterliydi. Daha fazlasını eklemek gibi bir arzum yoktu.

Birkaç saniye daha sessizlik içinde çalışıyorum, daha iyi uyacağını düşündüğüm yeni notaları düzgünce yazıyorum ve baştan çalmaya başlıyorum. Köprüden geçiyorum, şarkının sonuna yaklaşırken dudaklarımda yavaş bir sırtış oluşuyor.

Kasvetli bir gürültü spektrumu, yuvarlak, karanlık ve zengin. Daha önce düzdü ama şimdi tam da olmasını istediğim yerde. Yaşayan, nefes alan, benim yarattığım kötü bir anı.

Walter'ın mutsuzluk ve kafa karışıklığı mırıltıları şarkının son birkaç notasına karışıyor. Omurgamda bir ürperti yayılıyor ve aniden açlıktan ölüyorum. Hava sabitleşiyor ve oda derin bir sessizliğe gömülüyor.

İçimdeki şeyin mağarasından çıktığını hissediyorum, kokuşmuş ve dişlerini çıkarmış, onun için güvence altına aldığı bedenle ziyafet çekmeye hazır. Piyano durduğunda, parmaklarım tuşların üzerinde anlamlı bir şekilde hareket etmeyi bıraktığında, işte o zaman gösteri durur.

Artık bundan başka bir şeymişim gibi davranmama gerek yok. Sonunda kendimle ve olduğum şeyle uyum içindeyim. Asla saklanmasam da, toplum içindeyken bile, burada, inşa ettiğim bu uğursuz sığınakta huzur içindeyim.

Bu açlık beni yönlendirirken, banktan kalkıyorum, başımı önce sola sonra sağa eğiyorum ve tatmin edici bir çıtırtı duyuyorum. Parmaklarım Tom Ford gömleğimin manşetine doğru ilerliyor.

"Walter, senin ölümünün şimdiye kadarki en iyi işim olacağına inanıyorum." Mırıldanıyorum, her iki kolumu da kıvrırmak için zaman ayırıyorum, ön kollarımı saran menekşe renkli damarları ortaya çıkarıyorum.

Boynunun içine enjekte ettiğim ilaçların etkisi geçmeye başladı, gözleri geniş ve uyanık, ancak henüz uzuvlarının tam işlevini geri kazanamadı. İtalyan derisi ayakkabılarımda topukları, parlak ve mat yüzeylerden oluşan kırmızı mozaik karoların üzerinde tıkrıyor.

"Wh-hat..." gargara yapıyor, ses tellerinin nasıl çalıştığını kendine hatırlatmaya çalışıyor. "Wh-ho-"

"Bilinciniz yerine geldiğinde daha özgün sorularla gelmenizi çok isterdim." Gözlerimi deviriyorum, üzerimizdeki parlak farları yansıtan metal sedyenin etrafında ilerliyorum. "Neden hep aynı şeyi sorma ihtiyacı hissediyorsunuz? Sana kim olduğumu söylersem gerçekten rahatlayacak mısınız? Ya da burada ne aradığımı?"

Dilimi tıkrıdattıyorum, o titremeye ve bağların içinde solmaya devam ederken başımı sallıyorum. Hepsi, kurbanlarım, hepsi aynı, hepsi zayıf ve biri buradan canlı çıkacağına ne kadar ikna olmuş.

"Sana başka bir şey söylememe ne dersin?" En sevdiğim oyuncaklarımın dizili olduğu tepsimi dikkatlice elime alıyorum. "Sana kimin ya da neyin olduğunun önemli olmadığını, her zaman buraya geleceğini söylesem nasıl olur? Benim merhametimle. Bu seni sakinleştirir mi?"

Parmak uçlarım bu gece seçtiğim bıçakları sıyrıyor. İyi eğitilmiş ve yetenekli bir avcı dizilimimi takdir edecektir.

Tüm karbon bıçaklar bir geyiğin veya spor için avlanan başka bir canlının derisini yüzmek isteyen herkes için bir rüya.

Karnımda bir ürperti birikiyor ve eğer duyguları hissedebilseydim, sanırım bu sevince en yakın şey olurdu. Tam olarak bilemezdim çünkü bir hayalet hikayesi olarak büyümek yalnız bir varoluş anlamına geliyordu.

Kişisel bir gölge olarak ölümle doğmuştum.

Ölüm ya da en azından sınırsız kötülük, bana hamile kaldığım gece annemin rahmine yatırım yapmıştı. Kötü ve canavarca bir şey beni yarattı, damarlarıma yırtıcı içgüdüleri ve kan için lezzetli bir iştah aşıladı.

Ben bir psikopat olarak doğdum.

Ölüm bir insana dönüştü.

Yatağınızın altındaki öcü ve arka bahçenizdeki komşunuz. Geceleri kapılarınızı kilitlemenize ve çocuklarınıza biraz daha sıkı sarılmanıza neden olan kişiyim.

Psikologların ya da kriminal araştırmacıların bu konuda ne söyledikleri benim için çok da önemli değil. Tüm makaleler ve tezler aynı şeyleri okuyor. Kimse psikopat olarak doğmaz, diyorlar. İnsanlar genetik olarak ana rahminde lanetlenmiyor. Bu öğrenilen, özümsenen ve tanık olunan bir şeydir.

Bu gibi mantıklı ifadeler her zaman ilk katılan ben olsam da, bunun tam tersinin de canlı bir kanıtıyım. Dolayısıyla yanılıyorlar. Teorileri yanlıştır.

Bununla birlikte, halkı neden rahatlatmak istediklerini anlıyorum. İnsanların saf ve masum doğduğuna inanmak çok daha az korkutucu. Sevgi ve şefkatle insanlar nazik olacaklardır. Teknik olarak konuşursak, eğer tüm çocuklara şefkat gösterilirse, psikopatları ve sosyopatları tamamen ortadan kaldırabiliriz.

Gerçek şu ki, ben bu şekilde yaratıldım. Beni bir katile dönüştürecek mükemmel araçlarla doğdum ve bu çok daha korkutucu. Bunu durdurmanın, bizi, sistemimize pompalanan bu dürtüyle doğanları durdurmanın bir yolu olmadığını bilmek. Ne yaparsanız yapın ya da ne kadar sevgi verirsiniz verin, bazı insanların hayatları yok etmek için yaratıldığını bilmek. Kesmek için yaratılmışlardır. Başkalarının kanını akıtmak için.

Çocukluğumdaki sessizliği başka nasıl açıklayabilirsiniz? Büyükanmem, bebekken ağladığım tek anın dünyaya geldiğim an olduğunu ve temizlenip kundaklandıktan ve anneme teslim edildikten sonra tüm seslerin kesildiğini söylerdi. Duygusuzluğumu, kendim de dahil olmak üzere kimseye karşı bir şey hissetmememi başka nasıl açıklayabilirsiniz? Sadakatim eşsizdir - etrafımdaki insanlar uğruna hemen hemen her şeyi yaparım, ancak bu onları *önemsediğim* anlamına gelmez ve asla gelmeyecektir.

Ailemin bu acı gerçeği anlaması biraz zaman aldı ama büyükbabam beni arka bahçede böceklerin dallarını koparıken yakaladıktan sonra nihayet beni olduğum gibi kabul ettiklerini anladım.

Bir iğrençlik. Bir

canavar.

Bir katil.

Babamın umutsuzca olmamı istediği şey. Öğretileri ve ebeveyn tavsiyeleri hastalıklı olsa da, ne olduğumu anlayan tek kişi oydu. Bu hale gelmemin sebebi kısmen o olsa bile.

Ortaokula geldiğimde artık diğer çocuklarla oynamama izin verilmiyordu. Ebeveynleri, varlığımın masum küçük çocuklarının zihinlerini rahatsız ettiğinden şikayet ediyorlardı. Doğumundan kısa bir süre sonra, kendi annem

Yarattığı çocuğun istediği gibi biri olmadığına karar vermiş. Babama göre, ilk doğum gününden hemen sonra gitmiş.

Tuhaf biriydim. Yabancı. Garip. Öğretmenler, karanlık bir hayal gücüne sahip istisnai bir çocuk olduğumu söylediler. Varlığımdan ürkmeyen tek bir kişi bile yoktu ve hala da yok ve dürüst olmak gerekirse? Bu hoşuma gitti.

İyice.

"Ne istiyorsun?" diye çırpınıyor, sonunda ayaklarının üzerinde durmayı başarıyor, bu da bu işi her zaman çok daha ilginç kılıyor. Bu, çılgınlığının kristal berraklığında olacağı anlamına geliyor. "Ne istiyorsun lan?"

"Küfürlü sözlerle başvurmak." Dişlerimi emiyorum, küçük bıçaklardan birini alıp parmaklarımla arasında döndürüyorum. "Benimle iyi geçinmenin yolu bu değil."

Walter'a hak ettiği ilgiyi göstermeden önce kumandamı kapıp Play tuşuna basıyorum. Süpürgelik hoparlörlerinden Bach sesi yükseliyor ve her şey yerli yerine oturmaya başlıyor. Kendimi on yıl sonra tıp fakültesini bitirdiğimde hayal etmeye çalışıyorum. Şu anda olduğumdan tamamen farklı bir nedenle birini kesip biçmeye hazırım. Önlükler giymiş, ameliyathanede klasik bir şeyler çalarken.

Hayat kurtarmak amacıyla kesim yapmak bana birazdan yapacağım kesimle aynı tatmini verir mi? İlaç niyetine et kesmek doymak bilmez alışkanlığımı dizginlemeye yeter mi?

Çok iyimser biri değilim, bundan şüpheliyim. Hem de çok.

Kayıt cihazının Başlat düğmesine basıyorum, tepsime geri koyuyorum ve sağ üst köşedeki kırmızı ışığın yandığından emin olmak için iki kez kontrol ediyorum. Hala neyi sevdiğimi anlamaya çalıştığım önceki hatalarımdan sonra büyüdüm. Rutinimi. Sürecim. Daha önceki kurbanlarımdan biriyle yanlış düğmeye bastıktan sonra, şimdi her ihtimale karşı iki kez kontrol ediyorum.

Orkestra olmadan bir konçerto nedir ki?

Kurbanlarının çılgınlıklarıyla bir katil?

Lacrimosa'nın sesi duyulduğunda, yatan yağ parçasına bakıyor. Terliyor. Doğal olmayan bir miktarda, o kadar çok ki hiperhidroz olabileceğini düşünüyorum. Henüz doktor değilim ama şu ana kadar altı kişiyi öldürdüm ve hiçbiri bu kadar terlememişti.

"Walter, insanlara hatırlatmayı sevdiğin oyun kurucu fiziğine ne oldu? Bırakın eyalet şampiyonluğunu, herhangi birini kısa bir yürüyüşte bile yönlendirebilmen mümkün değil."

Zar zor örtünmüş vücuduna bakmak için zaman ayırıyorum. Kırılmış saçları göğsünü ve karnını kaplıyor, büyük bir göbeği var ve bana patlamaya hazır bir balonu hatırlatan koyu kırmızı bir yüzü var. Beni hasta ediyor, yer israfı ve kendini benim gibi gördüğünü düşünmek.

Asla benim gibi olamazdı. Benim yapabildiğim şeyleri asla yapamazdı. Polislerin onu yakalayıp anahtarı atmasına haftalar vardı. Federal müfettişlerin benim kokumu bile bir ömür sürerdi.

"Beni nereden tanıyorsun?" diye soruyor kuru ağzından. "Para mı istiyorsun? Yapabilirim."

"Lütfen kendini utandırma. Bana para ödeyecek durumda değilsin."

Özel döşemelerden köşedeki gülünç fiyatlı heykele kadar etrafımdaki alana bakarken kollarımı iki yana açıyorum. Bu bodrum katı, benim uyum dilimim, çoğu kişinin bir ömür boyu kazandığından daha pahalı. "Etrafınıza bakın, paranıza ihtiyacım varmış gibi mi görünüyor?"

Parmaklarım av bıçağının sapını kavlıyor ve ucunu Walter'ın yüzüne doğru tutuyor. Sadece kenarını yanağının yan tarafına doğru sürüklüyorum, bıçak o kadar keskin ki grenli sakal kıllarını kestiğini hissedebiliyorum.

"Ancak, tam bir canavar olmadığım için ilk sorunuza cevap vereceğim." Onu bir domuz gibideşmenin ve midesinden akan kanı izlemenin ne kadar kolay olacağını hissettiğimde tüylerim diken diken oluyor. Bileğimin bir hareketiyle onun hayatına son vermek ne kadar da basit.

Güç damarlarımda dalgalanıyor. Kontrol ve arzu içimde birlikte dönüyor ve bir insanın deneyimleyebileceği en iyi doğal yükselişi yaratıyor. Bundan daha iyi bir duygu olamaz. Kaderinin tüm kontrolünün bende olduğunu bilmek, *onun* benim merhametimde olduğunu bilmek. Aciz ve zavallı olduğunu bilmek. Her yönden benim altımda. Asla benim olduğum gibi olamayacak.

"Kahretsin-" tslıyor. "Lütfen, bunu yapmayın. Benim bir kızım var."

Dürtü beni aşağı çekmekle tehdit etmişti, etrafımdaki her şeyin ezici hissi o kadar yoğundu ki bıçağımın yanağına kan akıtacak kadar saplandığını fark etmemiştim.

"Jessica," diyorum, nefes alarak ve yüzünün kenarını çekerek. "Değil mi? Aralık ayında on beş yaşına girecek."

Gözleri parlıyor, parlak ve korkunç bir korkuyla parlıyor. Tüm bedenini yutuyor ve içimi sıcaklıkla dolduruyor. Korkmuş, ürkmüş ve titreyerek ölmesini istiyorum. Son nefesini vermeden hemen önce, gerçek ölümün neye benzediğini bilecek. Gerçek korkunun dilinde nasıl bir tat bıraktığını.

"Sakin ona dokunma," diye homurdanıyor, kurtulma şansı olmayan bağlara karşı sarsılıyor. Düğüm atma sanatını çok küçükken öğrenmişim, babamın bana öğrettiği ve benim de kendim için mükemmelleştirdiğim pek çok dersten biriydi bu.

Babam yaptığı işte iyiydi. Ben en iyisiydim.

"Asla yapmam. Gençler, genel olarak çocuklar, bir grup omurgasız insan içindir." Ona sırtıyorum. "Senin gibi biri. Öyle değil mi Walter?"

Bıçağı parmaklarımın arasında döndürerek dikkatimi onun eline odaklıyorum. Ağır uzvu kaldırıyorum, çizgileri ve yara izlerini inceliyorum, eldivenli parmaklarım bir başlangıç noktası bulmaya çalışıyor.

"Ne? Sen ne-"

"Vaktimi boşa harcama," diye tslıyorum, parmaklarından birini imkansız bir yöne doğru bükerken dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yalancılardan nefret ederim Walter. Beni kızdırarak durumu kendin için daha da kötüleştirme."

Acı içinde bağırıyor ama aldırımıyorum, bıçağı işaret parmağının ucuna getirmeden önce tombul parmak üzerindeki tutuşumu serbest bırakıyorum.

"Seni nereden tanıyorum?" Mırıldanıyorum, derinin tüm katmanlarının altından geçecek kadar derine inerken ayak parmaklarımın kıvrıldığını hissediyorum ve sonra geriye doğru tıraş etmeye başlıyorum, yavaşça dilimlemenin doğru olduğundan emin oluyorum. " tanıyorum çünkü benim gibi olduğunu düşünüyorsun. Söylesene, kızını ona benzeyen kızları öldürecek kadar çok mu seviyorsun? Sevgini böyle mi gösteriyorsun Walter?"

Beni duyduğundan emin değilim, yakıcı acı vücuduna yayılırken çığlıklarının kör edici sesinden duymuyor. Elleri sinirlerle dolu, ne yazık ki onun için, bu yüzden etinin içinden kayan bıçağın her bir santimini hissediyor.

Yaradan bir fiskiye gibi kan akıyor. Aşağıdaki metalik masaya fışkırıp sızıyor, görüşü zorlaştırıyor ama derisinin bıçağı çektiğini hissedebiliyorum. Kaslarını ve kemiklerini açık havaya çıkarırken elimi sabit tutuyorum, görünürde ne bir sallantı ne de bir titreme var.

Buradaki soğuk havanın saldırısına uğrayan tüm o korunaklı sinirler perişan olmalı. Keşke onun için üzülebilsen. Neredeyse. Acının lezzetli çığlıkları kulaklarımı çınlatıyor, içimdeki davulları titretiyor.

Bach'tan daha iyi. Mozart ve Brahms'tan daha iyi. Bu benim en sevdiğim müzik türü.

"Çığlık atmaya devam et." Yüksek sesle konuşuyorum. "Bunu sadece benim çıkarım için yapıyorsun. Bu sadece beni neşelendiriyor, seni daha derine oymak istememi sağlıyor."

İşaret parmağının tamamının derisini yüzmeyi bitirip bir sonrakine geçiyorum ve bağlarının zemindeki fayansla nasıl eşleştiğini hayranlıkla izliyorum. Sert elastik dokunun sıkıca sarılmış kordonları üzerimizdeki sert ışığın altında parlıyor.

Bu, kitaplar ve diyagramlar üzerinde çalışmaktan çok daha farklıdır. Hiçbir şey insan anatomisini kendi gözlerinizle görmekle kıyaslanamaz. Ellerinizden akan yapışkan kanı ve havadaki demir kokusunu hissetmek. Acının ve ölümün sahibi olduğunuzu bilmek.

Kendimi sürece, güzel kan ve katliama bırakıyorum. Ben bunun için yaratılmışım. Çevik, uzun parmaklarım işkence yapmak için üretildi. Ben öldürmek için tasarlandım.

Yaptığım işe hayran kaldım. Tüm elinin derisi tamamen soyulmuş ve çığ, deri bileğinin üzerinde ve altında dalgalanıyor. Bana bu sabah kahvaltıda soyduğum muzı hatırlattığını düşünerek kıkırdıyorum. İnsan vücudunun doğal haliyle neye benzediği beni her zaman şaşırtmıştır.

"Hey, bunların hiçbirisi değil," diyorum, Walters'ın yüzünün yan tarafına vurarak onu gerçekliğe geri çekiyorum, gözleri kapanma dürtüsüyle savaşıyor. "Uyanık kalmanı istiyorum. Konuş benimle. Sana daha önce bir soru sordum - kızına olan aşkın yüzünden mi kızları öldürüyorsun? Yoksa gizliden gizliye kendi akrabalarına karşı o iğrenç fetişlerden birine sahip olduğun için mi?"

Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor ve vücudu titriyor. Solgunluk ten rengini ele geçirdi ve bunun şoka girdiği için olduğunu biliyorum. Kan kaybı gösteriyor. Yine de kan kaybından ölmeden önce en azından omzuna kadar dayanması gerekiyor. Belki şansım yaver giderse diğer ele başladığımda hâlâ bilinci yerinde olur.

"İ-" Hıçkırıklara boğuluyor. "Özür dilerim. değildi. Kontrol edemedim. Özür dilerim."

Bu kısımdan nefret ediyorum. Her seferinde olur.

Yaptıkları için özür dilemeleri. Bahaneler.

Ben hastayım.

Yardıma ihtiyacım var.

Kontrol edemiyorum.

Hepsi suçlarının kefareti öderken, bir tanrının son dakikalarında onları affedeceğini ve böylece sonsuza dek cehennemde kalmayacaklarını umuyorlar.

Acınası bir durum.

"Beni iğrendiriyorsun," diyorum dalgın dalgın, bıçağı ön kolunun biraz fazla derinine saplayarak. Neşteri hızla daha kalın bir bıçakla değiştiriyorum, avcıların bağırsak kancası dedikleri, omurgasında keskinleştirilmiş bir yarım daire bulunan özel bir bıçak türü. Açıkta kalan bir deri parçasını yakalıyorum, kasların hemen üzerindeki son katmanın altına giriyorum ve etini kemikten sıyırmaya başlıyorum.

Kızıl görüşümü bulandırıyor.

Yaptığın şey için değil, kendine katil dediğin için üzgün olmalısın," diye çıktım. Sen bir katil değilsin Walter. İyi bir katil değilsin. Yakınından bile geçemezsin. Sen anne sorunları olan bir korkaksın."

Sözlerim daha acımasız hale gelse de, elim sabit kalıyor. Tüm o kızlara yaptığı gibi onu da kesip doğramak kolay olurdu. Bu sıfır beceri ve çaba gerektirirdi.

Kontrolü elinde tutmak yıllar süren disiplin ve pratik gerektirir. Sabit kalmak ve kana susamışlık dürtüsünün onu ele geçirmesine izin vermemek. Bu ustalık ister.

Ve çok genç yaşta öldürme sanatını fethetmiştim. Nasıl öğrenmeyeyim ki? Babanız bir seri katil olduğunda, adının asla ölmesine izin vermemeye kararlı biri olduğunda, bildiğiniz şey olursunuz.

Bir canavar tarafından büyütüldün. Canavar ol.

Babam öldürdü çünkü kadınlara kızgındı. Dürtü kontrolü yoktu. Ben diğer katilleri öldürüyorum, bir ahlak kompleksi ya da insanları kurtarma, dünyayı daha iyi bir yer haline getirme ihtiyacı hissettiğim için değil.

Hayır, ben ahlaken gri bir kanunsuz değilim.

Diğer seri katilleri öldürüyorum çünkü onları alt etmenin heyecanını yaşıyorum. Hepsini. En iyisi olduğumu tekrar tekrar kanıtlamak için. Kimse ölüm getirme konusunda benden daha iyi olamaz.

Mirasıma sahip olmak istedi. İçimdeki bu *şeyi* yarattığı gerçeğine sahip olmak istedi. Çünkü Henry Pierson'ın yaptığı buydu, insanları sahiplenmek. Ve şimdi hapiste olduğuna göre, ben onun şöhret ve ün için son umuduyum.

Ama benim dengim olmayan birinin bana ait herhangi bir şeye sahip olmasına izin vermeyi reddediyorum. Artık değil.

"Ama bu gece," diye nefes alıyorum, gözlerimin önünde kan kaybını izlerken. Yaşayanlar diyarında çok uzun süre kalamayacak. "Bu gece Walter, en iyisi tarafından alt . Mükemmel biri. Ve bu seni rahatlatacak bir ayrıcalık."

Kolunun üst kısmına ulaşıyorum, ciğerlerindeki tıkırtıyı duyduğumda omzunu açığa çıkarıyorum. Gözleriyle buluştuğumda hareketlerim duraksıyor, yüzünün üzerinde geziniyor, ayrılmadan önce gördüğü son şeyin yüzüm olduğundan emin oluyorum.

Soğuk, hızlı bir gece gibi, ölüm onun için geliyor. Gözlerinin önünden hayat akıp gidiyor, içinde küçük bir şalter atıyor.

Bir anda sayım altıdan yediye çıktı.

Damarlarımda coşku akıyor, üzerimde keyifli bir konser duygusu dolaşıyor. Babamın çocuk oyunu saçmalıklarını almış ve dokunulmaz bir şey yaratmışım.

Korkunun orkestratörü olmuştum. Acının orkestra şefi. Ölümü besteledim. İnsanların inandığının aksine, elma kötü ağaçtan çok uzağa düştü. Çünkü ben asla babam olmak istemedim. Asla onun gibi olmak istemedim.

Daha iyi olmak
istedim. Ve öyleyim.

sağlıklı bir takinti

ÜÇ

lyra

Herkes alevlerin güveleri cezbedtiğini bilir.

Verandanızdaki parlak ışıldayan ampuller ya da otoyoldaki uzun sarımsı sokak lambaları. Yüzlerce kanatlı yaratık gece ortaya çıkan yumuşak ışınların etrafında toplanacak.

Gece böceklerinin etraflarında birikmiş bir ilim vardır. Enine oryantasyonla çalışırlar, yolculuklarında onlara rehberlik etmesi için vücutlarına göre belirli bir yerde sabit bir ışık kaynağı bulundururlar. Bu ışık normalde ayın parıltısıdır; ay onların kuzey yıldızıdır. Onların pusulası.

Ancak daha vahim bir durum, güvelerin ışıklar tarafından hipnotize edilerek ışıltıyı ölümlerine kadar takip etmeleridir. Romeo ve Juliet'in melankolik bir versiyonu gibi, bir lamba ve bir pervanenin kalbi ölümcül bir çekimdir. Ama kimse bundan bahsetmez.

Çiftler her zaman pervane ve aleve benzetilir. Birbirlerine çekilirler, manyetikler. Eminim gerçek nedeni bilselerdi, bu kadar tatlı olmazdı. Normal insanlar için değil. Parlak ışıkların büyüüne kapılan canlılar yırtıcı hayvanlar tarafından yenir ya da aşırı ısınır. Aşk ya da köklü bir çekicilikle değil; ölüm tarafından çekilirler.

Güve bilinçli olarak ışığın parlaklığına bu kadar yaklaşmanın kendisini öldüreceğini bilse de yine de gider. Kendilerine yardım edemezler. Bağımlıdır.

Bence bu onu çok daha romantik yapıyor. Sadece yaklaşmak için ölmeyi göze alıyorlar. Sadece birkaç saniyeliğine ışığın tadını çıkarmak için, ölümleri hemen köşede bekliyor olsa bile.

Güvelerle ilgili gerçeklere dayanan bilgilerin daha iyi tarafı, lepidoptera hakkında pek çok kişinin bilmediği bir şey, bazı türlerin tatlılara karşı koymadığıdır.

Fermente şekerlemelere bayılıyorlar. Yaklaşan bir proje için birkaç örnek daha toplamam gerektiğinde, pekmez ve bayat birayla karıştırılmış bir kavanoz muzla dışarı çıkacağım. Sonra birkaç farklı ağaç gövdesine biraz döküp bekleyeceğim.

Tadına bakmak için gelen kanatlı güzellerin sayısı büyüleyici.

Belki de güvelerin en sevdiğim böcek olmasının, onları bu kadar takdir etmemin nedeni budur. Çok önemli iki ortak noktamız var.

Tatlılara olan sevgimiz ve ölmemizi isteyen şeylere olan takıntımız.

Bağımlı kalplerimiz var.

Annem de böyle derdi.

Bir şeyi sevdiğimde, onu tüm varlığım ile severim. Göğsümde atan organ, sevdiği şeyler için şeytana dönüşür. İhtiyacı olan şeylere. Başkalarının yaptığı gibi hafif, nazik duygular beslemem.

Annem bir keresinde yatmadan önce bana kalbimin güçlü bir şey olduğunu söylemişti. Şehirleri ve imparatorlukları boğabilecek kadar güçlü ve sevgi dolu. Sevinç duyduğum şeyler için kanamaktan başka bir şey yapmayı bilmez.

Bana bunun birlikte yaşamak için tehlikeli bir şey olduğunu ama aynı zamanda bir hediye olduğunu söyleyerek bitirdi. Bu hediyeyi kimin aldığına etmem gerektiğini çünkü çok az insanın benimki gibi bir kalple ne yapacağını bileceğini söyledi.

Elbette bu şekilde önemsemenin nesinin tehlikeli olabileceğini anlamıyordum.

Özellikle de sevdiğim şeyler şeker, peri masalları ve fırtınalar gibi şeyler olduğunda. Bu tür şeylerden ne zarar gelebilirdi ki? Mutluluk karşılığında birkaç çürük ve ıslak saç bana iyi bir anlaşma gibi görünüyordu.

Ama şimdi, saat sabahın beşi ve benimki gibi bir kalbe sahip olmanın ne kadar büyük bir angarya olduğunu düşünüyorum. Uykulu uzuvlarım ve yorgun gözlerim yapmak üzere olduğumuz şeyle aynı fikirde değil. Beynim bile göğsümdeki enstrümanın etrafına sarılmış tasmayı umutsuzca geri çekmeye çalışıyor.

Üç saat daha uyu Lyra. Üç saat daha uyu, sonra kalkıp Tilly's'de o çok sevdiğin vişneli waffle'ları yiyebiliriz, pazarlık yapmaya çalışıyor, beni bir bağımlılıktan diğerine vazgeçmeye ikna ediyor. Ama beynim saf ve daha iyisini bilmeli. Kaburgalarım beni her şeyden çok istediğim tek şeyden alıkoyacak kadar güçlü bir kafes değil.

Bir daha asla başka bir kiraza dokunmayacaktım, sadece bir saatliğine ona yakın durmak için bile olsa. Onun yerine tanıdık kokusunu içime çekebildiğim sürece yatmadan önce peri masalları olmayacaktı.

Ondan daha çok sevdiğim bir şey yok. Daha fazla bağımlısı olduğum hiçbir şey yok. Hayatım boyunca en sevdiğim şeylerin toplamı onunla geçirdiğim tek bir ana eşit olamaz.

Evet, bu kararsız ve saplantılı kalp beni güneşten önce kalkmaya zorluyor ama şeye değer. Onu görmek için.

Onun enerjisini

hissetmek, ona

yakın olmak.

İssiz yolda tek ayağımın üzerinde zıplayarak ilerliyor, ayakkabımı düzgün bir şekilde giymeye çalışıyordum. Nefes almak ve sağ topuğumdaki hasarı kontrol etmek için sadece bir saniyeliğine durmuştum.

Herkes hep bu muhteşem koşucu kafasından bahsediyor ama kimse su toplamalarından bahsetmiyor. O kadar çok su toplaması var ki. Ayağımın arkasındaki ağrıyan yaraya bir yara bandı daha yapıştırdıktan ve ayakkabımı ayarladıktan sonra tekrar yola koyuluyorum.

Bu yaz boyunca sabah koşularına çıkmaya başladım. Hiçbir zaman koşmayı sevmedim. Bu konuda her zaman berbatım ve lisede beden eğitimi dersinde bir kilometre koşmamız gerektiği gün, her zaman hasta numarası yapardım ya da koruyucu ailemden okula astım olduğuma dair sahte bir not gönderirdim.

Her ne kadar bu duygudan nefret etsem de, herkes bir şeyi daha iyi yapmanın tek yolunun tekrar etmekten geçtiğini söyler, ben de bunu deniyorum.

İlkbaharda olanlardan sonra, her zaman nefes nefese kalmaktan, her zaman geride kalmaktan, saklanmak zorunda kalmaktan, zayıf olmaktan yorulmuştum. Yırtıcılardan kaçmak yakın zamana kadar sahip olmam gereken bir beceri olmamıştı. Son zamanlarda, sadece hayatta kalmak için bacaklarımdaki varlığından bile haberdar olmadığım kasları çalıştırdım.

Ayrıca her sabah yataktan kalkmak acı verse ve ciğerlerim sürekli yansa da, yere vurduğum ağır düşüncelerin sürekli gelgitini bastırdığını ve nasıl vazgeçeceğini bilmeyen huzursuz zihnime yardımcı olduğunu fark ettim.

Keşke bunu yapmaya başlamamın nedeninin bu sağlıklı, ilerici nedenler olduğunu söyleyebilseydim. Zihnimi boşaltmak için bir şeye ihtiyacım olduğunu ya da vücudumun kötü niyetli kişilerden kaçmak için daha donanımlı olmasını istediğimi.

Ama ne yazık ki yalan söylemiş olurum.

Özellikle bunun için aldığım saatime bakıyorum ve birkaç dakika erken geldiğimi görüyorum ki bu benim için yeni bir durum. Bileğimdeki dokunmatik ekran aynı zamanda üçüncü mile yaklaştığımı da söylüyor, ki bu da arabamı kimsenin görmeyeceği güvenli bir mesafeye park etmek için sabahıma eklediğim üç mil demek.

Bazen kalabalık olan girişten kaçınmak için yolun kenarından aşağı inerek, Ponderosa Springs Park Arboretumu'ndan geçen patikanın yanında ortaya çıkmadan önce düzgünce kesilmiş çalılarının yanından geçerek birkaç ağaçtan sıyrılıyorum.

Botanik bahçeleri tam çiçek açmış durumda ve 2,3 millik döngü parkurunun etrafında stratejik olarak düzenlenmiş insan yapımı göletlerin kenarları boyunca renk cümbüşü var. Bölge sakinleri ve ziyaretçiler yaz aylarında bu alanı sık sık ziyaret etmektedir

Sabahları, yani genellikle koşu yapan, dedikodu yaparken hızlı yürüyen insanlarla ya da suya bakıp mümkün olduğunca çok yaban hayatı görmeye çalışan çocuklarla doludur.

Kurbağaların vıraklayışını ve ıslak sisin içinden yüksek sesle şarkı söyleyen serçelerin tatlı sesini duyabiliyorum. Kollarımı jöle gibi hissedene kadar pompalayarak geçirsem bile, olunabilecek daha kötü yerler de var.

Tesadüfen asfalt patikaya doğru ilerliyorum, zaten orada olan erken kalkanların arasına karışıyorum, neyse ki ağaçların arasından belirdiğimi fark etmediler, ki bu normalin dışında bir şey değil. Sanırım ikincisinden ziyade birinin beni fark ettiğini görmek beni daha çok şaşırttırdı.

Saatime son bir kez bakarak kafamda altmıştan geriye doğru sayıyorum. Heyecan midemde vızıldıyor, o kadar güçlü ki parlamaktan korkuyorum. Beremi başımdan daha da aşağıya çekiyorum, malzeme tüm saçlarımı içeride tutmak için zorlanıyor.

Mülayim koşu kıyafetleri giymek kolay ama başımdaki bukleleri saklamak bambaşka bir engel. Uyum sağlamam, çevremle bütünleşmem gerekiyor ki bu artık benim için ikinci bir doğa haline geldi.

Saklanmakta o kadar ustalaştım ki kimsenin beni görmesi mümkün değil. Bir hayalet boşluklarda geziniyor, odalardan geçerken bana doğru bir saniye bile bakmıyor.

Ama bu değişecek. Bundan emin olacağım. Bugün planın bir parçası değildi ama kendime engel olamadım. Şartlarımı kabul etse bile, yalnız olduğunu sandığı zamanlarda onu görmek için can atacağım. Yine de hayatının duvarındaki küçük röntgenci olmak isteyeceğim.

Bu gece koyda bizim için her şey değişecek. Bunu hissedebiliyorum. Ama şu anda, ben hala onun hayaletiyim ve o da benim uğramayı sevdiğim çocuk.

Ayaklarım kemerli ahşap köprüye çarpıyor, aşağıdaki su ince bir sis perdesiyle kaplı. Tam Zirve'ye vardığımda ve sayımın on altıya ulaştığında onu hissediyorum. Kulaklarım tıkalı halde zifiri karanlık bir odaya girsem, yine de onu insan kalabalığının arasından seçebilirdim.

Karanlığın örtüsü beni ikinci bir deri gibi sarıyor. Tüm ışığı söndürüyor, beni mürekkepli bir ağla örtüyor. Ama korkutucu değil. Rahatlatıcı, dondurucu soğuğu dışarıda tutmak için ölümden bir battaniye.

Tüylerim diken diken oluyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Buz gibi sarı saçlarının tepesi güney girişinden, benden birkaç metre ötede beliriyor. Koşmayı bu kadar zahmetsizce yapmasını kıskanıyorum. Havada nasıl da akıcı bir şekilde ilerliyor, durgun bir suyu keser gibi, tek bir dalgalanma bile yaratmadan.

Kalbimin göğsümden fırlamaya çalıştığını, titrediğini ve kaburgalarımı çarparak dışarı çıkmasına, ona gitmesine izin verdiğini hissediyorum.

"Merhaba, merhaba, işte ! Seni çok özledim. Aşkım, aşkım, ." Onun için çılgık atıyor.

Ve beynim ona, onun feryatlarını asla duymayacağını söyleyecek cesarete sahip değil. Ona bu kadar özgürce verdiği sevgiyi asla kabul etmeyecek. Kalbi asla bizim için bizimkinin onun için attığı gibi atmayacak.

Çünkü bir tane olduğunu kabul etmeyi reddediyor.

Ama bu pes edeceğim anlamına gelmiyor. Gerçeği bildiğim zaman değil. Kasvetli ve ürkütücü olanın altında, kendisinin bile inandığından çok daha fazlasını yapabilecek bir adam var.

Bedenini, kendimi kaptırdığım grubun önüne doğru yönlendirerek çıplak sırtını doğrudan görmemi sağlıyor. Gergin kas katmanlarının her adımda sarsılmasını, keskin iniş çıkışları ve mermerden yontulmuş oyukları izlerken nabzım karnımın derinliklerinde atıyor.

Ona dokunma, parmaklarımı o zayıf tendonların kenarlarında gezdirme ihtiyacı o kadar ağır basıyor ki tökezliyorum. Kimsenin fark edeceği kadar değil ama kendime toplum içinde olduğumu hatırlatacak kadar.

Her sabah bunun için uyanıyorum.

Onu.

Lisedeyken sınıfa gitmemin fazladan on dakika sürmesinin nedeni oydu çünkü onun yanından geçebilmek için bilerek uzun yoldan gitmiştim. Ortaokulda onu eve kadar takip etmek istediğim için dondurucu yağmurda dışarıda bekleyip üşütmemin nedeni. Daha yakın zamanda, ailesinin mülküne izinsiz girdiğim için neredeyse tutuklanıyordum ve bahçe görevlilerinden birinden kaçarken neredeyse bileğimi kırıyordum.

Kelimenin tam anlamıyla uğruna her şeyi yapabileceğim adam.

Bağımlı kalbimin bırakmayı reddettiği en karanlık saplantım.

Bu şeyin bu kadar uzun sürmemesi gerekiyordu. Ama her kötü alışkanlık böyle başlar, değil mi? Masum bir fikir, bir karasevdaya dönüşür. Ona onu tattırdıktan sonra kalbimin ondan vazgeçebileceğine inanmak benim hatamdı.

Hepimiz sessiz bir egzersize dalmışken, onun sadece kusursuz formuna değil, rutine olan bağlılığına da hayranlık duyuyorum. Takip ettiği sıkı program, her gün uyduğu programla aynı. Ve yaz boyunca, ders çalışmak ya da sınıfa gitmekle ilgili endişelerim olmadığında, ben de buna uyuyorum.

Teorik olarak, dünyada takip edilmesi en kolay insan. Onu tanıdığımından beri alışkanlıklarına bağlı bir yaratık oldu. Rutini yaşıyla birlikte değişmiş olsa da, hala formunu bozmayı reddediyor.

Elbette günümde keyif aldığım diğer şeyler için de zaman ayırıyorum. Kütüphaneye gidiyorum, yüzümü kitaplara gömüyorum, yeni böcekler topluyorum, kulübemin tadilatını bitirmeye çalışıyorum, en sevdiğim TV dizilerini izliyorum.

Ben sıradan şeyler yapan normal bir insanım.

Bence bu tuhaf dürtüyü dengelemek için yeterli olmalı. Ama dengelemiyor. Ne arkadaşlarımın ne de toplumun gözünde.

Bunun yanlış olduğunu, yasadışı ve dengesiz bir şey yaptığımı biliyorum. İçimde bir şeylerin o kadar çarpık olduğunun farkındayım ki, aşk anlayışım onun geride bıraktığı nesneleri dolabımdaki bir kutuya saklamaktan ibaret. İnternette bunları neden yaptığımı dair yeterince teori var, ama mesele şu.

Umurumda değil.

Sonuçları ya da onun benim için ne anlama geldiğini anlayamayanlara nasıl görüldüğü umurumda değil. İçin ne olduğumuzu. Ahlakımın değerlendirilmesine gerek yok çünkü dünya yaptığım şeyi düşmanca bir şey ya da hastalıklı bir sahiplenme biçimi olarak görüyor.

Hayatım boyunca insanlar bana ürkütücü bir yaratıkmişim gibi davrandılar çünkü Ponderosa Springs hiyerarşisindeki kadınların standartlarına uymuyordum. Madem zaten kasabanın ucubesiydim, bari bunu kabulleneyim.

Thatcher Alexander Pierson için hissettiklerim kötü değil. Güzel ve eşsiz, sıradan insanların asla takdir edemeyeceği dokunulmaz bir şey. İçimde uyandırdığı duygu, elimde kalan tek saf şey.

Babası Henry'nin evime girdiği ve tüm dünyayı paramparça ettiği gece, içimdeki tüm iyiliği lekeledi. Annemin bedenine sapladığı her bıçak darbesiyle ruhumdaki iyiliğin her zerresini yırtıp attı.

Henry Pierson bana hem en kötü kabusumu hem de en tatlı hediye verdi.

Öldürme dürtüsü ve oğluna karşı derin bir hayranlık.

Kalçalarım kramplar giriyor, bu iş bittiğinde arabama kadar üç mil daha yürümem gerektiğini hatırlatıyor. Ama acıyı mutlulukla görmezden geliyorum, gözlerimi önüme odaklıyorum.

Her şey normalde olduğu gibi ilerliyor. O bana sırtı dönük, varlığımdan habersiz koşarken ben vücudunun her santimetrekaresindeki belirgin tene bakıyorum. Ta ki bir şey olana kadar, daha önce hiç olmamış bir şey.

Kalbim küt küt atıyor.

Koşudan sonra giymeyi planladığımı tahmin ettiğim tişörtü kıvrılmış ve normalde olduğu gibi şortunun arkasına düzgünce sokulmuş. Ama tam patikada bir köşeyi dönerken, siyah tişört banttan kayıyor ve düşüyor

Sonbaharda dökülen yapraklar gibi asfaltın üzerinde çırpınıyorlardı.

Gözlerimi etrafta gezdiriyorum, bunun olduğunu gören olup olmadığını merak ediyorum ve yanımdaki tüm koşucuların farkında olmadığından emin olduğumda, üzerinde iki kez düşünmediğim anlık bir karar veriyorum.

Yavaşlayarak grubun beni izin veriyorum. Tek dizimin üzerine eğilmeden önce etrafıma aceleyle bakarken Thatcher'ın vücudu görüş alanımdan gittikçe uzaklaşıyor.

Yoldan geçenler için sadece ayakkabımı bağlıyorum. Kimse benim çevik parmaklarımla yerdeki malzemeyi topladığımı, avuçlarımla yumuşak tişörtün bana sürtünmesiyle uğuldadığını göremez.

Ayaklarım ağrıyınca hemen patikanın sağında ağaçlarla kaplı bir alana doğru kayıyorum. Aramaya gelmedikçe kimsenin beni göremeyeceği kadar تنها bir yer ve Thatcher kayıp gömleğini aramak için geri gelirse beni asla bulamaz.

Dallar ayaklarımın altında çatırıyor ve meraklı gözlerden korunmak için halktan yeterince uzak olduğunu düşündüğüm bir noktaya ulaşana kadar ormanda ilerlerken sırtımdan aşağı ter damlıyor.

Sırtım yakındaki bir ağacın gövdesine yaslanıyor. Ağaç kabukları derime batıyor ve tabanlarımla rahatlama için memnuniyetle karşılıyor. Dizlerimin titremesi bana bir molaya ihtiyacım olduğunu söylüyor zaten. Önümdeki sık yeşillik, parkı ziyaret eden herkesi görüş alanımdan koruyor.

Sonraki birkaç dakika boyunca nefesimi dengeliyorum, gömleğinin kumaşını parmaklarımla arasında hafifçe ovuşturarak beni rahatlatmasına izin veriyorum. Bu rahatlık karşısında gözlerimin kapandığını ya da kumaşı yavaş yavaş burnuma doğru çektiğimi fark etmiyorum bile.

Yüzümü siyah gömleğe dayayıp burnumu onun kokusuna doymuş pamuğa gömdüğümde Thatcher'ın kolonyasının aromatik kokusu etrafımı sarıyor.

Giorgio Armani'den Acqua Di Giò Absolu.

On altı yaşından beri aynı kolonyayı kullanıyor ve ilk beri beynime kazınmış durumda. İlk başta biraz narenciye gibi, biraz limonlu yeni kurutulmuş keten kokusu. Ama aynı zamanda ormanın kokusunu da alabiliyorum, bana yağmurdan hemen sonraki ormanı hatırlatan topraksı bir baharat.

Çok temiz ama onun için mükemmel olan bir kenarı var.

Bu sabah hazırlandığını ve bu gömleği omuzlarına geçirdiğini düşündüğümde midem bulanıyor ve kalçalarımla arasında donuk bir zonklama hissediyorum. Eminim çekmecelerini titizlikle karıştırıp yüzlerce gömlek arasından bunu seçmiştir.

Antrenmandan sonra duş aldığı için de özü uykuyla karışmış. Tenine kokudan arta kalanlar, gömleği çekerken üzerine sinmişti.

Her iki elim de kazağı kavırıyor, parmaklarımla yumuşaklığın içine sokuyor, bir yandan da onun vücudunun kazağın altında ne kadar sert hissedeceğini düşünüyorum. Bunu genellikle onun haberi olmadan yurt dolabından ödünç aldığım birkaç kazakla yapıyorum. Geceleri, yatağında kıvrılmış ve yalnızken.

Dışarıda, herkesin beni görebileceği bir yerde olduğumu bilmek arzumu yatıştırmalı ama bu sadece daha da kötüleştiriyor. Tek düşünebildiğim, ya burada olduğumu biliyorsa?

Şortunun bandından kumaşın kaydığını hissetmedi mi? Dönüp bakmadı bile, yürümeye devam etti. Orada olduğumu biliyordu ve mi düşürdü? Bu bir çeşit hediye miydi? Odamın gölgelerinde onun kıyafetleriyle ne yaptığımı biliyor mu?

Gömleği yüzümden aşağı doğru çekiyorum, bu sırada alt dudağımı yakalıyorum. Dilim kumaşa sürtünerek nazikçe ısıyor. Boğazıma ve göğsüme doğru çekistirmeye devam ediyorum, tenime sertçe bastırıyorum.

Thatcher'ın dokunuşunun acımasız olacağını biliyorum. Tüm doğru bölgelerde sert ve baskılı. Parmakları derimin içine kıvrılıp gömülüyor ve kanı yüzeye çıkarıyordu. Tanrım, buz mavisi gözlerinde vahşi bir şehvetle üzerimde yükselen, katı ve sert, zayıf bedenini kendiminkine karşı hissetmek.

Kendimi bir hayvan gibi hissediyorum, vücudumu onun kokusuyla işaretliyorum, eğer yeterince sert sürtersem kokunun tenime işlenmesini ve bir daha hiç çıkmamasını umuyorum.

Sağ elim elastik şortumun ön kısmının altından kayarken, diğeri gömleğini yüzüme doğru getiriyor ve onu içime çekebileceğim şekilde yüzüme doğru tutuyor. Parmaklarımın ucu göbeğime değiyor, beni sınırlıklam buluyor ve ciğerlerimden bir nefes çekiyorum.

Midemde dalgalanan şok, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Bedenim diken üstünde, en sevdiği fanteziyi düşündükçe çaresizleşiyor. Arzu nadiren hissettiğim bir duygu ve hissettiğimde de hep onun için hissediyorum.

Onu arzuluyorum. Onun her parçasını. Başkalarının kaçtığı işkence görmüş yanlarını bile. Sırf benimkilerle oynayabilsinler diye onun şeytanlarını zincirlerinden kurtarmak istiyorum. Vücudunu hissetmek, parmaklarının klitorisime şiddetle sürtünmesini ve beni serbest bırakmaya doğru sürüklemesini istiyorum.

Yapmasına izin vereceğim şeyler, vücuduma nasıl davranmasına izin vereceğim - karnımda kıvrılan yayı çekiştiriyor. Gözlerimin arkasında kırmızı ışıklar yanıp sönüyor, bir bıçağın ucu iç uyluğumu keserken onun ayaklarımın dibinde diz çöktüğü görüntüler.

"Thatcher." Adını dua eder gibi söylüyorum, bıçağının etimde bir his yaratacağını hayal ediyorum.

İnsanlara dokunmasının tek sebebinin kesmek olduğunu biliyorum. Bıçaklar onun ellerinin uzantısı. Beni kesmesine, doğramasına izin verirdim ve onun için mutlu bir şekilde kan kaybından öldürdüm.

Bacağımdan aşağı akan kan akışını ve yaramdan sızan her bir kırmızı damlayı yakalayıp diliyle yarayı yalayıp temizlerken, müstakil gözlerle bana bakarken ağzının sıcaklığını neredeyse hissedebiliyorum. Orgazmım bedenimi ele geçiriyor, hiçbir uyarı vermeden zevki içimden çekip alıyor ve beni tek bir ayrılık görüntüsüyle baş başa bırakıyor.

Thatcher kanımla kırmızıya boyanmış bir sırtışla bana bakıyor, ben salıverilmemin şokuyla sarsılırken titreyen kalçalarımı kavırıyor. Vücudumda yuvarlanıyor ve ağrıyan uzuvlarımı yatıştırıyor.

Dişlerim gömleğinin kumaşına batıyor, dilimde baharatlı kolonyanın tadını alıyorum. Elime doğru kaldırdığımda kalçalarımın arkası acıyor, daha fazla baskı arıyorum. Daha fazla hız. Daha fazla onu. Her şeyin daha fazlasını.

Dudaklarımın arasından tedirgin nefesler geçiyor ve gözlerim açıldığında sanırım kaybolmuş oluyor. Ve doruk noktamdaki gelen adrenalin sönmüş bir balon gibi sönüyor.

Her şey beni terk etti. Peşinde koştuğum görüntüler ve hisler. Kayboluyor ve ben yine acımasızca yalnız kalıyorum. Kapılardan ve koridorlardan ikinci bir bakış atmadan geçen kız.

Hayalet.

Onu gören tek kişiye musallat olan hayalet. Ona yalnız olmadığını hissettiren tek kişi. Uğruna birini öldürdüğü kişi.

ölümle anlaşma

DÖRT

thatcher

Henry'nin Cinayet Rehberi'nden on iki numaralı kural: Asla geç kalma. Bir saniye geç kalmak, yakalanmaya yirmi dakika daha yaklaşmak demektir.

Tüm kurallarını değiştirmiştım. Hepsi benim ihtiyaçlarıma uyacak şekilde düzeltildi ve değiştirildi. Onları daha iyi hale getirdim. Babaların evde kurallar koymasına gerekir: odanı temizle, annen için bulaşıkları yıka, her zaman prezervatif tak - genç erkeklerin uyması gereken temel standartlar.

Bana öğrettiği tek kural, birinin varlığına etkili bir şekilde nasıl son verileceğiydi, sanki birini kesmenin neye benzediğini asla unutmuyacaktım gibi her kuralı acımasızca beynime işledi. Ne kadar çok olduğu ya da ne kadar saçma olduğu önemli değildi, hepsini hatırlıyordum.

Ama şimdi, öğretmek için onun değiller. Onlar benim cilam.

Thatcher'ın Cinayet Rehberi'nden on iki numaralı kural: Asla geç kalma. Moda olmadığı sürece.

Tüm sapkın arzularımın temelinde babamın olduğu talihsiz gerçeğini değiştiremezdim. İçimde her zaman ona ait olacak bir parça vardı, annemin bana rahimde vermiş olabileceği her türlü iyiliği kirleten kötü tohum. Ve bu kötülüğü iyileştirmeye çalışmak yerine, onu beslemişti.

Onu değerli güllerinden biri gibi yetiştirdi. İnsan vücuduna olan merakımı suladı, ruhumun içindeki tüm ahlaksızlığa ışık tuttu ve hayatımdan uzaklaşmaya çalışan herkesi budadı.

Gözlerden uzak olmamı istedi.

Yalnız. Zayıf. Şekillendirebileceği el değmemiş bir kil parçası.

Hayatımdaki tek kaynak o olmalıydı. Ondan başka kimseye ihtiyacım olamazdı. Bu yüzden çocuklarla tanıştığım andan itibaren yakınlığımızı babamdan saklamıştım. O tutuklanana kadar büyükannem ve büyükbabamın evine gelmemişlerdi.

Belki de sadakatimin bu kadar yoğun olmasının, benim için bu kadar önemli olmasının nedeni budur. Onları bir canavardan sakladım, sonuçlarına aldırmadan korudum çünkü o zaman bile benim gibi olduklarını biliyordum.

Sayılır.

Kimse benim gibi değil.

Ama her birinin içinde yönetemedikleri bir yozlaşma, bir karanlık var ve bana çocukluğumdan beri benimkini nasıl kontrol edeceğim öğretildi. Onlara dizginlenmeyi göstermem, içlerindeki iğrenç açlığı nasıl bastıracaklarını, serbest bırakmak güvenli olana kadar nasıl tutacaklarını öğretmem gerekiyor.

Her birimizin içinde yaşayan kaosu pervasız olmasına gerek yok. Onlara, kendilerini tamamen tüketmesine izin vermeden, onu nasıl kontrol altına alabileceklerini, onunla nasıl var olabileceklerini gösterebilirim.

Orman hattı boyunca uzanan tel örgüleri takip ediyorum. Tuz kokusu gözlerimi yakıyor ve saçlarımdaki kumu şimdiden hissedebiliyorum. Metalde Rook'un yaptığına emin olduğum yarığı bulduğumda, herhangi bir şekilde kendini kontrol etmeyi reddeden Rook'un, geri çekip içinden geçiyorum, gömleğime takılmamasına dikkat ediyorum.

Black Sands Cove'un girişi, kapalı olduğu saatlerde insanları dışarıda tutmak için acınası bir çit bahanesiyle korunuyor, bu hiçbirimizi durdurmamıştı, ancak sahile gitmeyeli uzun zaman oldu.

Buraya tepeden bakmaya, bronzlaşmak ve suda oynamak gibi turistik faaliyetlere katılmamaya alışkınım. Ama onları görmeyeli uzun zaman olmuştu, gelmemem kabalık olurdu.

Birini varlığımdan mahrum etmek suç olmalı.

Diz boyu çimenlerin kuma dönüşmesine az kaldı ve ılık bir esinti açıkta kalan kollarımın üzerinden geçiyor. Aşağıya baktığımda cildimin hafifçe kabardığını, sarı saçlarımın altındaki şişliklerin gece bile fark edilebildiğini görüyorum.

Yakınımdaki ayak seslerini duyunca yürümeyi bırakıyorum. İlk başta önümdeki grup olduğunu düşünüyorum ama bunun yanlış olduğunu hemen anlıyorum.

Hızlı, aceleci adımlar arkamdan geliyor. İzlenme hissini bilirim, tenime nasıl battığını ve duş alma arzusu uyandırdığını. Gözlerinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bununla her karşılaştığımda tek yapmak istediğim onu tenimden temizlemek.

Gözleri beni kirletiyor.

İçim ne kadar kirliyse dışım da o kadar kirli oluyor ve bu hiç hoşuma giden bir şey *değil*.

Bunu yapmaya devam etmesine, benimle ilgili bu hastalıklı saplantısını sürdürmesine izin vermem çok zalimce. Ne oldu da

-On, on bir yıldır benim küçük gölgem mi? Her zaman karanlıkta dolaşıyor, o kadar tanınmaz olduğuna inanıyor ki orada olduğunu bilmiyorum.

Hakkını vermeliyim ki birkaç kez onun etrafta olduğunu fark etmem zaman aldı. O da bunu biliyordu.

Tuhaf biri ama aptal değil. Kocaman gözleri vücuduma dikildiğinde onun varlığından haberdar olduğumu anlıyor. Arabama doğru yürürken, sınıfta otururken ya da yemek yerken, o her zaman etrafımda bir yerlerde. İzliyor. Takip ediyor. Hayranlıkla.

Ancak, farkındalığımı hiç ifade etmedim. Ona hiç düşündüğü kadar sinsi olmadığını söylemedim, yakın zamana kadar. Bir keresinde ona hayalet olması, ortadan kaybolması gerektiğini söylemişim. Onu görmek, hissetmek, hatta nefesini bile duymak istemiyordum.

Hayattaki tek başarısızlığımı hatırlatacak bir şeye ihtiyacım yok. Öldüremediğim tek kişiyi. Tamamlanmamış müzik parçası dosyalarımda. Dosyasının içinde boş kâğıtlar duruyor, ama yaşlandıkça, hayatıma daha çok dâhil oldukça, o geceler önce başladığım şeyi bitirmeye daha da yaklaşıyorum.

"Bu konuda daha da mı kötüye gidiyorsun yoksa her zaman bu kadar barizdin de ben mi fark edemeyecek kadar sıkıldım bilemiyorum."

Sesime takılmış gibi adımları kekeliyor ve bu beni gülümsetiyor. Bana karşı çok tepkili, sevgili hayalim.

"I-" Sesi rüzgâra kapılıp . "Sen mi?"

döndüğümde onu birkaç adım arkamda, dağınık saçları yüzüne dökülmüş halde buluyorum. Orada sessizce duruyor, sanki sorunun cevabını orada bulacakmış gibi yanağının içini çiğniyor.

Koyu mavi ve yeşil ekose pantolonun siyah askılı üstle eşleştirilmesi beni rahatsız ediyor. Bla-vey anına bir şey demiyorum ama Tanrı aşkına işe yarasın.

Onunla ilgili bana mantıklı gelen tek bir şey bile yok. Şey, tek bir şey. Tek ortak noktamız.

Babam.

Ama bir kan ağıyla birbirine dolanmış çocukluğumuz dışında, hiçbir anlam ifade etmiyor.

Ondan daha rasyonel olan çözilemeyen fizik denklemleri var. Israrla sürdürdüğü bu karanlık akademik giyim tarzı, garip bir böcek yakalama hobisiyle birleşiyor. Kendilerine muamma diyebilecek insanlar var ama Lyra Abbott'un eline su dökemezler.

Scarlett.

Scarlett babamdan önceki kızdı ve Lyra da babam onun hayatını paramparça ettikten sonra geriye kalanlardı.

"Seni konuşamayacak kadar gergin mi yapıyorum?" Başımı eğiyorum. Bu ondan beklediğim bir davranıştı, faremsi ve bana karşı birkaç sessiz cümleden fazlasını söylemeyi reddediordu.

"Kendini dinlemekten bu kadar keyif almıyor olsaydın ve bana biraz zaman tanısaydın, belki gerçekten cevap verebilirdim."

Sesindeki ısırtığı özlemiyorum. Bir an için gözümün önünde bir adamın boğazını kesen o kız canlandı. Küstah ve korkusuz. Lyra benim için bir adam öldürmüştü. Beni *kurtarmak* için.

Ama bence bu bir örtbas. Büyük bir bahane. Böyle anı bekliyordu. Ruhunda yaşayan o yaratığı, babamın yarattığı canavarı serbest bırakma fırsatı için.

Lyra öldürmek istiyordu. Buna susamıştı.

Ben sadece ona harekete geçmesi için bir sebep vermek için mükemmel bir konumdayım.

"Ah, orada," diye mırıldanıyorum onaylarcasına, dudaklarımda bir sırıtış. "Herkesten saklamayı sevdiğin kız. Onu hayal etmediğimi biliyordum."

Sertçe yutkunuyor, boğazı daralıyor. "Arkadaşlarımdan hiçbir şey saklamam."

Ellerimi ceplerime sokarak bacaklarımı uzatıyorum, ikimizin arasındaki kısa mesafeyi kapatıyorum ve rüzgâr kiraz kokusunu doğrudan burnuma gönderiyor.

Midemi bulandırıyor. Çok tatlı ve yapışkan. Dağınık.

"Öyle mi? Briar ve Sage'e benden ne istediğini söyledin mi? *Yalvardığın* şeyi"- başımı yüzüne doğru eğerken kelimeyi soluyorum- "yapmam için?"

Geniş, saf yeşil gözler bana bakıyor, yüzü için fazla büyük ve o kadar dikkat dağıtıcı ki neredeyse dudaklarıma doğru kayışlarını kaçıracağım. Çenem geriliyor ve midem sıkışıyor. Şu anda beni öpmeye kalksa, ağzını kanatırdım.

"Sana yalvarmadım," diye fısıldıyor. "Anıt mezarda bana gelen sendin. Sen beni aradın, tam tersi değil Thatcher."

"Bunu çarpıtmayalım Lyra. Bir borcu ödemek için seni bulmaya geldim. Seni bir kez kurtardım ve sen de bu iyiliğe karşılık verdin. Beni takip etme alışkanlığına bir son vermek istedim." Adımı bu kadar saygısızca söylemesinden hoşlanmadığım için dudak büküyorum. "Bana teklifte bulunmaya çalışacağını bilseydim seninle konuşmazdım."

Yuvarlak yüzü pembeleşti, tıpkı sırrını bildiğimi açıkladığımda olduğu gibi. Röntgenci olmaktan, beni takip etmekten hoşlandığını. Bunun geçmişimizden kaynaklandığını, benim onun için yaptığım gibi onun da bir şekilde beni zarardan kurtarmayı beklediğini düşündüm. Zayıf ve gençken, ne olduğumu bilmeden önce. Neler yapabileceğimi.

Ama beni şaşırttı.

"Ne sorduğumu hiç düşündün mü?"

"Hayır," diyorum sertçe, soruya yer bırakmadan. Bu bir yalan.

Bu konuyu istediğimden daha fazla düşündüm. Düşünmem gerekenden daha fazla ve düşünmeyi sevdiğim bir şey olduğu için değil. Teklifi aklımdan çıkmıyor, sinir bozucu bir sinek gibi orada oturup beni rahatsız ediyor.

Yeşim rengi gözleri öfkeyle parlıyor ama bunu dışarı vurmak yerine içinde tutuyor, kendini bastırıyor. Muhtemelen tüm hayatını dişleri ve pençeleri olan tarafını sürekli yutarak, karanlık taraflarının ortaya çıkmasına izin verirse olacaklardan korkarak geçirmiş.

Ama bu benim meselem değil, umurumda da değil.

"Endişelendiğin buysa kimseye söylemem." Buklelerini kulaklarının arkasına çalışıyor ama bukleler ağırlıklarını taşıyacak kadar güçlü değil. "Eğer bana öğretirsen, kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum. Sır saklamakta, görünmez olmakta iyiyimdir."

"Seni fark etmedim çünkü fark etmemeyi seçtim. Varlığını görmezden gelmeyi seçtim. Bana sinsice yaklaşmakta iyi olduğun için değil." Ses tonum karşısında çenesi titriyor ve bu beni daha da zorluyor, onu kesip açmam için körüklüyor. "Sen

yok ve benim için hiçbir zaman var olmadı."

Sözlerimin sert bir darbe indirdiğinden emin olmama rağmen, beni hem etkileyen hem de sinirlendiren bir şekilde ilerlemeye devam ediyor.

"Ben çabuk öğrenirim. Sadece birkaç seans olacak, sadece birkaç ipucu. Tek istediğim bu. Ben sadece..." Ellerini birbirine doluyor. "Bu *şeyle* başa çıkmak için yardıma ihtiyacım var."

Alay ediyorum. "Biraz seans mı? Benim gibi olmak için bu kadar mı gerekiyor sanıyorsun? Zanaatımı mükemmelleştirmek yıllarımı aldı. İçinde ne yaşadığını bile kabul edemeyen biri için yıllarımı heba etmeyeceğim. Bunu yüksek sesle bile itiraf edemiyorsun, değil mi?"

Başımı kaldırıp sert bakışlarımla buluşuyor. O kocaman gözlerin içinde o kadar çok şey oluyor ki, neyse ki hiç deneyimlemek zorunda kalmadığım o kadar çok duygu var ki.

Kaç kez aynaya baktı ve bedeninin dünyadan sakladığı şeyi görebildiği için irkildi? Kaç kez annesinin öldürüldüğü gecenin ona kötü bir şey bulaştırmadığını rasyonalize etmeye çalıştı?

"Neyi itiraf edeyim?" diyor. "Bana öğretmen için ne söylemem gerektiğini söyle Thatcher, ben de söyleyeyim."

İçimde bir şeyler kaynıyor. Zehirli ve kirli bir şey. Sıcak, yapışkan ve kirli. Sistemime ait olmayan bir şey. Damarlarımda alev alev yanıyor ve hepsi onun yalvarması yüzünden. Bana yalvarması. Benim için yalvarıyor.

Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir öfke kanımı ele geçiriyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bu durumun kontrolü sizde. Seni bu şekilde etkilemesine izin veremezsin. İnsanlar seni etkilemez, Thatcher Pierson.

Ondan bir adım uzaklaşıyorum, sonra bir adım daha, artık kiraz kokusu alamayana kadar. Ona sıkılmış bir bakış atmadan önce saatime bakıyorum.

"Sana nasıl katil olunacağını öğretmeyeceğim çünkü zaten bir katil olduğunu kabullenemiyorsun. Özensiz, eğitimsiz ve düşüncesiz, ama yine de bir katil. Şimdi, son kez söylüyorum, bu konuşma ile işim bitti." Ellerimi ceplerime sokup arkamı döndüm. "Süresiz olarak."

Artık hayatıma eskiden olduğu gibi devam edebilirim - onu tamamen görmezden gelerek, onu tanıdığımı bile unutarak. İsterse küçük oyunlarına devam edebilir ama ben artık ona umutsuzca istediği ilgiyi vermeyeceğim.

"Bunu bana borçlusun! Baban yüzünden ben-" diye bağıyor bana, sesi daha önce hiç duymadığım kadar yüksek. "-İçim içimi yiyor ve hastayım. Bu onun suçu. En azından bana bu iyiliği borçlusun, Thatcher. Lütfen, bana bununla nasıl yaşayacağımı öğret."

Hayatımın temel ilkeleri basittir. Rutin. Kontrol.

Öldürmek.

Hepsi bu kadar. Başka bir şey yok.

Ama o dört kelimeyle, bunlardan birini kırdı. Ona borçlu muyum?

Kontrolüm sarsılıyor, sözlerinin altında titriyorum.

"Sana borçlu muyum?" Sakince -çok sakince- söylüyorum. Bedenimi bir kez daha ona doğru döndürüyorum, otların arasından geçerek onun kişisel alanına giriyorum, böylece kirazlar bir kez daha beni istila ediyor.

Ona o kadar hızlı yaklaşıyorum ki sendeleyerek geri çekiliyor ve elim kolunu yakalıyor. Soluk parmaklarım pazusunun etrafında kıvrılıyor, kavrayışında çok esnek ve zayıf. İçine giriyorum ve ağzından küçük, tutarsız bir inilti çıkıyor.

Şu anda ona ne istersem yapabilirim. da bana izin verirdi, değil mi?

İnsanlara bu şekilde dokunmak beni hasta ediyor. Ama ona dokunmak? Derimi soyup çamaşır makinesine atıyorum geliyor. Gözlerim kısılıyor, öyle sert bakıyorum ki bedeninin ondan uzaklaştığını görüyorum.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim, Scarlett," diye dudak büküyorum, kelimeleri neredeyse yüzüne tükürerek. "İnsanları nasıl öldüreceğini öğrenmeyi çok mu istiyorsun? O zaman Rimond Cezaevi'nde bir ziyaret ayarlayabilirsin. O sana borçlu, bana değil.

"Sen. Değilsin. Benim. Sorunum." Her kelime kolunu daha da sıkımda neden oluyor, o kadar sert sıkıyorum ki kol kemiğini hissedebiliyorum. "Şimdi gözümün önünden kaybol çünkü boynunu kırmama saniyeler kaldı."

Bir nefes sesi kulaklarıma çarpıyor ve bunun acı çektiği için olmasını bekliyorum. Hayatı için korktuğunu ya da benden kaçmak için çaresiz olduğunu. Ama elimden kurtulmaya çalışmıyor. Hayır, tamamen hareketsiz kalıyor.

Etkilenmemiş. Benden korkmadan.

"Sen-" Alt dudağı titriyor, "Sen küfretmezsın. Asla."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve yemin ederim Lyra Abbott yüzünden bir dişim kırılırsa çok kızarım. Ondan mı kaptı? Sadece bu mu? Nesi var-

Omurgam sertleşti.

Ben küfretmem.

Ben bunu yapmam. Kendimi kaybedip .

Hesaplıyım. Kontrol bende.

İnsan bedenlerini inceledim ve hayatları için yalvaran adamları dinledim. Kontrolümün bir santimini bile kaybetmemin sebebi o olmayacak. Ona izin vermeyi reddediyorum.

Elim geri çekiliyor, parmaklarımın az önce tenini boyadığı yerde koyu kırmızı noktalar oluşuyor. Elimi hızla gömleğime siliyorum, sanki tozunu alarak onu hissetmekten kurtulabilmişim gibi.

Ondan uzaklaşmak istiyorum. Gitmesini istiyorum. Benden çok çok uzakta. İstiyorum-

Tek kelime daha etmeden, aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya kararlı bir şekilde arkamı dönüyorum. Bana asla ağzını açmamalıydı. Onu bulmaya hiç gitmemeliydim.

Saniyeler. Her şeyi yerine oturtmak, kendimi kontrol etmek için gereken tek şey bu.

Derin bir nefes alıyorum, saatimi düzeltiyorum ve siyah gömleğimdeki hayali tozları temizliyorum. Takım elbise giymeme izin vermeyen bir şeye katılıyor olmam tam bir trajedi.

İlerlerken, Alistair'in siyah saçlarının arkasını kıyıya yakın bir yerde birkaç metre önümde görüyorum, bu hoş bir dikkat dağıtıcı.

"Ya bu gece tag'i kazanırsam," diyor aceleyle, peşimden koşarken ayak sesleri kulaklarımda gümbürdüyor. "Eğer bu gece kazanırsam, o zaman bana insanları nasıl öldüreceğimi öğretmek zorundasın. Babanın yaptıklarıyla nasıl yaşanacağını."

Bekle aşkına.

"Sen ben ne alırım?" Yürüyüşümü yavaşlatarak ve gözlerimi önümdeki gruptan ayırmadan soruyorum.

Tam arkamda durduğunda nefes alış verişini düzensizleştiriyor. "Ne?"

Yavaşça dönerken yüzümde bir kedi gülümsemesi kıvrılıyor. "önemli soru, kaybedersen ne alacağım?" Kaşları yine o şeyi yapıyor, seğiriyor ve bana bakarken aşağı doğru dönüyor.

"Çok açık olduğunu sanıyordum. Bir daha sormayacağım, seni yalnız bırakacağım, duracağım-" Duraklıyor. "Seni yalnız bırakacağım."

Göğsümde uğursuz bir kıkırdama gürlerken dişlerimi emerek bir kaşımı kaldırıyorum. "Yine de küçük evcil hayvanım gibi beni takip edecek misin?"

Eğer bana kendini tanıtmaya niyetliyse, o zaman bunu en başta halledilmesi gereken şekilde halledeceğim.

Rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyor, arkasındaki karanlık dalgalar kıyıya çarpıyor. Her an, mürekkepli su onu bütünüyle yutabilirmiş gibi görünüyor.

"Ben evcil hayvan değilim," diye mırıldanıyor, sözlerinin arkasında bir ağırlık yok. "Sadece beni büyülüyorsun, hepsi bu." Yalancı. Dudaklarındaki yalanın tadını alabiliyorum.

"Kulübe hoş geldiniz. Herkes benden etkileniyor."

Omuzları çöküyor ve dilinin ucunda bir tartışma olduğunu görebiliyorum ama hemen araya giriyorum. Ona biraz acımaya karar vererek, biraz oynuyorum. "Beni yalnız bırakmanı istemiyorum Lyra Abbott."

Sesim pürüzsüz ve benden üstün olduklarına inananlarla konuşma şeklim. Kendi kişisel çıkarlarım için manipüle edebileceğim güçlü kişilerle. Bir gün, olağanüstü bir politikacı olacağım.

Yozlaşmış güdülerle doluyum ve bukalemun sanatında ustalaştım. Hemen hemen her duyguyu taklit edebilirim. Kongreyi avucumun içine almam uzun sürmeyecek.

Babamın asla bir adam olmak. "Ne istiyorsun?"

Umut gözlerinde dalgalanıyor, ay ışığı irislerini tam olarak yakalıyor. Ve o güzel yeşim gözlerindeki tüm hayatı emip çıkaracağımı bildiğim için midemde heyecan birikiyor. Benimle ilgili kurduğu tüm kötü hayalleri yok edeceğim, saplantısını sakatlayacağım.

Çünkü onun bana olan saplantısı güçlü olsa da, benim kan zevkim hayati önem taşıyor. "Ölmeni istiyorum."

ormanda bir yerde

BEŞ

lyra

Karanlık gökyüzünde şimşekler çakıyor, leylak rengi şimşek uzattığımız ellerimizi aydınlatıyor, parmak uçlarımızda bir pazarlık uzanıyor. Rüzgar aramızda uğulduyor, buklelerimi yüzüme fırçalıyor ve burnuma bir tuzlu su patlaması doluyor.

"Umarım bu anlaşma hayatına değer, evcil hayvan." Tam bulutların ötesinde bir gök gürültüsü dalgası kükrerken elinin avuçlarımdan kayıp gittiğini hissediyorum. Gürültü anlaşmamızı mühürledi. Kaderimi güvence altına alıyor. Bundan geri dönüş yok. Şimdi olmaz.

Thatcher ellerini ceplerine sokarak benden uzaklaşıyor ve sahilin biraz ilerisinde bekleyen arkadaş grubumuza doğru yürüyor. Az önce yaptığım şeyin ağırlığını hissetmek için bir an duruyorum.

Onu yenmemin imkanı yoktu. Black Sands Koyu'na ulaşmak için yüksek ağaçlar arasında yaptığım bir kilometrelik yürüyüş ciğerlerimin yanması için yeterliydi. Onu ebelemde geçmek imkânsız olurdu. Arkamdaki ormanda sis vardı, bu da oyun sırasında görüş mesafesinin düşük olacağı anlamına geliyordu. Kör, formsuz ve hayatım için koşuyor olurdum. Gerçekten. Bir nefes alıyorum, yağmur suyu ve gelgitle ıslanmış vıcık vıcık sahile doğru ilerliyorum. Başka seçeneğim yok, pek sayılmaz.

Nasıl hazmedeceğimi bilmediğim cinayet dürtüleriyle yaşamak ölmekten daha kötü. Bu benim normal bir hayat için tek şansım.

Kazanmam gerek. Bana öğretmesine ihtiyacım var. Babasının yarattığı şeye nasıl katlanabileceğini bana göstermesine. Çünkü akıl sağlığım her saniye daha da yıpranan ince bir ipliğe bağlı.

Üç ay önce, Thatcher'ın hayatını kurtarmak için Sage'in evindeki o dedektifi öldürdüğümde bir şeyleri uyandırmıştım. Yıllarca ruhumun içinde bu hastalıkla yaşadım. Aynada kendimi her gördüğümde, karanlık bir köşede kıvrılmış, arada bir dişlerini gösteren bu hastalığı görebiliyordum.

Ama şimdi uyanık, tıslıyor ve nasıl yapacağımı bilmediğim yiyeceğe aç.

O adamı öldürmekten zevk almıştım. Kanının sıcaklığı kıpkırmızı dalgalar halinde kolumdan aşağı akıyordu. Son nefesini vermeden hemen önce yerde kıvranişını ve boğuluşunu izlemek.

Böyle hissetmek benim için doğru değil. Bunu biliyorum. Bu yanlış, ahlaksızca ve bunun iyi bir tarafı yok. Ama nasıl hissettiğime engel olamıyorum.

Nasıl yapacağımı bilsem onu içimden söküp atardım ama bilmiyorum ve onunla nasıl yaşayacağımı da bilmiyorum. Thatcher Alexander Pierson benim son umudum ya da ölüm fermanım.

Bizim için hep böyle oldu. Asla arada bir şey olmadı. Siyah ve beyaz.

Yin ve Yang.

Karanlık ve aydınlık.

Dinlenme ve hareket.

Bulanık çizgiler. Kanlı dokunuşlar.

Biz aynı kötü tohumdan yaratılmış, asla birlikte olmaması gereken, lanetlenmiş başlangıçlara sahip iki ruhuz, yine de beni ondan uzaklaştırmak imkansız. Onu takip etmek artık içindekini uzak tutmak için yeterli değil.

Beni görmesini istiyorum.

"Saat takan bir tek sen varsın, Thatch. Nasıl oluyor da hâlâ aramızda geç kalan tek kişi sen oluyorsun?" Rook Van Doren'in patlayıcı sesi neredeyse beni gülümsetiyor. Koşullar bu kadar ağır olmasaydı gülebilirdim.

"Giriş yapmayı tercih ederim," diye cevap veriyor yumuşak bir şekilde. "Zamanında gelemeyen tek kişinin ben olmadığımın bahsetmiyorum bile."

Rook sırtıarak arkadaşına doğru yürür. "Ben de seni özledim, göt herif."

Thatcher alay ederek Rook'un selamlamak için omzunu sıkmasına izin verir. Bu, Thatcher'ten görecekları sarılmaya en yakın şeydi ve herkes bunun farkındaydı. Ben grubun içine doğru ilerlerken Alistair de onlara doğru ilerliyor ve benim için her şeyden daha önemli olan iki kişiyi fark ediyor.

"Bu bir Yalnızlar Topluluğu toplantısı sayılır mı?" Mutlu bir şekilde gülümsüyorum.

Sage ve Briar bana sarıldılar, birbirimizi çok ihtiyaç duyduğumuz bir kucaklamayla sararken kollarımız bacaklarımıza dolandı. Üçümüz de mezara kadar ruhlarımızda kalacak olan tarifsiz, lanetli anılar ve ıssız travmalarla yüzleştik.

El ele beladan belaya koştuk, ölümcül kaderlerden kaçtık ve Ponderosa Springs kasabasının sınırları içinde yaşayan kötülükle burun buruna geldik. Katlandıklarımız, paylaştıklarımız, aramızda bükülmez bir bağ oluşturdu.

Zamanın ya da mesafenin baskısıyla kırılmaz. Tungsten, o kadar sıkı sarılmış ve sarılmış ki ömür boyu dayanacak.

Yalnızlar *Topluluğu*, annemin bana hatırlayabildiğimden çok daha fazla kez okuduğu bir kitap ve ezbere bildiğim bir film olan *Ölü Ozanlar* Derneği'nden esinlenmişti. Hiçbir zaman bir şair ya da yazar olmamış olsam da, tutkularını, hayallerini ve hayatlarının gizemlerini dünyanın geri kalanından sakladıkları gizli bir arkadaş grubunun özlemini çekiyordum. Alay edilme korkusu olmadan yanında kendin olabileceğin insanlar. Yıllarca kalbinizde taşıyacağınız arkadaşlar.

Briar ve Sage ile tanıştığımın anlamıştım.

Onlar da yaşamın zorluklarını deneyimlemiş ve dünya standartları perdesinin hemen ötesinde var olmuşlardı. Ev diyebilecekleri bir yer ya da kendilerinden diyebilecekleri insanlar olmadan kenar mahallelerde dolaşanlar.

Unutulmuş olanlar. Yalnız ve umutsuzca kabul görmeyi arayanlar.

Hepimizin hem kişilik hem de fiziksel görünüş olarak birbirinden son derece farklı olması önemli değildi. Yani, özel koşullarımız ve karşılaşma kaderimiz olmasaydı, muhtemelen birbirimizle hiç konuşmazdık.

Briar Lowell, Hollow Heights'a kabul edilmesine evet dememiş olsaydı, yolum onunla hiç kesişmeyecekti. Duvardaki ölü böcek levhasını ve yataktan benim tarafımdaki halini görünce oda arkadaşının değiştirilmesini isteyebilirdi ama yapmadı. O bende bir şeyler gördü, tıpkı benim onda gördüğüm gibi.

Olmak için çabaladığım kişiyi gördüm. Zeki, iradeli ve dirençli. Yetiştirilme tarzının içindeki iyiliği lekelemesine izin . Çocukken ona öğretilen becerileri hayatla mücadele etmek için kullanmıştı ve bundan daha fazla saygı duyduğum kimse yoktur.

Lisedeyken Sage Donahue'nun kapısının önünden bile geçmediğime adım gibi eminim. Çelikten ve alevlerden yapılmış, tacizden sertleşmiş ve maskelerin kraliçesi bir kız. Üstün ve güzel bir zarafete sahip huysuz amigo kız, şimdi tanıdığım kızı korumak için yarattığı maskelerden sadece biriydi.

Sevecen, tutkulu ve sevdiği insanları şiddetle savunan biri. İnsanların onun hakkında söylediklerinin toplamından daha fazlası. Babasının onu olmaya zorladığı şeyden daha fazlası. Sage daha fazlası.

"Bizimle gelmeliydin," diye mırıldanıyor Briar omzuma doğru. "Sana gelmeni söylemiştim. Annem sizinle tanışmadığı için çok üzgündü."

"O senin ve Alistair'in zamanıydı. Rahatsız etmek istemedim." Tanıdık kokularını içime çekiyorum ve olacakların korkusu olmasaydı mutluluktan ağlayabilirdim.

"Umursamazdın!" Geri çekilip bana sertçe bakıyor, "Söylemese de senden hoşlanıyor. Artık ondan *herkesten nefret ediyorum* bakışı görmüyorsun, bu da bir kazanç. Bunun söyleyebileceğinden çok daha fazlası." O

Sage'e kalçasıyla vuruyor ve hafifçe sırtıyor.

Sage çilek sarısı saçlarını omzunun üzerinden atarak inliyor. "Bunun peşini asla bırakmayacak. O gece gitmek isteyen sendin!"

"Alistair bunu atlatacaktır. Sadece biraz huysuz. Bebeğine zarar vermemeli" diye şaka yapıyorum ve bu ikisinin de yüksek sesle gülmesine neden oluyorum.

Onlara yetişmek beklemeye değen bir şeydi. İkisi de tatillerinde onlara eşlik etmemi teklif etmişti ama ben reddetmiştim. Gitmek istemediğimden değil ama zamana ihtiyaçları olduğunu biliyordum.

Bu yeni hayatı kabullenme zamanı. Karşılaşabileceğimiz sonuçlar ve . Hepimiz kabul ettik.

"Sahil nasıldı? Rook'tan bıkmadın mı daha?" Briar sorar ve Sage gülümser.

Gözlerini takip ediyorum ve birkaç metre ötedeki esmer kıza takıldıklarını görüyorum. Kolları iki arkadaşının omuzlarında gevşekçe asılı duruyor. Thatcher ve Alistair dokunulmaktansa ölmeyi tercih edecekmiş gibi görünüyorlar ama onun orada asılı kalmasına izin veriyorlar.

Bir şeye gülerken yüzünde geniş bir sırıtış beliriyor ve iki yanındaki iki çocuğun da sırtmasına ya da başlarını sallamasına neden oluyor. Gruplarının tüm iç işleyişini anlamıyor olabilirim ama Rook'un ışık olduğunu biliyorum.

Acısını hafifletmek için şakaları kullanan kişi. Gülüyor ve odayı aydınlatıyor. O çocukların ve Sage'in ışığı. Kendini içinde bulunduğu karanlıktan çıkmasını sağlayan kişi ve ona karşı yüzündeki sevgi göğsümü ağrıtıyor.

Sevmek ve için.

Herkesin gerçekten istediği bu.

Şiddetle. Tutkuyla. Bütünüyle. Yani,

çoğunlukla herkes.

Arkadaşlarıma dönmeden önce bakışlarım sadece bir anlığına Thatcher'a kayıyor.

"Ondan bıkmaman mümkün olduğunu sanmıyorum. Onu öldürmek isteyebilirim ama ondan bıkmadım."

"Benim hakkımda konuştuğunu duyuyorum bebeğim. Onlara San Diego'da yaptırdığın yeni piercing'den bahsetmeyi unutma," diye bağıyor Rook, ses tonunda bir parça şehvetle birlikte neşe de var.

Sage'in gözleri kısıldı, bize hitap etmeden önce onu terslemek için elini kaldırdı. "Sözümü geri alıyorum. Az önce söylediğim her şeyi geri alıyorum."

Gülüyoruz, sohbete devam ediyoruz, Thatcher'ın sesi hepimizin duyabileceği şekilde bir oktav yükseliyor ve dikkat istiyor.

"Siz ikiniz neden bu kadar meraklısınız? Size meşgul olduğumu söylemiştim. Geç kalan tek kişinin ben olmadığımın bahsetmiyorum bile. Neden sevgili böcek kraliçesini neden geç kaldığı konusunda rahatsız etmiyorsunuz?" Başını bana doğru sallayarak herkesin bakışlarını bana doğru çekti.

Yüzlerindeki sessiz soruyu, hepimizin paylaştığı bir nitelik olan merakı görüyorum.

?

Bu kadar çok gözün üzerimde olmasından rahatsız olarak küçük, garip bir el sallıyorum. "Üzgünüm, bir projeyi bitiriyordum."

"Conner Godfrey ile mi?" Alistair kaşlarını kaldırarak, bu konuda ona yalan söylemem için beni cesaretlendiriyor. Ne zaman onun bakışları altında olsam, kendimi müdürün odasına çağırılmış bir öğrenci gibi hissediyorum.

"O sadece bir arkadaş, bir öğretmen," diyorum bana çevrilen gözlere dikkatle bakarak. "Bu yaz koleksiyonum ve tür tanımlamam konusunda bana yardımcı oluyor."

"Evet, seninle birlikte olmadığı zamanlarda da Stephen Sinclair'in kızları kaçırıp satmasına yardım etmekle meşgul." Rook'un çenesi kıpırıyor ve Sage'in kolunu onun koluna dolayarak bedenine yaklaşmasını izliyorum.

"Bunu henüz bilmiyoruz, Van Doren."

"Beni bağışla. Başka kim olabilir ki? Resmen 'Ben yarım yamalak işler yapıyorum' yazan bir işaret takıyor. Bütün aile boku yemiş. Hepsinin bu işe bulaştığını garanti ederim."

Alistair gözlerini deviriyor ama tam olarak aynı değil: "Habersizce ortaya çıkıp bu tür sorular sormaya başlayamayız. Şu anda polis radarının altındayız ama dokunulmaz değiliz ve Sinclair ailesinin peşine düşmek hapis cezası almak demektir."

"Hayır, dokunulmaz değiliz. Ama biz becerilemeziz," diyor Rook, sırtarak. "Bu bir kelime değil," diyor Thatcher, ses tonuna sinirlilik karışmış bir şekilde.

"Bu onu daha az doğru yapmaz," diye omuz silkerek cevap veriyor, arkadaşının tavrından pek etkilenmemiş.

"Onunla ilgili şüpheli bir şey görmedim. Bana iyi davrandı. Nazik." Boğazımı temizliyorum. "İşin içinde o olsaydı, şimdiye kadar çoktan kaçırılmış olmaz mıydım sence? Yani, ben mükemmel bir hedefim. Beni aramaya gelecek bir ailem yok, sessiz ve yalnız biriyim. İnsanlar kaybolduğumu fark etmezdi."

Derse gelmediğim takdirde kimsenin beni aramayacağını bilmek beni rahatsız etmeli. Ben bu kasaba ve içinde yaşayanlar için bir hayaletim. Varlığım özlenmeyecektir.

Ancak bu, Ponderosa Springs'in tam kalbinde konuşlanmış bir seks kaçakçılığı çetesi olan Halo'yu öğrenmeden çok önce kabul ettiğim bir gerçektir. Sage'in babasının da dahil olduğu ve kızının ve Sage'in ikizinin hayatına mal olan bir örgüt.

Tüm bunlar başladığında hiçbirimizin ortaya çıkmasını beklemediği bir şey.

"Lyra-" diye başladı Briar ama kısa kesildi.

"Doğru. Kaybolduğunu fark etmezlerdi." Thatcher gözlerini bana diyor, parlak mavi gözleri acıyla parlıyor. Tanrılar, çok soğuklar. Yanlış yöne bir adım atsam Alaska sularına düşecektim gibi hissediyorum.

"Ama bir Caldwell ve bir Van Doren ile yatan arkadaşlarınız bunu fark edecektir. Bu da seni en kötü hedef yapar. Halo'yu kim yönetiyorsa, kurucu ailelerin çocuklarının düşman olmasını istemez. Bunu açıkça belirttik, değil mi?"

"Ama Conner-"

Thatcher, ay ışığında beyaz dişleri parlayarak, "Onun adını kes," diye ısırtıyor ve bana karşı çıkma fırsatı bırakmıyor. "O bizim müttefikimiz değil. Senin dostun da değil. Hangi taraf için oynadığını unutma Lyra."

Sessizlik herkesin arasına çöküyor, ağır ve yoğun, neredeyse beni boğuyor. Haklı olduğunu biliyorum. Conner Godfrey ile samimi olmak, Hollow Heights'ın dekanı Stephen Sinclair'e iyi davranmakla aynı şey. İkisinin bir geçmişi var; onlar arkadaş.

Her ne kadar bu işe karışmadığına inanmak istesem de, Oregon'un bu bölgesinde kimseye güvenilmeyeceğini çabuk öğrendim.

Her insanın sakladığı kirli bir sırrı vardır.

"Biz sadece senin güvende olduğundan emin olmaya çalışıyoruz. Rosemary'ye ve diğer kayıp kızlara olanlardan sonra göz kulak olmamız gerekiyor," diyor Briar sıcak bir şekilde ve kolunu uzatıp bileğimden tutarak beni Thatcher'ın sert bakışlarından ve buz gibi varlığından uzaklaştırıp kendi bedenine çekiyor. İkimizin arasında sürekli bir tampon görevi görüyor ve benim ondan korunmak istemediğimin farkında değil. Onu arayan benim.

Daha önce arkadaşlarımdan hiçbir şey saklamadığımı söylerken ona yalan söylemiştim. *Onu hepsinden saklamıştım*. Herkesten.

Thatcher benim en büyük sırrım.

İki yılımı eyalet dışında geçirdikten sonra Ponderosa Springs'teki bir koruyucu aileye nakledildiğimde ortaokuldaydım. Altıncı sınıftaki ilk günüm okul yılının sonuna yakındı.

Onu unutmamıştım. Yüzü her gece rüyalarımın girişiyordu. Hayatımı kurtaran çocuk. Thatcher'ın o kasvetli gecede muhteşem olduğunu düşünmüştüm ama hiçbir şey beni onu gerçek hayatta görmeye tam olarak hazırlayamazdı.

o okulun otoparkında gün ışığında.

Planım, bana bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için yeterince yaklaşmaktı, ama sözüne sadık kalarak, kendi yarattığı bir hayalettim ve beni hiç görmedi. Aynı sınıfta dolaştım, aynı yemekhanede gezindim ve o bana ikinci bir bakış bile atmadı.

Ama sonra bir şeyler değişti. Herkes için bir hayalettim, etrafımdakiler için görünmezdim ama anlaşıldığımı, kabul edildiğimi hissettiğim tek zaman onun yanımdayken oldu. Dünyada hikâyemi, ne olduğumu ve tanık olduğum dehşeti bilen tek kişi oydu.

Orada olduğumu kabul etmese bile, onu takip etmenin verdiği bir rahatlık vardı. Orada yalnız olmadığımı bilmek, içimde bir canavarla yaşayan tek kişi olmadığımı bilmek.

Ama sonra yavaş yavaş onun dikkatini çekmekten ziyade onun etrafında olmaya başladı. Onu izlemeye.

Yaptığı en sıradan işler bile benim için çok etkileyiciydi.

Okulda kendimi yakın tuttum ve sonra daha cesur oldum, yalnızken ve etrafı insanlarla çevrili değilken farklı olup olmadığını görmek için okul dışında gizlendim. Çocukları onun aracılığıyla tanıdım çünkü boş zamanlarının çoğunu onlardan en az biriyle geçiriyordu.

Mezarlıkta, insan kalabalığının içinde durmuş, o gece hangi kan sporuna katılıyorlarsa arkadaşlarını desteklemesini izliyordum. Sonra onlarla buluştuğu Cliff'te, kasabada ve sonunda evinde.

Yakın yeterince yakın değildi. Nereden gözetlediğim ya da onu izlediğim alan ne kadar özel olursa olsun, asla yeterince yakın hissetmedim.

Bir noktada durmaya çalıştım, ancak zararın büyük olduğunu fark ettim. Kalbim onun gitmesine izin vermeyi reddetti.

Şimdi buradayız ve annemin gözlerine bozuk para bırakan o çocuktan çok farklı. Beni babasının gazabından kurtaran çocuktan.

Önümde duran şey Ölüm Meleği. Gölgelerden ve zarafetten yapılmış bir Azrail. Elleri başkalarının hayatını almak için yaratılmış bir insan. En karanlık ruhların en karanlığı, en saf mermerden yapılmış, mükemmel bir şekilde yontulmuş ve kazınmış, ay ışığında parıldaayan pürüzsüz porselen bir tene sahip, kışın vücut bulmuş bir cesedin içine yerleştirilmiş.

Siyah uzun kollu gömleği dirseklerine kadar sıyrılmış, ön kollarında ağaç kökleri gibi uzanan koyu mavi damarları gösteriyor. Bir an için Thatcher'ın ne renk kanadığını merak ediyorum. Şu anda derisini yarsam, kesikten kırmızı mı sızar? Yoksa siyah mı olurdu? Altın rengi mi?

"Diğer kızlardan bahsetmişken," diye araya girdi Sage, gözlerimi kırıştırıp Thatcher'ın yüzünden çekmeme neden olarak, "onlar için bir şeyler yapmalıyız. Bu organizasyondan haberimiz var. on beş kayıp kız var - bu sadece Ponderosa Springs ve çevresinde. Kim bilir dışarıda daha kaç tane var? Sessiz kalıp ölmelerine izin veremeyiz."

"Bebeğim, bunu konuşmuştuk-"

"Bana bebeklik yapma." Rook'a sertçe bakıyor ve bir anlığına durup göz göze gelerek özel bir anı paylaşıyorlar. "Kız kardeşim de onlardan biri olabilirdi. O da onlardan biriydi. Bu kahrolası kasabadaki diğer herkes gibi görmezden gelmeyeceğim."

İki kez düşünmeden elimi uzatıp parmaklarımı Sage'inkilere geçiriyorum, sıkıca kavırıyorum ve ona arkamızda olduğumuzu hissettiriyorum. Rosemary hakkında konuşmak herkes için zor bir konu, özellikle de onun için. Diğer yarınız olmadan yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Briar, Lyra ve ben yaz boyunca isim bulmaya çalıştık. Elimizdekileri polise götürebiliriz-" "Ağzından çıkacak bir sonraki kelime 'polis' olacaksa, düşündüğünden daha aptalsın demektir. Ve Bu da bir şeydir." Thatcher karanlık bir şekilde gülüyor. "O kızlar bizim sorunumuz değil. Biz bu işe

kanunsuzlar. Herhangi birimizin burada durmasının tek sebebi Silas. Onun istediğini başardık. Şimdi o serbest kalana kadar bekleyeceğiz ve sonra tüm bunlar yok olacak. Böyle bir şey hiç olmadı. Tek sebep o."

"Hepimiz kalpsiz lanet psikopatlar değiliz Thatcher. Kızında baba sorunları olan bir narsist olduğun için masum insanların ölmesine izin vermeyeceğim," diyerek Briar ona meydan okuyor.

Etrafımızda oluşan gerginliğe şaşırdığımı söyleyemem. Onlara bu konuyu açtığımızda bunun bir olasılık olduğunu biliyorduk. Sadece tekrar bir araya geldiğimiz ilk gece bunu yapacağımızın farkında değildim.

Sadakatleri birbirlerine. Silas'a.

Thatcher, bu karmaşayı kurcalamalarının tek nedeninin Silas ve Rosemary olduğu konusunda haklıydı. Kimseyi kurtarmak için katılmadılar. İşte böyle anlar bana kiminle uğraştığımızı hatırlatıyor.

Hayatlarımızı kime bağladığımızı.

Hollow Oğlanları günü kurtaran kahramanlar olarak ün salmamışlardı. Alistair, Rook, Silas ve Thatcher iyi insanlar değiller. Kendi gündemlerine uygun şeyler yapıyorlar, birbirlerini koruyorlar ve ben buna saygı duyuyorum. Ama kaplanların çizgilerini değiştirmedğini de anlamak zorundayım.

Dört kişiden ikisinin arkadaşlarımla kollarında bir tür teselli bulmuş olması onları uysal yaratıklar yapmaz. Onlar her zaman birbirlerini savunmak için her yola başvuracak kurtlar olacaktır.

"Bunun hakkında konuşacağız." Alistair'in kararlı ve kontrollü sesi gerginliği yatıştırmaya çalışır.

"Ama-"

"Briar," diye nefes alıyor Alistair, kömür gibi siyah gözlerle arkadaşına bakarak. "Bırak da konuşalım, tamam mı? Bana biraz zaman ver."

Arkadaşım meydan okurcasına başını çevirip onun bakışlarından kaçınıyor ama onunla herkesin içinde kavga edecek biri değil. İkisi de ilişkilerinde ketumdur. Bu onların ilişkisi, her zaman göğsünde taşıyor. Bu da Sage ve Rook'un tam tersi. Biri üzgünse kirli çamaşırlarını bir markette ortaya dökerler.

Onun çenesinden tutup, tekrar ona bakması için yerine döndürdüğünde ağzıma küçük bir gülümseme çarpıyor.

"Lütfen?" diye sorar, sesi çok daha kısıktır.

Yüzünde yumuşaklık dalgalanıyor ve Alistair'in omuzlarının gözle görülür bir şekilde gevşediğini izliyorum. Yine de Alistair Caldwell'in *lütfe*n kelimesini kullanmış olmasına takılıp kalıyorum.

Neden burada olduğumu hatırlamadan önce sadece bir an sessizlik oluyor.

"Buraya oyun oynamaya geldim," diyor Thatcher. "Peki, oynayacak mıyız? Yoksa sadece vaktimi mi harcıyorsun?"

ölü adamın sonu

ALTI

lyra

Yağmur şiddetle yağıyor.

Ormanın kenarına doğru yürürken ağır su mermileri tenime çarpıyor. Rook'un kazağının kapüşonunu başının üzerine atıp kendini karanlığa bırakışını izliyorum.

Omzunun üzerinden bize bakıyor ve yüzünü kaplayan siyah-kırmızı çizgili Melpomene maskesini gösteriyor. Beni bakarken yakaladığında, parmaklarını alaycı bir şekilde oynatarak bana küçük bir el sallıyor.

"Ona bunu hiç almamalıydım," diye mırıldanıyor Sage başını sallayarak. "Hollywood'da bir vintage mağazasındaydık. Gün ışığında o kadar da ürkütücü değildi."

"Bir dahaki sefere onlara herhangi bir maske almaktan kaçın. Bence yeterince maskeleri var," diye ekliyor Briar ve ben de başımla onaylıyorum.

Bunun sadece bir oyun olması önemli değil. Eğer Hollow Boys'un panik yaratma şansı olsaydı, bu fırsatın üzerine atlarlardı. Onlar için kim olduğumuzun bir önemi yok. İçlerinden bir parça her zaman başkalarının korkusundan gelen gücü arzulayacaktır.

kişilerden gelse bile.

Ağaçların arasından geçip ormana daldığımızda sıkıca yutkunuyor, gülüp şakalar yapan arkadaşlarım için yüzümde bir gülümseme tutmaya çalışıyorum.

Onlar için bu, oyuncuların size dokunamadığı ve her şeyin iyi bir eğlence olduğu perili bir eve girmek gibidir. Kanınızı pompalayacak ve kalbinizi hızlandıracak küçük bir korku.

Arkadaşların yeniden bir araya gelmesi. Bu kasabanın bu yıl bizim için neler sakladığını, burada olamayan birimizi ve ölümü hepimizi bir araya getiren kızı onurlandırmanın bir yolu.

Heyecanlı olmak, hayatıma kazınmış, beni bir hayalet yerine insan gibi hissettiren insanlarla bu anın tadını çıkarmak istiyorum. Ama tek düşündüğüm, bunun onları son görüşüm olabileceği.

Ölümlle yüzleşmeye hazır mıyım?

Bunu daha önce yapmıştım, yara almadan kurtulmuştum ama bunu tekrar yapmaya hazır mıyım? Azrail'in gözlerinin içine bakmaya ve çocukken kaçtığım kaderi kabullenmeye?

"Ayakkabını bağla."

Sesinin soğuk esintisi kulağımı gıcıklıyor ve bağcıklarımın gerçekten çözülmüş olduğunu görmek için aşağı bakıyorum. "Bana yardım etmene şaşırdım. Benim çelme takmam sana avantaj sağlar, değil mi?" Şöyle bir bakıyorum

Thatcher yanıma gelip benimle birlikte yürürken omzumu silkiyorum.

Dudaklarını bir sırtıma süslüyor, bana bakarken maskesi başının üstünde duruyor. Rüzgar şiddetle esiyor, neredeyse beni deviriyordu.

"Senin beceriksizliğin yüzünden kazanmak istemiyorum." Elini kaldırıyor, maskeyi aşağı kaydırıyor ve başını hafifçe eğmeden önce yüzünü koruyor. "İyi şanslar, evcil hayvan. Seni yakalamamam için hangi tanrıya sahipsen ona dua etmeye başlayacağım."

Bembeyaz maskesinin siyah göz çukurlarından sahte kan akıyor. Yüzündeki boş ifade tüm özelliklerini benden gizliyor. Cevap vermem için bana ancak zaman bırakıyor ve beni arkasında bırakıp önümüzde duran diğer iki çocuğa katılıyor. Eğilip bağcıklarımı kan dolaşımını kesecek kadar sıkıyorum ve tüm oyun boyunca bağlı kalmalarını umuyorum.

"Beş dakika," diye emrediyor Alistair, kollarını göğsünde kavuşturmuş bize doğru dönerek. "Bu sizin avantajınız."

Sage kaşlarını çatarak, "Bu yeterli bir süre değil," diyor. "En azından on tane almalıyız, dostum."

Alistair gözlerini kısıp, tüylerimi diken diken eden bir bakışla arkadaşşıma bakıyor. Ama o başını dik ve omuzlarını geride tutarak onun bakışlarına karşılık veriyor.

Onun saygısını kazanmanın tek yolu bu. Omurgalı ol ve adım atma. Kazanmasına izin verme.

"Dört dakika otuz dört saniye," diye homurdanıyor ve yüz hatlarının alt yarısını gizleyen kafatası yüz örtüsü olmasaydı, bir sırtıma göreceğimden eminim. "Tik-tak, *ahbap*. Zaman kaybediyorsun."

Her şeyin durduğu kısa bir duraklama oluyor. Hatta yağmur, hepimizin birbirimize bakmasına yetecek kadar uzun bir süre durmuş gibi hissediyoruz, rüzgarda sessiz bir anlaşma geçiyor.

Gözlerimin önümdeki çocuk grubunun en uzununu olan Thatcher'a kaymasına izin veriyorum. Onları göremiyorum ama gözlerinin bana yapıştığını biliyorum. Avı önünde asılı duruyor. Ben pençesinde sallanan bir et parçasıyım, o ise beslenmeyi bekleyen açlıktan ölmek üzere olan kafesteki bir hayvan.

Kalbim karnıma düşüyor ve yağmuru bir kez daha tenimde hissettiğimde koşuyorum.

Kazan ya da öl.

Başka bir seçenek yok.

Çünkü beni yakalarsa, beni onun gazabından koruyacak hiçbir şey yok. Tanrı bile beni Thatcher Pierson'dan kurtaramaz.

Bunu hissetmem uzun sürmüyor.

Göğsümdeki yanma ve kulaklarımdaki basınç. Her gün koşu yapmama rağmen nefes kontrolüm hâlâ berbat. Ama bu benim Thatcher'ın sırt kaslarına bakarak geçirdiğim nazik, huzurlu şafak rutinim değil. Mutlu kuş cıvıltıları ya da ağrıyan uzuvlarımı yatıştırarak rahatlatıcı bir gün doğumu yok.

Sanırım hayatınız için koşmak daha kolay.

Uzun ağaçlar, dalları ve ıslak gövdeleriyle beni ezerek daha da yaklaşıyor gibiydi. Ciğerlerimin titremesine neden olan düzensiz, ıslak bir nefes alıyorum. Sage ve Briar'ın bana yakın olduklarını duyabiliyorum, kovalayanlarla aramıza mesafe koymaya çalışırken ağır ağır nefes alıyorlar.

Sis yoğun bir şekilde yerleşti ve ağaçların derinliklerine doğru ilerledikçe her şey daha da belirsizleşiyor. Kollarımı pompalayıp beni ileriye doğru iterken havadaki yağmurun kokusunu alabiliyorum. Bir dal ya da belki bir çalı pantolonuma batıyor, malzemeyi kesiyor ve cildimi çiziyor. Dudaklarımdan bir acı tıslaması çıkıyor ama hasarı kontrol etmek için endişelenmiyorum. Bununla daha sonra ilgileneceğim.

Zamanın modası geçti. Muhtemelen sadece birkaç dakika oldu, ama bacaklarım bana saatler geçtiğini söylüyor.

Otuz dakika boyunca onların ulaşamayacağı bir yerde durmak zorundayız, tüm telefonlarımız oyun bittiğinde bizi uyuracak zamanlayıcılarla ayarlanmış durumda. Kazananlar giyinik kalıyor, kaybedenler ise kıyafetsiz olarak Pasifik'e dalıyor.

Ağaçların dibinden geçerek sis perdesini yarıyor ve aklımızda hiçbir hedef olmadan koşuyoruz. Onları dinlemeye çalışıyorum ama kulaklarımı dolduran tek şey kalbimin gümbürtüsü ve ağır nefeslerim.

Dışarıdalar.

Pusuda.

Bekliyorum.

Sessiz, sakın, durgun su gibi.

"Yapmalı mıyız?"

Sage'in sesi, paniği doğrudan mideme boşaltan ıssız bir çılgınlıkla şiddetle kesiliyor, dallarda yankılanan şaşkınlık ve korku dolu bir çılgılık.

"Briar," diye fısıldıyorum titrek bir nefesle.

Ani bir hareketle sağıma dönüyorum; saçlarım, hareketimin şiddetiyle yüksek topuzundan aşağı düşme tehlikesi geçiriyor.

Arkadaşım baş aşağı sallanıyor, kirli sarı saçları karanlıkta sallanıyor.

Ayak bileklerine bir ip dolanmış, onu yukarıdaki kalın bir daldan sarkıtıyor. Yaralı görünmüyor, sadece ürkmüş ama sanırım hem Sage hem de ben şoktayız.

Tuzak mı?

Ta ki Briar tekrar bağırıp ikimizi de aşırı hızlanmaya sevk edene kadar.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Sage, Briar'ın sallanan bedeninin önünde yere diz çöküp bir eliyle ağzını kapatarak, "ama kapa çenen. Bir şeyin yok. Seni aşağı indireceğiz. Umalım da seni duymamış olsunlar."

Titreyen ellerimle ayaklarına dolanan düğümü çözmeye çalışıyorum. Ağır ip yumuşak parmaklarıma sürtünüyor ve bıçak getirmedğim için kendime lanet ediyorum.

Daha hazırlıklı olmalıydık. Belli ki öyleydiler. Bu kadar ileri gidebilirlerdi. Sadece bunu beklemiyordum. Bize yumuşak davranacaklarını düşünmekle aptallık etmişim.

"Düğüm çok sıkı. Keskin bir şeyiniz var mı?" İkisine de sordum. Durduğumuz her saniye liderliğimizin azaldığını hissedebiliyorum.

"Kahretsin, hayır. Çantam yanımda değil ya da-" Ben ipi çekiştirmeye devam ederken Sage küfrediyor, umutsuzca gevşek bir kenar ya da onu aşağı indirmenin bir yolunu arıyor. "Bekle, bekle!"

Aşağı bakıyorum, elini kot pantolonunun arka cebine sokmasını izliyorum. Nesneyi elinin üzerine düz bir şekilde koyuyor, metal ay ışığında parlıyor. Hayatımda bir Zippo çakmak gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Erkek arkadaşının sigara alışkanlığı için şükürler olsun," diye mırıldanıyorum, o Briar'ın kafasına kan hücum etmesini önlemek için kafasını tutarken ben de ondan alıyorum.

Direksiyonu bir, iki kez kırıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Rüzgar uğulduyor ve manik kahkahaların sesi esintiye karışıyor. Panik kemiklerime yerleşiyor.

Liderliğimize yaklaşıyorlar.

"Küçük hırsız, bensiz nefes aldığını duyabiliyorum," diye bağırıyor Alistair gecenin içinde, çok uzakta ama çok yakın, sesi ağaçların arasında titreşiyor. Nerede olduğunu söylemek imkânsız.

Siktir, siktir, siktir.

Tekrar denerken ellerim titremeye başladı, sonunda çakmak taşını yakaladım ve alevin gecenin içinde sallanmasını izledim.

Ateşi ipe tutarak etrafıma bakıyorum, gece görebileceğim kadar yakınlar mı diye.

Ama onlar gölge.

Gecenin kendisi vahşi doğaya karıştı.

Zifiri karanlık başkaları için dezavantaj olurdu. Orada

gelişirler. Her zaman ait oldukları yer orası gibi görünüyor.

"Bakın burada neyimiz varmış." Bu sesin ardından midemi bulandıran hınzır bir kahkaha geliyor.

Rook.

İpe bakıyorum, açık kahverengi iplikler gölgelenmiş, çakmağın sıcaklığıyla kömür rengine dönmüş. Kopacak kadar zayıflamasına sadece birkaç dakika kaldı ama zamanımız tükeniyor.

"Siz önceden tuzak kuruyorsanız, önden başlamanın ne anlamı var?" Sage bağırıyor, gözleri onlara karşı kızgınlıkla yanıyor.

"Hiçbir zaman adil oynayacağımızı söylemedik," diye cevap veriyor, ağaçların arkasından bize adım atarak.

Nasıl adil oynayacaklarını ya da bunun ne anlama geldiğini bildiklerinden bile emin değilim. Önemli olan tek şey, bedeli ne olursa olsun kazanmak.

İpin sert bir şekilde kopması havada yankılanır ve Briar bir gümbürtüyle ormanın zeminine narin olmayan bir şekilde düşer. Panik içinde, Sage yardım ederken ilmiği ayağından itmeye çalışır.

Ama Rook daha da yaklaşıyor, alanımıza giriyor ve bu oyunu sona erdirmek üzere. Ben ölümün buz gibi elleriyle soğuk bir kucaklaşmada buluşurken Sage ve Briar çıplak yüzmeye gidecekti.

Hepimizi yakalayamaz. Kaçma, onları geride bırakma şansım var ama bunu yapamam. Onların riskleri çok küçük ve benimki hayatımı değiştirecek kadar büyük olsa bile, kendimi bırakamıyorum.

Hayatım boyunca beni korkutan şeylerden saklandım ya da kaçtım, yüzleşmekten ya da dikkat çekmekten kaçınmak için her zaman arka plana karıştım. Hayatta kalmak için kendimi bir hayalet haline getirdim, kendimi zayıf kıldım.

Artık bunu istemiyorum.

Arkadaşlarından kaçan ve onları zor durumda bırakan bir arkadaş olmak istemiyorum. Bir şeyler yapan bir arkadaş olmak istiyorum ve yapacağım şey de bu.

Hızlı adımlarla arkadaşlarımdan uzaklaşıyor, ihtiyacım olan işi görecektim uzun, kuru, çürümüş bir odun parçası, ağır bir dal parçası bulana kadar etrafı tarıyorum.

Rook arkadaşlarıma yaklaşıyor, dikkatleri benim yanlarımdan geçmeme yetecek kadar dağılıyor. Ellerim uzun dalın etrafında kıvrılırken terliyor, ahşabın avuçlarıma battığını hissediyorum.

Beynim yetişmeden kollarım çalışıyor. Kollarımı bir beyzbol sopası hareketiyle öne doğru savuruyorum ve dalı Rook'un sırtına büyük bir gürültüyle çarpıyorum. Zayıf malzeme derisinde kırılıyor ve onu bir iniltiyle yere düşürüyor.

"Kaç!" Onu sersemletmek için yeterli olduğunu ama sonsuza dek yerde kalmasına yetmeyeceğini bilerek bağıriyorum. Briar ve Sage ayağa fırlayıp farklı yönlerde dağıldılar. Ormana doğru kaçıyorum.

Rook yerde mırıldanıyor. Kulaklarımın duyabildiği son şey karanlık bir kahkaha.

Bir yön ya da plan yok. Tek bildiğim Thatcher ile arama mümkün olduğunca mesafe koymam gerektiği.

Sorun ne?

Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Şansımı bilirim, muhtemelen ona doğru gidiyorumdur.

Ki bu benim için garip. Onun nerede olduğunu hep bilirim. Ayakkabısının ucundaki gölge, koridorundaki hayalet. O neredeyse, ben de onu takip ederim.

Uyan, koş, duş al, kahvaltı et; Perşembe günleri meyve ve yoğurt, diğer günler ise yumurta beyazı ve tost. Büyükannesi May, Çarşamba günleri çiftçi pazarına gidiyor ve sanırım taze ürünleri yemezse gizliden gizliye kendini kötü hissediyor. Ya da belki sadece meyveyi seviyordur.

Hollow Heights'ın ön bürosundaki ilgisiz sekreter sayesinde okul programını biliyorum. Onu bulamadığım sadece birkaç yer var. Altı ayda bir ortadan kaybolduğu kısa aralıklar, bazen tüm gün, bazen de sadece birkaç saat.

Özel Lamborghini'siyle nereye giderse gitsin onu takip edebilirim, ama çıktığı bu nadir seyahatler bana biraz fazla özel geliyor. Bildiğim kadarıyla diğer çocukların bundan haberi bile yok.

Belki de bir parçam onun nereye gittiğini, ne yapmayı planladığını biliyordu ve bu parçam onun planlarını bozmak istemiyordu. Ya da belki de Thatcher'ın en iyi yaptığı şeyi yaptığını görmeye hazır değildim.

İnsanları incitmek.

"Sevgili hayalet." Thatcher'ın sesi sisi . "Benden kaçmayı bıraktın mı?"

Rook Van Doren ya da Alistair Caldwell tarafından yakalanmaktan korkmuyorum. Şöhretleri kâbus gibi ve hayatım için korkuyor olsaydım bu anlaşılabilir bir şey olurdu. Kendinizi bulaştırmak isteyeceğiniz türden insanlar değiller.

Ama kanımı donduran ve kalbimin kapakçıklarını donduran onlar değil. Beni korkutmuyorlar, onun korkuttuğu gibi değil.

Övünme hakkı için oynuyorlar. Bunun arkadaşlarla eğlenceli bir gece olması gerekiyordu. Yaşadıklarımızı ve tekrar bir araya gelişimizi anmanın bir yolu.

Ama ben eğlenmek için oynamıyorum.

Şeytan'la ya da İntikamcı Olan'la bir anlaşma yapmamıştım. Hayatımı ölümle, Psycho'yla, herkesin etrafında olmaktan en çok rahatsız olduğu İçi Boş Çocuk'la pazarlık etmiştim. Odaya girdiğinde herkesin omurgasını dikleştiren kişiyle. Yatağınızın altına saklanmak istemenize neden olan ama başınızı çevirmeye cesaret edemediğiniz kişi.

Bacaklarım bir anlığına yavaşlarken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Nefesimi tutmak ve nerede olduğumu anlamak için bir saniyeye ihtiyacım var. Kumsaldan ormanlık alana doğru kaçmıştık ama hâlâ dalgaların sesini duyabiliyordum.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum, başım dönene kadar havayı yutuyorum. Ağaçlar rüzgârın salınımıyla inlerken irkiliyorum, gözlerim etrafıma bakmak için fırlıyor.

Gözlerim etrafımı incelemeye çalışıyor ama herhangi bir şeye uzun süre odaklanamayacak kadar panikliyorum. Tetikte olmak için elimden geleni yapıyorum ama hayatta kalma içgüdülerimin çalışmaya ihtiyacı var gibi görünüyor çünkü kırılan her dal ve sisin ötesinde hareket eden her yaratık korkumu artırıyor. Bir karganın uluma sesi geceyi cınlattığında kaçan yüksek sesli nefesi tutamıyorum.

Orman Thatcher'ın lehine çalışıyor, onun iplerinde bir kukla, ortağı rolünü oynuyor. Gölgeler dans ediyor, ayaklarımın altındaki nemli toprak beni yutmak istiyormuş gibi hissediyorum ve yağmur koşarken canımı yakacak kadar şiddetli yağıyor.

Aklımı karıştırıyor, kafamı karıştırıyor, kaçması imkânsız bir tuzak yaratıyor.

Arkama bakmak için döndüğümde vücudum korkudan buz kesiyor. Sis vücudunun etrafında hareket ediyor, ona dokunmamak için gövdesinden ayrılıyor gibi görünüyor. Ağaçların arasından yavaş adımlarla ilerliyor, tekrar kaçmamdan korkmuyor.

Adımlarında hiç acele yok, sadece bana doğru ilerlerken kontrollü bir şekilde adımlarını birbiri ardına atıyor. Bu kadar hızlı koştuğum için ağzımdaki kanın tadını alabiliyorum, sırtımdan terler akıyor ve düşen her bir dalı deviriyorum. Kişisel arafım gerçek oluyor ve o zar zor çabalıyor.

Bakışlarını bana doğru eğdiğinde, o buzul gözler midemin ortasına kadar bir karıncalanma hissi gönderiyor. Buzdan hançerler gibi, onları bana doğru her getirdiğinde tenimi delip geçiyorlar. Bu kaçamayacağım türden bir acı, daha fazlasını istediğim türden bir acı.

Çok sık olmuyor ama Thatcher nadiren de olsa benimle ilgilendiğinde, sanki dünyada beni gerçekten gören tek kişi oymuş gibi hissediyorum. Gözleri beni canlı kılıyor, beni bir hayalet olmaktan çıkarıp yaşayan, nefes alan bir insan haline getiriyor.

Bu duygudan kaçmak istemiyorum; ona doğru koşmak istiyorum. Ama bu sefer olmaz. Bu sefer yapamam.

Geniş omuzları görüldüğünde ve ay ışığı yüzünün keskin çukurlarına vurduğunda ürperiyorum.

"Seni bir kez bıraktım, Scarlett." Sesi sabitti, yağmur kalkanını kesiyordu. "Ama bu sefer değil. Bu sefer, benim için kanımı akitacaksın."

Benim için kan akıt.

Zihnimde yanıp sönen korkunç, iğrenç bir düşünce; o en sevdiği bıçağın ucunu solgun tenimde gezdirirken, ben onun yatağında uzanıyorum ve o giderken kanımdan bir iz bırakıyorum. Kıpırdamadan yatacak ve onun bakire kurbanı olacaktım.

İsterse şu anda onun için kanımı ona nasıl söylerim? Bunun için beni öldürmek zorunda olmadığını?

Sıcaklık içime akarken şimşekler çakıyor, o kadar güçlü ve o kadar tüketen bir arzu ki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Cinsel çekim, özlem, başka kimseye karşı hissettiğim bir şey değil. Bu tür bir susuzluk sadece onun tarafından giderilebilir.

Hiç kimse bana dokunmadı çünkü istediğim tek kişi bir insan bile değil.

Her kasabanın korkutucu bir hikayesi vardır. Ruhları yiyen perili bir ev. İntikam peşinde koşan bir hayalet. Ponderosa Springs'te çok var.

Ama hiçbirisi onun kadar korkunç değildi.

O bir canavar. Ayı tutan karanlık. Lanet bir kabus. Ama o benim.

"Bana öğret, ben de senin için kanımı dökeyim."

Bunu, arkamdaki hiçbir şey için endişelenmeden, adım adım yaklaşan figüründen uzaklaşırken söylüyorum.

"Şimdiden yeni pazarlıklar mı yapıyorsun? Seni henüz yakalayamadım." Sesi şakacı, çok zalimce şakacı. "Ama lütfen, dizlerinin üzerine çöküp yaşamana izin vermem için bana yalvarmana engel izin verme."

"Eğer yaparsam, istediğimi kabul edecek misin? İnsanları öldürme dürtüsüyle nasıl yaşadığını bana gösterecek misin? Nasıl yapacağımı?"

Tek ihtiyacım olan evet demesi. Bana bundan nasıl kurtulacağımı göstermesi gerek.

"Hayır." Gülüyor ve ellerini ceplerine sokarken çıkan ses altımdaki zemini sarsıyor. "Ama sanırım hayatını sona erdirmeden hemen önce yerde merhamet dileyen gözlerinin nasıl görüldüğünü görmek isterim."

Karanlıkta bir bıçak parlıyor, kör ucu Thatcher'ın iri eline düzgünce sokulmuş. Ağaçlar azalıp açılırken rüzgâr beni neredeyse öne doğru savuruyor.

"Bana yardım etmektense beni öldürmeyi tercih edecek kadar benden nefret mi ediyorsun?" Bu soru derin bir güvensizlik duygusundan kaynaklanıyor, onun yanındayken her zaman ortaya çıkan bir güvensizlik duygusu.

"Senden nefret etmiyorum, tatlım." Sesi omurgamdan aşağı kayan buz gibi. "Bunun için sana karşı bir şeyler hissetmem gerekir."

Hayal kırıklığı iliklerime kadar işledi. İfadesi beni şaşırtmadı. Bunu hep biliyordum. Ama yine de aynı şekilde acıtıyor.

Thatcher'ı bir kadınla hiç görmedim, ama biliyorum ki ben onun zevk için arayacağı bir tip değilim. Neden arasın ki? Çamurda oynayan ve böcek toplayan kız mı?

Seçimini yaptı. Ve ben onlardan biri değilim. "I-"

Kayalara çarpan dalgaların sesi sesimi alıyor ve hızla arkama bakıyorum. Birden Thatcher'ın beni yakalamak için neden hiç acele etmediğini anladım. Dehşet dolu koşum sırasında, Black Sands Koyu'na bakan birçok kayalıktan birinin kenarına gelmişim.

Ondan uzaklaştığım her adımda sivri uçlu uçurumun kenarı daha da yaklaşıyor. Karanlık suyun beni çağırdığını, beni çağırdığını görebiliyorum.

"Dead Man's End. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Dikkatimi hızla aşağıdaki derinliklerden uzaklaştırıp, fare yakalamak üzere olan bir kedi gibi görünen Thatcher'ı bakıyorum. Kazandığını biliyor. Bu oyun başladığı andan itibaren biliyordu.

"Bunu iptal edelim mi?" Ben teklif ediyorum.

Yerim, zamanım. Düşüş giderek yaklaşıyor ve bunu iliklerime hissedebiliyorum.

"Saklanacak başka yer yok, evcil hayvan." Dilini şaklatıyor, dudaklarında sürekli bir sırıtma var, aynı hem kedi gibi hem de yırtıcı. Cebinden telefonunu çıkarıyor, ileri geri sallayarak bana

hala iki dakikamız var.

Neredeyse onu yakalıyordum.

Neredeyse kazanıyordum.

Sadece iki dakika daha.

Sol ayakkabımın arkası biraz kayıyor ve aşağı bakmak için dönüyorum. İpin ucuna ulaşmıştım, geriye sadece aşağıdaki dipsiz kuyu Rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru savuruyor. Kalbim hızla atarken ıslak teller ağzımda sıkışıp kalıyor.

Ben zehirli bir örümcek ağına hapsolmuş bir kızım. Gidecek hiçbir yer yok. Aşağı inmek dışında.

Tekrar Thatcher'la yüzleşmek için döndüğümde, sadece birkaç adım önümde, kendisiyle dolu ve ödülünü almaya hazır bir şekilde duruyordu.

Hayatta kalma şansımın zayıf olduğunu bilerek iki ayağımı da uçurumun kenarına doğru sürüyorum. Ama ya bu olacak ya da Thatcher'ın kazanmasına izin vereceğim. Hayatta kalmam ve kazanmam için azıcık da olsa bir fırsat varsa?

Ben alacağım.

"Thatcher." Adını fısıltıyla söylüyorum, yağmur kıyafetlerimi ıslatmaya devam ederken rüzgâr onu yakalıyor. "Son sözlerin, sevgili hayalet?"

Yanağımın içini ısıtıyorum, içimdeki korkuyu etrafımdaki suyla bastırıyorum. Ölümle yüzleştiğim son iki seferin Thatcher'ın gözlerine bakarken olması neredeyse şiirsel.

Her zaman izlediğim kişinin son anlarını görmek için burada olacağını bilmek beni rahatlatıyor.

Kollarımı uzatıyorum, havanın beni geriye doğru ittiğini hissediyorum, başımı sallıyorum. Ama gözlerini görüyorum, bana bakarken ne kadar tetikte olduklarını ve yapbozun parçalarını bir araya getirdiğini biliyorum.

"Bana öğretmeye başlamadan önce bilmen gereken bir şey var." de yüzümde bir gülümseme belirliyor.

Ölmek üzereyim ama umurumda

değil. Umurumda değil.

"Lyra, sakın buna cüret

etme." Ama artık çok geç.

"İstediği şey için her şeyi yapmaya hazır bir kızı hafife almayın."

boş havaya yaslanıyorum ve aşağıdaki dalgalara doğru alçalırken midemin düştüğünü hissediyorum. Sulu gözlerim uçurumun kenarında bana bakan Thatcher'ın formunu seçiyor.

Rüzgâr kulaklarımda çınlıyor ve düşüş beklediğimden çok daha uzun sürüyor, ta ki suyun sırtıma çarpma hissi beni bu acıdan kurtarana kadar.

Ben kazandım.

hep soğukta kaybolur

YEDİ

thatcher

"Kardeşim, sakın-"

Camı indirdiğimde sert rüzgâr yüzüme çarpıyor. Rook'un itirazını hiç umursamadan kolumu açık havaya doğru itiyor, elimdeki sigara paketini rehin alarak onları asfalt bir mezara göndermekle tehdit ediyorum.

Alistair'in kolu koltuk başlığının etrafından dolanarak boğazıma sarılıyor. Arabamın dikiz aynasına bakıyorum, yirtıcı bakışları karşısında gözlerimi kısıyorum.

"Portland'a güzel yüzün bozulmadan gitmek istiyorsan, yapmak üzere olduğun şeyi bir kez daha düşünmeni öneririm."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve kolu, yemeğini hazırlayan bir boa gibi boynuma dolandığında ayağımın gaza biraz daha sert bastığını hissediyorum. Görünüşe göre bazı şeyler yıllar içinde değişmemiş. İnsanları kontrol etme konseptine hâlâ aynı şekilde saplanmış durumda, aldıkları en küçük nefese kadar.

Ve *ben* kontrol manyağım.

"Ah, Ali," diye somurtuyorum. "Sence ben güzel miyim?"

Pencerenin dışındaki kanser çubuğu paketini salladığımda yüzü meydan okurcasına seğiriyor.

"Egon zedelenmiş gibi mi hissediyorsun, Thatch? Senin için daha iyi öpmemi ister misin?"

Kaşımı kaldırıyorum, mavi gözlerimde kısa bir anı yanıp sönüyor ve koyu renk gözbebeklerinin genişlemesinden ne düşündüğümü seslendirmeme gerek kalmadan bildiğini anlıyorum.

Bir anlığına, zihnimdeki bir anının kilidini açmak için kendime zaman tanıyorum. Babasıyla kavga ettikten sonra o kadar sarhoş olmuştu ki, ilk ve tek kez yatak odamın zemininde ağlamış olan on beş yaşındaki Alistair'i hatırlıyorum.

Zayıflık ne kendimde ne de etrafımdaki insanlarda hoş gördüğüm bir şey değil. Birisi barikat kuramayacak kadar sarhoş olduğunda ne yapmam gerektiğini bilecek donanıma sahip değilim. Bu sadece onun zayıflıkları ve acımasız bir gerçeği itiraf etmesiydi:

Ağabeyi için yedek parça olarak var olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini.

Ailesinin onu bu şekilde kırmasına izin verdiği için ona çok kızgındım. Biz kırılmadık. Ne kadar sarmal ya da ne kadar kasvetli olursa olsun, kırılmadık.

Gözyaşlarıyla lekelenmiş dudaklarına bastırdığım öpücük, uzun zamandır hissetmediğim bir öfkeyle doluydu. İçinde yarattıkları tüm çatlakları doldurana kadar erimiş gümüş gibi boğazından aşağı dökmek istedim. Onun üzülmesini ya da zayıflamasını değil, acı çekmesini istiyordum.

Ve açlıktan ölmek üzere olan içindeki çocuk, zihninin bir köşesinde benim gibi duygusallıktan zerre kadar nasibini almamış olan çocuk, hepsini yuttu. Dişler ve pençeler onu ağzımdan çekip aldı, öfkemi oksijen gibi yuttu ve vücudunda bir yere depoladı.

Yetersiz beslenen kalpler, sevgiye benzeyen her şeyle ziyafet çekecektir. Sevgi ve şefkat nedir bilmeyen bir çocuktan gelen soğuk, deneyimsiz bir ilk öpücük bile. Yine de kabul etti.

"Sırf küçük oyuncakını kızdırmak için seni öpmeyi ne kadar istesem de Alistair, pas geçmek zorundayım." Nikotin dolu dikdörtgeni serbest bırakıyorum ve rüzgarda dalgalanmalarına izin veriyorum, ezilmelerini umarak kısa bir dua ediyorum. "Ve sana daha önce de söyledim, arabamda sigara içmek yok."

"Dostum, ama!" "Lanet

olası amcık."

Alistair geri çekilirken gözlerimi deviriyorum, arka koltuğa yaslanıp şımarık bir velet gibi kollarını göğsünde kavuşturuyor. Bir gün onlar için nefes alan bir makine olmadığında bana teşekkür edecekler.

"Tesise yirmi dakika uzaklıktayız. Ne yazık ki benim için sen hayatta kalacaksın."

Ayağımı gaz pedalına biraz daha bastırarak hız göstergesine bakıyorum, arabamı ne kadar hızlı itersem şikayetlerini duymak için o kadar az zamanım olacağını biliyorum.

"Dikkatli ol, Thatcher. Bu arabanın Amerika'da sokaklarda yasal olduğundan emin değilim. Kusursuz sürüş sicilini lekelemek istemem," diye ısıyor Rook yolcu koltuğundan.

Bir vites yükseltmek için uzanmadan önce parmaklarım arabanın direksiyonunda geziniyor. Aston Martin Victor, küçük koleksiyonumdaki en sevdiğim araba, bana ne alacağını her zaman bir şekilde bilen büyükbabamın son hediyelerinden biri. En iğrenç ihtiyacıma kadar, bana ihtiyacım olanı sağlamak için oradaydı.

Babam tutuklanıp hapse atıldığında, zaten dünyanın geri kalanından o kadar soyutlanmışım ki, kimseyle nadiren iletişim kuruyordum. Öğretmenler diğer çocukları rahatsız ettiğimden şikayet ediyordu ve ebeveynler ben etraftayken küçük çocuklarına biraz daha sıkı sarılıyordu.

Babamın ne yaptığına, ne olduğuna dair haberler Ponderosa Springs'te bir orman yangını gibi yayıldı ve sonraki beş yıl boyunca diğer tüm dedikoduları yakıp kül etti. Herkes Henry Pierson hakkında konuşmak istiyordu, Pınar Kasabı.

Belki de büyükbabam beni arka bahçede böceklerin dallarını koparıken gördükten sonra ne gerektiğini biliyordu. Benden uzak durmak durumu daha da kötüleştirirdi, bu yüzden babamın beni ne hale getirdiğini kabul etti.

Mezardan bile olsa en sevdiğim alışkanlığımı benim için çok daha kolay hale getirdi.

Tüm detayları asla bilemem. O da benim kadar ketumdur ama her altı ayda bir postayla birkaç dosya gelirdi: farklı isimler, hepsi erkek ve herkes bir şekilde cinayetten şüpheli.

Öldürme dürtüsüyle savaşıyor bir çocuk için mükemmel bir hediye. On yedi yaşında, elime bir bıçağın ağırlığını alıp ilk hayatıma son verdiğimde, babamın çırağı olmaktan çıkıp çok daha kötü bir şeye dönüştüğüm andı.

Henry Pierson'ın hayal bile edemeyeceği kadar kötü bir kâbus.

"Önce beni yakalamaları gerekirdi." Gülümsüyorum, direksiyonu sıkıca kavriyorum ve salyangoz hızında iki arabayı geçiyorum, otoyolda trafiğin içine girip çıkıyorum.

Yolculuk fiziksel olarak rahat ama tesise yaklaştıkça arabanın içindeki hava daha da ağırlaşıyor. Kenar keskinleşiyor çünkü bu yolculuğu neden her hafta yapmak zorunda olduğumuzu hatırlıyoruz.

Çok geçmeden Rook'un parmakları Zippo'suyla kıpırdanmaya başlar, sağ eli yan tarafındaki ışığı seğirtirken sol elinin eklemleri arasında sürekli çevirir. Metal defalarca açılıp kapanıyor.

Tık

Tık

Tık

Tık-

"Bunun da asfalttaki sigaralarına katılmasını istiyorsan, kesmeni öneririm," diye ısırdım, bir an için ona bakmak için döndüm. "Eğer söylemek istediğin bir şey varsa, söyle. Kıvrınmayı bırak."

Cevabı sert bir bakış, ateş ve yakıcı bir öfke dolu. Hepsinin bana yönelik olmadığını biliyorum. Bu düşmanlığın bir kısmı kendisi için hissettiği şey. Her ziyaretimizde bilinçaltı onu bir kez daha Silas'ın başına gelenlerin kendi suçu olduğuna ikna etmeye çalışıyor.

Bu çok saçma tabii ki.

Silas Hawthorne tamamen kendi başına karar veren bir adamdır. İnâatçı ve sessiz seçimler ama de bunlar ona ait. Rook bunu biliyor ama yine de bu durumda hatasız olduğunu kabullenemiyor.

Suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor ve Sage Donahue'nun sevgisi bile bunu engellemeye yetmiyor. Aynaya bakıp hepimizin ona açıklamaya çalıştığı şeye inanması için yıllar geçmesi gerekecek.

"Sence orada iyi midir?"

Soru havada asılı duruyor, boşlukta sallanıyor ve birimizin uzanıp onu yakalamasını bekliyor. Ama Alistair'in cevap vermek istediğini sanmıyorum çünkü biz gerçeği biliyoruz.

"Hayır," diye yanıtlıyorum yalan söylemeyi reddederek. "Bence kendini, komutla nasıl yuvarlanacağı ve oturacağı öğretilen kafesteki kuduz bir hayvan gibi hissediyor."

İçimde yoğun bir çekişme var. Bizden birinin bir kutunun içine hapsedilmesi fikrinden nefret ediyorum. Kalbim hayatımda olmasını seçtiğim üç erkeği umursamıyor olabilir ama bağımıza olan sadakatim umursuyor.

"Ben-"

"Ama," diye araya giriyorum, arka koltuktaki Alistair'e bakarak, "ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyor. O da, biz hoşlanmasak da, Silas'ın aklından geçenleri ondan daha iyi kimse bilemez."

Rook'un eline bakıyorum, seğirmenin yavaşlamasını izliyorum ve arabayı içinde kendisiyle birlikte havaya uçurmaya çalışmayacağını anlıyorum. Şu anda ne istediğini biliyorum.

Cezalandırma. Acı.

Suçluluk duygusunu bir anlığına da olsa kanından atmanın bir yolu, ama bunun için ona zarar vermeyi reddettiğimi biliyor ve bundan da öte, Silas'ın kaybıyla başa çıkmak için zarar vermeye dönerse Sage'in patlayacağını biliyor.

İhtiyacı olduğunda hayatta kalması için gereken acıyı sağladım. Ama şimdi değil, bunun için değil. "Evet," diye nefes alıyor, pencereden dışarı bakıyor. "Haklısın."

Yolculuğumuzu bitirip varış noktamıza yaklaşırken arabanın içine bir sessizlik çöküyor. Çok katlı cam binanın otoparkına girdiğimde, hepimiz orada gereğinden uzun bir süre oturuyoruz.

"Silas hazır olduğunda," diyor Alistair, öne doğru uzanıp Rook'un omzuna iri bir el koyarak, "onu dışarı çıkarmak için bu lanet yerin kapılarını sökeceğiz. İstersen yakıp yık, umurumda değil. O hazır olduğunda, biz burada olacağız."

Yüksek sesle söylemiyorum ama içimin derinliklerinde, kıvılcımlanmış ve bükülmüş, ruhuma fısıldarken kendimi hasta hissediyorum,

Her zaman.

bir satranç oyunu

SEKİZ

thatcher

Çamaşır suyu ve antiseptik kokusundan daha çok sevdiğim bir şey yok. Bana rutinimin en sevdiğim kısımlarından birini hatırlattığı için ağzımı sulandırıyor.

Temizlik.

Babam yaptığı dağınıklıklardan sonra temizlik yapmaktan nefret ederdi. Bu yüzden bana kurallarından birini daha öğretmek ve aynı zamanda bunu kendisi yapmaktan kaçınmak için temizlikten ben sorumluydum. Kurbanlarını rehlin tuttuğu kulübeye girmeme izin verdiğinde, bu her zaman karnını doyurduktan sonra olurdu.

Çorak cesetleri, ölü ağırlığın salınımıyla birbirine geçen devasa zincirlerle kışlılara asılmıştı. Derilerindeki kesik izleri dağılmıştı ve hala yere kan akıyordu.

Şok olduğumu ya da korktuğumu hiç hatırlamıyorum. O duygu anları, eğer hissettiysem bile, zihnimde bulanık. Kanalizasyona döktüğüm her bir kova sulandırılmış kanı, paspasın kalın kırmızı sıvıyı zeminde kaydırırken çıkardığı sesi hatırlayabiliyorum. Kullandığım her bir ons çamaşır suyu ve her bir çift eldiven. Benden ne beklendiğini hatırlıyorum, ama hepsi bu.

Ayrıca cesetler söz konusu olduğunda gerçekten dikkat ettiğim tek önemli şeyin her seferinde ne kadar farklı oldukları olduğunu da biliyorum. Hiçbir zaman aynı tip kadın iki kez olmadı. Kahverengi saçlı, sarışın, kızıl, siyah. Uzun ve kısa. Fiziksel benzerlikleri yoktu ama tek bir ortak özellikleri vardı.

Hepsi aynı şekilde kanadı.

Damlalar ve kalın akıntılar halinde yere sızan kıpkırmızı sıvı, her zaman aynı pas kokusunu taşıyordu.

Saatlerce beni orada bırakır, cesetleri imha etmek için seraya taşırdı, dokuz yaşına kadar kendi gözlerimle şahit olmadığım bir şeydi bu. Ergenliğe girene kadar beni bu parçalama işleminden uzak tutacak kadar nazikti.

Etrafta uçuşan kimyasalların kokusu ilk seferinde başımı döndürmüştü. Muhtemelen kokunun ya da ilk seferinde o odadaki her damla kanıtı çıkarmak için saatlerimi harcadığımdan.

Bir süre sonra bundan zevk almayı öğrendim.

Her zaman üçü çeyrek gece beni uykumdan uyandırdığı hissi değil. Ya da beni gece vardiyasında düşük ücretle çalıştığım işime yönlendirmeden önce giyinmemi söyleyen bitkin ve cızırtılı sesi.

Hoşuma giden şey kokusu oldu.

Çamaşır suyunun yeterli olmadığını söylerdi. DNA'yı öldürür ama adli tıp merceğinin altındaki kan izini yok etmez. Bu yüzden tüm paslanmaz çelik odayı buharlı temizleyiciyle temizlemeden önce önce çamaşır suyuyla, sonra da sodayla silmem gerekirdi.

Şimdi, kendi kanıt temizleme yöntemine sahip bir yetişkin olarak, vücuduma yerleşen sessizlik ve huzurdan oldukça keyif aldığımı görüyorum. Haftalarca hedef avladıktan ve saatlerce işkence yaptıktan sonra, alanımı onların varlığından arındırmak damarlarıma güç dalgaları gönderiyor.

Bir başka mükemmel cinayet için muhteşem bir son.

"Hastane kokusundan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor yanımdaki Rook, metal koltuğunda birkaç dakikadan daha uzun süre kıpırdamadan oturmaya çalışırken.

Bu özel ironiyle alay ediyorum. "Ve benzin kokusundan nefret ederim."

Dönüp bana bakıyor, gözleri biraz geniş ve kaşları soru sorar gibi kalkık, "Bu küfür, kardeşim."

"Dindar olduğumu bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, alışkanlıktan çok saatime bakıyorum. "Son zamanlarda Tanrı'yı Sage'in kalçalarının arasında mı buldun?"

Kızın adını duyunca gözlerinin içinde alevler ve sıcaklık çıtırdıyor ve öğürmemek için kendimi zor tutuyorum. Dilini tıkırdatırken dudaklarında sinsi bir sırıtış beliriyor. "Bilmek istemez miydin?"

Ona boş bir bakış atıyorum, seks hayatından etkilenmediğimi gösteren bir bakış.

"Hayır, aslında yapmazdım," diyorum gözlerini ondan kaçırmadan önce, bu konuşmayı sürdürmekle ilgilenmiyorum.

Cinsel çekimin şehvet dolu tutkusunu hiç anlamamıştım. İnsanların kendilerini birbirlerine atmalarını, serbest kalmak için yabancıların bedenlerinde özgürce dolaşmalarını. Tanıdığım hiç kimse, kanı arzuladığım gibi vücutlarını aramamı sağlamadı.

Ayak sesleri cevap vermemi engelliyor ve bakışlarımı onca yolu gelme sebebimize çeviriyorum. Silas'ın yüzünü görmek neredeyse Alistair'in metal müziğini dinlemeye geçecekti.

Vücudu daha dolgun görünüyor, gri uzun kollu tişörtünü sanki tüm boş zamanını spor salonunda geçiriyormuş gibi dolduruyor. Açık kahverengi teni renk dolu. Kabul edilmeden önce verdiği kilolar yüzünden göz çukurları neredeyse çukurlaşmıştı. Ama karşımdaki kişi neredeyse insan gibi görünüyor.

Eğer gözleri olmasaydı.

Onlar hâlâ ölü sayılır.

Onlara bakmak bana bir mezarlığa bakmayı hatırlatıyor. Boş, yıpranmış ve yas tutan ruhlarla dolu.

Karşımdaki koltuğa oturduğunda, sağladığı sessizliğin tadını çıkarmak için bir saniyemi ayırıyorum. Garip sessizlik değil; rahatlatıcı. Bu Silas. Normalde ben çocuklardan biriyle tartışırken ve Rook iğrenç bir şekilde gürültü yaparken, onun grubumuza sağladığı sessizliği özlemeye başladım.

"Şaşırtıcı derecede iyi görünüyorsun," diyorum içtenlikle.

Rook'un kafası neredeyse boynundan gibi yüzümün yan tarafında bir delik açıyor.

"Ne?" Ellerimi savunmak için uzatıyorum, koltuğumda geriye yaslanıp bir bacağımı dizimin üzerine koyuyorum. "Sadece dürüst davranıyorum."

"Yirmi saniyelğine götlük yapmasan olmaz mı?"

"Kendimi iyi hissediyorum," diyor Silas, sesinde üç hafta önce onu ziyarete gittiğimde olmayan şaşırtıcı bir hafiflikle.

"Yani sana iyi davranıyorlar mı? Sorun yok mu?" Rook itiyor, dizi masanın altında o kadar sert zıplıyor ki her şeyi devirmesinden korkuyorum.

"Ben iyiyim. Yeni ilaçlar sabahları biraz midemi bulandırıyor ama onun dışında iyiyim," diye cevap verir Silas, gözlerinin içine bakarak. "Tıpkı bana son on kez sorduğunda söylediğim gibi."

Bu, içeri girdiğimizden beri sessiz kalan Alistair'in kıkırdamasına neden oluyor. "Seni görmek güzel dostum," diyor sıkı bir gülümsemeyle.

Onlar birbirlerine yetişirken ben hareketsiz oturuyorum, onlar konuşurken ve önemsiz şeyler hakkında hafifçe şakalaşırken sadece yanlarında geziniyorum. Silas da benim gibi az konuşuyor ve daha da az gösteriyor. Tıpkı akşamları hep birlikte Cliff'e gittiğimiz zamanki gibi.

Eğer yeterince çabalasaydım, hayatlarımızı altüst eden trajedinin gerçek olmadığına ve yeniden lise son sınıf öğrencisi olduğumuza kendimi neredeyse inandırabilirdim.

Ama hayat bu şekilde işlemiyor. Her zaman bir yolunu bulup size barbarca bir dehşet ve sefaletle dolu olduğunu hatırlatır.

"Çiçekleri değiştirdin mi?" Silas uzanıp kafasındaki koyu renk bereyi tutarak soruyor, yüksek ve sıkı saç kesimini ortaya çıkarıyor.

Rook başını sallıyor ama onun yerine ben cevap veriyorum.

"Bu sefer menekşe ve laleleri tercih ettim. Onun yerinde olsaydım şakayıklardan sıkılırdım." Ona bakmadan önce takım elbisemdeki bir parça tozu siliyorum.

"Onları değiştirdin mi?"

"Yaptım," diyorum kolayca. "Sen yokken tek isteğin buydu ve bu ikisi farklı eyaletlerde eğleniyorlardı, bu yüzden tembel mezarlık çalışanlarına karşı son savunma hattı bendim."

Bir süre bana bakıyor, sonra bir süre daha, istediğimden çok daha fazlasını gören o gözlerle bana bakıyor. İzin verdiğimden çok daha fazlasını.

"Teşekkür . Eminim Rosemary lale ve menekşeleri çok severdi." Rosemary Donahue.

Onun ölümü Ponderosa Springs'ten intikam almamızın katalizörü oldu. Kasaba bizi gölgelerin içine sürdüğü andan itibaren bu dehşeti yaşıyıştı. Ama Rose öldürüldüğünde, kaosumuzu saklamak için hiçbir nedenimiz kalmadı.

Hiç kimsenin gerçekten masum olduğuna ve ölümü hak etmediğine inanmıyorum. Herkesin arka bahçesinde gömülü şeytani sırları ya da dolaplarının döşeme tahtalarının altında kötücül yalanları vardır.

Ama bu şeytani dünyada saf ve dürüst biri varsa o da Rosemary'ydı; hafif, zarif ve gülerdi. Bunu ilk duyduğum zamanı hatırlıyorum. Rook'un yaptığı bir şaka onu midesinin derinliklerinden çekip çıkarmıştı. Ağzından çıkan bir ses bile değildi.

Gözlerindeydi; parlıyordu ve ışıltıyorlardı. Gözlerinin kenarları kırışıklarla doluydu ve tüm vücudu sevinçten titriyordu. Bu ses beni neredeyse korkutuyordu çünkü daha önce böyle duygularla dolu birini hiç görmemiştim.

Dünya tarafından tertemiz bir mutluluk.

O öldüğünde sessizlik çok soğuktu ve dünya onun kahkahaları olmadan biraz daha kasvetliydi.

İnsanları sevmem, ama bunu yapabilecek nitelikte olsaydım, onu severdim. Çevremize girdiği andan itibaren zerre kadar yargılama olmadı. Alenen çarmıha gerilmiş ve canavar olarak görülmüş olmamız Silas'a gösterdiği ilgiyi etkilemedi. Kasabanın ve küstah ailesinin bize olan sadakatini etkilemesine izin vermedi.

Ve bir insanda sadakatten daha fazla saygı duyduğum bir şey yoktur.

"Ondan bahsetmişken." Alistair boğazını temizler. "Hepimizin konuşması gereken bir şey var."

Bu konuşmanın, normalde yaptığımız gibi ayrı ayrı değil de neden bir birim olarak yolculuk yaptığımızın önemli bir kısmı olduğunu biliyordum.

"Ne oldu?"

Ellerimi başımın arkasına koyarak iç geçiriyorum. "Alistair ve Rook'un küçük oyuncakları dedektifçilik oynadı. Kızlar kasıklarının kontrolünü ellerinde tuttukları için onların söylediklerini dinlemek zorundayız."

Rosemary'nin varlığına tahammül edebiliyordum ama ikizi Sage'e isyan ediyordum. Sinsi, yalancı çilek sarışını, Rook'un derisinin altına bir kene gibi yerleşmişti.

Onu boğazlamak istemeden ona bakabileceğimi hiç sanmıyorum. Onun hataları yüzünden hayatımın aylarını Rook'un sırtını keserek geçirdim. Ve Rook aşk uğruna onu affetmeye hazır olsa da, onun bana karşı böyle bir özgürlüğü yok. Asla da olmayacak.

"Thatcher, seninle bu konuyu konuşmaktan bıktım." Alistair'in çenesi gerilir, parmak eklemleri bükülür. "Bir daha Briar'a hakaret edersen, ağzından çıkana dikkat etmen için seni uyarmayacağım."

Briar Lowell hakkındaki düşüncelerim onunla tanıştığımdaya beri aynı kaldı. O benim için bir diken, derinlere gömülü ve Alistair doyana kadar onu çıkarmak mümkün değil. En azından zihniyetine ve benden bu kadar nefret etmesinin nedenine saygı duyuyorum.

O, Alistair'den kenarını çalan eli sıkı bir hırsız. Bizim gibi keskin dişleri olan bir kız, sevgili Lyra'sına biraz fazla yaklaştığımda beni terslemeyi seviyor.

Bu da bana Lyra'nın sevgili arkadaşına en sevdiği küçük hobisinden bahsetmediğini düşündürüyor. Acaba gerçeği bilseydi Briar'ın bana bakış açısı değişir miydi? Lyra'nın beni arayan, küçük burnunu işime sokan kişi olduğunu.

Acaba Lyra'yı babamın ona biçtiği kaderden kurtardığımı bilseydi daha az düşmanca davranır mıydı? Tecrübesizliğimle ona merhamet gösterdim ve karşılığını nasıl aldım? Sürekli kiraz kokulu bir gölge ve onun en yakın arkadaşıyla uğraşmak zorunda kalarak.

"Ne öğrendiler? Onlar iyi mi?" Silas kollarını göğsünün önünde kavuşturarak soruyor.

"Başka kayıp kızların isimleri. Hepsini araştırıyorlar. Sage bölgemizde en az on beş tane olduğunu söylüyor. Bu konuda bir şeyler yapmak istiyorlar. Yardım etmek istiyorlar," diyor Rook, kızların bize daha önce anlattıklarını ona da aktararak.

"Sizce bu işin dışında mı kalmalıyız?"

"Sanırım buna Rosemary için başladık. Bizim sorunumuz olmayan kızlar için değil," diye kestirip atıyorum.

Rook, Silas'a bakarak, "Onlar bizim sorunumuz olmayabilir Thatcher, ama benim kız arkadaşım öyle," diyor. "Ve içimden bir ses yardım etsek de etmesek de bir şeyler yapacaklarını söylüyor. Yani bana göre, gösteriyi kimin yönettiğini bulacağız. Örgütü içeriden çökertmek çünkü polise gidemeyeceğimiz kesin."

"Dedektif Breck kafatasıma silah dayadığında söylediği tek bir kelimeyi bile duymadın mı?" Öne doğru eğilerek sordum. "Onlar sadece başlangıçtı. Kimin bu işin içinde olduğunu, kimin onlar için çalıştığını bilmiyoruz. Tek bir hata yaparsan hapisanede merhamet dileniyor olacaksın."

"Seni hiçbir şeyden korkacak bir adam olarak görmedim Thatcher."

Ona doğru eğilirken Rook'un kafasının parmaklarımın arasından fırlayacağını çalışarak dilimle .

"Beni ilgilendirmeyen insanlar yüzünden hapse . Hayatımı ne için bir hapisanede geçireceğim? Kahramanı oynamaya çalışarak mı? Benim kim olduğumu unutuyor musun? Kim olduğunu mu?" Kaşlarını çatarak tıslıyorum. "Bunu Silas için yapıyoruz. Rosemary için. Hepsisi bu."

Onaylamayışımı öfkeyle karşılıyor, fevri davranışları kabarıyor ve gözlerim bana yumruk atması için onu cesaretlendiriyor. Kavga etmiyorum çünkü dağınık ve takım elbiselerim ucuz bir yumruk için çok pahalı. Ama şu anda bana elini sürerse, neden benimleyken ağzından çıkana dikkat etmesi gerektiğini hatırlayacağından eminim.

"Thatcher haklı, Rook." Alistair omzunu tuttu, hiçbirimizin sahip olmadığı ya da özellikle istemediği ağabey ortaya çıktı. "Bu Si ve Rosie ile ilgili. Bu ona bağlı."

Rook bir an daha bana bakıyor, sırtıma ve ona alaycı bir göz kırpmam için yeterli bir süre. Ama parmak eklemlerini porselen yüzüme vurmamaya karar vererek dikkatini tekrar Silas'a çeviriyor.

Kızların kaybolması ve seks kölesi olarak satılması fikrinden hoşlanıyor muyum? Hayır. Bu iğrenç ve dürüst olmak gerekirse bayağı bir şey.

Bu onlar için özgürlüğümüzü riske atmak istediğim anlamına mı geliyor? Ayrıca hayır.

Hayatımın yıllarını onlar farkına bile varmadan üçünü koruyarak geçirmiştım ve şimdi bunun yüzüme vurulmasına izin veremezdim.

"Thatch." Silas adımı sabit bir şekilde söylüyor ve bir şey söylemeden önce gözlerimin kendisiyle buluşmasını bekliyor. "Ya Rosemary olsaydı?"

"Affedersiniz?"

"Kayıp olan Rosemary olsaydı ve yaşasaydı, köle olarak satılsaydı, o zaman bunu yapar mıydın? Hepsinin ölmesini istediğimi söylesem bunu göze alır mıydın? Rosie'nin ölümünde parmağı olan her birinin, Halo'nun tepesine kadar. Bunu yapar mıydın?"

Sessizlik sadece bir an için havada dalgalanıyor.

"Evet," diyorum dişlerimi sıkarak, "bundan mutlu olmayacağım. Ama ihtiyacınız olan buysa, yaparım."

Silas ne yazık ki beni tanıyor. Benim hakkımda ona söylemediğim ya da bilmesini istemediğim şeyleri biliyor. Ama onlara olan sadakatimin benim için en önemli şey olduğunun farkında. İhtiyaç duydukları her şeyi, ihtiyaç duydukları her an yapacağımı.

Tek zayıflığım.

Onlar.

Ve sanırım bir parçam bu yüzden onlardan nefret ediyor.

Rook alay ederek ellerini havaya kaldırıyor ve benimle bir kez daha tartışmaya hazırlanıyor ama Silas'ın kararlı sesi araya giriyor.

"Güzel. Çünkü kellelerinin kazıklara geçirilmesini istiyorum." Alistair'e dönmeden önce bana bir süre daha baktı. "Kızların yanına git, bildikleri her şeyi öğren. Easton ve Stephen Sinclair'e de yaklaş."

"Biliyordum lan!" Rook, işçilerin çatık kaşlarla ve utanç dolu bakışlarla kendisine bakmasına neden olarak bunu duyurdu.

Bizi hala temkinli bir şekilde izleyenlere güven verici bir gülümseme veriyorum, en iyi politikacı maskemi takıyorum ve yüzümle çok korkunç bir şey yapmadığımızı ifade etmeye çalışıyorum.

Hepsi görevlerine elimi kaldırıp Rook'un kafasının arkasına bir şaplak indiriyorum.

"Lütfen Van Doren, avazın çıktığı kadar bağırarak toplu katliam planladığımızı söyle. Bunu yaparken, senin bir aptal olduğunu da bilsinler."

Kafa derisindeki lekeyi ovuşturuyor ve beni terslemek için orta parmağını kaldırıyor. "Biliyordum." Sesi bu kez çok daha kısık.

"Neden?" Alistair talep eder.

"Frank'le aramız bozulmadan önce Stephen'in mali durumunu araştırıyordum. Oldukça fazla parası var."

"Bu kırmızı bayrak mı? Bu olası elebaşları listesinde ben de olmalı mıyım?" Zenginliğimden utanmadan soruyorum.

"Hollow Heights gibi bir okul olsa bile bir dekan için olması gerekenden daha fazla para. Yazılımımda çalıştırdıktan sonra bile takip edemediğim çok sayıda offshore hesabı var" diye açıklıyor.

"Banka hesabını mı hackledin?" Alistair dudaklarında bir gülümsemeyle düşünür.

"Ve arama geçmişi, cep telefonu, e-postaları. Oh, ve güvenlik kameraları." Normal düşünceli çatık kaşları ilk yüz ifadesi ortaya çıkma tehdidinde bulunuyor, dudakları köşelerde zar zor seğiriyor.

Silas pek çok şeyde iyidir ama bilgisayar korsanlığında ve silah tutmada harikadır. Birbirinden çok farklı iki hobi ama ikisini de o kadar zahmetsiz yapıyor ki aynı şey sanırsınız.

"Eğer ailemi odama girmene izin vermeye ikna edebilirsen, monitörlerimden birine bağlı bir besleyicim var. Onlarla nasıl çalışılacağını biliyor." Başını Rook'a doğru sallıyor. "Onun bu işle bir ilgisi olduğunu söylemiyorum ama hiç yoktan iyidir. Bu senin başlamanı sağlar-Lyra?"

Lyra mı? Lyra

Abbott? Eğlence beni

dolduruyor.

Gölgemin uçurumdan atlama numarasından sonra böyle ortaya çıkması ne kadar cesurca. Eninde sonunda pazarlığı konuşmak için beni arayacağını biliyordum. Beni aldattığını.

Ölümü aldatan kız. İkinci kez.

Ama ben çocuklarla birlikteyken beni takip mi ediyor? Kendini davaya bu kadar mı adanmış? Daha da iyisi, kendini bana bu kadar adanmış mı? İlk defa Lyra'yla ilgili bir soru beynimi kurcaladı. Casusluk yaptığı yıllar boyunca ne kadar şey görmüştü?

Sandalyemde dönüp kapıya doğru bakıyorum; Lyra yağmurdan ıslanmış, kırık bir şemsiye tutuyor ve kalın makosen ayakkabılar giyiyor. Dar kahverengi balıkçı yaka, kadife eteğinin içine girerken belinin kıvrımlarını sarıyor. Bir yıl önceki Cadılar Bayramı balosundan bu yana onu gördüğüm ilk kıyafet, vücudunu korumak yerine öne çıkarıyor.

Tüm eğlence bedenimden çekiliyor ve yerini öyle şiddetli bir tahrişe bırakıyor cildim gibi hissediyorum. Bunun nedeni giysileri ya da üzerinde hâlâ çamur olan yıpranmış ayakkabıları değil.

Hayır.

Yüzündeki gülümseme.

Geniş, kör edici, tertemiz ve Silas Hawthorne için tasarlanmış. Tüm yüzünü kaplıyor, tüm bedenini bir coşku haline getiriyor. Lyra kapı aralığından güneş ışığı yayıyor, koyu yeşil çamların arasından sızıp ormanın zeminine vuran bir güneş ışığı.

Bizi gördüğünde yüzüne düşen bir gülümseme.

Beni gördüğünde.

Ağzının kenarları aşağı doğru dönerek beyaz dişlerini gizliyor ve güneşin göğsünün içine doğru çekildiğini, ışığını ve sıcaklığını benden sakladığını fiziksel olarak hissedebiliyorum, bu da bana açıklanamaz bir şekilde çarpık bir şey yapıyor.

Yumuşum kucagımda sıkılırken tırnaklarım avuç içime batıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, gözleri Silas'a dönmeden önce bir anlığına benimkileri keşfediyor. "Üzgünüm, gidebilirim. Burada olacaklarımı bilmiyordum. Gelecek hafta tekrar gelirim."

Gelecek hafta mı?

Kavrayışım zaten solgun olan parmak eklemelerimi bembeyaz yaparken keskin bir sancı içimi ısıtıyor.

Silas başını sallar. "Bugünün Perşembe olduğunu bilmiyordum. Sen kalabilirsin. Oynayabileceğimizden daha uzun süre burada kalmayacaklar."

Kontrolüm demirden bir kale, yıllar boyunca işlenmiş ve inşa edilmiş bir kale. Ama şimdi, ona bakarken yıpranmış zavallı bir iplik parçası gibi hissediyorum. Ağzımdan çıkan kelimeler bana aitmiş gibi gelmiyor.

"Oynamak mı?" Ağzımdan çivi tükürür gibi söylüyorum. "Tam olarak ne oynayacaksınız?"

Lyra gergin elleriyle büyük boy postacı çantasına uzanıyor ve bir kutu çıkarıyor. Sanki o kutuda ne varsa göğsümdeki bu yakıcı hissi bir şekilde yok edecekmiş gibi bir ateşkes gibi uzatıyor.

"Satranç," diye cevaplıyor Silas. "Her hafta buraya gelmekte ısrar ettiği için Lyra'ya ben öğretiyorum."

Her hafta mı? Öğretim mi?

Sıvının elime sızdığını hissediyorum, tırnaklarım etime batarken avucumu kan kaplıyor.

"Lyra," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bir kelime?"

Sandalyemin yere sürtünmesi onun cevabını yutuyor, eğer bir cevabı varsa tabii. Kabul etmesini ya da davetimi kabul etmesini beklemiyorum. Cevap vermek için ağzını açtığında ona yaklaşıyorum, ama onu uyarmak için başımı sertçe sallıyorum.

Silas'a yaptığı ziyaretler hakkında bir kelime daha edersem uçurumun kenarına geleceğim. Ona kadar var olduğunu bile bilmediğim bir sınır.

Lobinin kapısını açık tutuyorum ve onu izlemek için dönüyorum. Bana bakıyor, ayakkabıları yere yapışmış gibi olduğu yerde sabitlenmiş. Eğer fiziksel temas gerektirmeseydi, onu yerden kaldırıp omzuma atardım ama ona dokunmak istemiyorum.

"Scarlett." Ses tonum sert ve alçak, sadece onun duyabileceği

şekilde. Bu onu nihayet harekete geçirdi.

Küçük bedeni yanımdan geçip gidiyor ve burnuma tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyle karışık kokusu yayılıyor. O lobiye girdiğinde ve kapı arkamdan kapandığında, ellerimi kendime saklamayı hatırlayarak başparmaklarımı ceplerime sokuyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Sorum karşısında ağzı bir karış açık kalıyor ama cevabını gözlerinden okuyabiliyorum. "Pet, satrançtan daha zekice bir cevabın olsa iyi olur."

Kaşları çatık, sanki onu neden buraya getirdiğimden emin değil. Sanki ne yaptığının farkında değilmiş gibi. İçimde uyandırdığı şeyin.

"O zaman ne söylememi istersin Thatcher? Çünkü bu yüzden buradayım. Seni takip etmiyordum" -kollarını kendine sarıyor, sesini alçaltırken bir çeşit savunma mekanizması- "eğer düşündüğün buysa. Burada olacağını bile bilmiyordum."

Dilimi ön dişlerimin arasında yuvarlayarak başımı anlayışla karşılarcasına sallıyorum. "Yani buraya kesinlikle Silas için mi geldin?"

Soruyu bitirmeme bile izin vermeden hızla başını sallıyor.

"Evet, Perşembe günleri satranç oynuyoruz. Tek sebebi bu, yemin ederim."

Elime bakıyorum, açtığımda üzerime kan bulaşmış olduğunu görüyorum, tırnaklarımdaki kesikler hâlâ akıyor.

"Sana öğretmesine izin veriyorsun, ha?" Kanlı işaret parmağımı ve başparmağımı birbirine sürterken çenemin seğirdiğini hissederek soruyorum. "Rook ve Alistair'den de bir şeyler öğreniyor musun?"

Ona bakmak bir hata çünkü gözleri elime bakıyor, avucumdaki kiraz rengine çekiliyor, başka yere bakamıyor ve ona ulaşmak için çaresiz kalıyor.

Kan açlığı.

"Sana bir soru sordum." Hırladım. "Onları süzüyor musun? Erkek takıntılı küçük bir kız gibi onları takip mi ediyorsun?"

"Ne-ne?" diye kekeliyor, başını sallayarak ıslak buklelerini zıplatıyor.

Öne doğru uzanıp boğazını parmaklarımın arasına almanın, benden kaçamasın diye onu kendime doğru çekmenin benim için bu kadar kolay olmasından utaniyorum. Göğsüme sokulmuş başka birini göremiyor. Başka kimseyi içine çekemiyor. Benden başka kimseyi.

Başparmağım boynunun kenarlarına dalıyor, nabzının elimde çırpındığını hissediyorum. Avucumdaki kaygan sıvı solgun tenini kaplıyor, kırmızı çizgiler kışın yağın karı renklendiriyor.

Kanımı yakut bir kolye gibi taktığını görünce ağızım sulanıyor. "Onları izliyor musun?" Tekrar soruyorum.

Ben başımı eğip çenemi kıvrırken küçük nefesleri yüzüme değişiyor, öyle ki gözlerimin içine bakabilmek için boynunu tuttuğum tarafa doğru kaldırması gerekiyor.

"Hayır, Thatcher." Kelimeler boğazında düğümleniyor, parmaklarım nefesinin çıkmasını engelliyor. "Sadece sen varsın. Ben senin hayaletinim. Sadece senin."

Sözlerinin yanan tenimin üzerinde buz gibi olması gerekiyordu. Ama değiller. Onlar bir hızlandırıcı.

Ellerimde , kanımın boğazının kırılgan sütununa bulaşmasını ve bana ne kadar takıntılı olduğunu söylemesini izlemek, vücuduma sadece beyaz bir sıcaklık gönderiyor.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde beni kışkırtmaktan ve sinirlerimi bozmaktan başka bir şey yapmadı, sahip olduğunu bile bilmediğim tırnaklarıyla kendimi kontrol etme duvarlarımı tırmaladı. Onun etrafında gerekenden daha fazla bulunmak gibi bir arzum yok.

Ona ilk ve tek hatamı görüyorum.

Ama şu anda, ölümün en arzulanan aşığı gibi görünüyor. Azrail ona bu şekilde dokunabilmek, vücudunun her bir santimini kendi kanına bulayıp yalayarak temizleyebilmek için karaları ve okyanusları aşardı.

Omurgamdan aşağı bir şok dalgası uçuyor.

"Benim için bir şey olmanı istemiyorum," diyorum ve hemen ondan uzaklaşmak istiyorum.

Duş almak istiyorum. Ondan temizlenmek istiyorum. Hemen şimdi.

Uzak durmamın sebebi bu. Gözlerinin tenimdeki yakıcılığını ve bir odadaki varlığını neden görmezden geliyorum.

Çünkü bir saniyelğine, kum saatinin tek bir kum taneciğine, bu kız için zayıf düşmüştüm.

Beceriksiz bir çocuk olarak onun için zayıf düşmüştüm ve bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum. Onun hayatta kalmasına izin verdim, bana verilen görevi yapmak yerine onu babamın yolundan çekmeye zorladım.

Bunu bana bir daha yapmayacak.

Boğazını serbest bırakıyorum, kısıtlama olmadan derin nefes almasına izin veriyorum ve gözlerimi boynunda işaretlenmiş kıpkırmızı el izinden uzak tutmaya çalışıyorum.

"Ama ne yazık ki, anlaşma anlaşmadır." Vücudundan bir adım geri çekiliyorum ve dokunuşum onu ayakta tutmadan vücudunun gözle görülür bir şekilde sarkmasını izliyorum. "Bu yüzden öğretmenin olmaktan başka seçeneğim yok."

Bunun ne olduğunu ve işe yaraması için gereken sınırları açıkça belirteceğim.

"Ne zaman başlıyoruz?" diye fısıldıyor, daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi görünüyor ama onayımı geri çekmemden korktuğu için kendini tutuyor.

"Gelecek Perşembe."

"Ama ben-"

"Ama sen? Burada sana bir iyilik yapıyorum, tatlım. Fikrimi değiştirtme," diye uyarıyorum, o gün Silas'la nasıl bir anlaşma yaptığının tamamen farkında olarak.

Dişleri vücudunun dudaklarına batıyor. Bu benimle kavga etmeyi o kadar çok istiyor ki dayanamıyor. Kendini tutması beni neredeyse etkiledi.

Neredeyse.

"Güzel. Başka bir şey var mı majesteleri?" Elini çantasına daldırıyor, bir ceket ya da palto gibi görünen bir şey çıkarıyor ve narin boynundaki lekeyi çıkarmak için kolunu kullanıyor.

Ceketinin sert malzemesiyle çıkmayı reddeden birkaç küçük iz kalırken dilimi alt dudağımda gezdiriyorum. Ona bunu yapabileceğini söylediğimi ya da kanımı silmesiyle ilgili bir şeyden bahsettiğimi hatırlamıyorum.

Bunu yapmak istiyorsa, benim yaptığım gibi öğrenecek.

Kurallar aracılığıyla.

"Evet, aslında." Başparmağımı dudaklarıma götürüp emmeden önce kısa bir süre elime bakıyorum. Çıkarmadan önce dilimi döndürürken keskin tadı tat alma tomurcuklarımı baştan çıkarıyor.

Çevresel görüşüm sayesinde, gözlerinin her hareketimi nasıl takip ettiğini kaçırmıyorum. Gözleri nasıl da hafifçe açılıyor ve pembe dili alt dudağının üzerinde geziniyor.

"Kurallar olacak. Ne kadar önemsiz olursa olsun, her birine uymazsanız, bu anlaşma geçersizdir. Anlaşıldı mı?"

"Thatcher'ın Cinayet Rehberi kitabınız mı var?" diye mırıldanıyor.

"Şimdi komik görünüyor ama seni temin ederim ki değil." Bedenim onunkinden daha da uzaklaşıyor, geriye doğru attığım her zarif adım ikimizin arasına hoş bir mesafe koyuyor. "Saat altıda evimde ol. Sana yolu tarif etmeme gerek yok, değil mi?"

Parlak pembe yanaklarını kaplıyor, yüzünün her santimini tozlu bir gül rengine dönüştürüyor, yere bakıyor ve ileri geri sallanırken topuklarını birbirine vuruyor.

"Hayır, nerede olduğunu biliyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kol düğmelerimi yeniden ayarladım. "Geç kalmayın."

İtiraf etmek istemiyorum ama sanırım Lyra Abbott'a haddini bildirmek, onu düzene sokmak ve temizlemek hoşuma gidecek. Artık ihtiyacı olan bir kitabı ararken fare yuvası gibi görünen dağınık çantalar yok, böcek avlarken oynadığı çamurdan dolayı dağılan parmaklar yok.

Bana gelip tavsiyemi isteyen o, dolayısıyla alacağı şey de bu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu benim sorunum değil.

Elim soğuk kapı tokmağını kavırıyor, onu lobide bırakmaya hazırım ve daha iyi düşünmeden tekrar konuşuyorum.

"Oh, ve Lyra." Başımı sağa çevirip omzumun üzerinden, sesimi duyunca sanki hazır olda bekliyormuş gibi canlanan durgun bedenine bakıyorum.

"Öyle mi?"

"Bir daha asla iznim olmadan kanımı vücudundan silme."

unutulmuş yerler

DOKUZ

lyra

Kütüphaneler sessiz olmak içindir.

Boşlukları dolduracak tek ses, kalemlerin taze kâğıtlara sürtünmesi ya da yıpranmış sayfaların hışırtısı olmalıdır. Ara sıra hareket eden sandalyelerin gıcirtısı ve kısık sesler.

Ancak güz döneminde Caldwell Kütüphanesi her zaman iğrenç derecede gürültüdür. Tatilden dönen öğrenciler Maldivler ve İspanya gezileriyle övünür, büyük gruplar halinde toplanır, uzun dikdörtgen maun masaların üzerine yığılır ve özgürce gülerler.

Binanın iç tasarımı, gotik tarzı mimarisi, uzun kemerleri, tonozlu tavanı ve duvarları kaplayan inanılmaz vitray pencereleri ile çarpıcı. Ne yazık ki okul yılı boyunca burada eğitim göremedim.

İlk dönemimde o yerde kulak misafiri olmak dışında bir şey yapmak beyhudeydi. Kulaklarımda uğuldayan sürekli gürültü ve dikkatimi dağıtan şeyler. Kütüphanecilerin daha sessiz bir tonda polislik yapması için çok fazla öğrenci var, bu yüzden şimdi dedikodularla geçersiz kılındı ve ders çalışıyormuş gibi hissetmek isteyen ancak aslında çenelerini gevelemekten başka bir şey yapmayan öğrenciler için bir salona dönüştü.

Ancak tüm umutlar kaybolmamıştı.

Saklandığım yeri bulmam sadece birkaç gezinti ve biraz gizli keşif yapmamı gerektirdi. Bu konuda iyiyimdir - başkalarının gözden kaçırdığı yerleri bulmakta.

Genetik ve genomik dersim için ihtiyacım olan kitapları ve fazladan aldığım ekoloji dersi için birkaç ekstra kitabı topluyorum. Organizmik ve evrimsel biyolojide uzmanlaşmak, yüksek lisans odağımı seçerken gerçekten de tek tercihimdi.

Hollow Heights'tan entomoloji diploması en popüler bölüm ama benim bölümümdü ve çok keyif aldım. Ne yapmak istediğimden emin değilim. Araştırma için böcekleri doğal ortamlarında inceleyebileceğim bir etolog olma fikrini düşündüm, ancak geleceğim her zaman o kadar belirsiz görünüyor ki bu kadar ileriye planlamak anlamsız geliyor.

Öğrencilerin masalarının arasından fark edilmeden süzülüyorum, raflarda yaşayan başka bir ruh ve daha fazlası değil. Kendimi ikinci kata kadar taşıyorum, bel hizasındaki korkulukların üzerinden aşağıdaki insanlara bakıyorum.

İnsanları izlemek benim uzmanlık alanım.

Bazen sıkıldığımda etrafımdakilere bakar, onlar hakkında zaten her şeyi bilmeme rağmen zihnimde hayatları hakkında hikayeler kurarım.

Örneğin, Picasso gibi girdapları olduğu söylenen, bir değil iki sanat kodamanının kızı Yasmine Poverly, en yakın arkadaşı Felicity'nin uzun süreli erkek arkadaşı Jason Ellis'e biraz fazla yakın oturuyor.

Birbirlerinin yakınında geçirdikleri yıllardan sonra yakınlaşmış olabilirler mi? Elbette. Ama biraz daha dramatik bir şeyler uydurmak çok daha eğlenceli. Mesela ya Yasmine ve Jason yatıyorlarsa ama Jason'ın Johns Hopkins'te tavsiye vermesi için Felicity'nin babasına ihtiyacı olduğu için bir şey söyleyemiyorlarsa? Ya da daha kötüsü, ya Felicity aslında ikisi için de öfkeli bir sürtük olduğu için gizlice onu öldürmeyi planlıyorlarsa?

Gördün mü? Sadece tanıdık olmalarından çok daha ilginç.

Arkamı dönüp uzun kitap yığınlarının, sıra sıra dizilmiş, bazıları benden daha eski olan bilgilendirici metinlerin yanından geçiyorum. Kütüphanenin derinliklerine indikçe eski deri ve solmuş kağıt kokusu daha da güçleniyor.

Birkaç bölüm önümde kitapları raflara dizgen bir kütüphaneci var ve buraya son gelişimdeki kütüphanecinin aynısı gibi görünüyor. Sanırım görevi öğrencilerin pantolonlarını düşürmemelerini ve hızlı bir şekilde

binanın karanlık kısımlarında sikişiyor.

Pratik bir kolaylıkla bir rafın yanından süzülerek geçiyorum, koridordaki boşluğumdan birkaç tanesini seçip yüksek bir gümbürtüyle yere düşmelerine izin veriyorum. Sesler ayak seslerimi bastırırken, loş ışığın bedenimi gizlemesine izin vererek iki rafın arasına geçiyorum.

Görünmez olmanın birkaç iyi yanı var ve bu benim en sevdiklerimden biri.

İç çektiğini duyuyorum, yanımdan geçip yerdeki kitapları toplamasını izliyorum. Onun bana sırtını dönmesini fırsat bilerek, hedefime ulaşana kadar sıra sıra geçerek bölümün derinliklerine doğru ilerliyorum.

İki maun rafın arasında siyah çelikten spiral bir merdiven duruyor. Ponderosa Springs'in kuruluşuna dair eski kayıtlar ve ünlü Hollow Heights Üniversitesi'nin tarihi gibi kitapların bulunduğu bölümün hiçbir önemi yok.

Ancak ekstra güvenlik kitapların kendisi için değil; ferforje demirden inşa edilmiş merdivenlerin tepesinde yatan şey için. Çelik girdaplar ve metal kafesler birleşerek Caldwell Kütüphanesi'nin kimsenin girmesine izin verilmeyen bir bölümüne giden bir merdiven spirali oluşturuyor. Burası, bir süredir kullanılmayan, tahtalarla çevrili kuleye giriş için kullanılan iki noktadan biri.

Bir zamanlar burayı astronomi ve astrofizik öğrencileri için kullandıklarını okumuştum. Pahalı teleskoplar, insanların kampüsteki en yüksek binadan yıldızları izleyebilecekleri dört kemerli sütunun her birine yerleştirilmişti.

Buranın koridorlarında dolaşan hayalet hikâyelerinin çoğu sadece hikâyeden ibarettir. Buraya yerleşen karanlığın efsanesine katkıda bulunmak için uydurulmuş uzun hikayeler, yeni öğrencileri korkutmanın veya yerlileri ürkütmenin yolları.

Ancak Kule sadece bir hikaye ya da yerel bir efsane değil. O gerçek.

Kalın harflerle GİRİLMEZ yazan tabelanın ve zincirin üzerinden geçerek dar patikayı tırmanmaya başlıyorum, basamakları ikişer ikişer çıkararak tepeye ulaşana kadar dönüp duruyorum.

Topuklarımın yere vuruşuyla hareketlerim hızlanıyor, ellerim oval girişin karşısındaki kontrplağa düz bir şekilde . Kontrplağı iterek yolumdan çekiyorum, kendimi boşluğa doğru kaldırmadan önce çantamı hızla yukarı ve yukarıdaki kata fırlatıyorum.

İçeri girdiğimde, tahtayı zemindeki deliğin üzerine geri itiyorum ve kendimi altımdaki herkesten başarıyla gizliyorum. Nefesimi bir süre tutuyorum, ayakkabılarımın burada kaydığını görmediklerinden emin olduktan sonra nefesimi bırakıyorum.

Sırtımdaki tozları silerek ayağa kalktığımda, tahtalarla kapatılmış dört pencereden içeri bir rüzgârın girdiğini hissediyorum. Geniş boş alan örümcek ağları ve satılamayacak ya da kullanılamayacak kadar hasar görmüş kitap kutularıyla dolu.

Köşede küçük bir masa var, buraya geldiğimde çalışma masam olarak kullanmak üzere temizlediğim bir masa. Hemen sağında, içini hiç görmediğim uzun bir kapı var, ama binanın planlarından, kulenin dış katının etrafından dolanan ve sizi kütüphanenin girişine kadar götüren taş bir merdiven olduğunu belirledim. Ama hep kilitli kalıyor ve sürgüyü kırmaya hiç cesaret edemedim.

Bir tahtanın eksik olduğu bir tarafa yürüyorum ve binanın önünden dışarı bakıyorum. Bu açıdan tüm kampüsü, hatta Kennedy Bölgesi'nin yanındaki uçurumun hemen ötesindeki okyanusu bile görebiliyorsunuz.

Burada durup araziye baktığımda, Tabitha Flëur'un düştüğü -ya da hangi versiyona inandığınıza bağlı olarak itildiği- gece neler hissetmiş olabileceğini düşünüyorum.

1979 kışında, etik alanında uzmanlaşan parlak bir ikinci sınıf öğrencisi olan Tabitha, Caldwell kulesinden bir kaya torbası gibi yuvarlandı ve aşağıdaki yolda kafatasını çatlattı.

Düşüşünün şiddeti, kırılan parke taşının tamamının değiştirilmesi için bakım gerektirdi ve bazıları gümbürtüyü tüm kampüste duyduklarını söylüyor. Ailesinin acımasız baskısı altında olduğunu iddia edenler de var.

kendi canına kıymasına neden oldu.

Eğer durum böyleyse, sanırım açık kemerin üzerinde durup yere bakarak, kuralsız beklentilerden kurtulma arayışıyla kendini özgür hissetmiş olmalı.

Ama en yaygın versiyon, benim inandığım versiyon, itildiği yönünde. Kimin yapmış olabileceğini asla bulamadılar ama en yakın arkadaşı olduğu tahmin ediliyordu - onun okul birinciliğini rahatlıkla alan kişi.

Denise Bohart bugün hala Ponderosa Springs'de yaşıyor, Tabitha'nın eski erkek arkadaşıyla evli ve günlerini emekli bir ev kadını olarak geçiriyor. İnsanlar onu etrafta gördüklerinde fısıldaşıyorlar ve o hala ne olduğu hakkında konuşmuyor.

Öğrenciler yıllardır, seviyenin altındayken onun ayak seslerini duyduklarını ya da cilt sıralarının arasından süzülen ruhunu gördüklerini iddia ederler. Düşen her kitap, yanlış yerleştirilen her eşya ya da geceleyin yaşanan her sarsıntıdan Caldwell kulesinin hayaleti sorumlu tutuluyor.

Bayan Tabitha Fl ur.

Burayı çevreleyen pek çok ihanet olduğunu ve Hollow Heights'ın genel enerjisinin ürkütücü olduğunu biliyorum. Yine de burayı güzel bulmaktan kendimi alamıyorum.   lenmi  gotik mimari, ta  gargoyleler, mermer çeşmeler ve açık alan nefes kesici bir kampüs oluşturuyor.

Belki de insanların beni ürkütücü olarak algılamasının nasıl bir şey olduğunu bildiğim içindir. Ve belki de insanların beni bu çarpık, ürkütücü böcek kız yerine güzel olarak g recekle i günü beklediğim içindir.

Buzz. Buzz.

Cebimden telefonumu çıkarıp Sage'den gelen ve Briar'la birlikte yolda olduklarını bildiren mesaja bakıyorum. Arka cebime koymadan ve kitaplarımı masanın üzerine bırakmadan önce hızlıca bir cevap gönderiyorum. Eğer Tabitha'nın

hayaleti gerçekten de kuleye musallat , beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Belki de onun gibi biriyle iyi bir arkadaşlık içinde olduğunu fark ettiği içindir. Yaşıyor olsam da ben de bir hayaletim.

 rk t c  mekanların ne olduklarını.

Terk edilmiş alanların inanılmaz derecede çekici bir yanı var.

Mezarlıklar, Rothchild Bölgesi'nin arkasındaki terk edilmiş türbe ve bu tozlu kule, hepsi korkunç efsanelere ve yersiz korkulara ev sahipliği yapıyor, ancak hepsinin altında, hepsi aynı.

Unutulmu lar için bir yuva.

Unutulmaya yüz tutmuş ve insanları korkutmak dışında hatırası kalmamış olanlar. Hepsi bana bir yas ya da hüzün yerinden ziyade evim gibi geliyor.

Çünkü ben de unutulanlardan biriyim.

Bir kumaş hı ırtısı kulaklarımı g dıklıyor ve arkamı döndüğümde, ba ıbo  mobilya parçalarından birinin üzerine  rt lm   olan beyaz  ar aflardan birinin şimdi zemini işgal ettiğini görüyorum.

Ka larını  atılıyor, beynim bana bunun sadece rüzgâr olduğunu ve başka bir şey olmadığını söylüyor. Yüksek bir inilti katları titretiyor, ağır ayak seslerinin titreşimi yakınlardan bir yerden geliyor.

Midemde bir korku birikiyor, bilin altım bana bunun binanın ya ından ve dışarıdan gelen güçlü r zg rlardan başka bir şey olduğunu söylüyor.

Kulenin içinde hâlâ tek kişi olduğumdan emin olmak için odaya göz gezdiriyorum. Tamamen boş bulundu umda, bir kez daha kendime diğer herkesin yaptığını söylüyorum. *Zihn n sana aptalca oyunlar oynuyor Lyra. Sadece hikâyelere teslim oluyorsun, yatmadan önce çok fazla korku filmi izliyorsun.*

Bo lu a bir inilti daha giriyor, ama bu sefer çok daha yakından. Kar ımdaki kapalı metal kapıya bakıyorum, ses geri gelene kadar ona bakıyorum. Bu, eski basamakları acele etmeyen birinin ayak sesiydi.

Her adımım eskimiş bir malzemenin ağırlı çığlığıyla eşleşiyor ve şu anda içinde bulunduğum kuleye yankılar gönderiyor. Filmler her zaman korkunç kargaşalara doğru yürümekten kaçınmanızı söyler, ama insan merakı lanet bir şeydir.

Uğursuz metal kapıya doğru yürüyorum, koyu rengi eskilikten pas lekeleriyle yamalı ve kenarlarını cıvatalar süslüyor. Tam olarak sizi açmaya davet eden türden bir kapı değil.

Bedenim öne doğru eğiliyor, avuçlarım soğuk çeliğe yaslanıyor. O kadar soğuk ki neredeyse şok içinde tıslayacağım. Buz hissi tenimi yakıyor. Ama geri çekilmiyorum; onun yerine daha da eğiliyorum.

Sessizlik havada dalgalanıyor, o kadar sessiz ki neredeyse gürültülü. Dudaklarımdan geçen her bir nefesi duyabiliyor ve kalbimin gereksiz atışlarını hissedebiliyorum. Kulağımı kapıya dayayıp o ağır ayak seslerini dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum.

gök gürültüsünü andıran bir çarpma sesi duyuyorum ve bacaklarımdan beklediğinden biraz daha hızlı bir şekilde kapıdan geri çekiliyorum.

Geriye doğru kaydığımı hissediyorum, düşüşümü engellemek için hızla ellerimi altıma koymaya çalışıyorum.

Kıçım yere çarptığında acı içinde haykırıyorum. Kargaşanın nereden geldiğine bakmak için başımı çevirdiğimde kıçımdaki acı hemen zonkluyordu. Sert bir rüzgâr tahta panellerden birini daha yerinden oynatmış ve tahta parçasını yere düşürmüştü.

Rüzgâr uğulduyor ve açık çatlaklardan geçerek, bu noktaya kadar her zaman oldukça çekici bulduğum küçük alanın içinde ıslık çalıyor. Vücudumu bir yanma hissi sarıyor ve avuç içlerime bakıyorum.

Gerçekten de beni kuyruk kemiğimi kırmaktan kurtarmışlardı ama karşılığında ikincil hasar almışlardı. Açık ellerimin yumuşak etinde iğrenç, sivri çizgiler oluştu.

Geriye çekilmiş deri katmanlarına bakarken yanağımın içini ısıırıyorum - tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyacak kadar kötü bir şey yok, ama kesinlikle bir sürü Neosporin ve birkaç bandaja ihtiyacım olacak.

"Ortadan sonra artık korku filmi yok-"

Açılan bir kapının sert ve tüyler ürpertici sesi beni kesiyor.

Karanlık ve orada gizlenen bilinmeyen şeyler beni hiç korkutmadı. Gecenin karanlığından ya da yarı açık dolap kapılarından hiç korkmadım çünkü en kötü kabusumla yüz yüze geldim ve hayatta kaldım. İnsanlığın en kötüsünü, gerçek kötülüğün neye benzediğini gördüm ve sağ çıktım.

Aynaya baktığımda, herkesin korktuğu karanlık bana bakıyor. Ben korkunun kendisiyken korkacak hiçbir şeyim yok. Dışarıda aynı kız olarak kaldım ama içim bilinmezliğe ve ölüme dönüştü.

Bu yüzden açık kapı aralığında ne olabileceğine pek aldırmandan yüzümü kapıya döndüğümde kendime şaşırmadım. Hayal gücüm şimdiye kadar gördüğüm tüm korku filmi kötülerini ve hortlakları canlandırıyor, beni bekleyen iblis ya da slasher her neyse ona hazırlanıyor.

Kapı bir santim kadar açık, aralık olduğunu fark etmemi sağlayacak kadar çatlak, ama ötesinde hiçbir şey içeri girmek için harekete geçmiyor. Bir süre daha öylece bakıyorum, sabırla kaçınılmaz korkuyu bekliyorum ve hiçbir şey çıkmayınca nefesimi bırakıyorum.

Rüzgâr bu kapıyı açacak kadar güçlü olabilir miydi? Öyle olsa bile, nasıl açıldı? Buraya ilk geldiğimde o kolu çekiştirip durmuştum. Anahtar kullanmadan açılmasına imkan yoktu.

Orada çatlak bir şekilde durup karanlığı akıtmasının lojistiği sadece kısa bir düşünce. Ayağa kalkıyorum, ellerimin tersiyle pantolonumun tozunu alıyorum, açık yaralarımı kotuma sürmemeye dikkat ediyorum.

Kapının arkasından metalik bir şingirtı yankılanmadan önce bir süre daha sadece rüzgâr var. Gümüşü ahengi kollarımdaki tüyleri dans ettiriyor ve kaşlarımı kaldırıyor.

Açıktaki yarıktan sızıyor, rüzgârın ıslığıyla birlikte süzülüyor ve birbirine karışıyor. Müzik bana Thatcher'la ilk dönemimizde Cadılar Bayramı arifesinde düzenlenen baloda dans ettiğimiz geceyi hatırlatıyor.

Vals sertti, Alistair ve Briar'ın dikkatini dağıtmak ve fark edilmeden kaçmalarını sağlamak için kullandığımız bir vals, demişti son nota çalındığında. Ama çok az konuşmamıza rağmen, bana sarılmışken mumlu bir dans pistinde dönüp durma hissi aylardır hayalini kurduğum bir geceydi.

Tuhaf, koparılmış melodi olası amacının tam tersini yapıyor. Hiç korkmuyorum; bana Thatcher'ın kollarında tutulmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatan bu müziği çalan kapının ardındaki her neyse ilgimi çekiyor.

Ölümle vals yapmanın nasıl bir his olduğunu. Ve zarar görmeden uzaklaşmak.

Kapıyı biraz daha çekip açtığımda, gücümle direndiğini hissediyorum, içeriye görebileceğim kadar açılana kadar biraz daha . İlk merdivenin tepesinde tek bir mum duruyor. Etrafındaki duvarları oluşturan malzemeye aynı olan taş basamaklar konusunda haklıydım.

Mum titriyor, sadece kısa bir yarıçapa ulaşıyor. İkinci basamağı zar zor görebiliyorum ve altındaki her şey tüm ışığı yutan obsidyen bir karanlık gibi görünüyor.

Artık beyaz balmumuyla kaplanmış altın mumluğun yanında melodinin kaynağı olan kare tabanlı bir müzik kutusu duruyor. Melodi biterken çömelip onu elime alıyorum. Koyu renkli ahşap taban, tüm yüzeyi saran narin beyaz kıvrımlarla süslenmiş. Her ayrıntı elle boyanmış gibi görünüyor.

Parmaklarım küçük gümüş bir kafesin bulunduğu tepeyi izliyor. Parlak çubuklar sahte bir ölüm kafalı şahin güvesini çevreliyor. Meşhur *Kuzuların Sessizliği* filminden ve göğüs kafesindeki kafatası şeklindeki meşhur deseninden dolayı popüler kültürde en yaygın olanıdır.

Arkadaki kolu çeviriyorum, gerginlik yeterince arttığında serbest bırakıyorum ve kafesin içindeki güveyi dönerken izliyorum. Bir daire çizerek dönüyor ve bir an için ne kadar güzel olduğu beni büyülüyor.

İster gerçekten kuleye dadanan ve benimle arkadaşlık etmekten hoşlanmaya başlayan Tabitha Fl ur'dan olsun, isterse daha yaşayan birinden, gerçekten umurumda değil. Hediye takdire şayan.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum boşluğa, nefessiz kalarak ışıksız merdivenlerden aşığı bakıyorum.

Hiçbir ses duyularıma karşılık vermiyor, ama-

Onları hissedebiliyorum.

Mumun ulaşabileceği yerin hemen ötesindeki gölgelerde gizlenen birinin varlığı. "Lyra!"

Bu odaya girmeye cesaret ettiğim yerden yumuşak bir sesle ismim fısıldanıyor. Aceleyle odaya geri kaymadan ve kapıyı arkamdan iterek kapatmadan önce karanlığa bir kez daha bakıyorum.

Sırtımı ona yaslıyorum, Briar'ın sarı saçları aradan çıkmadan önce yerdeki kontrplağın hareket etmesine bakıyorum. Gözleri beni bulmadan önce odayı tarıyor.

"Hayalet görmüş gibisin," diye mırıldanıyor Briar yerdeki delikten, çatık kaşlarla bana bakarak. "İyi misin?"

Yumruğumla göğüs kafesimi ovuyor, kalbimi yeniden düzenli bir ritme sokmaya çalışıyorum. Müzik kutusunun mantıklı bir açıklaması olmalı, ama şu anda beynimin bulabildiği tek şey bunun birinden hediye olduğu.

Eğer bana zarar vermek istiyorlarsa, şansları vardı.

"Evet, sanırım burada biraz fazla kaldım."

Briar'ın kalkmasına yardım ediyorum ve Sage'in hızla kendini odaya doğru kaldırmasını, ona çok yakışan puantiyeli kot pantolonunun tozunu almasını izliyorum.

"Biraz güneş ışığı almalısın, civciv. Tüm bu karanlık seni yutacak," diye ekliyor Sage, çilli yüzünde çarpıcı bir gülümsemeyle bana doğru yürüyor ve eliyle buklelerimden birini yüzümden geriye doğru tarıyor.

"Bu toplantıyı zorla girmeyi gerektirmeyen bir yerde yapabilirdik, biliyor musun? Benim dairemde, Sage'in evinde, senin kulübende," diye nefes alıyor Briar, etrafındaki tozlu alana bakarak. "Küçük sığınağını görmemizi istemediğini düşünmeye başlıyorum."

Annemin kulübesinden bahsediyor, daha doğrusu şimdi benim kulübemden.

Geçtiğimiz iki yazı iç mekânı yeniden düzenleyerek, dış cepheyi boyayarak ve mekânı yaşanabilir hale getirerek geçirdim. Burası onun vasiyetinde bana bırakılan pek çok şeyden biriydi ve onun en sevdiği yerlerden biriydi.

On sekiz yaşında devletten serbest bırakıldığımda, banka hesabım önemli ölçüde artmıştı. Annemin ve benim durumumuzun iyi olduğunu biliyordum ama rakamı gördüğümde neredeyse gözlerim yuvalarından . Sigorta şirketi bana onun poliçesinden olduğunu söylemişti ama o zaman bile çok fazla para gibi gelmişti.

Kızları orada istemediğimden değil, onların bildiğinden çok daha fazla istiyorum. Sadece üzerinde çok çalıştığım bu projeyi, annemin çok sevdiği bu mekânı başkalarıyla paylaşma konusunda gerginim.

Beni yargılamayacaklarını biliyorum; onlar benim arkadaşlarım, şimdiye kadar sahip olduğum tek arkadaşlar, ama güvensizliğim ve alay edilme geçmişim beni endişelendiriyor.

"Siz ikinizden hiçbir şey ," diyorum usulca. "Sadece buranın çok daha havalı olduğunu düşünüyorum."

Briar sırt çantasını yere bırakırken Sage, "Lyra, seni seviyorum," diye mırıldanıyor, "ama burası tüylerimi diken diken ediyor."

"Hoşuma giden yerlerin insanlar üzerinde bu tür bir etkiye sahip."

Briar yere çömeldiği yerden bana göz kırparak, "İşte seni bu yüzden seviyoruz," diyor. Bir şey arıyor ve bulduğunda ayağa kalkıp bana uzatıyor.

uzattım ama ben dokunamadan geri çekti. "Alistair bana Silas'ı

görmeye gittiğini söyledi."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatarak söylüyorum. "Diğer kızları araştırmayı kabul ettiler. Bunun hakkında konuştuk."

"Bana tüm yolculuğu anlattı Lyra," diye vurguluyor. Gözlerinden soğuk bir şey geçiyor. "Birbirimizden sır saklamadığımızı sanıyordum."

"Hiçbir şey olmadı, B." yalanın tadı acı, ağzımda öyle ekşi ki tükürmek istiyorum.

"Yani seni ödev hakkında konuşmak için mi çekti?" Ellerini göğsünde kavuşturuyor. "Dinle, eğer sana bir şey söylediyse, bana söyleyebilirsin. Söyleyebilirim."

"Hiçbir şey yapmana ihtiyacım yok," diyorum yerimde durarak. "Gidip Alistair'e söylemene ihtiyacım yok. Thatcher Pierson'la tek başıma başa çıkabilecek durumdayım. Ailelerimiz arasında yaşananların bizimle hiçbir ilgisi yok."

Teknik olarak bununla çok ilgisi var ama bir noktaya değinmeye çalışıyorum.

Briar'ın Thatch'i düşman olarak gördüğünü biliyorum. Babasının yaptığı şey yüzünden bir anda hedef haline geldim. O iyi bir arkadaş gibi davranıyor, beni kolluyor ama ben kendimi savunabilecek kapasitede olduğumu biliyorum.

Ben sessizim, zayıf değilim.

"Öyle olduğunu biliyoruz," diye araya giriyor Sage. "Sadece endişeleniyoruz Lyra. Dikkatli olmalısın. Ona duyduğun hayranlığa saygı duymaya çalışıyorum ama Thatcher'ın senin bir şeyler yaptığını anladığında sinir krizi geçirmesini de istemiyorum..." Kelimeyi bulmakta zorlanıyor. "Bilirsin, onu takip etmek."

"Sapıklık mı demek istiyorsun?" Ona doğru terimi söylüyorum ve yüzünü buruşturuyor.

Beni ve yaptıklarımı yargılamaya hakları olmadığını kendileri söylediler. Nasıl hissettiğimi. Ama biliyorum ki bunu kavramak onlar için zor, herkes için zor. Paylaştığımız bağ özel bir şey; bunu sadece o ve ben hissedebiliriz. Görebiliriz. Anlayabiliyoruz.

Ben seviyorum.

Yıllar boyunca Thatcher'dan topladığım bir kutu jeton benim felaketim oldu. Ona olan takıntımı biliyorlardı ve ben de neden ona yakın olma ihtiyacı hissettiğimi açıklamaya çalışmışım ama bu onların hoşuna gittiği anlamına gelmiyordu.

"O tehlikeli biri. Saplantın sadece TSSB'nin bir yan etkisi olabilir Lyra. Ona yaklaşmak senin için beni korkutuyor," diye iğneliyor Briar, onu onaylamadığını gizlemeden.

Arkadaşımın ikiyüzlü doğası karşısında hafifçe irkildim. Briar Lowell cesur ve en kötü fırtınalara girdiğinizde yanınızda olmasını isteyeceğiniz türden bir arkadaş. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok, o da benim için, ama bu? Bu o değil.

"Öyle mi? Alistair hakkında da aynı şeyleri duyduğumu hatırlıyorum, B. Bak senin için nasıl sonuçlandı," diyorum. "Sence o tehlikeli değil mi? İnsanları korkutmadığını mı?"

"Lyra-"

"Ama bunların hiçbirinin önemi yok, değil mi? Çünkü *senin* gördüğün bu değil. Sevdiğin Alistair." Sage'e bakıyorum. "Anladığın Rook. Onlar bu kasabanın tanıdığı insanlar değil. Onlar Ponderosa Springs için her yönden kötüler ama senin için değiller."

Atalarının kasabadan lanetlenen kurucu ailelerin oğulları. Hollow Boys, yozlaşmışlıkları içinde rahat oldukları için kefareti reddeden anti kahramanlardır.

"Thatcher herkesin yatağının altındaki yaratıktır. Dolabınızda uyumanızı bekleyen şeytani canavar. Ölümün kişileşmiş hali. Herkesin en sevdiği korku masalıdır. Ama benim hikayemde hiçbir zaman, bir kez bile canavar olmadı."

Hayır, bir keresinde beni kurtaran çocuk o olmuştu. Arkadaşlarımın bilmediği küçük bir gerçek. Ona bakış açılarını değiştirebilecek bir şey ama onlara söyleyemem. Söylememi istemezdi.

O gece ikimizin arasında bir sır olarak kalacak.

"Özür dilerim," diyor Briar, elime uzanıyor ve serçe parmaklarımızı birbirine dolayarak beni sıkıyor. "Tüm yüzünden çok gerginim. Çok endişeliyim. Her şey hakkında. Çocuklar, siz çocuklar. Beni görmezden gelin."

"Bunu takdir ettiğimi biliyorsun, değil mi? İhtiyacın olduğunu düşünseydim ben de senin için aynısını yapardım. Ama söz veriyorum, ben iyiyim." Hepimiz bir ateşkes bakışını paylaşıyoruz, yani o hoşlarına gitmeyen bir şey yapana kadar bu işin peşini bırakacaklar. "Şimdi, dosyada ne var?"

"Alistair, Easton ve Stephen'ı kontrol edeceklerini söyledi ama bakabileceğimizi düşündüğüm başka bir yol daha var." Briar dosyayı elime tutuşturup incelememe izin veriyor.

Sage, Easton Sinclair'in adını duyunca irkiliyor ve ben de onu suçlamıyorum. Adam adı herifin teki ve bir parçam onun da bu işe karışmasını ve böylece hakkından gelinebilmesini umuyor.

"Coraline Whittaker," diyor Sage, Coraline'in resimlerine ve kayboluşuyla ilgili makalelere bakarken. "Hakkında bulabildiklerim bunlar, ama elimizdeki az şeyle bile, diğer Halo kızlarına benzemiyor."

Coraline'i

tanıyorum. Yani,

onu.

"Kaçırılan kızların çoğu West Trinity Falls'dan. Boşanmış evlerden ya da koruyucu ailelerden gelenler. Çoğunlukla kaçak olarak etiketleniyorlar," diye mırıldanıyorum, Sage'in bana anlattıklarını tamamlayarak. "Coraline zengindi, oldukça popülerdi ve iki ebeveyni vardı. Neden insanların arayacağı bir kızı kaçırma riskini alsınlar ki?"

Ponderosa Springs Lisesi'nde her grubun bir hiyerarşisi vardı. Popüler olan tek bir grup yoktu; hepsi popülerdi. Herkes popüler olamayacak kadar zengindi. Coraline'in grubu, daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, gotiklerdi.

Sanat delileri, müzik dahileri, şairler. Bolca göz kalemi ve siyah renk sürerek isyan eden sanatçı çocuklar. Bu yüzden arkadaş grubu tarafından iyi tanınmasına ve birçok kişi tarafından sevilmesine rağmen yine de biraz yalnızdı.

"Ben de öyle dedim, bu yüzden biraz daha araştırdım ve bunu buldum." Sage elini arka cebine attı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı.

"Yok artık," diye nefes alıyorum ve bir fotoğraf olduğunu görmek için

çekip ayırıyorum. Biraz grenli ama tüm yüzleri seçebileceğim kadar net.

Frank Donahue, Sage'in babası, Greg West, Stephen Sinclair, James Whittaker ve son olarak Conner Godfrey'in yanında otururken gülümsüyor. Hepsi Sinclair malikanesinin salonunda poz vermiş, kadehlerini kaldırmışlar.

Elbette hepsi daha genç, muhtemelen birkaç yaş daha büyükler, ama hepsi yakın arkadaş gibi görünüyor ya da en azından onları arkadaş canlısı yapan ortak bir şeyleri var.

"Ben de öyle dedim. İkinin Halo'ya karışıkları için ölmüş olmaları sadece bir tesadüf mü? Olabilir. Hepsinin bunun bir parçası olması mümkün mü? Kesinlikle," diyor Briar. "Bence bu, hepsini araştırmamız gereken bir şey."

Kafamdaki çarklar tıkrdamaya başlıyor, tüm bunlarda benim payımın ne olduğunu fark ediyorum.

"Greg ve Frank öldü. Çocuklar Stephen'la ilgileniyor. Geriye James ve Conner kalıyor."

"Onlardan biriyle zaten ilişkisi olan biri olsaydı ne güzel olurdu," diye mırıldanıyor Sage, bilmiş bir sırıtişla bana bakarak.

"Daha da iyisi, onlardan biriyle arkadaşlık kurmak," diye ekliyor Briar, gözleri muziplikle parlayarak.

Tekrar resme bakıyorum, en sağdaki adama bakıyorum. Siyah, kare gözlükler yakışıklı yüzünü çerçevesiyor. Onun bunun bir parçası olmasını istemiyorum. Onu bu şekilde önemsediğim için değil, iyi bir insana benzediği için.

Bana iyi davranıyor. O benim arkadaşım sayılır.

Burada yaşamak, birilerine şüpheyle yaklaşmanıza izin vermiyor. Masum olduğu kanıtlanana kadar suçludur, tersi değil.

Bu da Conner'ı yakınımda tutmam gerektiği anlamına geliyor.

"Dostlarını yakınımda tut," diye mırıldanıyorum, başparmağımı resmin üzerinde kaydırarak. "Ve düşmanlarınızı ölü."

tepedeki bahçe

ON

lyra

Pierson Point'e musallat olan ev.

Ponderosa Springs'te tüm küçük çocuklara anlatılan hikaye. Bir geçiş töreni.

Eğer burada büyüdüyseniz, hayatınızda en az bir kez ferforje kapıların ve kenarlara tünemiş karga heykellerinin önünde durmuşsunuzdur. Genellikle bir grup genç çocuk, cesaret testi olarak eve bakmak için tepenin eteklerine doğru cesur bir yolculuk yaparlar.

Bir tepenin üzerinde yer alan malikane, Ponderosa Springs'i ve orada yaşayan herkesi gören geniş bir manzaraya sahiptir. Uğursuzca izler, yaramazlık yapan çocukları gözetler. Efsaneye göre yaptığınız tüm yaramazlıkları öğrendikten sonra sizi içeri çeker, bir denizciye seslenen siren gibi sizi çağırır, ön kapılara çekilip geçmenize izin verilene kadar kulağınıza ninni fısıldar.

Ama bir kez içeri girdiniz mi, bir daha asla çıkamazsınız.

Bu efsane, Thatcher'ın babasının işlediği suçlardan dolayı mahkum edilmesiyle daha da büyümüştür. Şimdi, kötü şöhretli mülke girdikten sonra kaybolanlar sadece çocuklar değil.

Kapılar gıcırdayarak açılıp beni içeri alırken hoparlörlerimden alçak sesle müzik çalıyor. Tuzağa yakalanmış bir sinek, örümcek ağına vızıldayan istekli bir böcek. Uzun araba yolu koyu yeşil batı ardıcı ve yapraklı akçaağaç ağaçlarıyla kaplı ve asfalt yol boyunca gölgeli bir gölgelik oluşturuyor.

Pierson'ların on yıllardır ev olarak kullandıkları elli yedi dönümlük Yıldızlı Çağ malikânesinin tarihini ve planını bulmak için çok fazla araştırma yapmak gerekmedi. Takip etme alışkanlığımı okul dışına taşıdıktan kısa bir süre sonra araştırmıştım.

Thatcher'ı pek çok farklı yerde takip ettim, ama evinin *içi* bunlardan biri değildi.

Denemedikleri için de değil. Bir alarmı tetiklemeden ya da bir bekçi tarafından fark edilmeden eve girmek imkansız. Bu yüzden Thatch evinin mahremiyetine girdiğinde, hayatı benim için sessiz bir gizeme dönüşüyor.

Kısa sürelerle zemin kattaki pencerelerden içeri bakıp mutfakta ve çeşitli odalarda dolaştığını görüyordum ama onu duyamıyordum. Büyükannesi May, evin batı kanadında nadiren bulunur, bu yüzden onunla olan etkileşimlerini hiç görmedim.

Nasıl biri olduğunu hayal ediyorum, belki kahvaltı hazırlarken hoparlörlerden klasik müzik çalıyordu. Yatağını kendi mi yapıyor? Çarşaflarını kendi mi ağırtıyor? Hatta beyaz mı? Dolabını renklendiriyor mu?

Kalbimde sevgiyle taşıdığım bu örnek hakkında o kadar çok bilinmeyen var ki, bu beni çıldırıyor. Yeni bir böcek türüne aşırı bağlandığımda, onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Nasıl hareket , nasıl yaşadığını, iç iskeletin neye benzediğini. Her hareketini ve alışkanlığını yakından incelemek istiyorum.

Cam pencereler ikimizin arasına koca bir dünya koyuyor. Ve en kötüsü de bodrum katına indiğinde casusluk tamamen bitiyor. O bölgede hiç pencere yok.

Burası onun utanmadan kendisi olduğunu, tüm gardını indirdiğini, doğal ortamında var olduğunu bildiğim tek yer ve ben bunu bir kez bile göremedim. Ama bugün bu değişiyor.

Thatcher'dan başka kimsenin bana öğretemeyeceği şeyleri öğrenebileceğimi ve sahip olduğum bu ezici hastalıklı fanteziler için bir tür kurtuluşa doğru bana rehberlik edebileceğini bilmenin rahatlığı var.

Ama aynı zamanda heyecan da var. Ne öğreneceğime odaklanmalıyım, onun kokusunun taze ve hareketlerinin gerçek olduğu evinde olma düşüncesiyle tüketilmemeliyim.

Sadece ben ve o. Saklanmak yok.

Bedenim onun kendine ayırdığı özel alanlarda yer kaplıyor. Parmaklarım karıncalanıyor.

Ağaçlar ayrılıp araba yolu sona erdiğinde, canlı renklere bürünmüş manolya çalılılarıyla süslenmiş arnavut kaldırımını bir araba avlusuyla karşılaşıyorum. Kireçtaşı şato tarzı malikâne, narin mimarisi ve dekoratif korniş ve sütunlara sahip kemerleri ile nefesimi kesmeyi asla başaramıyorum. Her bir detaylı madalyon ve korniş el oyması olup, evi içinde yaşayanlara uygun hale getirmektedir.

Eski model aracımı park ediyorum, yakınlardaki Cadillac'lar ve diğer lüks arabalarla kıyaslandığında inanılmaz derecede yetersiz hissediyorum. Telefonuma baktığımda birkaç dakika erken geldiğimi görüyorum ve seçeneklerim arabamda kalmak ya da inmekle sınırlı. Oldukça meraklı bir birey olduğumu düşünerek ilkinin seçiyorum.

Hantal sarı yağmur botlarım bir su birikintisine çarptığında şıp diye bir ses çıkartıyor. Yüzümü hemen ılık yağmurun tenime değme hissi karşılıyor. Kalın ve kızgın gümüş bulutlara bakıyorum.

Muazzam, görkemli evin içinde yürümek yerine, yanından dolaşıyorum, ilerlerken tüm pencereleri saymaya çalışıyorum. Sonunda arka bahçeye vardığımda otuz bire ulaştım.

Casusluk yaparken yakalanma korkusuyla burayı sadece kısa bir süreliğine görebildim ama şimdi davet edildiğim için her şeyi gerçekten içime çekebileceğimi hissediyorum.

Havuz ya da tenis kortu yok, lüks ya da büyük miktarda zenginlik çağrıştıran hiçbir şey yok.

Sadece çiçekler var.

Tatlı yeşil bahçe kilometrelerce uzanıyor ve her santimetre karesi güllerle kaplı gibi görünüyor. Ağaç hizasına kadar kırmızı, pembe, sarı ve beyaz yapraklar alanı süslüyor.

Ortada dikey olarak uzanan sağlam sütunlar bulunurken üst kısımda bir kafes uzanmaktadır. Tırmanan güller sütunların etrafında yılan gibi kıvrılır ve kafesin dokuması boyunca bir yatak oluşturan kadar sürünür.

Uzun beyaz kemerler sarmaşıklarla narince sarılmış. Sadece taç yapraklarıyla bezenmiş mermer heykeller, canlı çiçeklerle dolup taşan sıra sıra parlak çalılar var. Arka tarafa yakın bir yerde bir çeşme bulunuyor ve o da dikenli bitkiyle süslenmiş.

Koku o kadar güçlü ki başımı döndürüyor ve gözlerim ilk önce neye odaklanacağına karar veremiyor, gökyüzü gri renkte ve hava tüm renklerden yoksun, sessiz olmasına rağmen bu kadar titizlikle yapılmış.

Çiçek, ruhtan yoksun katı bir bedene hayat veren nefesler gibidir.

Bedenim alan boyunca isteyerek hareket ediyor. Yavaşça ilerliyorum, sarmaşıkların ve güllerin evin kenarlarına nasıl bakıyorum. Sütunların altında yürürken, bunun mükemmelleştirilmesinin yıllar almış olması gerektiğini biliyorum.

Öne doğru uzanıyorum, baş ve işaret parmakları arasında bir taç yaprağını kavriyorum, çiçeğin yumuşaklığına sürtünüyorum. Yağmurun hırkamı ıslattığını hissediyorum ama bundan rahatsız olamam. Parmak uçlarım bir dikene sürtünüyor, etim dikenin bana batmasına cesaret ediyor.

"Thatcher'ı burada bulamazsın." Bal gibi pürüzsüz, zarif bir ses arkamı dönmemi sağlıyor. "Neredeyse evin bu kısmından tamamen kaçıyor."

Sarkık beyaz şapkalı ve bahçe eldivenli yaşlı bir kadın sepetindeki çiçekleri düzeltirken bana bakıyor. Ona baktığımda Pierson ailesinin ölümsüz olduğuna yemin eden vampir söylentisine inanmak istiyorum.

"Çiçekleriniz çok güzel," diye kekeleyerek çiçekleri işaret ediyorum. "Üzgünüm, ben Lyra. Ben bir -"

Duraksıyorum. Thatcher'a göre ben tam olarak neyim? Öğrenci mi? Öğrenci mi? Kesinlikle bir arkadaş değil.

"mı?" diye , kara kaşlarından birini bana doğru kaldırıyor ve yüzünde bilmiş bir ifade beliriyor. Bu da benim hakkımda ne kadar şey bildiğini merak etmeme neden oluyor.

"Evet, öyle de denebilir," diye mırıldanıyorum, aniden kuruyan alt dudağımı yalayarak. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bana doğru yolu gösterirseniz-"

"Saçmalık." El salladı, bileğinin bir hareketiyle sözümü kesti. "Bu eve başka bir kadın isteyerek gelmeyeli yıllar oldu. Testosterondan bıktım."

Tüylerimin diken olmasına, sözlerinin ardındaki anlama karşı koyamıyorum. Kadınlar bu eve girmediler çünkü geçmişi biliyorlar. Kadınların yıllar önce karşılaşmak zorunda kaldıkları kaderi biliyorlar.

"Siz Thatcher'ın annesi misiniz?"

Sıcak ve genç kahkahalar göğsünden yankılanıyor. Uzaktan bir karga sürüsü vıraklayarak sessiz gökyüzünde süzülüyor. Yüzünde bir gülümsemeyle gülmeye devam ediyor.

"Hayır canım, ben onun büyükannesiyim. Beni kazanmaya mı çalışıyorsun yoksa gergin misin emin değilim ama her iki durumda da iltifatını kabul edeceğim."

Yaşından daha genç görüldüğünü tahmin etmek çok da zor değil. Kırıksıklıkların olmaması ve topuz yapılmış olması oldukça aldatıcı. Sanırım Pierson'lar çoğu şeyde olduğu gibi iyi yaşlanıyor.

Sıcaklığı biraz rahatlatmama yardımcı oluyor, belli ki bugün geldiğimin farkında olduğunu biliyorum. Omuzlarımın gerginlikten kurtulduğunu hissediyorum.

"Eviniz çok güzel," diyorum boş boş, parmağımı güllerin üzerinde bir kez daha gezdirerek. "Tüm hayatın boyunca burada mı yaşadın?"

Zarif hareketlerle şapkasını başından çıkarıp kollarından sarkan sepete yerleştiriyor ve ardından eldivenlerini yavaşça çıkarıyor. Ellerini nazıkçe birbirine masaj yaparken gizli güneşin parıltısı parmağındaki ağır elmas yüzüğü yakalıyor.

"Çoğunlukla evet," diye nefes alıyor ve sanki burada hala yaşayan anılar hakkında hayal kuruyormuş gibi geniş alana bakıyor. "Thatcher'ın büyükbabası Edmond'la yirmi bir yaşındayken evlendim, on altı yaşında tanıştığımızdan beri neredeyse her gün saygıyla sormasına rağmen. Ama güçlü bir iradem vardı, üniversiteden mezun olmak ve kendime bir isim yapmak istiyordum. Fildişi kaide üzerine tünemiş başka bir Pierson karısı olmayı reddettim. Babasının şirketini devraldığında aynı eve taşındık, bir tür geçiş töreni. Tüm Pierson erkekleri aynı yolu izler. Üniversite, aile işini devralma, malikaneye taşınma. Edmond'un babası ve annesi emeklilikleri için Fransa'ya taşındılar ve Henry doğana kadar burada sadece biz kaldık."

Yüzünün çizgilerine derin bir hüznün kazınmış, kemiklerinin içinde yaşayan kederde ilk kez yaşını gösteriyor. Doğurduğu çocuğu hala sevmenin ama yarattığın adamdan pişmanlık duymanın zorluğunu hayal bile edemiyorum.

Tüm kitaplar ve teoriler doğaya karşı yetiştirilme hakkında tartışıyor. Psikopatlık gerçekten bireyin doğuştan sahip bir şey mi yoksa dışarıdan gelen etkiler normalliğe giden yolu etkiliyor mu? Bazı nedenlerden dolayı, bu kadının Henry'ye, onu dönüştüğü şeye dönüştürecek kadar ciddi bir zarar verdiğini göremiyorum.

Canavarlar diğer canavarlardan yaratılmıştır ve eğer yaratılmamışlarsa, gerçek çok daha korkunç bir şey midir?

Bazen, en korkutucu yaratıklar hiç oluşmazlar. Onlar sadece bu şekilde doğarlar. Ve hiçbir sevgi ya da terapi onların doğuştan sahip oldukları bu özellikleri değiştiremez.

"Düşüncelerini yüzüne yansıtıyorsun, küçük kız," diye mırıldanıyor. "Torunumla arkadaş olmaya devam etmek istiyorsan buna dikkat etmelisin."

Yüzümün altında yüzen duyguları göstermemek için yüzümü nasıl düzeltereğimi bilmeden boş boş göz kırpmıyorum.

"Henry yönetimi devraldığında Edmond ve ben evden ayrıldık ama Thatcher sekiz yaşındayken ona bakmak için tekrar eve taşındık. Henry tutuklandıktan sonra vakfi taşıma fikri hoşumuza gitmedi. Şimdi şirket uzun süredir çalışanlar tarafından yönetiliyor ve Thatcher'ın görevi devralmadan önce eğitimini tamamlamasını sabırla bekliyorlar."

İstesem de soruyu durduramazdım

"Thatcher nasıl biriydi? Her şeyden sonra-" Elimi sallıyorum, açık sözlülüğümden utanıyorum. "- oldu."

"Tek oğlum seri cinayetten hüküm giydikten sonra mı?" diyor cesurca. "Etrafımda dolanmana gerek yok, kızım. Bu işgüzar kasaba bunu yeterince yapıyor."

Başımı salladım. "Alınmak istememiştim."

"Biliyorum canım." Gül ağaçlarından birine doğru eğilmiş, asmadan bir tane koparıyor. "Henry sonra Thatcher hiç değişmedi. Hâlâ her zaman olduğu gibi zeki ve karizmatik bir çocuktü. Sevgiye karşı hâlâ soğuktu ve kendisine dokunulmasından nefret ederdi. Doktorlar bize onun sağlıklı olduğunu ve herhangi bir fiziksel istismar belirtisi olmadığını söyledi. Bir terapist bize TSSB olabileceğini söyledi ama Thatcher babası hakkında kimseyle iletişim kurmayı reddetti. Hâlâ da reddediyor. Keşke onu değiştirenin bu olaydan sonra yaşananlar olduğunu söyleyebilseydim ama bence Henry bunu babasını kaybetmeden çok önce yaptı."

Kalbim tanıştığım çocuk için, kötü düşüncelerle çarpıtılmış ve kirletilmiş genç zihin için acıyor. Thatcher sadece kırılmamıştı. Hayır, çok daha kötüydü.

Henry onu doğduğu andan itibaren şekillendirmiş, sadece ölümün öğretildiği cehennem gibi bir çamur parçasına dönüştürmüştü. Henry'nin kabus gibi izlerini sadece bir gece yaşamıştım. Yılların şartlandırması Thatcher'ı yontulmuş Kan Prensi'ne dönüştürmüştü.

Ve ben, kırılan bendim. Paramparça olmuş cam eritildi ve onarıldı. Biz aynı bütünün iki yarısıydık ve sanırım o gece annemin yatak odasına girdiği andan itibaren kalbim bunu biliyordu.

Thatcher en başından beri May ve Edmond tarafından yetiştirilseydi kim olurdu? Ne olurdu? Kalbim hala onu çağırır mıydı?

"Thatcher Henry değil," diyorum dalgınca, Briar'ın çocukların oldukça düşkün olduğunu söylediği yaşlı kadına bakarak.

"Bunu biliyorduk, Edmond ve ben. Thatcher'ın bile bunun doğru olduğunu bildiğine inanıyorum, ama bu Edmond'ı Henry'nin karşılaştığı kaderden onu korumak için elinden gelen her şeyi yapmaktan alıkoymadı." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Ama ailelerimizin bizi bağladığı bazı şeyler vardır ki, onlardan kurtulmak imkânsızdır."

Cebimdeki alarm çalıyor, saatin kaç olduğunu bildirmek için tenimi titretiyor. Kahretsin, Thatcher geç kaldığını düşünce ve onu bahçede büyükannesiyle sohbet ettiğime ikna edebileceğimden şüpheliyim.

"İçeri girmemin sakıncası var mı? Onun sinirli bir ruh hali içinde olmasını istemiyorum çünkü şeyimize geç kaldığını düşünüyor..." Çabucak bir kelime bulmaya çalışıyorum. "Çalışma seansı mı?"

Bu bir ifadeden çok bir soru olarak ortaya çıkıyor ve aniden, yapmak üzere olduğumuz şey için kendimi çok hazırlıksız hissediyorum. Cinayetden paçayı kurtaracak kadar sessiz kalabilir miyim? Masum bir büyükannenin önünde yalanlar üzerinde tökezliyorsam, polis entegrasyonlarından kendimi nasıl kurtarmayı planlıyorum?

Avuçlarım terlemeye başlıyor ve içimi bir tedirginlik kaplıyor. Bunu yapabilir miyim? Yapamayacağım bir şey için hayatımı riske mi attım?

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim Lyra?" May başını eğip bana bakıyor ve beni etkili bir şekilde içimdeki düşüş sarmalından çekip çıkarıyor.

"Evet."

Rüzgâr sertçe esiyor, güllerin ağır kokusunu burnuma yaklaştırıyor. Bana doğru yürürken, parmaklarını gülün sapı boyunca gezdiriyor, dikenleri takip ediyor, parlak kırmızı çiçek avuçlarında dönüyor.

"Dikenler, doğanın bize en uysal yaratıkların bile keskin dişleri olduğunu hatırlatma şekli olarak, daha zayıf karıştlarını korur. Zorlandığında bile hayattaki en güzel şeyler seni kesebilir." Çiçeği tutuyor

Bana doğru geliyor, almam için beni çağırıyor.

"Torunumu çok seviyorum Bayan Abbott. Ama Thatcher'ın dikenleri çok keskindir ve babası uzun zaman önce onda yumuşak olan her şeyi ezip geçti. Ona nasıl davrandığınıza dikkat edin. O bir şeyleri kanatmak için yaratılmıştır."

Duraksamadan, nazikçe başımı sallayarak çiçeği alıyorum. Parmaklarımız hafifçe birbirine değerken aramızdan sessiz bir anlayış geçiyor. Thatcher'ı uzun zamandır tanıyorum ve onun etrafında olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Kendini maruz bıraktığın acıyı.

Ama ben ölümden kurtuldum. Onu izledim. Onun etkisine sahip oldum. Ve Thatch'in kim olduğunu biliyorum. Hepsini görmemiş olsam bile, ruhumda onun kim olduğunu biliyorum.

Onunla ilgili hiçbir şey beni ondan vazgeçecek kadar korkutamaz.

Beni kendi düşüncelerimle baş başa bırakarak eve doğru çekilmesini izliyorum. Bir an için bahçede kalıp bu konuşmadan önceki özgüvenimi yeniden kazanmaya çalışıyorum. Bilmek istediğim milyonlarca soru var, May'in Thatcher hakkında ne kadar şey bildiği ve gecenin karanlığında ne yaptığı ile başlayarak?

Ben bir hayaletim. Uyum sağlama yeteneğim ve Thatcher'ın tekniği sayesinde kimse benden şüphelenmeyecek. Kilitli tuttuğum dürtüye bağlı zincirleri serbest bırakacağım ve onunla yaşamayı öğreneceğim.

Başka seçeneğim yok.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bana geç kalmamamı söylemiştin," diyorum, topuklarımın üzerinde dönerek ona bakıyorum. "Bu yüzden erken geldim. Sadece biraz etrafa bakınıyordum."

Thatcher'ın en sevdiği rengin kırmızı olduğunu biliyorum ama ne zaman siyah giyse içimde bir şeyler oluyor. Nefesimi tutmaya çalışıyorum, ona bakarken dudaklarımı mühürlüyorum.

Saçları yana ayrılmış, gözlerinden geriye doğru itilmiş ama birkaç inatçı tutam yüzünün önünde sallanıyor. En çok o saç parçalarını seviyorum. Bana onun aslında bir insan olduğunu hatırlatıyor.

Balıkçı yaka ve uzun palto onu daha uzun, daha korkutucu gösteriyor. Dikkatli bakışları ve sert ifadesiyle üzerimde yükseliyor, zayıf bacakları siyah pantolonla sarılmış ve aynı renkte elbise ayakkabılarıyla eşleştirilmiş.

Siyah üzerine siyah, siyah üzerine siyah.

Kasvetli güneş gözlerini yakaladığında midem sıkışıyor. Tanrım, belki biraz daha az çekici olsaydı, onun etrafında olmak her zaman bu kadar zor olmazdı. Beyaz, bunaltıcı sıcaklık içimi kavuruyor, geçen gün onu gördüğümü düşünüyorum.

Tenimde onun dokunuşunu böyle hissetmek için yıllarca beklemiştim.

Eli boğazımın etrafında kıvrılmış, parmaklarıyla nabzımı yokluyor, sadece tutuşuyla bedenimi tamamen kontrol ediyordu. Kaygan kanının tenimde bıraktığı izi hissediyordum. Beni onunla kaplamasını istemişim. Onu silmek istediğim için değil, inatçı bir hareketti.

Seks konusunda çok az tecrübem var ve bunu biliyorum. Ama bir şekilde vücudum Thatch'ten ne istediğini biliyor. Arzuladığı şeyi sadece onun sağlayabileceğini biliyor.

İşaretlenmiş. Çürük. Sırılsıklam. Alınmış.

"Sana erken gelmeni ya da bahçede somurtmanı söylediğimi de hatırlamıyorum," diyerek onunla seks yapmanın nasıl bir şey olacağına dair fanteziler kurmak için burada olmadığımı hatırlatıyor. "Sana bir şey yapmanı söylediğimde, o şeyin mükemmel bir şekilde yapılmasını istiyorum. Ne geç kal, ne de erken gel. Zamanında ol."

Ortamı yumuşatmaya, aramızdaki gerginliği azaltmaya çalışarak dik duruyorum ve onu selamlıyorum. "Emredersiniz, Kaptan."

Tepkisini gördüğümde yüzümdeki küçük gülümseme hemen kayboluyor. Ellerini ceplerine sokup arkasını dönmeden önce kıpırdamadan bana bakıyor ve beni bir aptal gibi orada öylece bırakıyor.

"Şimdiden pişmanlık duymaya başladım," diye homurdanarak benden uzaklaşıyor.

Utançtan yanaklarım sıcakken kolumu tekrar yanıma atıyorum. Onu takip ediyorum, uzun adımlarına ayak uydurmak için kısa bacaklarımı hızlıca hareket ettiriyorum.

"Bugün başlayacağımızı sanıyordum," diyorum sırtına doğru, omuzlarının sesimle nasıl esnediğini, ceketinin altında nasıl sertleşip hareket ettiğini görmezden gelmeye çalışarak.

Tamam, eğer sürekli bir pislik olmak istiyorsa, öyle olsun.

Roma'yı bir günde inşa etmediler ve Thatcher'ın buzdan duvarları da bir günde yıkılmayacak. Onun tutumu anlaşmamızı etkilemez. Pislik ya da değil, yine de pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getiriyor.

Omurgamı çelikleştiriyorum, sırada ne varsa ona hazırlanıyorum. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, kış derisinin altına gireceğim, ta ki bensiz nefes alamayacağı kadar iliklerine işleyene kadar.

Thatcher bana nasıl öldürüleceğini öğretiyor ve ben de ona benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu göstereceğim. "Öyleyiz." Ses tonu kesik, sanki bu konuşmanın burada bitmesini istiyormuş gibi.

Ama eğer birlikte çalışmayı planlıyorsak, benimle biraz daha fazla konuşmayı öğrenmeli. Hoşuna gitmese bile. "O zaman nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Geçen bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece yürümeye devam etti. Aldığım tek cevap "mezarlık" oldu.

Ancak o zaman, bahçeden çıkıp evin önüne doğru giderken fark ediyorum ki... Thatcher'ın büyükannesine soyadımı hiç söylememişim.

küreği tut

ON BİR

thatcher

"Senin için nasıl bir şey?"

Soruyu sakız çıtlatma sesi takip ediyor, yol boyunca kulağımda çınlayan sesin aynısı. Sessizliğe alışamaması, birlikte geçirdiğimiz süre boyunca benim için en büyük zorluk olacak.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve onun neşeli ifadesini görüyorum. Omzuna dayadığı kürek sallanırken o da beni takip ederek mezar taşlarına bakıyor.

Küçük Bayan Ölüm ve Çürüme, mezar taşlarının arasından sanki bir kır çiçeği tarlasıymış gibi keyifle geçiyor. Sanırım bu da Lyra Abbott'un alışlagelmiş tiplerden uzak olduğunun bir başka kanıtı.

Bazı kızları çiçekler arasında oynasınlar diye yarattılar, bazılarını da sıcak kumsallarda. Ama o ölümlerle birlikte yürümek, çürüyenlere arkadaşlık etmek için yaratılmıştı.

"Omuzlarınızdan bir yük gibi mi? Rahatlamış hissediyor musun? Cinsel olarak rahatlıyor musun?"

"Bu cümleyi bitirme," diye ısııyorum, bakışlarımı ileriye doğru tutuyor ve yakınlığının beni nasıl gerdiğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Eğer bunu yaparsak, bana gerçek bir insan gibi davranman gerekecek, anlıyor musun?" diyor, daha hızlı yürüyerek yanıma geliyor ve başını eğerek bana bakıyor. "Bir evcil hayvan gibi değil. Eğer bir soru sorarsam, en azından bana cevap vermekten çekinmediğini söyleyebilirsin."

Adımlarımı durdurup başımı çevirerek ona bakıyorum. Benden çok daha kısa, en azından bir ayak kadar. O kadar küçük ki, az bir çabayla onu ortadan ikiye ayırabilirim. Yine de beni incelemeye devam ediyor, kimsenin görmesine izin vermediğim hassas etimi dürttüğünde başına gelebileceklerden korkmadan, kopmama ve onu ikiye ayırmama neden olacak düğmeyi baştan çıkarıyor.

"Diğer tarafının keskin dişleri var, değil ?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "O ısırığın arkasını getirebileceğini umsan iyi olur, *evcil hayvan*. Vücudunu ele geçirmek için elli yol düşünebilirim."

Altı ay önce, arka planda kaybolmasına izin verdiğim bir baş belasıydı. Uzun zaman önce bir geceyi paylaştığım bir kızdı, hepsi bu. Ama şimdi, hayatımı kurtarmak için birini öldürmüş, rehberliğimi garantilemek için bir uçurumdan atlamış ve şimdi ilk irade sınavı için beni bir mezarlıkta körü körüne takip ediyor.

Hayaletim canlanmıştı, artık daha önce defalarca yaptığı gibi hayatımın gölgelerine karışıp beni izlemekle yetinmiyordu.

O mevcut ve canlı.

Ve onu tekrar öldürmekten başka bir şey istemiyorum.

"Benim başka bir tarafım yok. Sanki birden fazla kişiliğim varmış gibi konuşuyorsun. Beni bir çocukmuşum gibi görmezden gelmenizden ve sorularıma cevap vermemenizden bıktım."

Ayak sesleri gümbürtüye dönüşür ve dudaklarını bir somurtma boyar.

Bir yetişkin gibi muamele görmeyi talep edip, yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi davranmaya devam etme çüretiyle alay ediyorum. Her şey bitmeden kendi hayatıma son verebilirim.

Ayaklarımın altında ezilen toprak, işaretleri tararken sessizliğin boşluğunu dolduruyor. Ailemin mezarlığı malikânemizden çok uzakta değil, çoğu mezarlıktan çok daha küçük ama meraklı gözlerden uzak, özel bir yer.

İlk dersi için tam da ihtiyacım olan şey. Sessizlik.

Kapıya vardığımızda, bir dizi anahtar çıkardım. Yalnızca Pierson soyadını taşıyanların ve seçilmiş birkaç bekçinin girişine izin veriliyor. Uzun siyah ferforje kapılar, mezar taşları, anıtlar ve heykellerle dolu yaklaşık dört dönümlük tenha bir araziye çevreliyor. Bir kişi, büyükbam, zamanı geldiğinde büyükannemin de ona katılacağı küçük bir mozole benzeri yapıda yatıyor.

Kapıyı açık tutuyorum, menteşelerin sesini dinliyorum, en azından bir centilmen olduğum için önce onun geçmesine izin veriyorum. O beni geçerken iki şey oluyor.

Zamanın yavaşladığını hissediyorum, sadece fark etmem için yeterli, ama yine de sadece bir saniye yavaşlıyor. Rüzgârın onun kokusunu alması için yeterli bir süre. Gevşek, ipeksi kahverengi saçları akıntıyla savruluyor. Kokusu burnuma geliyor ve beni içime çekmeye zorluyor.

Yapışkan, tatlı kirazlar.

Dikkatimi çeken bir diğer şey ise dolgun alt dudağının dışarıya doğru çıkık olması, pembe, lale rengi dudakları dikkatimi çekiyor.

Kaşlarını derin bir V şeklinde birleştirmiş, suratını , şımarık bir velet gibi yüzünü buruşturuyor.

Yüzündeki o ifadeyi silmek için ona bir kemik atmaya karar verdim. Beni sinirlendiriyor ve eğer bunu yapmaya devam ederse, onu mezarlığın bitişiğindeki göle atacağım.

"Güç," diyorum mezarlığın en boş yer bildiğim en uzak ucuna doğru ilerlerken. "Ne?"

"Şimdi, kendin bile hatırlayamıyorsan neden sorularına cevap vereyim?" Dürtüyorum ama yine de devam ediyorum. "Birini öldürdüğümde, bu bana güç gibi geliyor. Benim için böyle bir şey. Bana verdiği şey."

Bu konu hakkında hiç kimseyle bir kez bile konuşmadım. Çocuklar özel alışkanlıklarım hakkında kendi sonuçlarını çıkardılar, ancak hiçbiri o bodrumda ne olduğunu sormadı. Bunu onlardan ayrı tuttum. Tamamen kendime ait bir sır.

Bu özelliği benimle paylaşan babam bile Lyra'ya ne ifşa ettiğimi bilmiyordu. Hepsi ne için? Surat asmayı bırakması için mi?

"Neyin gücü?" diye soruyor, kim olduğuma dair tam bir imaj oluşturabilmek umuduyla benden küçük parçalar almaya çalışıyor. "Sen milyar dolarlık bir şirketi miras alacak bir adamsın. Bir miras. Bu yeterli bir güç değil mi? Daha fazlasına mı ihtiyacın var?"

Onun gücü.

Bu benim ilk düşüncem.

Benden her şeyimi alan kişiden gücümü geri alabileceğim anlamına gelse her şeyden, mirastan ve paradan vazgeçerdim. Birine karşı gerçekten güçsüz olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Birinin sizi bir hiç, üzerinde çalışabileceği boş bir tuval haline getirene kadar alması, alması ve alması. Babamın bana yaptığı .

Ve her bir dilim, birinin ciğerlerinden söktüğüm her işkence çılgılığı, geri aldığım başka bir güç parçasıdır. Ama bunları ona anlatmıyorum. Çünkü bilmesine gerek yok.

"Asla yeterince güce sahip olamazsın, özellikle de bu tür bir güce. Maddi şeyler ve statü bir şeydir, Lyra. Ama bir insanın üzerinde durmak, yaşam ve ölümün kontrolünün sende olduğunu bilmek? Bu tamamen farklı bir şey. Onların korkularına sahipsin. Nefeslerine. Ruhlarına. Onların merhamet çığlıklarını, saf ıstıraplarını duyduğunuzda, neden bahsettiğimi çok iyi anlayacaksınız."

Parmaklarım birinin göğüs boşluğunun içinde gezinmek, sıcak, kaygan kan ellerimden akarken kalbinin avuçlarımda pompalandığını hissetmek için can atıyor. O anda, kaburgalarını piyano tuşları gibi çaldığımda, tam bir güç içindeyim.

Bunu tekrar yapabilmem için altı ay daha beklemem gerektiğini bilmek beni rahatsız etmeli. Etmiyor. Bu bana onu nasıl öldüreceğimi düşünmek için daha fazla zaman veriyor. Parçalayarak mı? Göğsünü yararak mı? Karnını yarmak ve vücudundan organları çıkarırken ona küçük bir anatomi dersi vermek mi?

Seçenekler sonsuz derecede korkunç.

"Sence g benim için nasıl bir Şey olacak?"

Konuşmanın bu kısmına henüz gelmemiŐtik. Çoğunlukla kendime bunu neden bu kadar çok istediğini daha az umursayamayacağımı söylediğim için. Ama biraz merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Babam içimdeki psikopatı beslemişti. Kendi haline bıraksaydı, içimde uyuyan bir kötülük tohumu bırakmış olabilecek olan Şey, Şimdi aan, vahşi bir iekti. Hasat edildim ve eğitildim.

Ama babam Phoebe Abbott'un yatak odasındaki dolapta bıraktığı Şeyi ihmal etmişti. Kim bilir o gece ona ne yaptı? Bunca yıldır, evcilleŐtirilmeden ve teŐhis edilmeden içinde ne kaynıyordu?

"Seri katillerin zihni konusunda uzman değilim. Eğer bu cevapları öğrenmek istiyorsanız, bir psikiyatrist ağırın." "Sadece düşündüm ki-"

"Nasıl bir his olduğunu biliyorsun Lyra. Peşinde olduğun duyguyu biliyorsun. Açlığın damarlarında nasıl pompalandığını." Ona bakıyorum ve gitmesini dilediğim bir anı beynimde yüzüyor. "O bıçağı Dedektif Breck'in boğazından geçirdiğin an hissettiğin duygu. Kanı parmaklarını kapladığında gözlerinde gördüm. Bu sana g gibi mi geldi?"

Ona bir kez daha birinin hayatına son vermenin heyecanını zaten hissettiğini hatırlatıyorum. Bunu planlamamış olması onun daha az katil olduğu anlamına gelmez.

Geçmişte aklımda kalan çok az Şey oldu. Pek bir Şey saklamıyorum. Anıların hafızamdan su gibi akıp gitmesine izin veriyorum çünkü hiçbir Şey tutunmaya değer gelmiyor. Sadece birkaçı aklımda kalıyor.

Ama elinde bıçak, ayaklarının dibinde bir ceset ve yüzüne sıçramış kanla nasıl göründüğünü unutmak zor.

"Ne demiŐtin?" Devam ediyorum. "Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi mi? Rahatlamış hissediyor musun? Sen benim eğitimdeki cinsel sadistim misin, Lyra?"

Dudaklarının kenarı kalkıyor ama aklındaki cevap bana vermek istediği gülümsemeyi bastırıyor. Zihninin perdesi arkasında gizlenen karanlığı kucaklamak ile hissettiklerinin ahlaksızca olduğunu bilmek arasında kalmış gibi.

Bunu daha önce yüksek sesle söylediğinden bile Şüpheliyim.

"O öldüğünde omuzlarımdan bir yük kalktığını hissettim." Derin nefes alıyor, yanağının içini çiğniyor. "O sırada her Şey o kadar bulanıktı ki tek hatırladığım kanın ne kadar sıcak olduğu. Ne kadar yoğun olduğu."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Ama ya ncesi? En çok hatırladığım Şey buydu. Kafana silah dayamasını izlerken nasıl hissettiğimi. Daha önce birçok kez yaşadığım bir duyguydu. Sadece Henry'nin annemi öldürmesini izledikten sonra hatırladığım bir duyguydu."

Ardından gelen duraklama uzun ve ağır, mezarlığa doğru ilerlerken sadece ıslak ayak seslerimiz duyuluyor.

"Koruyucu ailede olduğumu biliyor muydun?" diye rastgele sorarak konuyu değiştiriyor.

"Evet? Ve kahvaltıda yoğurt yediğimi biliyor musun? Bununla ne alakası var?"

Bu bir terapi seansı ya da arkadaşların birbirini tanınması değil. Onun hakkında bir Şeyler bilmek ya da yaŐadıklarını duymak istemiyorum.

Onun sistem içinde büyüdüğünü nasıl bildiğimi ya da banka hesabında bu yaşta kendi başına rahatça yaŐamasını sağlayan önemli miktarda para olduğunu nasıl bildiğimi onunla paylaŐmayacağım.

İnsanların bazı Şeylerin farkında olmamaları daha iyidir.

"İlk kez grup evlerinden birinde oldu," diye öyle tatlı fısıldıyor ki neredeyse nefesindeki kiraz kokusunu alabiliyorum.

Ellerim yumruk haline geliyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Bunu duymak istemiyorum. Bunu duyamam. Ama buna vereceğim tepkiyi de engelleyemem.

Yere bakıyorum, ona sertçe bakıyorum.

"İçerideyken biri sana dokundu mu?"

Gözlerim onu yalan söylemeye ya da bilgi saklamaya cesaretlendirdi. Başka biri onu istismar etsin diye yaşamasına izin vermedim.

Lyra bir baş belası, derime batmış bir diken olabilir ama o benim.

Benim , benim bitirmem gerek.

Başka kimsenin değil.

Her kurban arasında altı ay kuralım, bana ait olan bir şeye dokunmanın sorun olmayacağını düşünen her kimse onu haşlama fikri karşısında yok oluyor gibi. Parçalanmış vücut parçaları ve erimiş et görüntüleri.

Onlara zaman ayıracam. Her bir kesiği hissettiklerinden emin

olacağım. "Hayır, hayır." Başını sertçe sallıyor. "Öyle bir şey değil."

Deri eldivenli elim zayıf pazusunun etrafında kıvrılıyor, başparmağım kırılğan tenine bastırıyor. "Bana yalan mı ? Sana söz veriyorum Lyra. Yapmak isteyeceğin son şey bana yalan söylemek olur."

Parlak gözleri genişliyor ve bağlı olduğumuz yere doğru kayıyor. Orada uzun bir süre kalıyorlar, kolunu sıkıca kavradığımda öylece bakıyorlar, ama o irkilmiyor bile. Aksine, sanki beni itiyormuş gibi hissediyor.

"Sana yalan söylemiyorum. Sana değil, asla sana. Böyle bir şey yapmam. Söz veriyorum," diye yemin ediyor ve tekrar bana bakıyor. "Bu duyguya ilk kapıldığım zamandan bahsediyordum. Bir grup evinde yaşarken oldu."

Yalan söylerdi.

Ama bana değil? Bana asla?

Cevabının ne olduğu önemli olmamalı. Her iki şekilde de beni etkilememeli ama ağzını her açtığında içimde bir şeyler kırırdıyor. Bu duygudan nefret ediyorum. Onun etrafında olmaktan iğreniyorum. Tek yaptığı beni kötü bir ruh haline sokmak.

Elimi ondan çekerek yürümeye devam ediyorum. Sessizliğim onu devam etmesi için cesaretlendirmiş olmalı çünkü konuşmaya devam ediyorum.

"On bir yaşındaydım ve grup evimde benden büyük bir kız vardı. Adı Sonya'ydı ve Tanrım, dünyanın ona bu boktan kartları dağıtmasına kızgın, acımasız bir genç kızdı ve hıncını küçük çocuklardan çıkarıyordu. Bir gece su almak için aşağıya indiğimde Sonya'nın küçük bir çocuğu düşürdüğü şişenin kırık camı üzerinde yürümeye zorladığını gördüm. Ve bu şey-" Sanki içinde gerçek bir canlı organizma varmış gibi elini karnının üzerine koyuyor. "-Sallandı. Beni sarstı. Birdenbire tek istediğim onun kanının yere dökülürken nasıl görüneceğini görmek oldu. Karnına defalarca bıçak saplamanın nasıl bir his olduğunu."

Variş noktamıza gittikçe yaklaşıyoruz ve ben sadece dinliyorum. yaptığım gibi onu boğmak yerine, ona kulak veriyorum. Çünkü ilk kez söyledikleriyle bir bağ kurabiliyorum.

"Bunun sadece koruyucu bir içgüdü olduğunu sanıyordum, anlıyor musun? Normal bir şey. Kötü bir insanın bir şey yapmasını engellemek istedim. İnsanlar her zaman böyle hisseder, değil mi? Kendime böyle söyledim. Ta ki bunlar olmaya devam edene kadar.

-" Dilindeki gerçek onu boğuyormuş gibi durdu.

"Sana kadar mı?" Söyleyeceği şeyi bitirdiğinden emin olmak için zorluyorum. Onu düşüncelerine sahip çıkmaya zorluyorum.

Kaşlarının arasında derin bir V kıvrımı var ve tüm yüzler içinde en sevmediğim yüzü bu. Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, kafamın içinde bile, Scarlett Lyra Abbott çok güzel.

Berbat giyiniyor, kötü alışkanlıkları ve vahşi saçları var, ama tüm belirsizliği içinde güzel.

Klasik müziği güzel, kaz ciğerini çarpıcı ve ara sıra da olsa manzarayı hoş buluyorum. Ama insanları çekici bulmuyorum. Onlar kemik, deri ve etten ibaret. Kanla çalışan esnek bir makine. Kesinlikle büyülendim

Ne kadar acıya dayanabileceğini ama onun tarafından çekilmediğini.

Yine de yüzünü görmek zorunda kaldığım her an iğreniyorum. Nasıl görüldüğünden değil, orantılı yüz hatlarının gerçekliğini kabul etmem gerektiği için ve bu beni hasta ediyor.

O kadar zarif ki beni hasta ediyor.

"Ta ki insanların başkalarına zarar vermesini istemeye başlayana kadar. Sırf onlara zarar verme dürtümü mazur göstermek için kötü bir şey yapmalarını umuyordum. Kanlarının aktığını görme ihtiyacımı haklı çıkarmak için onlara ihtiyacım vardı."

Nadiren nutkum tutulur. Her zaman hızlı bir esrim ya da ifadem vardır ama onun bu konuda konuşması beni kelimelere boğuyor. Neredeyse tadını alabileceğim bir şeyden bahsediyor. İştah sizi ele geçirdiğinde ağzınıza dolan yoğun metalik tat. Her bir temel içgüdü, öldürme dürtüsü tarafından yutulur. Keskme. İncitmek.

Hayatım boyunca bunu benim yaşadığım gibi yaşamış biriyle hiç konuşmadım. Ne babamla ne de büyükannem ve büyükbabamla. Hiç kimseyle.

Adamlar, karanlığı biliyorlar. İhmalden doğan yozlaşma ve kargaşayı bilirler. İstismarın çocukları nasıl ruhsuz adamlara dönüştürebileceğini. Üzerinde hiçbir kontrolünüz olmayan şeyler yüzünden -doğum sıranız, bir araba kazası, bir ebeveynin suçları veya bir akıl hastalığı- dışlanmanın ve lanetlenmenin nasıl bir his olduğunu bilirler.

Ama bunu bilmiyorlar.

Günün her saniyesinde sizi, bedeninizi, zihninizi ve ruhunuzu tüketecekmiş gibi hissettiren özlem. Bir şey bir virtüs gibi sizi ele geçirir, varlığınızdaki her molekülü kaplar ve birinin vücudundaki tüm yaşamı tüketene kadar sizi terk etmez.

"Sen-" Yanağının içini ısıyor, işaret parmağındaki yüzüğü çeviriyor, sık sık yaptığı bir şey fark ettim. "Çocukları mı yoksa kadınları mı öldürüyorsun?"

Bu soru onun hakkında ne söylüyor? Bu sorunun cevabını asla bilmediğini ve yine de beni takip ettiğini. Küçük gölgem bana bu kadar takıntılı olmasına izin verdi ve hala masum olarak etiketlenenlere zarar verip vermediğinden emin değil.

Cevabım onun hislerini değiştirecek miydi? Bana her baktığında gözlerini aydınlatan o ışıltı söner miydi? Yoksa saplantısı bu kadar üzücü bir şeye dayanacak kadar güçlü mü?

Lyra tam olarak annesinin yaptığını mı ? Bir

canavara mı aşık olmuştu?

Sanırım bu tüm Abbott kadınlarının taşıdığı bir özellik, Phoebe Abbott'un kızına aktardığı ve onu benim gibi erkeklere çekici kılan bir gen -ruhsuz, duygusuz ve başkalarına zarar vermekten zevk alan bir psikopat.

"Çocuk yok. Çocukları avlamak korkakça bir şeydir. Masum zihinleri kandırmak neyi kanıtlar? Hiçbir şey," diyorum basitçe, büyük büyük dedelerimin mezar taşlarının yanından geçerken. "Ben genellikle çocukları kurban edenleri avlarım."

"Peki ya kadınlar?"

Ona bakarken yüzümde acımasız bir gülümseme beliriyor, küreği tutuşunu yeniden ayarlayışını izliyorum ve bana küçük bir çocukken aynı şeyi yaptığım zamanları hatırlatıyor.

Yalnız, koyu renk bir bukle yüzünün önünde uçuşuyor ve ellerim deri eldivenlerle sarılı olduğu için uzanıyorum. Parmaklarım kıvrırcık saçları kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Öldürmek istediğim tek bir kadın var, o kadar kötü ki, kanının dilimde ne kadar tatlı olacağını neredeyse tadabiliyorum. Masamda acı içinde kıvrılırken ne kadar güzel olurdu."

Parmaklarımın tersiyle yanağını okşarken yeşim gözleri yüzümü arıyor, siyah eldivenlerimle solgun teni arasında keskin bir kontrast var. Cevabımı beklerken ağzı hafifçe aralanıyor ve her kelimeye kilitleniyor.

"Ve bu da sensin, tatlım."

Elim hafifçe yanağına dokunuyor, mezarlıkta devam etmeden önce ikinci bir düşünce olmadan onu görmezden geliyorum. Onu suskun bıraktığımı görmek için bakmama gerek yok, başımın arkasına bakarken ağzı hafifçe açık.

Lyra çok güzel ölecekti. Neredeyse Ölüm'ün onu benden önce alacak vakti olması beni kışkındıracaktı.

"Pislik," diye mırıldanıyor usulca, ama sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

Yürüyüşümüz, aradığım arsaya geldiğimizde sona eriyor. Geniş çim alan, burada gömülü olan herhangi bir akrabadan birkaç santim uzakta.

"Bu konuda biraz geriye gitmiyor musun? Yani, bir mezar kazmak cinayetten nasıl kurtulurum listesinin en altında yer almalı değil mi? Birinin cesediyle ne yapacağımı düşünmeden önce onu nasıl öldüreceğimi öğrenmem gerek. Ya onları gömmek bile istemiyorsam? Başka imha yöntemleri de var -domuz, parçalama, asit-" "Lütfen konuşmayı kes." Bu felaket sarmalını daha fazla dönmeden kesiyorum. "Bunu sana daha önce de söyledim.

Birini nasıl öldüreceğini zaten biliyorsun Lyra. Seni izledim."

İçimde yoğun bir şey yanıyor. Lyra'nın kanlar içindeki görüntüsü, sağ elindeki bıçağı öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Aramızda ölü yatan cesede bakarken gözlerindeki ısıltı. Ölüm bir kez daha ruhlarımızı birbirine bağlayan bir köprü olmuştu. Diğer uçta neden hep onun olduğunu merak etmeye başlamıştım.

"Gözümün önünde bir adamın boğazını kestir. Bunu kendi başına yaptın. Umutsuzca olmak istediğin şeyin zaten sen olduğunu kabul et, yoksa bu seni tüketir. Anlıyor musun?"

"Bunu biliyorum. Ben sadece-"

"Söyle," diye , ellerim paltomun ceplerine kayıyor. "Konuşmayı kesmemi istediğini sanıyordum."

Başımı sallıyorum, dilimi ağzımın damağına vuruyorum. Rastgele ortaya çıkmayı seven o ağzı onun ölümü olacak. Gerçekten. Onu boğarak öldürmemin sebebi olacak.

"Şimdi yapmanın sırası değil," diye uyarıyorum. "Şimdi . " Yüzü kızarıyor. "Neyi söyleyeyim?"

Ağzım sulanıyor, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, bana körü körüne itaat ediyor. Her emrime, her düşünceme, her hareketime. Her seferinde çok iyi takip ediyor.

"Bana bir katil olduğunu söyle." "Neden?"

"Çünkü eğer söyleyemiyorsanız, birini nasıl öldürmeyi planlıyorsunuz? Kelimeleri bile mırıldanamıyorsan, bir cesetten nasıl kurtulacaksın? Onlar hayatları için yalvarırken bunu nasıl yapabileceksin? Size ailelerinden ve onları öldürdüğünüzde geride bırakacakları her şeyden bahsettiklerinde? Bunu kabul edin, yoksa bu bir hiç uğruna olacak."

Sarı yağmur çizmeleriyle orada durmuş, yanağının içini çiğniyor, haklı olduğumu biliyor, peki onu engelleyen ne? Onu durduran ne?

"Her gün aynaya bakıyorum ve ne olduğumu görüyorum Thatcher. O şeyi görüyorum-" Elini göğsüne koyarak yutkunuyor. "-Kimsenin görmediği o şeyi zincire sakladım. Onu sakladım, insanları ondan korumak için hayatım boyunca kendimi sakladım. Scarlett'ten geriye kalanları ondan korumak için."

Bana bakıyor, gözleri o kadar yeşil ki renginin hakkını vermek imkânsız. Saf ve cezbedici, insanı içine çeken tuhaf bir orman, ama bir kez içine girmeye izin verdin mi, bir daha çıkamayacağını biliyorum. Böyle bir ormanda kaybolmak çok kolay olurdu. Onunki gibi gözlerde.

"Bir katil olduğumu, içimde yaşayan arzunun sadece ölümle doyurulan bir arzu olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum, Thatch."

"O zaman neden kendini tutuyorsun?"

Aklıma birden fazla soru geliyor ve ağzım bir tanesiyle gittiği için şükrediyorum. Çünkü diğerleri gitmesini istediğim düşünceler. Derhal.

Lyra'nın canavarı benim içimde yaşayanla aynı mı? Babam ikimizin içinde de aynı kötülük tohumunu mu yarattı? Gerçekten de düşündüğümde daha mı bağlıyız?

"Eminim bu kavramı anlamıyorsunuzdur çünkü siz Thatcher Pierson'sınız." Adımın etrafındaki tırnak işaretleri biraz gereksiz gibi geldi ama dramatize etme yeteneğini seviyorum, bu yüzden iğneleyici bir yorum yapmadan geçiştirdim ve devam etmesine izin verdim. "Ama korkuyorum. İçimdekileri dışa vurduğumda, dürtülerime olduğumda neye dönüşeceğimden korkuyorum."

Bir yerlerde söyleyeceklerime karşı bir kural olduğunu biliyorum, ama olmadığım bir şey varsa o da yalancı olduğumdur.

"Korkmalısın Lyra Abbott. Yaşadığın şey seni korkutmalı, seninle temas eden herkesi korkutmalı," diyorum ayağımı açık çim parçasına bastırarak. "Seni korkutmasına izin ver, ama asla durdurmasına izin verme."

Ceketimin cebine uzanıyorum, bakışlarının ağırlığını yüzümde hissediyorum.

"Bu kadar yeter." Konuşmaya devam ederse, daha başlamadan dışarısı zifiri karanlık olacak.

Bir rüzgâr esip geçiyor ve cebimden çıkardığım elimdeki mezurayı sallayıp duruyor. Babamın beni buraya getirdiği zamanı hatırlıyorum. Ne olduğumu, kim olduğumu kanıtlamam için bana neler yaptırdığını ve bu gerçekleri kabul etmememin sonuçlarını.

Lyra sadece dürüst olduğum için şanslı olmalı.

"Bir metre derinliğinde bir çukur kazacaksın. Ne bir santim eksik ne de bir santim fazla."

Kaşları çatıldı, sözlerinden önce başını salladı. "Ne? Neden?"

"Çünkü sana öğretmem için o hüznü gözlerinle bana yalvardın. Ben de öyle yapıyorum," diye çıkışıyorum. *Sana tam olarak ne öğrendiğimi öğretiyorum.* Ama bunu kendime saklıyorum.

"Minnettarım, ama anlamıyorum-"

"Bir mezar kazmanı istiyorum Lyra. Senin mezarını. Bu senin bulanık beyninin anlayabileceği kadar basit mi, yoksa senin için heceleyeyim mi?"

Kar gibi bir tene sahip birinin daha fazla solması nasıl mümkün olur bilmiyorum ama o soluyor. Yanaklarını aydınlatan tozlu pembe gül tükeniyor. Benden bir adım geri çekiliyor ve içimde ilkel bir şey tıkrıyor.

"Bu kadar çabuk mu kaçırıyorsun, evcil hayvan? Karnın deşilene kadar dayanmanı bekliyordum. Ne büyük hayal kırıklığı." Başımı sallayarak dilimi şaklatıyorum ve ona doğru adım atarak aramıza koymaya çalıştığı boşluğu kapatıyorum. "Bundan birine bahsedersen sonsuzluğun geri kalanını içinde gömülü geçireceğin çukuru kazmak sana çok mu fazla geliyor? Bu sadece bir sigorta poliçesi. Bu çocuk oyuncuğu."

Yüzünde panik çiçekleri açıyor ve ben sırtıyorum.

"İşte böyle, tatlım. Kork, seni böyle seviyorum. Bana karşı gelmekten, yalan söylemekten, herhangi birine bu konuda tek bir kelime bile gevelemekten kork."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim, Thatch. Seni bu şekilde riske atamam. Eğer yaparsam, benim de başım belaya girer. Bana bunu yaptırmak zorunda değilsin." Sesi titriyor ve sallanıyor.

"Bu çok tatlı. Gerçekten öyle. Ama sana güvenmiyorum. Sadece senin sözünle özgürlüğümü riske atmayacağım. Yaptığımız bu anlaşmada kaybedecek çok şeyim var Lyra. Şimdi sen de kaybedeceksin."

"Thatcher-"

"Yaptığım bu şeyleri başka kimse bilemez. Sana gösterdiklerimi. Biri öğrenirse, sen olduğunu bileceğim. Bu bir oyun değil. Eğer o ağzını açarsan, o güzel boynunu kırmadan ve seni kazdığın çukura atmadan önce kafatasındaki o beyaz dişlerin her birini sökeceğim." Gözlerimi yüzünden ayırmıyorum, bu konuda ne kadar ciddi olduğumu bilmesini istiyorum.

Onun bu dünyadaki varlığına son vermek benim için ne kadar kolay olurdu. Küreği yerden alıp sapını kavradım.

"Bu çok saçma. Bana güvenmemen için sana hiç sebep vermedim. Bir kez bile," diye itiraz ediyor ve itaat etmemesi beni rahatsız etmeye başlıyor.

Çenem sıkıştı. "Babam bir keresinde beni buraya götürmüştü. Altı yaşındaydım ve bana tıpkı sizin gibi bir mezar kazdırdı, ama onun yerine annemi içine koyduk. Bu konuda bu kadar şikayet ettiğimi hatırlamıyorum."

Şok gözlerini aydınlatıyor, bunun küçük bir çocuğa neler yapmış olabileceğinin dehşeti. Ve bu beni hasta ediyor. Onun sempatisine ya da endişesine ihtiyacım yok. Geçmişimde olanlar ya da bu konuyla ilgili herhangi bir şey umurumda değil, bu yüzden bana karşı duygularını boşa harcaması can sıkıcı.

"Ona ne olduğumu bu şekilde kanıtladım. Ne olduğumu. Bu mezarı kazacaksın ve benden talep ettiğin bilgiyi kazanacaksın. Eğer yapmazsan-" Diğer cebimden bir bıçak çıkarıp elimde döndürüyorum. "-bu anlamayı şimdi bitirebiliriz. Benim için fark etmez."

Alt dudağı titriyor, gözleri yaş gibi görünen bir şeyle parlıyor. Buna sebep olan şeyin korku olmasını çok istiyorum ama olmadığını biliyorum.

Benim için üzülüyor.

Ne büyük kayıp.

"Kaç ?" diye , az önce söylediğim her şeyi görmezden gelerek. "Kürek kullanabilecek kadar büyük müydün?"

"Hayır." Parmaklarımın altından temizlemek zorunda kaldığım tüm kirleri hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum. Tırnaklarıma nasıl yapıştığını ve cildimi nasıl kapladığını. "Bana ellerimi kullandırttı. Küreği kullanmana izin verdiğim için memnun ol."

Nesneyi onun eline tutuşturuyorum. "Şimdi en iyi yaptığın şeyi yap Lyra. Toprakta oyn. Bir daha sormayacağım."

kırmızı güller, kırmızı güller

ON İKİ

lyra

"Peki, organik kimyadaki en önemli soru nedir?"

İşaret parmağımdaki yüzüğü döndürmeyi bırakıyorum. Soru havada asılı kalıyor ve ardından garip bir sessizlik geliyor. Basit bir cevap, ders sırasında dikkatlerini vermiş olsalardı çoğu öğrencinin bilmesi gereken bir cevap.

Üzücü olan şey ise muhtemelen cevabı biliyor olmaları. Sadece ya akşamdan kalmadırlar ya da okul programlarına geri dönmeye çalıştıkları için çok yorgunlardır.

Ve kimse sabah yedide derse girmeyi sevmez. Hiç kimse, ben bile. Dersleri severim.

"Bunu nasıl bırakacağız?"

Bir kıs kıs gülme ve kıkırdama korusu odayı titretiyor. Hatta odanın önündeki profesöre doğru bakıp, vereceği cevabı beklerken dudaklarımın kenarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Conner, bu yorumu yapan şakacıyı anında azarlayacak olan diğer öğretmenlerin aksine özgürce gülüyor. Burada herkesin favorisi, rahat ve her zaman elinden geldiğince yardım etmeye hazır.

"ki Jacob, mezun olduktan sonra muhtemelen bunu kullanmayacaksın bile. Sadece C ile geç ve önünde babanın galerisinde araba satarak geçireceğin yıllar olacak."

Oda kahkahalara, fısıltılara, ahlara ve ohlara boğulur.

Arkadaki koltuğumdan göremiyorum ama Jacob'ın yüzünün yangın musluğu renginde olduğunu hayal ediyorum ve sınıfta daha fazla alaycı yorum yapacağından şüpheliyim.

Yalan söylemiyorum. Jacob Nettle mezun olduktan sonra Nettle Auto'yu devralacak ve Ponderosa Springs makinesinin bir başka dişlisi olacak. Ne yazık ki gelecekteki çabalarım için bu sınıfa ihtiyacım var; annemin hayat sigortası geride şüpheli bir miktar para bırakmış olsa bile, yine de bir kariyer istiyorum.

Sadece bu bile bu derse odaklanmam için yeterli bir sebep olmalı, ama değil. Bu sabah değil, bu sabah ondan başka hiçbir şeyle uğraşmadım.

"Sakin olun, sınıf. Sakin olun," diye öğrencilerin dinlemesini sağlayan hafif bir sertlikle talimat veriyor. "Başka cevabı olan var mı? Organik kimyadaki en önemli soru nedir?"

Thatcher düşüncelerimin her yerinde, zihnimin boşluklarında koşturuyor, tur atıyor. İçimdeki her boş alanda o var. Beynimin düşünebildiği tek şey bir sonraki dersimizin ne zaman olduğu, aslında öğrenmem gereken şeylerin etrafında dolaşıyor olsa bile.

Her mesaj attığında, gizlice buluşmamızın onun evinde olmasını umuyordum. Ancak derslerimizi başka bir yere yönlendirmeyi asla başaramadım, onu en ufak bir şekilde bile savunmasız hale getirebilecek alan konusunda bana hala güvenmiyordu.

Ellerim saatlerce kürek tuttuktan sonra su topladığı için fiziksel aktivite yapmadığıma şükrediyordum ama bu bir süre önceydi.

Nasırlar ve çatlak avuç içleri iyileşmişti. Ellerimi tekrar kirlletmeye hazırdım - bu sefer daha az gerçek kir. Yerel kütüphanemizde önüme serdiği sayısız kitabı incelemekten yoruldum: insan vücudunun anatomisi, seri katiller ve kurbanları üzerine bir ders kitabı, hatta bir cenaze levazimatçısı rehberi.

Sonra da bana saçma bir sınav yaptı. Cinayet *üzerine çalışmak isteseydim* kriminoloji *okurdum*. Ondan bunu istediğimde kastettiğim bu değildi ve o da bunu biliyor. Sürekli alay etmesinin sadece

Beni daha da sinirlendiriyor ama her şeyden daha iyi bildiğim bir şey varsa o da Thatcher'ın ya öyle ya da böyle olduğudur. Acele etmez; sabırlıdır. Yavaş baskı altında oluşan bir elmas, başkalarının ömür boyu bekleyeceği bir şey.

Oyaladığını bilsem bile. Öyle olduğunu biliyorum. Ve zaman onu bu konuda uyarmaya çalışsam, bana aynı pasif cevabı veriyor.

"Öğrenciler ders çalışıyor, Lyra."

O havasız kütüphanedeki sıkıcı ve sessiz anları atlatmamı sağlayan tek şey Thatcher'ın gözlükleri. Sadece sert bakışlarını yoğunlaştıran ince, çelik grisi çerçeveler, kristal berraklığında ve çarpıcı gözlerinin keskin güçlendiriyor gibi görünüyor. Onun bakışları karşısında solmamak imkansız gibi geliyor.

Yine de daha çekici birini ya da bir şeyi görmemişim.

Karşımdaki sandalyede onu analiz etmek için gerçekten okumaktan daha fazla zaman harcıyorum, her hareketine açıkça bakıyorum, ince, sabit parmaklarının kendi kitabını nasıl çevirdiğini takip ediyorum. Sert ama eski sayfalara karşı çok nazik.

Çoğunlukla beni görmezden gelse de, yine de onun etrafında olmaktan hoşlanıyorum. Başkası tarafından fark edilmektense onun tarafından görmezden gelinmeyi tercih ederim.

"Kimse yok mu?" Godfrey tekrar soruyor ve beni Thatcher'la ilgili hayallerimden uzaklaştırıyor.

Etrafıma bakındım, kimsenin cevap vermeye niyetli olmadığını gördüm ve hepimizin acısına son vermeye karar verdim. Elimi kaldırıyorum, bu da sandalyelerimizde sıkışıp kaldığımız süreyi hızlandırıyor.

Conner'ın gözleri yüzüme kaymadan önce elime kayıyor ve konuşmam için bana söz vermek üzere parmağını kaldırıp beni işaret ederken yüz hatlarını nazik bir gülümseme ısıtıyor.

Ağzımı açıyorum ama sesim odaya yayılmıyor. Onun yerine Mary Turgid'in kendinden emin cevabı ağzından dökülüyor.

"En önemli soru elektronların nerede olduğudur? Elektronegatiflikleri anlamak, bir molekülün hangi kısımlarının nispeten yüksek elektron yoğunluğuna sahip olduğuna karar vermeye yardımcı olur. Ve normalde organik kimyada göreceğimiz atomların elektronegatiflikleri."

İşte bu korkunç anlarda Thatcher'dan daha kötü olabileceğimi düşünüyorum. Cinayet ahlaksızlıktır. Bunu biliyorum, ama onun bile uyduğu bir davranış kuralı var: masum ya da çaresizlere zarar vermemek. Bende böyle bir şey olduğuna inanmıyorum.

Benim yaşımdaki kızlara zarar vermek istememeliyim, ama kim olduğunun önemli olacağını sanmıyorum. Eğer içimdeki alarm tetiklenirse, açlığım dişlerini kime geçirdiğini umursamaz. Tek hayal edebildiğim o platin sarısı saçlarından bir avuç tutup, tanınmaz hale gelene kadar yüzünü masaya çarpmak, yüzü de içi gibi çarpık ve çirkin.

Sözümü kestiği için değil tabii ki. Bu kadar önemsiz bir şey yüzünden olsaydı, uzun zaman önce sinirlenirdim. Hayır, bu onun arkadaşına yaptıklarının küçük bir kefareti. Omurgama batan bu paslı çivi hissi, dilimde acı bir tat bırakan yanmış lastik ve eski kuruşlar. İntikam için.

Ellerimi boğazına dolamak ve sıkmak, boynunun yankılanan kırılma sesini duyana kadar zamanı saymak. Çığlıklarını dinlemek, Sage gibi birine ihanet etmenin bedelini öderken çırpınısını izlemek. En yakın arkadaşı olması gerekirken ona sırtını döndüğü için. Canını yakmak, Sage'e yaşattığı acının intikamını almak istiyorum.

Çabuk.

Elimdeki çatlamış kaleme bakıyorum, ortadan ikiye ayrılmış ve sıkmanın gücüyle çatlamış. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, korku topuklarımı yalıyor, kendimden korkuyorum. Bundan korkmayı ne zaman bırakacağım? Ne olduğumdan ve ne hissettiğimden?

Conner dişsiz bir gülümsemeyle, "Doğru, Bayan Turgid," dedi ve başını salladı. "Bugünlük bu kadar. Pazartesi günü görüşürüz ve lütfen derse girmeden önce okumalarınızı tamamladığınızdan emin olun."

Ayağa kalktığımda Mary dönüp bana bakıyor.

"Bunun için üzgünüm. Bu sınıfta olduğunu fark etmemiştim bile," diyor tatlı olmaktan başka bir şey olmayan parlak bir gülümsemeyle. "Sanki sen hiç yokmuşsun gibi."

Yanında oturan iki kız kıkırdıyor ve ben sadece omuz silkiyorum. Bana daha önce duymadığım hiçbir şey söyleyemezler. Ben Ponderosa Springs'in birçok hayaletinden biriyim. Koridorlarda dolaşan ve tavan aralarında yaşayan bir efsane, korkutucu bir hikaye. Bunu biliyorum. Bunu uzun zaman önce kabul ettim.

Uyum sağlamanın dikkat çekmekten daha kolay olduğuna karar veren hastalıklı çocukluğu olan kız. Hayalet olmaktan insan olmaktan çok daha iyiyim.

"Önemli değil. Muhtemelen Profesör Godfrey'den övgü almaya ihtiyacın vardı. Tanrı biliyor ya, Easton gibi biriyle çıkarken pek fazla övgü alamazsın."

Yüzü buruştu, cevap verdiğim için ağzı açık kaldı. Ki bu haklıydı. Üç yıl önce çenemi kapalı tutup giderdim. Benim karşılık vermeme alışık değil.

Bu keskin bir iğneleme, eline geçen ilk fırsatta Sage'i sırtından bıçakladığı için hak ettiği bir iğneleme ve ona gerçekten yapmak istediğim şeyden çok daha hoş. Bunun keskin bir bıçak değil de sadece bir kazma olduğuna şükretmeli. Bu kasabada sadakat çok azdır. Herkes kendini kollar ve zirveye ulaşmak için sevdiklerinin üzerine basmaktan çekinmezler.

Ponderosa Springs bencil pislikler yetiştirir.

Bu okulun armasında böyle .

Eşyalarımı aldıktan sonra bu dersten kaçmaya hazırım. Günün geri kalanında dersim yok, bu da yeni projem için ilk türleri almak için mükemmel bir zaman olduğu anlamına geliyor.

Uzun zamandır korunmuş kır çiçekleri ve birkaç farklı türle arı temalı bir kubbe yapmak istiyordum. Sadece arı kadar küçük bir şeyle çalışıp çalışamayacağımı görmem gerekiyor.

Bu yaz yerel bir meyve bahçesinden mason arı popülasyonları hakkında bilgi almıştım. Metalik mavi arı Oregon'a ve eyaletteki meyve ağaçlarına özgüdür. Özellikle bu eşsiz renkleriyle bir sergi için mükemmel olurlardı.

Yaz bitti, sonbahar hızla ilerliyor ve daha soğuk aylara giriyoruz, arıların yuva yapmış olacağını biliyorum, son kullanma tarihlerine ulaşan yaşlı olanları etrafta bırakacaklar. Umarım, çoktan ölmüş ve iyi durumda olan birkaç tane bulabilirim, böylece arı yakalayıcılığı oynamak zorunda kalmam.

"Lyra, birkaç dakika geride dur." Sınıftan çıkmaya çalışırken Godfrey adımı sesleniyor ve adımlarımı durduruyor. Çantamın sapını tutarak arkamı döndüğümde öğrenci kalabalığı yanımdan süzülerek geçiyor.

"Ekstra kredi mi alıyorsun, öğretmenin evcil hayvanı?" Mary yanımdan omzuma vurarak fısıldıyor. "O A için gerçekten boğulduğundan emin ol."

Kaltak.

Ona bakıyorum, onun gibi kızların ne olursa olsun son sözü söylemesi gerektiğini biliyorum. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce onun gitmesine izin vermek daha kolay. En azından toplum içinde. Herkes ortadan kaybolduğunda, son öğrenci de çıkarken kapıyı açık bıraktığında, Conner'a bakacak şekilde dönüyorum.

"Son zamanlarda seni anıt mezarda pek göremedim. Artık böcek yakalayamıyor musun?" Derslerle meşgul olduğunu bildiğim halde böcek toplamak için bana katıldığı rastgele öğleden sonralarını özlediğim için gülümseyerek azarlıyorum. "Öğretmenlik nasıl?"

Gülüyor, kollarını göğsünde kavuştururken iç çekerek masasına yaslanıyor. "Bunun teselli etmekten çok daha karmaşık olduğunu, çok daha fazla zaman aldığını ve birdenbire sahip olduğum her kravatu yakma arzusu duyduğumu fark ettim."

Odada biraz daha geriye doğru yürüyorum, önündeki uzun masalardan birine yaslanırken duruşuna uyuyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor, boğazındaki düğümü gevşetirken kaşları derin bir V ile kırışıyor.

"Ne yapacağım?" Teklif ediyorum.

"Parmağındaki yüzüğü döndür. Sürekli onunla oynuyorsun. Özellikle de ders sırasında dikkatin dağılmışken, benim çok ayrıntılı dersime dikkat etmiyorsun. Öğretmenliğim bu kadar mı kötü?" Sesi beni gülümseten bir şakayla hafifliyor.

İşaret parmağıma dolanmış gümüş metale bakıyorum. Ortasında küçük bir örümceği içine hapseden oval kehribar mücevher annemin en sevdiği mücevher parçasıydı.

Hiç . Duş için değil. İş için değil. Yatarken de. Ölümler bile.

İkinci gün, acil sağlık personeli onu götürmeden hemen önce yüzüğü ondan çıkaran benim minik ellerim olmuştu. Onun yanında yere uzanmıştım, kan yüzünden neredeyse yere yapışmıştım, temizlikçimiz gelene kadar tek yaptığım yüzüğü parmağında çevirmek olmuştu.

Döndürmek bir alışkanlık haline gelmişti, kendime ait olduğundan beri bilinçaltımda yaptığım bir alışkanlık. Sanırım bunu fark eden ya da en azından bana soran ilk kişi Profesör Godfrey oldu.

"Annemindi. Sanırım bu rahatlatıcı bir şey, düşünmeden yaptığım bir şey." Omuz silkerek söylüyorum. "Çocukken onu saatlerce döndürürken izlerdim. Bu şeyi ne kadar kışkırttığıma inanamazsın."

Parmaklarımı oynatarak önümde tutuyorum. "Yıllarca ödünç almak için yalvardım ama her zaman dağınık ve düzensiz oldum. Kesinlikle kaybetmemden korkuyordum."

"Ya da belki de henüz sana uymayacağını biliyordum." Sıcak eli avucumun altından kayarak parmaklarımı kavırıyor.

Bu hareket beni şaşırtıyor ama rahatsız etmiyor, sadece aniden dokunulmanın şokunu yaşıyorum. Başparmağını yüzüğün üzerinde gezdirerek aşağı bakarken kırışmış alnına bakıyorum.

"Şimdi sana tam uyuyor," diye fısıldıyor alçak sesle, sadece benim kulaklarımın duyabileceği bir sır.

Birbirimizden saygılı bir mesafedeyiz, kolunun uzunluğu bana ulaşmasına yardımcı oluyor. Ellerimiz tek temas noktamız ve tek düşünebildiğim ona karşı ne kadar az şey hissettiğim.

Normal bir insan için Conner Godfrey gibi sıradan birinden etkilenmenin kolay olacağını hayal ediyorum. Uzun süre boyunca tek istediğim, tek arzuladığım şey normal olmaktı. Başkalarının hissettiklerini hissetmek, ortalama bir hayat yaşamak. Yetiştirme yurtlarında uyanıkken tek hayal ettiğim buydu.

Ama değilim. Hiçbir zaman olmadım.

Ve Conner gibi biri... O bana hissettirmiyor.

Şimdi bile Thatcher'ın yakınımda olmadığını bilsem de onu hissedebiliyorum. Gözlerini. Odadaki hava gibi enerjisi beni çevreliyor.

Kalbimin tellerini koparmıyor ve onları ezbere bildiği bir melodi gibi çalmıyor. Ona yaklaşıp dokunsam hemen patlamam gerekmiyor. Bedenim Thatcher Pierson için olduğu gibi yumuşamıyor ve tutuşmuyor.

Ondan başkası için asla.

Kaburgalarımın birine dolanmış uzun, kan kırmızısı bir ip var; takip edersem, çekiştirirsem beni doğruca Ölüm Prensi'nin kendisine götürecek bir ip. Beni acı bir sona götüreceğini bilsem bile tekrar tekrar takip edeceğim bir ip.

Aşk bu, değil mi? Seni yakalayacak kimse olmamasına rağmen düşmek? Beklenti yok. Sadece kör, tüm vücut, arındırıcı aşk.

İçinde beni onu sevmekten alıkoyacak kadar karanlık, korkutucu bir canavar ya da sert bir fantezi yoktu. Bildiğim her şeyi, olduğu her şeyi ve olacağı her şeyi, hepsini sevebilirdim.

Onun için ölürdüm.

Onun için

öldürürdüm.

Onun için kanımı akıtabilirim.

Ve bu, sıradan biri tarafından kolay kolay eşleştirilemeyecek, hayatta bir kez yaşanabilecek bir bağıdır. "Çok güzel bir parça ama ne yazık ki mücevherlerinize hayran olmanız için sizi geride tutmadım." Mücevherimin üst kısmına dokundu.

elini çekti ve çekmeceleri karıştırmak için masasının etrafında döndü.

"Öğretmenliğin sıkıcı değil bu arada. Sadece çok yoruldum," diye mırıldanıyorum, gizli aşkımın bulanıklığını göz kırparak dağıtıyorum.

"Evet, evet. Bir yalan duyduğumda anlarım, Bayan Abbott." Sırıttıyor. "Hâlâ uyuyamadınız mı? Bunun için doktora gitmeyi düşündünüz mü? Uykusuzluk olabilir ve bunun için ilaç yazıyorlar."

"Beni ölü gibi uyutan uyku hapları mı? Hayır, teşekkür ederim. Tren çarpmış gibi uyanmaktansa birkaç saat mahrum kalmayı tercih ederim."

"İnatçı, inatçı." Gülüyor ve bir yığın kâğıdı alıp bana uzatarak almam için işaret ederken başını sallıyor. "Umarım bu konuda çok inatçı olmazsın."

Gözlerimi deviriyorum ama sınıf gerekliliklerinin bir parçası olduğunu düşünerek alıyorum, ama kalın siyah harflerle yazılmış kâğıtlara baktığımda yanıldığımı anlıyorum. Parmaklarımı bembeyaz sayfalarda gezdiriyorum.

"Staj mı? New Hampshire'da mı?" Şok içinde iki kaşımı da kaldırdım.

Ellerini kucağında birleştirerek başını sallıyor. "Dartmouth'ta bir adli entomoloji programı. Sınırlı kontenjanı var ama senin için olağanüstü bir fırsat olacağını düşündüm."

"BEN-BEN-" Kendimi tutuyorum, başımı sallıyorum, bu nezaket karşısında hayretler içinde kalıyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu nasıl öğrendiniz? Bana nasıl başvuru yaptırın?"

Belki bir keresinde bana geleceğim için ne istediğimi sorduğunda adli entomolojiden bahsetmiştim. Nadir bir alan, işler son derece rekabetçi ve bir kariyer olarak sahip olmayı hiç beklemiyordum.

Bir ceza davası sırasında böceklerin incelenmesi genellikle unutulur, hatta atlanır, ancak bir soruşturmanın ayrılması bir parçası olabilir. Bir cinayet mahallinde bulunan canlı ve ölü sürüngenler, ölüm zamanından suçun işlendiği yere kadar pek çok şey söyleyebilir.

Tutkuyla bağlı olduğum şeylerin bir birleşimi; benim için bundan daha mükemmel bir iş olamazdı. Ölüm ve böcekler.

"Orada yüksek lisans yaptım. Memleketteki bazı arkadaşlarıma torpil yaptım. Eğer istersen gelecek yıl bu pozisyon senin." Göz kırptıyor. "Evrak işlerini bekliyorum tabii ki."

Bunun inanılmaz bir şey olduğunu bilerek kâğıtları parmaklarımın arasında sıkıyorum. Geleceğim ellerimde, yıllardır istediğim bir iş. Tek istediğim anneme söylemek. Onu aramak ve sesini duymak. Yaşlandıkça, onun için daha çok üzüldüğüm.

Tüm bu deneyimleri, onunla paylaşmak için yanıp tutuştuğum bu anları bir araya getiriyorum ve yaşım içim acımaya devam ediyor. Ona anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki, yaptığım ve gördüğüm o kadar çok şey var ki. Zamanla derinleşen bir yara gibi hissediyorum. Yara dokusu dış katmanı kaplamış olsa da, iç hala ağrıyor, hala kaybın acısıyla kanıyor.

Mezarının olduğu yeri terk edebilir miyim? Hatırasının bir hayalet gibi dolaştığı kasabayı? Bekle.

"Gelecek yıl mı?"

Başını sallıyor. "Evet, bu bir sorun mu?" Arkadaşlarım.

Halo.

Thatcher.

Benim için çok mu önemsizler ki, geleceğim ışığında onları neredeyse unuttum?

Onları, hepsini, sanki bu geçmiş yıllar hiç yaşanmamış gibi toz gibi dikiz aynasında arkamda bırakabilir miydim? Onu, gözlerimin ulaşamayacağı ve kalbimin hissedemeyeceği bir yerde bırakabilir ?

Yapabilirsem bile, yapmak istediğimden emin değilim. Kurduğum ilişkileri terk etmek istemiyorum, bunu delilik ve ölümden bulmuş olsak bile. Paylaştığımız şeyin benzersiz bir bağ olduğuna inanmak istiyorum, çok sık gerçekleşmeyen bir bağ ve bunu terk etme düşüncesi beni hasta ediyor.

Başımı sallayarak boğazımı temizliyorum. "Yani, bir işe girmeden önce hala bir diploma almam gerekiyor, o zaman stajın ne anlamı var?"

"Transfer olabilirsin. Hollow Heights değil ama Dartmouth da zayıflar için değil." Gülümsüyor, mezun olduğu okulla gurur duyuyor.

Belki de başvuruyu şimdi doldurabilirim. Gelecek yıla kadar değil, bu da bana zaman veriyor. Halo'da ne durumda olduğumuzu görmek için zamana ihtiyacım var. Bütün o kayıp kızlarla gidemem.

Bu benim sorumluluğum değil ama sanki onların tek umudu bizmişiz, onları arayan tek insanlar bizmişiz ve eğer vazgeçersek unutulmuş olarak öleceklermiş gibi geliyor. İşkence görür, satılır ve ölüme terk edilirler.

Bu da bana bu konudaki görevimin Conner Godfrey'i daha yakından incelemek olduğunu hatırlattı. Bu işin bir parçası mı yoksa mutluluktan cahil mi olduğunu belirlemek.

"Neden buralı olduğunu düşündüm ki?" İlgileniyormuş gibi yaparak kolayca söyledim. "Buranın yerlisi olmamak için buraları çok iyi biliyorsun."

Sage'in bulduğu fotoğrafta kesinlikle o vardı ve yıllar öncesine aitti.

"New Hampshire'da doğdum ve büyüdüm. Yazlarımın çoğunda Bay Sinclair ile birlikte Ponderosa Springs'i ziyaret ederdim. Ailem ben küçükken öldü, aslında senin gibi." Yetim geçmişimize acımasızca gülümsüyor. "Bu yüzden zamanımı burada Sinclair ailesiyle geçirdim. Burası benim ikinci evim gibi."

Stephen Sinclair'in dostça davranmak bir yana, kendini beğenmiş palavralarla dolu olmayan medeni bir konuşma yapabilecek kadar nazik olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Bu doğru. Sage'in babası gençken arkadaş olduğunuzdan bahsetti. Onlarla ortak neyiniz vardı? Yani, alınmayın ama siz çok daha..." Alt dudakımı çiğniyorum, kelimeyi bulmakta zorlanıyorum. "Dürüst mü?"

"Bana arkadaşlarımla yalancı olduğunu mu söylüyorsun?" Kaşını kaldırıyor, sorgulayan gözlerle beni izliyor ve yanlış bir şey söylemiş olabileceğimi fark ediyorum - eğer Halo'nun bir parçasıysa alarımın tetiklemiş olabilirim.

"Pek sayılmaz. Sen sadece daha samimi görünüyorsun, hepsi bu. Sen ve Frank Donahue'nun sohbet edecek pek bir şeyiniz olduğunu sanmıyorum. İkiniz de hormonlu yirmili yaşlarınızdayken bile," diye şaka yaparak odanın havasını yumuşatmaya çalışıyorum. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, Bayan Abbott. Ama arkadaşlar gösterdiklerinden çok daha derin şeyler için arkadaşır

yüzeyde. Bana güvenin. Hepimiz gelecek için aynı zihniyete sahip gibiydik."

Şifreli ve ona zulmetmek için yeterli bir bilgi değil. Eğer bunun bir parçası değilse, arkadaşlarının ne kadar boktan olduğunu öğrendiğinde kaba bir uyanış yaşayacak.

"Frank'i ve Profesör West'i kaybetmek sizin için de, Bay Sinclair için de zor olmuş olmalı. Bunun için üzgünüm. Bu konuda pek sık konuşmuyorsun ama sohbet etmek istersen ben buradayım." Duygularını bu şekilde ona karşı kullanmak yanlış geliyor. "James Whittaker'la hâlâ konuşuyor musun? O bu duruma nasıl dayanıyor?"

"Whittaker muhtemelen ikisinin de ölmüş olmasını seviyordur," diyor sertçe ve parmaklarım kâğıdın etrafında sıkılıyor. "Hepimizin arkadaş olduğunu tam olarak nereden biliyorsun, bu ani ilgi neden?"

Ses tonu artık komik ve hafif değil.

Panik, ateşteki kızgın yağ gibi göğsüme yayılıyor. Sorgulama planımı daha iyi düşünmeliydim. Cevabım geçerli olmalı ama şüphe uyandıracak bir şey olmamalı.

Siktir, siktir, siktir.

"Sage," diye ağızımdan kaçırdım. "O, yangından geriye kalanları temizliyorduk ve tavan arasında birkaç kutu resim vardı. Çoğunlukla onun ve Rosemary'nin bebeklik fotoğrafları ama birkaç tane de Frank'in eski halleri vardı. Ben sadece... Özür dilerim, sinirlerime dokunmak istememiştim. Ben-"

"Sorum yok, Lyra." Elini kaldırıp nefesini serbest bırakıyor. "Özür dileme. Sadece meraklı biri olduğunu biliyorum. Sadece son zamanlarda biraz gerginim ve James onunla temasa geçen herkes için hassas bir nokta."

"Gelecek için aynı zihniyete sahip değil miydi?" Küçük bir gülümsemeyle teklif ediyorum, nefesimi bırakıyorum ve omuzlarımdan düşmesine izin veriyorum.

Bu onu biraz güldürür. "Aynen öyle."

Dürtmeye devam edersem daha da şüpheleneceğini biliyorum, bu yüzden şimdilik kazmayı bırakıp kağıtları kaldırıyorum.

"Bunun için teşekkür . Kabul edeceğimden emin değilim. Buradan ayrılabilir miyim bilmiyorum-"

"Neden?" diye araya giriyor, dimdik duruyor ve yumuşak gözlerinde öyle bir endişeyle beni izliyor ki, çocukların onun olduğuna inandığı şeyi yapabileceğine inanmak zor.

"Arkadaşlarım, burada arkadaşlarım var ve ben sadece..." Alt dudağımı ısırıyorum. "Onları henüz bırakabilir bilmiyorum."

Conner dudaklarını büzerek başını sallıyor. "Bir gün buradan uzakta kendi hayatlarını kuracak erkek arkadaşları olan arkadaşlar mı? Senin için kalırlar mı?"

Soru benimde soğuk bir şekilde dolaşıyor. Yaparlar mıydı?

"Bu lanet yerin arnavut kaldırımlarında bir çakıl taşı daha olduğunu görmekten nefret ediyorum. Bu kasabanın sana sunabileceğinden daha fazlasını hak ediyorsun. Bu dünyada sahip olduğunuz tek şey kendinizsiniz. Kendini ilk sıraya koymaya, bencil olmaya hakkın var-"

Bir çığlık, yüksek ve delici, konuşmasını kesiyor ve zihnim arkadaşlarımdan sadakatini sorguluyor. Bu saf bir korku, dışarıda avludaki birinin ses tellerinden gelen yankılar. Sınıftaki açık pencereler bu sesin binanın birinci katına kadar nüfuz etmesine izin veriyor ve hızla gürültünün toplandığını duyuyorum.

Anarşi. Panik. Korku.

"Ne be?" Godfrey yüksek sesle kapıya doğru ilerliyor, ben de hemen peşinden.

Binadan çıkıp okul arazisinin ortasındaki ortak kullanım alanına doğru ilerleyen öğrenci ve öğretim görevlisi kalabalığını takip ediyoruz; eskiden dimdik ayakta duran meşe ağacının yanında, yakın zamanda kesilmiş büyük dairesel bir bina.

Yapraklı, tarihi ağaç birinci yılımda ikincil hasar görmüştü. Rook'un Briar ve Alistair'in dikkatini dağıtmak için ateşe vermesine yardım ettiğim ağaç, aklımda bir köşesinde kibrit gibi çakılı duran bir anı.

Ancak artık herkesin büyülediği kayıp ağaç değil.

Conner kaosun içinden ilerliyor, ben de onun açtığı izi takip ederek çemberin kenarına geliyoruz ve tüm alanda kitlesel paniğe neden olan dehşete maruz kalıyoruz.

Birinin soluğunu duyuyorum, bir diğerinden çaresizlik çığlığı, burada durdukça daha da yükselen gümbürtüler ve fısıltılar. Ağızım kurudu ve kalbimin göğsümde parçalandığını hissedebiliyorum.

Meşe ağacının dibinde, eklem yerinden ustalıkla kesilmiş ve soluk beyaza boyanmış bir insan bacağı yatmaktadır. Dizinde fiyonkla bağlanmış ince beyaz bir kurdele ve ona yaslanmış tek bir kırmızı gül var.

Alistair bizi bu konuda uyarış, tahribata başladığımız kasabanın yakında misilleme başlayacağını söylemişti. Kolluk kuvvetlerinden kaçıyor olabilirdik, ama karışmamızdan bıkmış olan bir örgüte bulaşmıştık.

Onlardan çok fazla öldürmüştük.

Ve tek düşünebildiğim, bunun onların kendi paylarını geri almaları olduğuydu. "Bu...?" Daha çok kendi kendime fısıldıyorum ama Conner cevap veriyor.

"Evet."

Buzağının süt gibi etine acımasız, karalayıcı bir yazıyla kazınmış bir mesaj. Uğradığı yerlere geri dönen bir seri katilden iki kelime. Bahar Kasabı'ndan bir uyarı.

Geri döndüm.

Dünya dönmeye başlıyor. Güzel, feci renklerde, o kadar hızlı dönüyor ki gözlerim bir pigment bulanıklığından başka bir şey seçemiyor. Elimin karnıma çarptığını hissediyorum, içimdeki öfkeli savaşı yatıştırmak için etime bastırıyorum.

Geri döndü.

Bu mümkün değil, değil mi?

Henry Pierson insan yapımı bir kayanın içine kapatılmış, vücudu çürüyüp kurtçuklara yem olana kadar parmaklıkların ardında çimentolanmıştır.

Böyle bir yerden öylece kaçmasına imkan yok. Geri dönemez.

Bu mümkün değil.

Ama bu *onun* imzası. Ponderosa Springs'in açık alanlarına bırakılmış, bir kurdeleyle bağlanmış ve üzerine bir mesaj yazılmış tek vücut parçası. Hepimizden ne kadar zeki olduğunu göstermek için kasabaya bıraktığı hediyeler. Kızlarımızı, eşlerimizi ve annelerimizi iz bırakmadan çalabildiğini.

Bu o değil. Sadece bir taklitçi. Mantıklı cevap bu ama zihnim şu anda mantıklı olan hiçbir şeye inanmama izin vermiyor.

Ruhum bedenimden ayrılmış gibi hissediyor, annemin öldürüldüğü gecenin tüm acımasız anılarını yeniden yaşarken beni uyuşmuş ve yalnız bırakıyor.

Bıçağının her sert darbesinde vücudundan fışkıran kan parıltıları, küçük ellerimi parçalayan donuk çılgınlıklar. Geri döndü mü? Şimdi de benim için mi geliyor? Gazabından kaçan hayalet mi?

Hâlâ kopan uzva odaklanmış olan insan kalabalığının arasından geriye doğru yuvarlandım, ayakkabıma hafifçe takıldım ve birkaç rastgele bedene çarptım. Zihnimin bir köşesinde birinin adımı söylediğini duyuyorum ama koku bu sesi bastırıyor.

Sayısız duştan sonra bile bedenimi, burnumu terk etmeyi reddeden koku. Çürüyen et kokusu, annemin çürüyen bedeni. Etrafımı sarıyor, beni o geceye daha da geriye sürüklüyor.

Küçükken, ölümlerle ve onunla birlikte gelen tüm sessizlikle yalnızken. O geri döndü. Geri döndü ve benim için geliyor.

O-

"Dur."

Sırtım soğuk bir şeye çarpıyor. Zihnimi, koşuşturan düşüncelerimi bir anlığına donduracak, ölümden başka bir şeyin kokusunu alacak kadar soğuk.

Narenciye ve taze yapraklar.

"Kırıldığını görmelerine izin verme, Scarlett." Sesi sabit, beni altına almakla tehdit eden dalgalara karşı bir kaya gibi. "Senin kırıldığını görmelerine izin verme. Beni duyuyor musun?"

Buz gibi eller üst kollarımın etrafında kıvrılıyor, başparmakları nazik vuruşlarla tenimi okşuyor. Onun her şeyi beni ele geçiriyor.

İçime giriyor, göğsünün verdiği his tüm anıları kovalıyor.

Parça parça Thatcher zihnimi rahatlatıyor, beni aydınlatan bir kış ışığı gibi karanlığın üzerine dökülüyor. Çiçeklerin yapraklarını kaplayan kırağı gibi. Onları koruyor. Onları koruyor.

Nefes almama, durmama izin veriyor.

Kendimi buna, başkalarına vermeyi reddettiği ten tene temasa bağlıyorum. Parmaklarının çıplak kollarımda gezindiği o ham bağlantı noktalarında bedenim uğulduyor. Başım göğsüne yaslanıyor, göğsünün kokusunu içime çekerken orada dinleniyorum.

Çenesinin hemen altından kokusu geliyordu.

Parfümünün en güçlü olduğu yerde.

"Defol git buradan. Bir hayalet ol Lyra ve git saklan. Sessizliği bul," diye mırıldanıyor kulağıma, ses tonundaki sertlik tartışmaya yer bırakmıyor. "Beni bekle ve sonra kaç. Ancak o zaman."

Başımı sallamam daha çok bir seğirmeye benziyor ve sesim boğuk çıkıyor. "Eğer hayalet olursam," diye boğuluyorum, "beni nasıl göreceksin?"

Boğazından titretek bir nefes geliyor ve kulağımın dibini gıdıkliyor. İlk karşılaşmamızın akıldan çıkmayan hatırası aramızda sallanıyor, küçük bir çocukken çoğu kişinin hayal bile edemeyeceği iğrenç bir kötülükle karşılaşmıştık.

Kaderin kanlı parmaklarıyla birbirine dikilmiş iki çocuk. Kıpırmızı yazılmış ve zalim sonlarla ıslatılmış bir hikaye. Ebeveynlerimiz de böyle mi hissetmişti? Henry Pierson annemin ruhunu çalmadan önce, Thatcher'ın benimkini çaldığı gibi yatıştırmış mıydı?

Etrafımızdaki diğer insanlar korkuyla oyalanırken, biz başlangıcımızın anısında ve üzücü sonumuzun başlangıcında var oluruz.

"Evcil hayvanım," diye mırıldandı, "seni hep gördüm."

kurallara göre oynamayı öğrenin

ON ÜÇ

thatcher

"Efendim, üzgünüm ama 1970'lerden bu yana hiçbir mahkûm fîrar etmedi. Sizi temin ederim ki herkes hesaba katılmıştır."

Telefonu tutuşum sertleşiyor, parmaklarımın arasında parçalanmakla tehdit ediyor.

"Beni müdüre bağlayın."

İnsan kalabalığı benden kopmuş gibi görünüyor ve bana ilerlemem için bir yol açıyor. Korkuları dalga dalga yayılıyor, sadece benim algılayabildiğim bir feromon gibi. Kampüste bir uzuv bulma histerisi devam ediyor, fısıltılar yükseldikçe daha da yükseliyor.

Bahar Kasabı bir hediye ile geri döndü. Ya da o gibi davranan biriyle.

Ve herkesin baş şüphelisi onların arasında dolaşıyor.

Birkaçı bana bakacak kadar cesur; diğerleri bana biraz fazla bakarlarsa olacaklardan çok korkuyorlar. Omurgalarının ne kadar katı olduğunu hissedebiliyor, teorilerin mırıltılarını duyabiliyorum.

Hepsi bundan benim sorumlu olduğumu düşünüyor. Sanki okşanmaya çok ihtiyacı varmış gibi, bu şatafatlı gösteriye başvurdum.

Birincil kaynak olarak benim adımla dönen dedikodu değîrmenleri beni rahatsız etmiyor. Onların dar zihinlerinin çizdiği karar her ne olursa olsun, şu anda endişelerimin en küçüğü.

Bırakın iltihaplansınlar, bırakın benim adımla düşünmek bile onları titretene kadar zihinlerinde dolaşınsınlar. Onların öcüsü olmak benim için sorun değil.

"Telefon aramalarını kabul etmiyor. Mesaj bırakabilir miyim?"

Tanrı gerçek olmalı. Telefonun diğer tarafındaki bu budalanın karşısında durmadığım için ne kadar şanslı olduğunu ancak bu şekilde açıklayabilirim.

"Evet, Thatcher Pierson'ın Henry Pierson'la ilgili aradığını söyle, orada tutmak için yüklü miktarda para ödediğimiz bir mahkûm," diye cevap veriyorum hızla, ayaklarımın beni ağır adımlarla kampüs boyunca taşımasına izin vererek.

"Bay Pierson, özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu-"

"Beni bağışla," diye . "Eğer işini korumak istiyorsan, beni müdüre gönder. Bir daha sormayacağım." Hat kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra karşı taraftan başka bir ses beni karşılıyor.

"Bay Pierson, ne yap-"

"Babam nerede?" Dirsek çürütecek vaktim yok, bu görevde uzmanlaşmakla gurur duyuyorum.

Okul arazisini geçip Rothchild Bölgesi'nin arkasındaki ağaçlık alana doğru koşuyorum ve orada sevgili hayaletimi çürümeye yüz tutmuş bir mahzende saklanırken bulacağımı biliyorum. Ölüme bu kadar bağlı birinin bulabileceği tek teselli, ölülerin dinlendiği yerden gelen sessizliktir.

Rimond Cezaevi müdürü cevap vermeden hemen önce kâğıt hışırtılarını duyabiliyorum: "Son birkaç yıldır neredeydi efendim? Tecritteki özel odasında. Neden? Onu götürmemizi mi istiyorsunuz?"

"Ne zamandan beri? En son ne zaman biri onu fiziksel olarak gördü?"

Sorum havada sallanırken göğsümde bir sıkışma, ezici ve rahatsız edici bir acı hissediyorum.

Hollow Heights'in arkasındaki ormanın derinliklerine doğru ilerlerken adımlarımın ağırlığı altında dallar kırılıyor.

"Yaklaşık on beş dakika önce hücre kontrolleri yaptık Bay Pierson. Babanız da dahil olmak üzere herkes aklandı. Bir sorun mu var?"

Henry'nin yüksek güvenli bir hapisneden kaçma olasılığının düşük olduğunu biliyorum ve Lyra yüzünden arayıp kontrol etme ihtiyacı duymamı küçümsüyorum.

"Hayır, ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca hücreye fazladan gardiyan koymanızı istiyorum. Son iki yıldaki tüm ziyaretçilerinin listesini istiyorum ve bu noktadan sonra herhangi biri ziyaret talebinde bulunursa beni arayın" dedim ve telefonu kapatmadan önce aceleyle ona söyledim.

Hâlâ içeride olabilir ama babam olay çıkarma fırsatını asla kaçırmazdı. Ne yazık ki bu yönden birbirimize benziyoruz.

Bu kişi, Ponderosa Springs halkını korkutmak için medyanın onun cinayetleriyle ilgili yayınlarını kullanan, babamın efsanesini bize karşı bir silah olarak kullanan bu çirkin Halo için çalışan bir taklitçi olabilir.

Ama Henry'nin şu anki işime burnunu sokması ve kendini bu işin içinde bulması ihtimaline karşı bilmek istiyorum.

Telefonuma bakıyorum ve başparmağım Alistair'in isminin üzerinde geziniyor, onu arayıp boğazına sarılmaya, bunun olacağını nasıl bildiğimden yakınmaya hazırım. Kayıp kızları ve Halo'yu araştırırsak misilleme yapacakları konusunda onları nasıl uyardığımı.

Ve kazıklanacak olan benim.

Polisin bunun için bakacağı ilk kişi ben olacağım. Ben bariz şüpheliyim, katil babasının alan öfkeli oğul. Yemin ederim, eğer bu bir gazete manşetine çıkarsa, beynimi uçururum.

Kaçınılmaz olarak gelecek olan bir polis sorgusuyla uğraşmak zorunda kalacağımı düşünerek boğazımda bir inilti patlıyor. Çocukları aramalıyım. Önceliğim bu olmalı.

Gözlerimi yılların ihmali ve fırtınaların yıprattığı köhne binaya dikmişim. Ayaklarım çevrenin hemen dışında, uzun zaman önce bir kapının durduğu yerde duruyor.

Birdenbire başka birini aramak, bu ormanın ötesinde bir şeyle uğraşmak o kadar da önemli görünmüyor.

Hepsi bekleyebilir.

Kaos. Halo. Babam.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca her şey duracak.

Şu an için sadece o var.

Binanın iskeleti, Hollow Heights'ın ilk kurucuları olan Harrison ailesinin anıt mezarı olarak kullanılıyordu. Bakımsız ve kirli, ürkütücü bir sığınak yeri ve buranın neden onunla konuştuğunu asla anlayamadım.

Uzun çimler ve ağaçlarla çevrilidir. Roma tarzı yapısı, ön taraftaki birbirinin aynısı ikiz kuleleri ya da onlardan geriye kalanlarla sizi bir kiliseye götürüyor. Biri uzun zaman önce çökmüş ve geriye tepesinde kırık bir haç bulunan tek bir kule kalmış.

Girişteki kısa basamakları çıkıyorum, zaten çatlak olan kapıyı sonuna kadar açıyorum. Oxford ayakkabılarım hasarlı zeminde tıkırdıyor, kapının gıcirtısı hışırıyor, kuşlar içeride saklanıyor.

Bir karga çığlığı boşlukta yankılanıyor ve yukarıya bakıp bir cinayetin kırık kubbe çatısından dışarıya dağılışını izliyorum. İçeride sadece birkaç tanesi tünemiş, yere saçılmış ekmek kırıntılarını gagalıyor.

Alay ediyorum.

Elbette kuşlar için yiyecek bırakacaktı. "Geri

döndü, değil mi?"

, her duyularından arınmış, etrafındaki durumdan kopuk, havada sessiz bir rahatsızlık.

Boş granit pencere köşesinde oturmuş, kollarını göğsüne sınıksız sarılmış bacaklarına dolamış. Başı hasarlı vitray pencereye dönük, kırıkların arasından dışarıdaki ormana bakıyor.

Güneş camdan geriye kalanlar arasından ışıyarak yüzüne bir renk cümbüşü halinde vuruyor. Derin kırmızılar çenesinin kıvrımlarını vurguluyor, burnunun eğimi canlı mavilerle fırçalanıyor.

Bu ışıpta ruhani, neredeyse hayalet gibi.

Gerçek olamayacak kadar güçlü bir görüntü, gözünüzü kırptığınızda kaybolacağını bildiğiniz kısa bir hayal ürünü. Ağır bir an boyunca olduğum yerde kaldım, bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Daha önce hiç kimseden etkilenmemiştim. Sanki onu hayatımızda ilk kez gerçekten görüyormuşum ve ne kadar unutulmaz derecede güzel olduğunu fark ediyormuşum gibi.

İpeksi kuzgun tüyü rengindeki bukleler saç bağından dökülüyor, başının tepesinden düşüyor ve ilk kez birine dokunmak, saçlarını parmaklarımın arasından geçirmek ve görüldüğü kadar pürüzsüz olup olmadığını hissetmek istiyorum.

Vücudunun her kıvrımı, kavis ve eğimi bu saatte vurgulanıyor, dar kazak göğüslerinin eğimini ve karnının yumuşaklığını vurguluyor. Kalçalarını saran koyu yeşil eteği, solgun bacaklarına gerilmiş siyah külotlu çorabı görünce içimde açlık birikiyor ve bunların altında teninin ne kadar ipeksi olduğunu görmek istiyorum.

Belki de çıplak ellerim ona çoktan dokunduğu, rahatlatmak için kollarının etrafında kıvrıldığı içindir. Çıplak bedeninin avuçlarımda nasıl hissettirdiğini biliyorum ve daha fazlasını istiyorum.

Dişlerimin derisini için. Pembeleşmesini izlemek için. Kanatmak için.

"Geri döndü ve benim için geliyor," diye mırıldanıyor, başını bana doğru eğiyor ve boş duran o büyük yeşil gözleriyle bana bakıyor.

Genellikle enerjiyle, *duygularla* zıplarlar.

Tek yapmak istediğim onları tekrar doldurmak. Normalde taşıdığı tüm duyguları vücuduna geri dökmek çünkü böyle görünmemesi gerekiyor.

Boş ve içi boş.

Zihninde yüksek duvarlar örülmüş, onu korkutan şeylerden saklanmak için bir savunma mekanizması. Muhtemelen tüm hayatı boyunca bu duvarlara sahipti. Onu koruyucu aile sistemine sokan şeyin bu olması beni şaşırtmaz.

Ama onların arkasına saklanmayı o kadar iyi öğrenmiş ki artık kendini bile bulamıyor. Bu yüzden aynada olduğu şeyle yüzleşmekte zorlanıyor.

"Babam hâlâ hapiste, sevgili hayalet." Oturan bedenine yaklaşıırken sesim sertleşiyor. "Öyle olmasaydı bile, ondan korkman gereksiz."

Alaycı bir ses omuzlarını sarsmadan önce ölü gözler vücudumda dolaşüyor. "Oğlu söylüyor."

İçimdeki bu enerji patlamasına neden olanın neden sadece o olduğunu sorgulamak istemiyorum. Neden bu erimiş ateş hissi onun cevabıyla damarlarımda pompalanıyor? Kaşlarım derin bir V şeklinde kırışıyor.

"Şimdi de beni mi lanetliyorsun? Doğarken seçme şansım olmayan babam için mi? Senin de onlar gibi olduğunu hiç düşünmemiştim, dışarıdaki koyunlar gibi" -başımı pencereye doğru savuruyorum- "doğru ya da değil, önlerine atılan her bilgi kırıntısını yiyecek olan koyunlar gibi mi?"

"Kelimleri ağzıma tıkma, Thatcher." Çenesi geriliyor. Küçük Bayan Ölüm'ün bu acı ve soğuk versiyonu beni tedirgin ediyor. Ve ben asla tedirgin olmam.

"Sen onun oğlusun. Garip bir kavuşmadan başka korkacak bir şeyin yok. Ben onu hapse gönderen kızım."

Onun gerçeği aramızda dolaşılıyor. Babamın o gece annesine yaptıklarının sonuçları doğrudan tutuklanmasına neden oldu. Yıllarca polis radarının altında kaldıktan sonra, Scarlett Abbott onun felaketi oldu.

Onun çöküşü olmasına izin vermiştim.

Ondan kurtulmuştu. Annesine yaptığı her şeyi görmüştü. Beni görmüştü. Phoebe Abbott'un neden babamın parçalamadığı tek kadın olduğunu hiç anlamamıştım. Henry'nin belirli bir rutini vardı, ama o anda değil.

Onu evde bulduktan kısa bir süre sonra tutuklanmış. Polise her şeyi anlattıktan sonra.

Her şey beni bekliyordu, onlara orada olduğumu hiç söylememişti.

"Korkmuyorum." Nefes veriyor. "Eninde sonunda benim için geleceğini biliyordum. Bir süredir hazırdım."

Yalan.

Babamdan çok korkuyor. Bunu biraz önce omuzlarında hissettim, vücudu arasında titredi ve vücuduyla ilişkisini kesti. Şiddetli travmayı yeniden yaşarken zihnin bedeni yapmaya zorlayacağı bir taktik.

Travma sonrası stres bozukluğunun yaygın bir belirtisidir.

Ve o bacağı gördükten sonra fiziksel olarak kapanmasını izledim. Zihninin kendini bildiği tek yolla koruduğunu gördüm; tüm canavarlar yok olana, o dolabın içinde bulunduğu sessizlik geri gelene ve dışarı çıkabilene kadar bağlantıyı kesip saklandı. Artık saklanmamak için.

Birkaç adım ilerlediğimde parmaklarım saçındaki yeşil ipek kurdeleye sürtünmek için uzanıyor. Yakınlığım karşısında göğsünün sıkıştığını, ellerinin yanında küçük yumruklar haline geldiğini hissediyorum.

"Bu yüzden bu tozlu küçük alanlara kaçırıyorsunuz, değil mi? İçlerinde seni korkutan şeylerden saklanmak zorunda değilsin." Başımı eğiyorum, cevabı bildiğim halde neden yüksek sesle sorduğumdan emin değilim.

Yüzüne sıcaklık yayılıyor, pembe yanaklarını yakıyor ve gözlerinde parıldayan duyguları görebiliyorum, ham, filtrelenmemiş duygular sadece benim için dökülüyor. Benim yüzümden.

Göğsümde kalıcı bir şey oturuyor, Lyra'nın kafasının içindeki o karanlık yere bir daha tek başına girmesini önlemek için her şeyi yapabileceğimi düşündüğüm karar.

"Onlar unutulmuş yerler. Unutulmuş olan benim. Kendimi ait tek yerler buralar."

Başparmağım kumaşın dikişi boyunca sürükleniyor, buklelerinden birini yakalıyor ve dokunuşumun altında ne kadar pürüzsüz olduğunu hissediyorum. Çok sıcak, çok ona ait.

"Senin için gelmiyor Lyra. Henry hâlâ hapisane parmaklıklarının ardında ve eğer öyle olmasaydı, seni temin ederim ki sana dokunmaya asla yaklaşmazdı." Parmaklarım saçlarından boynunun kıvrımına doğru iniyor. "Bu solgun tende tek bir sıyrık bile yok."

Elimde hissettiğim bir ürperti vücuduna yayılıyor, narin boğazına erişebilmem için başını eğiyor, çok az bir çabayla kendini bana özgürce teslim ediyor.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Senin kanını akıtacak tek kişi benim," diye mırıldanıyorum. "Senin acın. Senin korkun. Senin kanın. Hepsi benim, tatlım."

Başparmağım nabzının çırpınışında geziniyor, dokunuşumla yükseldiğini hissediyorum. Her şeyi bana karşı o kadar tepkili ki; etinin altındaki damarlara ve atardamarlara kadar hepsi benim için hareket ediyor. Kalbi sadece benim için atıyor.

"Duvarlarını inşa etmek mi istiyorsun, sevgili hayalet? Kendini bu lanetli alanların içinde korumak mı? Sorun değil," diyorum başımı sallayarak, başparmağım boynuna derin bir şekilde bastırıyor. "Ama o kapıları kapatmadan önce benim içeride olduğumdan emin ol. Tüm dünyayı dışarıda bırakabilirsin. Beni değil. Beni asla."

Titrek bir nefes dudaklarından süzülüyor, vücudu dokunuşuma yaslanıyor.

"Sen asla," diye fısıldıyor sessizce, "Asla, meleğim."

Bir kaşımı kaldırıp merakla ona bakıyorum. "Bu benim adım değil." "Kafamın içinde olduğun şey bu."

Bir melek. Şaka mı yapıyor?

Önü bana dönük olana kadar vücudu rahatça dönüyor, ayakları mermer koltuğun kenarından sarkıyor. Dizleri benimkilerden birkaç santim uzakta, elim hâlâ boğazına dayanmış durumda.

Parmağının tereddütle öne uzanışını, ten rengi takım ceketimin kumaşını sıyrışını izliyorum. O kadar kayıtsızca aşağı yukarı hareket ediyor ki, hareket ediyormuş gibi bile görünmüyor.

"Ölüm meleği," diye mırıldanıyor. "Ruhları rahatlattığına ve onlara başka bir boyutta eşlik ettiğine inanılan ilahi varlık."

Yolun bir yerinde, annesi için yaptıklarını aklından çıkaracağını ummuştum. Ama görünüşe göre, benim aksime, Lyra çocukluğuna dair her şeyi hatırlıyor. Özellikle de o geceyi.

Feribotçuya ödenecek paralar.

Küçüklüğümde beri bana anlatılan bir Pierson aile geleneği, hatırlayabildiğim tek anılardan biri. Benim soyadımı taşıyan ve ölen herkes, servetimiz öbür dünyaya gönderildiğimizde fark edilmesin diye gözlerinin üzerine madeni paralar konularak gömülürdü.

Babamın onu gömmesine yardım etmeden hemen önce kendi annemin mezarına gizlice bozuk para atmıştım. Zar zor hatırlayabildiğim bir kadındı. İhmalkâr mı yoksa sevgi dolu mu olduğundan, sesinin nasıl olduğundan ya da giydiği kıyafetlerden emin değildim.

Belki de Phoebe Abbott için iyi bir şey yapmak isteyen vicdanımdan geriye kalanlardı. Ama her ne idiye, babam onu uzun zaman önce yok etmişti. Styx Nehri'ni geçerken başkalarına yardım etme arzusu beni terk etmiş, sadece çocuklarla tanıştığımda geri dönmüştü.

"Ben melek değilim, tatlım. Böyle düşünmen saflık olur." Boğazını kavrayarak başını yukarı kaldırıyorum, böylece gözleri benimkilerle buluşabiliyor.

Orada oturuyor, o gözlerle bana bakıyor ve ona ne söylediğimin önemli olmadığını biliyorum; o ne isterse ona inanacak. Zihni kendine has bir yaratık ve benim ilgimi çekmeye başladı.

"O zaman neden beni bulmaya geldin?"

Aradığı cevap, alacağı cevap değil. Gerçek olsa bile.

Çünkü başlangıçta avluda bulunmamın nedeni öfkeydi. Onu insan kalabalığından saçlarından sürükleyerek özel bir yere götürmeyi planlamıştım, orada ona biraz terbiye öğretebilirdim. Aramızdaki anlaşmanın nasıl işlediğini ona hatırlatmak için.

"Sana bir sonraki dersini göstermek için." Ağzımın kenarları yukarı doğru eğilerek sırtıyor. Vücuduna doğru bir adım daha atıyorum, bana yer açmak için bacaklarını açmaya zorluyorum.

Vücudumun onun sıcak kalçalarının benimkilere dokunmasını reddetmesini, bu temastan tiksınmesini istiyorum ama tek tiksinti duyduğum şey bunun bana verdiği his. Bağırsaklarımın sıkışması ve aletimin pantolonumun arkasında sertleşmesi.

Ellerimi onun üzerine koyduğumda verdiğim tepkiden iğreniyorum. Onun yüzünden değil. Boştaki elim cebime uzanıyor. "Ben senin öğretmenim, değil mi tatlım?"

sustalı bıçağa bakarken boğazı düğümleniyor. Parmaklarım yan taraftaki düğmeye basarak mızrak şeklindeki bıçağı ortaya çıkarıyor. Loş odayı kesiyor, ucu süveterinin önünü sıyrıyor.

Kesilen uzvun dikkatimi dağıtması nedeniyle daha önce bastırdığım tüm o yanma hissi yeniden ortaya çıkıyor. Affedilmek için yalvarışını izleme, o kiraz aromalı ağzından yaptıklarının kefareti ödeme dürtüsü.

"Thatcher-"

"Soruma cevap ver," diye ısıriyorum, silahı yukarı sürüklüyorum ve bu kumaşın bir kısmını koparıyorum. Kazak yarıyor ve sütyenin bembeyaz kumaşı ortaya çıkıyor.

Boğazımda bir inilti gümbürdüyor, bıçağımı tenine bu kadar yaklaştırmışken, biraz bastırırsam kıpkırmızı bir akıntının diri göğüslerinin vadisinden aşağı sızacağını biliyordum.

Keskin kenarı sütyeninin ön kısmında dolaştırıyorum, meme uçlarındaki hissi hissetmesi için yeterince bastırıyorum, sapı avucumda döndürüyorum ve başının zevkle geriye savrulmasını izliyorum.

Sikim seğiriyor, süt gibi kalçalarının arasından yayılan sıcaklıktan daha fazlasını arıyor. Vücuduna daha fazla bastırıyorum, sertleşmiş uzunluğum merkezine bağlanırken ağzından bir inilti kayıyor. Gözlerinin üzerinde bir sır var, onu bir çeşit rüya gibi gösteren bir sır. Sanki bunun gerçek olduğundan emin değil, sadece uyandığında yok olacak bir rüya.

Ben de bunun gerçek olduğundan pek emin değilim.

Gerçekte var olan bir şey olamayacak kadar normal, çok iyi hissettiriyor.

Lyra'nın bacakları belime dolanıyor, beni daha yakına çağırıyor, uzaklaşmak için savaştığını gerekirken bana sahip olmak için çaresizce çırpınıyor. Onu nasıl istediğimi, vücuduna neler yaptırmak istediğimi bilseydi, bana bu kadar muhtaç olmazdı.

Yine de, burada.

"Evet, sen benim öğretmenimsin," diye inliyor, küçük elleri ceketimi sıkıyor.

Başımı sallıyorum, alt dudağımı dişlerimin arasına alıp bıçağın boğazına değene kadar yükselmesine izin veriyorum. Keskinliği narin derisinde dans ediyor ama onu yaracak kadar baskı yapmıyor.

Henüz değil.

"O zaman Conner Godfrey neden bana ait olan bir şeye dokunuyor?"

Gözlerini buğulandıran şehvet sisi dalgalanıyor.

"Ne?" diye kekeliyor, neden bahsettiğimi anlaması bir saniye sürüyor. "Bekle, sınıfta beni mi izliyordun?"

Sol elimi boynunun arkasına götürüp parmaklarımı vahşi buklelerinin arasına sokuyorum. Kavrayışım acı verecek kadar sıkı, boğazından uzun bir inilti çıkartıyor. Tutuşumu kaldıraç olarak kullanıp başını daha da geriye yatırarak boğazını bıçağın ucuna doğru zorluyorum.

"Saz," diye tıslıyor derisini ısırdığında.

"İşte oradaydım, bir sonraki dersime gidiyordum," diye sözünü kesiyorum ve boynunda açtığım küçük yarıktan akan ilk kan damlasını izliyorum. Boğazındaki sütundan aşağıya uzun bir kırmızı akıntı süzülüyor. "Açık bir sınıf kapısının önünden geçerken Conner Godfrey'i elinin üzerine salyalarını akıtırken yakaladım."

Kalçalarım öne doğru sarsılıyor, sikim onun göbeğine sürtünüyor. Tüm kıyafetlerimizin arasından, ne kadar sırlıslıkla olduğunu, kalçalarının arasından sızan ıslaklığı, dokunuşumdan damlayan vücudunu hala hissedebiliyorum.

"Söyle bana, başka erkeklerin sana dokunabileceğini düşündüren neydi?" Ağzım burnunun hemen üzerinde olacak şekilde eğildim. "Benden başka birinin sana dokunabileceğini düşündüren neydi?"

Bıçağın keskin olmayan kenarını kullanarak boğazındaki kanı metalin üzerinde topluyorum, çenesine ulaşana kadar boynundan yukarı çıkartıyorum, onu daha fazla kesmemeye dikkat ederek yoluma kırmızı bir yol bulaştırıyorum.

"Yüzüğüme bakıyordu. Hepsi bu." Sesi titriyor, ama kalçaları bana doğru itiyor, arzusuna yardımcı olmak için sürtünme arayışıyla kasıklarına doğru ürkekçe yuvarlanıyor.

"Neye umursadığımı mı sanıyorsun?" Isırarak .

Conner Godfrey'in kirli ellerini onunkilere sürmesini izlemenin verdiği öfke her hareketimi körtüklüyor. Amacımı kanıtlamak dışında her şeye karşı körüm. Lyra Abbott söz konusu olduğunda kontrolüm tamamen ikiye bölünüyor, onarımla umudu olmayan paramparça bir kırılma.

Nefret ediyorum.

Beni ne kadar vahşileştiriyor. Her hareketi beni nasıl da aklımı başımdan alıyor. Babamın asla yapmadığı ve yapamayacağı şekilde beni lekeledi.

Ben düzen, rutin ve sıkı temizlik adamıyım. Ve o benim pis küçük evcil hayvanım.

Yine de olmak istediğim tek kirli şey onunki.

"Öyle bir şey değil. O sadece bir arkadaş." Bıçağın üst yarısını dudaklarına dayadığımda yutkunuyor. Koyu kırmızı sıvı vişne aromalı ağzını kaplıyor ve tadını bildiğim kadar tatlı görünmesini sağlıyor.

"Haklısın tatlım," diyorum soğuk bir sesle, kana bulanmış hançerle dudaklarının şeklini çiziyor ve onu en sevdiğim renge boyayarak kırmızıya boyuyorum. "O ben değilim. Asla ben olmayacak."

Ben emretmeden ağzını açıyor ve bıçağın ağzına düşmesine izin veriyor. O pembe dilin çeliğin etrafında kıvrıldığını gördüğümde sikim pantolonumun içinde geriliyor, daha fazlası için açlık duyuyorum.

Oynamasına izin verdim.

Dilini metalin etrafında döndürmesine ve kendi pisliğini temizleyene kadar nazikçe emmesine izin verin. Kiraz ve keskin kan kokusu burnuma doluyor ve beni açgözlü yapıyor.

Tekrar konuşması için tam zamanında ağzından çıkarıyorum.

"Ama," diye mırıldanıyor, dudağının kenarındaki damlaları yakalamak için dilini yuvarlıyor, "ya bana senin öğretemeyeceğin şeyleri öğretebilirse?"

Benden istediğini böyle mi almayı planlıyor? Beni kırılma noktamın çok ötesine, kimsenin olmaması gereken bir bölgeye iterek mi?

"Öyle mi? Söyle bana, benim neyi biliyor?"

Ellerinden biri karnımın alt kısmına düşüyor ve gömleğimin altındaki sert kaslara bastırıyor. Tırnaklarının derimi kazımaya çalıştığını hissetmek omurgamdan aşağı sert bir ürperti gönderiyor.

"Ya bana bir erkeğin dokunuşunun nasıl bir his olduğunu öğretebilirse," diye mırıldanıyor. "Geceleri yatakta yalnızken ve elim kalçalarımın arasına kayarken kendimi nasıl iyi hissedeceğimi."

Burnumdan ağır bir nefes tıkrıyor ve çenem çelik gibi geriliyor. Başımı tavana doğru kaldırıyorum, boyun kaslarım geriliyor. Kontrolümü toplamam gerekiyor, kopmamı engellemek için sadece bir gram.

Ama göz kapaklarımın ardında tek gördüğüm, Lyra'nın Godfrey'in masasına yayılmış olduğu ve Godfrey'in onu sadece benim yapabileceğim şekilde yuttuğu, ağzının onu işaretlediği, ellerinin bulabildikleri her şeyi yokladığı.

Ona nasıl baktığını gördüm.

Çölde kaybolmuş bir adam, ve kadın akan bir nehirdi, sadece içine dalmasını bekliyordu. Kadın buna inanmayabilir ama adam onu istiyor.

Ellerim Conner Godfrey'in göğüs boşluğuna girip kaburgalarını teker teker sökene kadar ince bir ipliğe tutunmuş ve bu ip kopmak ve kampüsün içinde yırtılmak üzere.

"Bunu bana öğretemezsin," diyor bana, ses tonunda alaycı bir masumiyet var.

Onun sözlerinin zihnime işlemesine, gerçekten içime işlemesine izin verdiğimde, benim için bir şeyler yerine oturuyor.

Ya bana bir erkeğin dokunuşunun nasıl bir his olduğunu öğretebilirse?

Göğsümde uğursuz bir kıkırdama gümbürdüyor, hâlâ karnıma bastırıldığı minik ellerini titreştiriyor. Dudaklarımda hınzır bir gülümseme belirirken dilimi şaklatıyorum.

"Vay, vay, Lyra," diye azarlıyorum. "Hep tahmin ederdim ama şimdi kesin olarak biliyorum. Ne hoş bir keşif." Başımı tekrar aşağı eğerek onun şaşkın gözlerinin içine bakıyorum.

"Benim sevgili hayalim bir bakire." Kolaylıkla bıçağı elimde çeviriyorum, böylece bıçak avucumun içinde duruyor.

"Beni kıskandırmak için boşuna çabalamana gerek yoktu. Sadece yalvarabilirdin."

"Ne-"

"Dizlerinin üzerine çöküp kibarca sikimin kanamasını isteyebildin. Alt dudağını dışarı çıkarır ve ben o dar duvarları kırana kadar somurtabilirdin. Ama yapmadın."

Siyah sapı ağzına sokup boğazından aşağı itiyorum. Bıçağı tutuşum daralıyor, kenarının avucumu boğazındaki yarıktan çok daha derinden kestiğini hissediyorum.

Kanım yaradan fışkırırken gözleri açılıyor ve gırtlaktan gelen bir inilti boğazını titretiyor. Ağzına doğru akıyor, ılık bir akıntı boğazından aşağı süzülüyor. Esnek göğüslerinin arasından damlarken homurdanıyorum ve tam da düşündüğüm gibi, bu lanet olası bir manzara.

Tüm bu parlak kırmızı sıvı onun süt gibi tenini işaretliyor. Kanım vücudunun her santimetrekaresini kaplayana kadar vücudunda geziniyor. İçinde boğulmasını, benimle boğulmasını istiyorum.

"Sen benimsin," diye kulağına doğru hırlıyorum, sıcak ağzının bıçağımın etrafında boğulmasına izin veriyorum. "Benim öğrencim. Benim evcil hayvanım. Uygun gördüğüm şekilde seni egeceğim, kıracağım ve seninle oynayacağım. İstersem bir hiç olana kadar. Bunu sen istedin, bunun için bana yalvardın, bu yüzden kurallarına uyacaksın. Anladın mı?"

Agresif bir şekilde başını salladığını hissediyorum, kabul etmeden önce konuşmamı bitirmeme ancak izin veriyor. "Söyle."

Konuşabilmesi için bıçağı boğazından çıkarıp tamamen başka bir deliğe sürüklüyorum. Aramızda metalik bir koku çınlıyor, kanım elimi ıslatırken duyularımı ele geçiriyor.

Acı ikinci planda. Uzun zaman önce böyle şeyleri nasıl durduracağımı, daha acıtmaya fırsat bulamadan nasıl öldüreceğimi öğrenmiştim.

"Ben seninin," diye mırıldanıyor, kalçaları bana doğru eğilirken destek için sırtını cama yaslıyor. "Sadece senin. Her zaman senin, Thatcher."

Erotik, onun şu anki karşılayan bir kelime değil.

Bacaklarını iki yana açarak, sırlıklam olduğu için önünde koyu bir leke bulunan beyaz iç çamaşırını ortaya çıkarıyor. Kazağı yırtıldı ve kanım vücudunu boyadı.

Ölümün ıslak rüyası. Fark etmeyi reddettiğim mide bulandırıcı bir arzu. Benim kanlı, kiraz aromalı küçük katilim. Ruhların Azrail'ine diz çöktürecek. Melekler kıyameti koparacak ve bir bakış için cenneti mahkum edeceklerdi.

Erkekler onu bu şekilde görme şansına sahip olsalar, onun için kendilerini katlederlerdi.

Hiç . Korkunç hayatımda tek bir kez bile. Yıllarca hem kadınların hem de erkeklerin güzelliğinden etkilenmeden durdum.

Ama bu gün, bu an.

Bacaklarım titriyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

Kulp karnından aşağı iniyor, kalçalarının arasına gelene kadar vücudunun hatlarını takip ediyor. Titreyen elleri eteğini belinden daha da yukarı çekerek alt kısmını bana gösteriyor.

"Birinin seni boşaltmasını mı istiyorsun, evcil hayvan? İstedğin bu muydu? Bu yüzden mi bana meydan okuyordun? Bu *zavallı* küçük amcığı nasıl boşaltacağını gösterecek birine mi ihtiyacın var?"

Bıçağı kullanarak külotunu yana itiyorum, bunu yaparken külotta kırmızı bir leke bırakıyorum. Sapın ucunu kaygan kıvrımlarının arasına bastırduğimde zonklayan elimden hâlâ kan akıyordu.

Kasıklarındaki ağrı neredeyse dayanılmaz. Sikim onun sırlıklam ve kanlı görüntüsünden biraz fazla zevk alıyor. O el değmemiş, pırıl pırıl amcığı beni çağırıyor, sanki onun tanrısıymışım gibi bana dua ediyor, benden başka kimsenin kanamasını istemiyor.

"Bundan daha iyisini yapabilirim Lyra. Onu çılgık attırabilirim. Onu ağlatabilirim."

Hassas sinir demetinin etrafında dönüyorum, ona zevkle birlikte küçük bir acı ısırtığı verecek kadar sert bastırıyorum. Vücudum onunkinin üzerine katlanıyor, boştaki elim başının hemen yanına iniyor, beni tam üzerinde tutuyor, böylece aramıza bakabiliyor ve etime saplanan bıçağın sularının arasından kayışını izleyebiliyorum.

Lyra'nın başı geriye düşüyor, amcığı kaygan siyah sapa doğru titreşiyor. Ama bu çürüyen binayı dolduran tatlı, acınası inlemelerden daha fazlasını istiyorum, daha fazlası için çığlıklarıyla ölüleri uyandırmak istiyorum.

"Thatcher." Devam etmeden önce kaşlarını çatarak mızımızlandı. "Kanaman var. Çok fazla."

Kalçalarını sarsıntılı itişlerle pompalayıp bıçağın basıncını karşılarken burnumu boğazının ve omzunun tepesine gömüyorum. Elim onun kalbine doğru serbestçe kanarken o kendini bıçağa doğru sürüyor.

Kanım kıvrımlarından defalarca geçmemi kolaylaştırıyor.

Burnumun ucunu boğazının sütunu boyunca sürüklediğimde, kiraz kokusu beni kör ediyor. Dilimin daha önce açtığım kesikte gezinmesine engel olamıyorum. Tatlı ve metalik tadı, içimin derinliklerinden gırtlaktan gelen bir inilti çıkıyor.

"Senin için. Senin için canıyorum." Dişlerim boynunu okşuyor, oradaki hassas noktaları ısıyor. "Benim için ağlayan bu zavallı kedi için canıyorum. Onu duyuyor musun, tatlım?"

Tek yapabildiği titrek bir baş sallama, aklı zevkten o kadar uçmuş ki sorumu anladığını bile sanmıyorum, kendini içimde kaybederken sözlerimi duyduğunu bile sanmıyorum.

Daha önce hiç biriyle bu kadar yakın olmamıştım. Bir kadının kalçalarının arasından dalga dalga sızan bu sıvı sıcaklığı hiç hissetmemiştim. Hiç kimsenin coşkusunun sebebi olmamıştım, sadece mutsuzluklarının sebebi olmuşum.

Bununla ilgili her şey yanlış olmalı. Serbest bırakılmak isteyen bir kadına nasıl davranılacağına uygunsuz şekli. Yine de bir şekilde bunun yanlış olduğunu biliyorum.

Belki de insan vücudunu tanıdığım içindir. Acı içinde nasıl eğildiğini, ısırap içinde nasıl büküldüğünü, en ufak bir dokunuşa nasıl tepki verdiğini, az ya da çok hasar vermek için neresinin kesilmesi gerektiğini biliyorum.

Bundan daha fazlası, Lyra Abbott'u tanıyorum.

Her ne kadar de, her ne kadar aklımdan çıkmasını istesem de, onu tanıyorum.

Ve bu tam olarak ona nasıl dokunulmasını istediği. Bu küçük katil yumuşak öpücükler ve kulağına fısıldanan tatlı sözler istemiyor.

Hayır, o arzulanmak istiyor.

Birinin varlığının derinliklerinde onun için acı çekmesi, onunla aynı havayı soluma arzusuyla çıldırması, varlığının her bir molekülünün sadece onunla tüketilmesi.

O aşk istemiyor.

Beslenmek için saplantısına ihtiyacı var, tedavisi olmayan bir bağımlılık. Tanrıların uğruna cinayet işleyeceği bir bağlılık. İhtiyacı olan şeyin ne olduğunu açıklayabilecek yumuşak, çiçekli bir şiir yok.

Sunaklarda kanla yazılmış ve dizleriniz çürüyene kadar dua edilen karanlık, obsidyen kelimeler gerektirir.

Ve şu anda, içindeki bu saplantıyı beslemeye, ona benim gibi birine saplanıp kalmanın ne kadar ezici olduğunu göstermeye .

İniltileri kulağımda şarkı söylüyor, sadece onun yapabildiği müstehcen bir şarkının sesi. Parmakları ceketimin içine girip beni kendine doğru çekerken dudaklarından ağır bir pantolon sesi yükseliyor.

Hepimizin peşinden koştuğu o coşku havuzuna düşmeye çok yakın. Titreyişinden bunu hissedebiliyorum. Hızımı artırıyorum, sapı klitorisine daha doğrudan bir baskıyla sürüyorum, elimin tüm bıçağı kapladığından emin oluyorum.

"Gelmek için benden izin istesen iyi olur, Scarlett." Dişlerimi uyarmak için köprücük kemiğine geçirdim.

"Siktir," diye haykırıyor, kalçalarını hiç dizginlemeden yukarı fırlatıyor. "Lütfen, Thatcher. Lütfen gelmeme izin ver. Gelmem gerek."

Güç damarlarıma doluyor, kavurucu bir sıcaklık ve buna uygun soğuk bir yanık, buz doğrudan sistemime enjekte ediliyor. Daha önce hiç bir yüksekliğe benziyor. Bu tür bir güç baskındır, ona verebilecek tek kişinin ben olduğumu bilmek

Eğer durursam tüm bunlar yok olacaktı. Orgazmı geçip giderken sızlanıp yalvarırdı.

Ben efendiyim, o ise iplerimin ucundaki güzel kukla.

"Seni zavallı şey," diye mırıldanıyorum. "Gelmen mi gerekiyor? Hadi o zaman, evcil hayvan. Benim için gel."

Kalçalarının son bir kez daha kalkması ve boğazının açılarak çığlık atması sadece on saniye sürüyor; diğer kargaları çatıya uçuran bir zevk çığlığı. Vücudu bana karşı sıkışıyor, mutluluk dalgaları onu tekrar tekrar yıkarken kilitleniyor.

Vücudunun seğirmesine ve kalbinin düzensiz atmasına neden olan her titremeyi ve artçı sarsıntıyı hissediyorum. Elimdeki bıçağı yere bırakıyorum ve bıçak yere çarpıyor.

Başımı boynundan kaldırıp derin bir nefesle kokusunu içime çekiyorum. Kan lekeli elim narin yanağını kavrarken puslu gözleriyle göz teması kuruyorum.

"Kan ve zevk sana çok yakışıyor, sevgili hayalet," diye fısıldıyorum iki parmağımı zaten kırmızı olan ağzına doğru uzatırken, parmaklarımı içeri sokup sıcak dudaklarına bastırıyorum.

Dili otomatik olarak dönüyor, tenimi kaplayan uğursuz karışımı emiyor ve mırıldanıyor
-Yapışkan, tatlı suları ve damarlarımın içine pompalanan iğrenç kızıl sıvı.

Avucumdaki derin kesik hâlâ sızıntı yapıyor ama sert doku yarasını görebileceğim kadar pıhtılaşmış durumda. Birkaç dikiş atılması gerekecek ama bu benim için en önemsiz şey.

"Seni bir daha onunla görmeyeyim, tamam mı?" Geri çekilmeden önce bir süre daha kendini tatmasına izin veriyorum.

Boğazından öksürük ve sızlanma karışımı bir ses çıkıyor, kaşları çatılıyor ve gözlerindeki bakıştan benimle tartışmak üzere olduğunu anlıyorum.

İşaret parmağımı yüzünün önünde kaldırıp ileri geri oynatıyorum. Daha konuşmaya fırsat ağzı kapanıyor.

Kolaylıkla dokunuşumu açıkta kalan göğsüne kadar takip ediyorum, soluk teninin üzerinde biriken kanda harflerini izliyorum. Tekrar tekrar, adımı göğüslerinin hemen üzerindeki vücuduna yazıyorum.

"Yapamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım," diye uyarıyorum, kış gecesi kadar soğuk bir sesle dağınık yüzüne tehlikeli bir şekilde yaklaşarak. "Conner Godfrey bir daha sana yaklaşırsa, onu kendi elleriyle besleyeceğim."

tuşlar arasında

ON DÖRT

thatcher

Ellerim kırmızı.

Zonklayıcı, budanmış ve haşlayıcı.

Tüm vücudum etli pembe bir renge bürünüyor ve lifimin cızırtılı malzemesini cildimde gezdirirken ağrıyor. Ama bu sadece donuk bir sızı, ovalamaya devam ederken zihnimin gerisine yerleştirebileceğim bir sızı.

Temiz.

Sadece temiz olmak istiyorum.

Ama ne kadar sabuna bulandığımın ya da burada ne kadar durduğumun bir önemi yok, yine de kendimi kirli hissediyorum. Lyra'nın bu mikroskobik kalıntısı tenimden çıkmıyor.

Yaptığım şeyle ilgili tüm kanıtları temizlemem gerekiyordu. Yaptığımız şeyi. Yeterince sert fırçalayabilirsem, yeterince kimyasal kullanabilirsem, dilimde onun tadını silebilir, suç mahallinden kanımı yok edebilir, ikimiz arasında hiçbir şey olmamış gibi hissedene kadar kendimi parlatabilirdim.

Bu konuda her zaman son derece iyiydim, kimsenin herhangi bir faullü oyun tespit edemeyeceği bir özveriyle pislikleri temizlerdim. Şimdi, kiraz kokusundan zar zor kurtulabiliyorum ve yeteneğimi kaybettiğime inanmaya başlıyorum.

Avuçlarımı düşün serin gri taşına dayadığımda lif elimden düşüyor. Derimin içindeki dikişler malzemeye sürtünüyor ve ben gözlerimi kapatırken su kürek kemiklerimin arasından akıyor.

Kapalı göz kapaklarımın ardında görüntüden ve bilinçten yoksun, zifiri karanlık bir ıssızlıktan başka bir şey görmemem gerekirken, zihnim onun yüzünü ve sadece onun yüzünü yansıtmaktan vazgeçmiyor.

Midem bulanıyor, yaptığım şey için kendimden iğreniyorum. Ona dokunduğum için. Kendi kontrolümü kaybetmeme izin verdiğim için.

Nasıl bu kadar yumuşak olabildim? Biri için bu kadar zayıf?

Onca hak etmeyen gözün önünde kırılmamasını istemiştin, ama işte oradaydım, o anıt mezarda parçalanıyordum. Yarattığım kısıtlama, onun boş sesiyle birkaç saniye içinde patlamıştı.

Kendimden iğreniyorum.

Ben bunlar değilim, beni yarattığı bu zayıf ve hassas şeyler. Hiçbir zayıflık ya da duyguyla doğmamıştım.

-Doğumumdan mahkumiyetime kadar bu vaaz verildi. Olacağım şey soğukkanlı bir katildi ve herhangi bir duygu belirtisi, ayıklanması gereken bir virüstü.

Lyra bir veba.

Feci bir hastalık.

Ona yakın olmanın bunu yapacağını biliyordum - enfeksiyonun beni etkilediğini fark etme şansım bile olmadan vücuduma yayılmasına neden olacaktı. O bir duygu ve his feneri, her zaman insanları kendine çekiyor, benim gibi biri için tüm yanlış şeyleri içeriyor.

Onu öldürmek bununla yaşamaktan daha kolay olurdu.

Onun hayalleri. Adı aklımdan geçtiğinde kasıklarımdaya oluşan gerginlik. Adımı inlerken çıkardığı sesi hatırladığımda göğsümden yayılan fiziksel acı.

Onları tekrar duymak istiyorum. Dilindeki kirazları tatmak. Tenimi onunkine karşı hissetmek, çünkü ilk kez bedenim buna isyan etmedi.

Hatırlayabildiğimden beri, zihnim bir silah olmuştur. Her zaman keskin, dünyayı ikiye bölmeye hazır. Hemen hemen herkese karşı kullanılmak üzere öğütülmüş ve ölümcül bir hale getirilmişti.

Yine de kalçalarının arası sessizdi. Kollarında kargaşa ve düşünceden tamamen arınmıştı. Aynı hissi veren diğer tek teselli yeri piyano çalmaktı.

Anahtarlar kaybolmama
yardım ediyor.

Beni *arzulatıyor*.

Hakkım olmayan şeyleri istiyorum. Üstesinden gelemeyeceğim şeyler.

Ve benim gibi insanlar için istemek tehlikelidir. Arzulamak. Tüketmek.

"İnsanlara ihtiyaç duymak başarısız olmaktır Alexander. İstemek zayıflar içindir. Sen zayıf mısın, oğlum?"

Ellerim saçlarımı yırtıyor, beyaz telleri itiyor ve çekiyor. Eğilip ciğerlerimi açtığımda su sürekli damlalar halinde üzerime akıyor.

"Siktir!" Kükrüyorum, sesim kulaklarımda hiç olmadığı kadar yüksek çınlıyor.

Buhar süzülürken çığlık atıyorum, göğsümün rahatsızlıkla sarsıldığını ve taş duvarların sallandığını hissedene kadar çığlık atıyorum.

Zihnim Lyra'yla ilgili her şeyi öldürmek, onun etrafında dönen tüm düşünceleri katletmek ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu parçalara ayırmak istiyor.

Ama vücudum onu tutmak istiyor.

Bedenim zayıf, baskın hormonlar yıllar boyunca ustalaştığım disiplini ele geçirmeye çalışıyor. Tuhaf, böcek seven bir kız inşa ettiğim her şeyi yıkmaya yetti.

Lyra. Lyra. Lyra. Lyra.

Her satırdan sonra umutsuzca temizlemeye çalışırken zihnimin duvarları boyunca onun adını karalıyorum. Bir kez daha çığlık atıyorum, bu duygu benim için çok fazla.

Uzak durmamın bir nedeni vardı. En onu neden görmezden geldiğimin, onunla aynı ortamda bulunmaktan neden kaçındığının.

Onun benim için ne olduğunu biliyorum.

Lyra. Lyra. Lyra. Lyra.

Sesimin titremeye başladığını hissedebiliyorum. İçimde iltihaplanması için ona çok fazla zaman vermiştim. Ve devam etmesine, her şeyin önüne geçmesine izin veriyordum.

Baban bunu görseydi ne düşünürdü, Thatcher? Sence baban bu kadar dramatik bir şey yapar mıydı? Umursar mıydı?

Kadınlarla kolayca yatardı. Onları randevulara götürüyor, kapıya kadar geçiriyor ve hiç düşünmeden iyi geceler öpücüğü veriyor, eve gelip isterse arkadaşını kesebiliyordu.

Lyra'nın annesini bile kandırmıştı.

Yine de buradayım, hiç yaşanmaması gereken aptalca bir andan sonra duşta aklımı kaybediyorum.

O senden daha iyi.

Zihnimin beni duygusal olarak taciz etmesine izin veriyorum, kontrolün vücuduma geri döndüğünü hissedene kadar kendimi azarlıyorum ve onu dışarı çıkarıyorum. Sesim kesildiğinde, zihnimdeki düğmeyi tekrar yerine oturtmaya zorlamadan önce uzun bir an daha geçiriyorum.

"Bir," diye mırıldanıyorum, burnumdan derin nefes alıyorum ve nefesimi vermeden önce başım hafıflıyor. Parmaklarım serbest bırakmadan önce saçlarımı gereğinden fazla sıkıyor.

"İki."

Başımı eğip kemiklerin çatırdadığını duyarken bir nefes daha alıyorum. "Üç."

Sonuncusu.

Gözlerim yeniden açıldığında, o tanıdık uyuşukluğun omuzlarımı sardığını hissediyorum. Kayıtsızlık kemiklerimin yerleşiyor ve ileriye uzanıp yağmur düşunun tavandan akışını durdurması için düğmeye basmama izin veriyor.

Dışarı çıkarken sıcak banyo paspası ayaklarımı karşılıyor ve belime dolamak için bir havluya uzanıyorum. Kendimi tekrar otomatik pilota, başıboş düşüncelerin ait olmadığı katı rutinime geri itiyorum.

Yüzümü temizlerken acele etmiyorum, elmacık kemiklerime eşit miktarda tonik sürmeden önce cildimi kuruluyorum. Nemlendiriciye geldiğimde, her şey yeniden normal hissediyor.

Hayatımın olabileceği kadar normal.

Bakışlarımı aynada buluşturduğumda, babamın yarattığı canavarın yansımasına bakıyorum. Onun en çılgın hayallerinin bile çok ötesinde bir şeye dönüştürdüğüm ama yine de onun küçük Frankenstein'ı.

"Sende hiç duygu yok. Duygusuz ve adilsiniz. Eğer hissedersen, onu öldürürsün. Mükemmel olacaksın, Alexander. Olmalısın."

Zihnindeki anlatıcının tanıdık olmayan bir sesi, tam olarak babamın sesine benzemeyen bir sesi indirmesini diliyorum. Ya da belki de bastırılmış bir anı, bana hayattaki rolümün ne olduğunu hatırlatmak için yeniden su yüzüne çıkıyor.

Her iki durumda da, çöküşümü zihnimin arkasına iteceğim ve hiç olmamış gibi davranacağım. Çünkü, tüm niyet ve amaçlar için, olmadı. Lyra'yla bir dahaki sefere muhatap olduğumda ona bu anlaşmanın bittiğini söyleyeceğim.

Bana kalbini gümüş tepside sunsa bile umurumda değil. Benden bu kadar.

Öğretmenlikle, bana olan takıntısıyla, hepsiyle.

Hayatımla alakasız olmaya geri dönecek ve ben de onu yavaş yavaş silmeye devam edeceğim, ta sanki o dolaptan hiç çıkmamış gibi olana kadar.

Koyu yeşil kaşmir kazağımı başıma geçirirken kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum. Kaşlarım sessiz bir soruyla havaya kalktı. Çocuklardan hiçbiri kapıyı çalmaz ve personel de konu ne olursa olsun beni odamda rahatsız etmemeleri gerektiğini bilir.

Geriye kapımın diğer tarafında bekliyor olabilecek bir kişi daha kalıyor.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, kolun dönüşünü ve büyükannemin topuklu ayaklarının kapıdan içeri girişini izliyorum.

Geniş, soluk renkli eteği ve beyaz düğmeli bluzu kendimi bildim bileli gardırobunun vazgeçilmezleri arasında yer alıyor. Herkesin emrinde olmasına rağmen her şeyi kendisi yapmakta ısrar eden bir kadın. Büyükbabamı delirtirdi.

"May," diyorum, çekmeceme doğru yürüyüp üstünü açarak bir çift ten rengi çorap çıkarıyorum, "bu zevki neye borçluyum?"

Büyükbabam için taşıdığım derin bir saygı duygusu var; bu saygının aile sevgisi ya da kana bağlı sadakatle bir ilgisi yok, ancak geldiği yer ve hayatı boyunca atlattığı badireler için bir takdir. Yetişkinliğinin büyük bölümünde varlıklı olmasına rağmen, bu mücadelesiz olmadı ve yıllarca onu başkalarının uğruna öldüreceği bir zarafetle bununla başa çıkarken izledim.

Çok az insan psikopati yüzünden çocuklarını hapisanede kaybettiğini söyleyebilir ve bu yüzden tek torununu kendi torunu gibi yetiştirmek zorunda, kısa bir süre sonra da kocasını kaybetti.

Yine de burada omurgası dik ve çoğu zaman yaşlanan yüzünde bir gülümsemeyle duruyor.

Sanırım bana karşı hiçbir önyargısı olmayan tek kişi o olabilir. Bir zamanlar beni sadece uzaklaştırılmış bir çocuk olarak görenler, babam tutuklandıktan sonra görüşlerini hızla değiştirdiler.

Ponderosa Springs'in yeni seri katili olacaktım. Yıkımın saatli bombası.

Her ne kadar inkar etse de, büyükbabam da beni farklı görüyordu. Kendini savunmak gerekirse, babamla aynı hataları yapmamı engellemek için bunu yapmak zorundaydı. Bana yardım edecekse, beni olduğum gibi görmesi gerekiyordu.

Genç yaşta cinayet eğilimi ile çocukluk travmasının bir karışımı.

Ama o değil - beni hep Thatcher olarak görmüştü. Diğer çocuklardan sık yalnız kalmaya ihtiyaç duyan torunu piyano çalıyordu ve keskin bir gözü vardı.

May bana diğer torunlarına davrandığı gibi davranırdı. Ona bunu ne kadar takdir ettiğimi söylemeyi sık sık unutuyordum ama bildiğim küçük yollarla elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

"Küçükken bana Baba derdin. Bunu biliyor muydun?" diye soruyor elinde birkaç mektupla odama doğru ilerlerken.

Kaşlarım çatıldı, büyükannem için bir lakabım olması fikriyle alay ettim. Hiçbir zaman sevecen ya da sevgi dolu bir çocuk olmamıştım.

Çoraplarımı ayağıma geçirmek için yatağıma doğru yürürken, "Bildiğimi söyleyemem," diye cevap veriyorum. "Düşündüğün başka bir torunun olmadığına emin misin?"

"Sen doğduktan sonra annen bana Babushka derdi. Rusça büyükanne demek. Sanırım evi daha az özlemesine yardımcı oluyordu." Mektup yığınını karıştırıyor, "Belli ki bu yaşta bunu telaffuz edemiyordun, o yüzden Baba'da takılı kaldın."

Bu tamamen mümkün olabilirdi, ama zihnim anılarımda o kadar geriye gitmeme izin vermiyor. Onun ölümünden önceki her şeyi kalın bir sis kaplamıştı, bana anlatılanlar dışında pek bir şey hatırlamamı zorlaştıran bir pus.

"Sana tekrar Baba dememi istemek için mi beni ziyaret ediyorsun? Ne yazık ki May, sanırım hayal kırıklığına uğramak için evin kendi kanadından gelmiş olabilirsin," diyorum hafif bir tonla, şaka yaptığımı ama ona bir daha asla böyle hitap etmeyeceğimi bilmesini sağlayacak kadar.

Bana gözlerini deviriyor ama dudaklarını nazik bir gülümseme boyuyor. Postayı yanıma bırakıyor ve ben de küçük mektup yığınını bakıyorum. Başımı kaldırdığımda onu karşımda buluyorum.

"Mektuplarını geldim." Mırıldanıyor, . "O yazdı."

Onun kim olduğunu zaten biliyorum. bekliyordum ve babamdan geldiğini bilmek için onun söylediğini duymama gerek yok. İç çekiyorum. "Hep öyle yapar."

Her birini kısaca okuyorum, hücre hapsindeki günlük hayatını detaylandıran düzgün el yazısını tarıyorum. Her zaman sorduğu cevapsız sorular, sürekli ne yaptığımı ve nerede olduğumu merak etmesi.

İşim bitince buruşturup çöpe atıyorum. Her birini.

Bunu yapmasının tek sebebinin umut olduğunu biliyorum. Bir gün cevap vereceğimi ve onun övgüsü için sürünerek geri geleceğimi umuyor. Mirasının ne yaptığını görebilmesi için onunla iletişim kurmamı istiyor. Onun adına öldürmeye devam ettiğimi göstererek zaten muazzam olan egosunu körüklemem için.

Okumaya devam etmemin tek nedeni, kontrolün bende olduğunu bilmek, onun dış dünyayla olan bağlantısı. Öldürme ihtiyacını beslemem için umutsuzca bana ihtiyacı var ve ben bunu ona asla vermiyorum.

Artık yetkili benim. Güç bende ve onu geri vermeden önce öleceğim.

"Sen o değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Islak saçlarımı yüzümden uzaklaştıran parmaklarını hissetmek beni ürpertiyor.

Bu kötü niyetli bir dokunuş değil, sadece torununa şefkat gösteren bir büyükanne ve ona duyduğum saygıdan dolayı şikayet etmeden bunu yapmasına izin veriyorum.

Nefret etsem bile.

Kolaylıkla iki parmağını altına yerleştiriyor ve yüzümü kaldırarak ona bakmamı sağlıyor. "Öyle değil mi?"

Göz temasına inanırım. Bu, güven, yüksek özgüven ve iddialılığı yansıtan sözsüz bir sosyal işarettir. Doğru yapıldığında insanları korkutarak boyun eğdirebilir. İnsanlara kendinize güvendiğinizi ve gözlerinizin içine baktıklarında görebileceklerinden korkmadığınızı göstermenin ince sanatı.

May ile göz teması kurmaya inanmıyorum.

İçlerinde sürekli bir hüznün var, yaşadığı dolayı gözlerinin üzerinde sürekli bir yaş tabakası var. Ne hale geldiğimi görmesine izin vererek bunu daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Babamın beni ne hale getirmesine izin verdiğimi.

Bu sadece onun kalbinden geriye kalanları kırar. Bana bakıp kaybettiği oğlunu görmek. Sevgisine, ev yapımı keklerine ve yaz gezilerine rağmen beni değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmek.

Henry çok fazla zarar vermişti. Çok fazla şey görmüş ve kaderimi uzun zaman önce kabullenmiştim. Sırf May yüzünden böyle olduğum için neredeyse kendimi suçlu hissediyordum.

Neredeyse.

"Farkındayım," diyorum boğazımı temizleyerek ve elimi onun dokunuşundan çevirerek parmaklarının çenemden kaymasını sağlıyorum.

"Bazen öyle olduğunu düşünmüyorum."

Benden uzaklaşırken dudaklarından mağlup bir nefes dökülüyor, bana yer açıyor ama henüz odadan çıkmıyor. Odanın köşesinde duran standart siyah piyanoya doğru yürüyerek oyalanıyor.

Bir tuşa vurduğumda, o piyanoda çalmayalı ne kadar zaman geçtiğini duyabiliyorum. Çoğu zaman bodrumdakini kullanıyorum. Ayağa kalkıp enstrümana doğru yürüyorum ve sıraya oturuyorum.

Karşı uçta duruyor, kaygan siyah yüzeyin üzerinden bana bakıyor. Ben tuşlara bakarken onun yüz hatları parlak kapağa yansıyor, parmaklarım tüy gibi hafif bir dokunuşla tuşların üst kısımlarında geziniyor.

Ona bakarken kollarımı dirseklerime kadar kıvrımak için acele etmiyorum.

"Bir isteğin var mı?" Dudaklarımda neşeli bir gülümsemeyle soruyorum.

Benim çok seviyor. Ne kadar üzgün ya da kızgın olduğu önemli değil, beni çalarken dinlemeye bayılıyor. Ve ona ihtiyacı olan sözleri ya da hak ettiği rahatlığı veremeyeceğimi bildiğimde, ona verebileceğimi veriyorum.

"Bana nasıl olduğunu anlatan bir şeyler çal Alexander." Nasıl mıydım?

Nasıl mıydım?

Son zamanlarda mı? Yoksa son birkaç yılda mı, çünkü son zamanlarda başıma gelenler için bir dizi ifade var. Ama gelen tek bir ezici kelime var.

Avucumun içinde, derimin ortasında yatay bir şekilde duran dikişli yaraya bakarken, yaranın nereden geldiğini gecikmedim.

Eziyet. Onun alanına her girdiğimde rahatsız ediliyorum ve dayanılmaz bir ıstırap çekiyorum. Her nasılsa, bu tür bir ıstırapı yansıtan müzik parçasını tam olarak biliyorum.

Piyano sehпасına yerleşmek için bir an ayırarak, çalmadan önce kendimi rahatlatıyorum. Duşta hissettiğim işkencenin aynısını yaşamak için kendime izin veriyorum, ancak bu sefer onu koyacak bir yerim var. Mozart'ın 23 numaralı Piyano Konçertosu'nun ikinci bölümünün açılışı unutulmaz.

Parmaklarım tuşların üzerinde dans etmeye başlıyor, açılış piyano solosu için gotik bir vals. Bu belki de özlem ve kederin sese dönüşmüş en çiğ ifadesi. Melodideki ince sızıyı hissedebiliyorum, sanki siyah ve beyaz tuşlar iç çekmeye başlamış gibi, piyano ciddi bir sesle şarkı söylerken yankıları hıçkırıyor.

Bilinçaltımda, kulağımda onun adının belli belirsiz fısıltısını duyabiliyorum, ona karşı hissettiğim her dolambaçlı duyguyu şarkıya dökmem için beni teşvik ediyor. Bu ses, içimdeki her şeyin ne kadar çarpık hissettiğinin yaratıcı bir temsili.

Şarkı ilerledikçe, orkestranın acının ve melankolik arzusunun güzelliğini örmek için katıldığını hayal ederken, omuzlarım çağrıştırdığı izolasyonun ağırlığını taşıyor, akıcı bir hareketle ileri geri sallanıyor.

Lyra, Lyra, Lyra, Lyra.

Aşağı doğru her vuruşta onun adı mırıldanıyor. Kapalı gözlerimin ve çatık kaşlarımın ardında onu görebiliyorum. Geçen yılki Cadılar Bayramı balosunda, sahip olduğu her kıvrımı gururlandıran o kıpkırmızı balo elbisesini giymiş. Zihnimde, benim müziğimle dönüyor, dönüyor ve dönüyor, bir yandan da kırılğan bedenini kucaklayan siyahlar içindeki bir adamın kollarına sarılmış. Siyah kukuletası sadece korkunç teninin parıltılarını görmeme izin veriyor.

Adam onu taşıyor, danslarını dengeli bir şekilde yönetiyor ve kadın da onu takip ediyor, her notada zarifçe süzülüyor. Ölümle vals yapıyor, hastalıklı bedeninin zarar vermeden bir insanı seyredebilmesine minnettar bir ilah.

Elinin ölümcüllüğüne dayanabilecek kişiyi yüzyıllar boyunca dünyada aradı, ancak onu kızda buldu. Dünyanın unuttuğu kız. Ama o değil, ruhların orakçısı ve ruhların katili.

Onun tarafından asla unutulmayacaktı.

Daha hızlı hareket ediyorum, zihnimde onun adımlarının hızlanmasını izliyorum. Üç enstrüman ailesi fiziksel olarak çalmıyor olsa da, birbirlerini desteklediklerini, tuşların süpürme hareketini takip ettiklerini duyabiliyorum.

Mükemmel bir danse macabre üretmek.

Bir kemanın vınlaması ve bir trompetin feryadı, her biri, pirinç ve yaylılar, yas tutmak için bir araya geliyor. Acıyı hissetmek ve bunun her biri için nasıl bir ses olduğunu göstermek için.

Lyra, Lyra, Lyra, Lyra.

Bölümü bitirirken son bir kez daha duyuyorum, parçayı ve dansı aynı anda tamamlıyorum. Gözlerim yeniden açılıyor ve bana gerçekten de yatak odamda olduğumu, büyükannemin hâlâ karşımda huşu içinde durduğunu hatırlatıyor.

May tekrar konuşana kadar rahat bir sessizlik hakim olur.

"Ne zaman çaldığını duysam, bunun annene ne kadar keyif verdiğini ."

Parmaklarımı aletten çekiyorum, başımı sallarken çenemi sıkıyorum. Kolaylıkla ayağa kalkıyorum ve bu konuşmadan kaçmak için yatağıma doğru ilerleyerek postalarımı karıştırıyorum.

"Onu pek hatırlamadığını biliyorum ama annen seni çok severdi. Onu terk edip Rusya'ya dönmemesinin tek nedeni sendin," diye devam ediyor, ben yatağına doğru yürüyüp dikkatimi bu konuşma konusundan uzaklaştırmak için postaları ararken.

"Bunun için özür dilerim," diyorum omzumun üzerinden sertçe. "Gitmiş olsaydı hâlâ hayatta olabilirdi."

Yatağın kenarına yaslanıyorum, tam da onun suçlayıcı parmağını bana doğrulttuğu sırada postayı alıyorum. Birden kendimi yeniden çocuk gibi hissettim. Nadiren azarlanıyordum ama ara sıra o parmağını çıkarıp beni yerimde tutmak için bir tür sihirli değnek gibi kullanıyordu.

"Yapma bunu," diye azarlıyor beni. "Yapacağı son şey ölümü için seni suçlamak olurdu. Kalması, kalbinde sana duyduğu sevgiyle verdiği bir karardı. Bundan başka bir şey yapma, Alexander."

Mektupları karıştırıyorum, babaminkini yığının arkasına atıyorum. Tıp fakültesi mektubu, güven soruşturması, kredi kartı başvurusu-ah, burada. Parmaklarım Washington'daki özel bir dedektiflik şirketinden büyükbabama gönderilen zarfı çekiyor.

Kalan ıvır zıvırı yanıma atarken gözüme bir şey çarpıyor. Yığının içinden kayıyor, simsiyah kare bir zarf Kaşlarım çatılıyor, zarfı elime alıp çevirdiğimde beyaz harflerle yazılmış adımı görüyorum.

Adres ya da gönderen yok, sadece adım var.

Kaşlarımı çatıyorum ve zarfın ağzını çekiştiriyorum. "Bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz? Yapmam gereken bir şey var."

İçinden beyaz kâğıdı çıkardığımda, üzerinde berbat bir el yazısıyla yazılmış basit bir not var.

Ponderosa Springs'te sadece bu kadar kötülüğe yer var. Eğer şimdi gitmezsen, asla canlı çıkamazsın. Daha da kötüleşmeden gidin.

-X

Bu da ne böyle? *Pretty Little Liars* mı? Artık gerçekten isimsiz tehditlere mi başvurduk? Alistair buna bayılacak, tıpkı Rook'un onu yakmaktan zevk gibi.

Topuklu ayakkabıların döşeme tahtasında çıkardığı tıkırtıları duymadan hemen önce alay ediyorum. Kafamı kaldırdığımda May'in kapının yanında dinlendiğini ve gitmeye hazır olduğunu görüyorum.

"Onlar hakkında konuşmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun. Lütfen bu konuyu açarak kendi duygularını incitmeyi bırakır mısın?"

Ses tonumdaki sertlik istediğimden fazla; ancak sözler doğru. Ama yine de kötü bir niyeti olmadığını bildiğim halde bunları ona söylediğim için pişmanım.

"Öyle demek istemedim."

"Evet, söyledin. Benim yüzümden özür dileme. Bunları söyleyecek kadar erkeksin. En azından bunu kabul et." Esprili dilimin karşında duran kadından geldiğini bilerek dudaklarıma bir sırıtma yerleşiyor.

"Biz-"

"Piyanoyu neden bu kadar çok sevdiğini biliyor musun?" May sözümü kesiyor, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş. Şu anda *bana "Bana cevap verme, çocuk" bakışları* attığını anlamak için bakmama gerek yok.

"Çünkü yapı ve yetenek gerektiriyor, ki ikisi de bende fevkalade yetenekli," diyorum biraz alaycı bir tavırla. "Eğer unuttuysan, bunu müzik öğretmenimden duydum."

May bana yorgun bir sırıtışla bakıyor. Ailemden herhangi biriyle ilgili konuşurken kıpırdanmaya çalıştığı her seferinde aynı tepkiyi verdiğimi biliyor.

Biri unutmak istediğim bir leke, diğeri ise bir yabancı. Artık ikisinin de üzerimde bir etkisi yok.

"Büyüleyici aşırı özgüveninin yanı sıra," diye azarlıyor. "Talia evinizde klasik müzik açardı. Gece gündüz koridorlarda çınılardı. Gençken balerindi. Seni çalmak için sıraya oturttuğunda sadece iki yaşındaydın."

Bir zamanlar takındığım sırıtış, keskin bir gerginlik içimi sararken yok oldu. Daha önce hiç bilmediğim bir soğukluk omuzlarıma yerleşirken, zihnimi karıştırıp bunun içindeki gerçeği bulmaya çalışıyorum ama elim boş dönüyorum.

"İster kabul edin ister hatırlamayın, fark etmez" diyor. "Yeteneğin ve oynama arzunu için ona teşekkür etmelisin. Her geçen gün ona daha çok benzediğini görüyorum. Senin dönüştüğün adamı seveceğini düşünmek istiyorum Alexander."

"Nedense bunun bir yalan olduğunu düşünüyorum May," diyorum, hiçbir annenin benim yapan oğlu sevmeyeceğini bilerek. Yapmak için can attığım şeyi.

"Babanı hâlâ seviyorum," diyor. "Kötü şeylere rağmen çocuklarımızı seviyoruz. Her gün küçük oğlumu kaybetmenin yasını tutuyorum. Ne yaptığını bilmek bana acı veriyor ama onu hala seviyorum."

Kapımın kapanma sesi göğsümün içinde yankılanıyor, her zamanki gibi bir kez daha sessizlik tarafından emiliyor ve piyano çalmanın sadece zihnimin hiç tanımadığım ve gömülmesine yardım ettiğim annemi kovalaması olup olmadığını düşünmeme neden oluyor.

tüm bu kötü oyunlar

ON BEŞ

lyra

"Yani James'le husumeti olması dışında Conner'ı Halo'ya ya da cinayetlere bağlayan başka bir şey yok mu?" Briar bana soruyor.

Genelde sakin olan sesinde hayal kırıklığı açıkça görülüyor. Telefonu kulağımla omzum sıkıştırıp açık fayanslı alana bakıyorum ve üst sınıfların duş aldığı yeri işgal eden tek kişi olduğumdan emin olmak için sekiz kabinin her birinin altını kontrol ediyorum.

O görmese de başımı sallıyorum. "Bana anlattığı her şeyi size de anlattım. Ona başka bir şey soracak vaktim olmadı. Psikopat bir Paskalya Tavşanı gibi avluya bir uzvunu bırakan biri kabaca sözümü kesti. Zaten Conner olamazdı, bacak ortaya çıkmadan önce de hep yanımdaydı."

İçeride sadece benim saklandığımdan emin olduğumda, çantamı şık beyaz tezgâhın üzerine bırakıyorum, lavabolardan birinin içine kaymamasına dikkat ediyorum. Büyük bir gayretle sarı yağmur çizmelerimi çıkarıyorum, çıkarırken çamur parçaları çizmelerimden yere düşüyor.

"Sage, Rook'un Easton olduğunu düşündüğünü söylüyor. Başka birini düşünmek bile istemiyor." Bir kahkaha attım, "Rook iklim değişikliği için onu suçluyor."

Eğer mümkün olsaydı, gezegendeki her kötü şey için Easton Sinclair'i suçlardı. Onu suçladığımdan değil; Stephen'ın oğlu hiçbir zaman iyi bir adam olmamıştı. Bir mil genişliğinde kadın düşmanı bir çizgisi olan zehirli, manipülatif bir altın çocuk.

Sage'e cehennemi yaşatmakla kalmamış, Briar'ı da erkenden taciz etmişti ve Tanrı biliyor ya, konuşmaya başladığından beri her bir oğlana karşı egosuyla savaşıyordu. Tıpkı babası gibi, herkesin odadaki en büyük aletin kendilerinde olduğunun farkında olduğundan emin olmak zorundalar, hepimizin çok çabuk patladıklarını ve klitorisi pusulayla bile bulamadıklarını bildiğimizin tamamen farkında değiller.

"Dürüst olalım," diye devam ediyorum. "Rook sadece yüzünün diğer tarafını yakmak için bir bahane arıyor. Bunun dışında elinde gerçek bir kanıt yok. Dün bulunan diğer cesedi duydunuz. Lise ikinci sınıftayken kurbağa diseksiyonu sırasında neredeyse kusacak olan bir çocuğun birini öldürebileceğini gerçekten düşünüyor muyuz?"

Uzun süre pantolonumu çıkarmaya çalışmakla uğraştıktan sonra nihayet beynimin içinde bir ampul yanıyor. Telefonu tezgahın üzerine kaydırıp hoparlör düğmesine basıyorum, böylece bir akrobat olmak zorunda kalmadan soyunabiliyorum.

"O puştan ne kadar nefret etsem de, babasının emrini yerine getiriyor olsa bile, bir kadının gövdesini belediye binasının ön merdivenlerinde bırakacak cesareti olduğunu sanmıyorum."

Bir hafta arayla iki ayrı insana ait iki vücut parçası. Bunu her kim yapıyorsa bir görevi olduğunu bilmek midemi bulandırıyor.

"Haley Townson." Adını usulca söylüyorum, bir hatırlama fısıltısı, "Bu yıl mezuniyet birincisiydi. Bu onun gövdesiydi. Bu katil, sağduyulu olmayı ya da saklanmayı umursamıyor. Onu tanımamızı istiyor."

Bu bilinmeyen tehdidin daha az popüler olan birinin, eylemlerine daha az dikkat çekecek bir kadın ya da kızın peşinden gitmesi çok daha kolay olurdu, ancak bilerek statü sahibi hedeflerin peşinden gidiyorlar.

Yakalanmak istiyorlar. Bu cinayetlerin son hedefinin biz olduğumuzu bilmemizi istiyorlar. Cesetler yetmiyormuş gibi, Hayley'nin karnına kazınan son mesaj da yetti.

Sadece sen yaparsan dururum.

Bir şeyleri araştırmayı bırak. Bordrolarındaki insanları öldürmeyi bırak.

Bu, bölümlere göre daha da alçalan bir sarkaç. Ya sizi kesmesine izin verin ya da teslim olun. Her iki durumda da insanlar ölecek, ister taklitçi bir katilin eliyle ister seks kölesi olarak satılarak.

İkisi de içime sinmiyor ve sürekli daha az kötü olanı seçmek gibi bir ağırlık hissediyorum.

Briar bir sonraki sorusuyla beni hazırlıksız yakaladığında tişörtümü başımdan çekip çıkarıyorum, üzerimde sadece sütyen ve iç çamaşırı var.

"Sence Thatcher değil mi? Babasının tekniğini mi kopyalıyor? En mantıklısı bu olurdu-"

"Hayır, yapmaz," diye araya giriyorum, kaşlarım çatılmış, boy aynasında yüzümün düşüşünü izliyorum. "Onun hakkında ne istersen düşünebilirsin ama yapacağı son şey çocukları riske atmak olur. Bunu bilmek zorundasın. Babası kim olursa olsun, onlara bunu yapmaz. Etrafta rastgele vücut parçaları bırakmak istenmeyen ilgiyi çekmekten başka bir işe yaramaz. Yani hayır, Thatch olduğunu düşünmüyorum. Sen de düşünmemelisin."

Ayrıca yaptığı işi herkesin önünde sergilemeyecek kadar hassas ve yetenekli ama bunu söyleyemem. Bana söyledikleri ya da gösterdikleri hakkında hiçbir şey söylemeyeceğime dair ona söz verdim. Ona söz vermişim ve onun ders dışı faaliyetleri benim paylaşacak sırlarım değil.

Briar, "Ben sadece tüm seçeneklerimizi araştırmaya çalışıyorum Lyra," diye karşı çıkıyor. "Sevdiğim insanlar dizlerine kadar boka batmış durumda.

Thatcher babasının rutinini, işleri nasıl yaptığını biliyor. Tek kişi o."

"Evet, Amerika'daki diğer herkes de öyle. Soruşturma ulusal haber kanallarına, bloglara ve Tanrı bilir daha nelere yansıdı," diye karşılık veriyorum, sesimde açık bir kızgınlık var.

"Onun hakkında seninle tartışmak istemiyorum." İç geçiriyor ve bir elini saçlarında gezdirdiğini biliyorum. "Ben sadece seni korumaya çalışıyorum. Ben sadece... Umarım onda gördüğün şey her neyse bu işin sonunda sana zarar vermez."

Ben *de* öyle demek istiyorum.

Sadece onun düşündüğü şekilde değil.

Beni öldürmesinden korkmuyorum. Öldürmeyeceğini biliyorum. Eğer isteseydi, şimdiye kadar çoktan yapardı.

Ama beni kırmak için dünyadaki tüm güce sahip. Kanayan kalbimi alıp uzun parmaklarının arasında ezmek için. Günlerdir benimle konuşmadığını düşünürsek, şu anda sadakatimi hak etmiyor olsa bile. Anıt mezardan bu yana sadece okundu makbuzları ve telsiz sessizliği var.

Hâlâ o akşam gördüğüm parçalarına doğru çekildiğimi hissediyordum. Yıllar boyunca biriktirdiğim ve başka hiç kimsenin tanık olmadığı parçalarına. Onlara ve onların da bende bir şeyler gördüğü umuduna tutunuyordum.

"Anlıyorum. Anlıyorum ama sevdiğin insanlar Thatcher'a güveniyor. O bunu yapmaz. O babası değil." Kendime rağmen, bu sözlerle benim kadar inanmasını dileyerek söylüyorum. "Kampüsten ayrılmadan önce duş alacağım, eve geldiğimde sana mesaj atarım."

Bir süre sessizlik oluyor, sanki başka bir şey söylemek istiyor ama . "Sadece, güvende ol." Nefes alıyor.

"Bekle, !" Telefonu kapatmadan hemen önce "Yarın gece sirkine gidecek miyiz?" diye sordum.

Kahkahası kulaklarımda çınlıyor, "Belki, yaklaşan büyük bir Calc sınavım var ve çalışmam gerekiyor."

"Bugün Cadılar Bayramı, Briar. Bu da şeker ve kostüm demek, bir geceliğine numaraları bir kenara bırakamaz mısın?" "Bunu düşüneceğim," diye mırıldanıyor sesinde bir gülümsemeyle, "Seni seviyorum Lyra, sabah görüşürüz."

Duygularıma karşılık veremedi telefonunu kapattı. Thatcher'ı kötü adam olarak resmettiği için ona kızmak istiyorum. Gerçekten istiyorum ama onu suçlayamam da. Nereden geldiğini bildiğim halde, tek istediğinin sevdiklerini güvende tutmak olduğunu anladığım halde.

Rothchild Bölgesi toplum dışlarının sessizliği beni kucaklıyor. Birinin kullanması çok nadirdir. Bu alan sadece üst sınıflar için ayrılmıştı, yani burada kalmaya uygun olanların çoğu kampüs dışında da yaşayabilirdi. Buradaki herkesin burnundan yüz dolarlık banknotlar aktığı düşünülürse, yurttaki kalmaları nadirdi.

Bu da kiremitli evin her zaman açık olduğu anlamına geliyordu. Her zaman boştu. Ve okuldan eve yaprak ve çamur içinde dönmek istemediğim zamanlar için mükemmeldi. Bugün mükemmeldi, çamurla kaplanan donmuş parmaklarım hariç.

Bugün hasat yapacaktım. Zamanımın tamamını kampüsü çevreleyen ormanda ağaçlar ve bazı bitkiler arasında örölmüş ipeksi yuvalar arayarak geçirdim.

Sonbahar yapraklarının dökölmesiyle birlikte örümcek mevsimi de gelmişti.

Kelebekler, güveler ve böcekler küçüklüğümde beri sevdiğim türler olsa da, herkesin çok korktuğu sekiz bacaklı yaratıklara olan merakım yeni gelişmişti.

Henüz bir sergi yapmadığım tek böceklerden biriydi. Yaratıcı ağ örmelerine ve korkutucu davranışlarına her zaman hayranlık duymuş olsam da, Avustralya'nın örümcek sezonuyla ilgili bir belgeseli izleyene kadar merakım tam teşekküllü bir takıntıya dönüşmemişti.

Dikdörtgen bir çerçevenin içinde, iç kısmı boyunca yapay bir ağ örölmüş, bir dizi örümcek türü için mükemmel bir arka plan oluşturan düz bir ekran oluşturma fikri. Şömine rafımın üzerinde asılı olarak inanılmaz görünürdü.

Aklıma o kadar çabuk gelmişti ki, içine hangi türleri yerleştireceğimi araştırmadan önce ancak yazacak zaman bulabildim. Yerel örümceklerden toplayabildiklerimi kendim toplamayı tercih ediyorum. Bu şekilde, tüm örnekleri sipariş etmekten daha samimi geliyor. Ayrıca, ormanda kazı yapabiliyorum ki bu da benim için her zaman bir bonus.

Neyse ki birkaç farklı yumurta çuvalı toplayabildim, umarım onları düzgün bir şekilde yumurtadan çıkarabilirim ve tahnitçilik sergilerimden birinde kullanmadan önce yaşam sürelerini takip edebilirim. Tankı ve kuluçkayı çoktan kurmuştum. Yapmam gereken tek şey, birkaç hafta boyunca muhafazayı yakından takip etmektir.

Botlarımdaki kiri durulmayı bitirdikten sonra duşa giriyorum. İnce siyah perdeyi çekerek hem düşüncelerim hem de bedenim için mahremiyet sağlıyorum. Sürekli akan sıcak su kemiklerimdeki soğuşu yatıştırıyor.

Bir haftadır ilk defa içimde bir heyecan var. Böceklerle olan tutkum her zaman içimde kış uykusuna yatan sessiz bir ışık olmuştur. Neşeye ya da sıcaklığa ihtiyacım olduğunda parlayan. Tüm loş anlarım boyunca bir alev.

Bir bakıcının bana ilk kez "Neden böcekler?" diye sorduğunu hatırlıyorum. Yatağımın altında bir kutu çekirge bulunduğunda. Neden Barbie bebekler veya kitaplar gibi daha normal bir hobi seçmedim?

Havalı olmaları ve küçük bacaklarının avucumda bıraktığı hissi sevmem dışında bir cevabım yoktu. Ama şimdi bu sevgiyi ve bu zanaatı büyüttüğüm için cevabım biraz daha somut.

Çok basit, her örümcek, güve ve böceğin bir kategorisi vardır. Hepsinin büyük resmin inşasında oynayacak bir rolü vardır. Hepsi kendi yöntemleriyle öngörülebilirdir ve daha büyük sistemleri kolaylıkla sağlamak için birlikte çalışırlar. Bu kadar çok şey yapmalarına rağmen fark edilmezler ve özellikleri nedeniyle alay konusu olurlar.

Biyolojik kontrolden mahsulü tehdit eden zararlıların popölasyonunu azaltmaya, kronik hastalığı olanlara rahatlama sağlamak için arının iğnesini gerektiren tıbbi tedavilere kadar. Yeryüzünde sürünerek ve kayarak ilerler, tozlaşır, geri dönüşüm sağlar ve her zaman sessizce işlerini yaparlar.

Onlar anormal ve bağlamsal olarak karanlık muammalar. Küçük bir kızken bile kendimi her zaman çekilmiş olduğum şeyler. Beni annem ölmeye önceki kızıma bağlayan tek bağ onlar. Scarlett'le olan tek bağlantım.

Parmaklarım saç derimi ovalayarak ürünü yedirirken, ılık suyun stresi zihnimden izin veriyorum. Conner'ın teklifinin zihnimdeki ağırlığından kurtulmaya çalışıyorum.

Ona güvenmemem gerektiğini biliyorum, çünkü kendisini kimlerle aynı hizaya getirdi. Ama bana içimdeki küçük ışığı beslemem ve bir kariyer için devam ettirmem için fırsat verdi. Beni mutlu edeceğini bildiğim bir kariyer.

Burada oluşturduğum her şeyi geride bırakmak anlamına gelen bir fırsat. Arkadaşlarımı. Hayatımı. Annemin hatırasını.

Gerçek Suç Ağı geçmişimin sürekli ortaya çıkmadığı yeni bir başlangıç olacaktı. İstediğim kişi olabileceğim yeni bir hayat. Ama aynı zamanda beni en kötü halimle gören insanların olmadığı temiz bir sayfa.

Onları ve yarattığımız tüm bu sorunlu anıları geride bırakacaktım. Briar ve Sage, Yalnızlar Topluluğu. Her şey kötülükten başka bir şeyin bulunmadığı Ponderosa Springs'te kalacaktı.

Thatcher'dan tamamen uzak bir harita.

Artık sabahın erken saatlerinde onun hızını ayarladığı koşular yok, kazak ya da vücut yıkama suyu almak için onun yatakhanesine gizlice girmek yok. Bana eşlik edecek bir saplantım olmadan tamamen yalnız kalacaktım.

Kalbim bu düşünceye karşı isyan etti. Neredeyse atmayı durdurmakla tehdit etti, ama içimdeki o yumuşak ışık parıltısı mutlulukla mırıldandı.

Ağır kapının gıcırdayarak açılma sesi sessizliğin sabit tınısını bölüp beni sıratıyor. Düşüncelerim uzaklaşıyor ve beni gerçekliğe geri getiriyor. Saniyeler sonra ayak sesleri yere çarpıyor ve sessizce kimsenin bana lavabodaki kirli çamaşır yığını hakkında bir şey söylememesini umuyorum.

Ama neyse ki bana katılan diğer kişi hiç ses çıkarmadan önümdeki duşu açıyor. Günün ağırlığını vücudumdan atmaya devam ediyorum, yarisına gelmişim, sa kremi saçlarımdan arındırıyorum ki arkamdaki kabinde bir su akıntısının başladığını duyuyorum.

Sadece bir çift ayak sesi duymuştum. Bu yüzden iki duşun da açık olması mantıklı değildi. Ama tam bunun tuhaf nedenini sorgulayacakken, bir diğeri açıldı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Ta ki tek kişilik sekiz kabinin tamamı birlikte çalışana kadar.

Tam ışıklar sönerken gğşm sıkışıyor. Korku midemde kabarcıklar oluşturuyor ve düşünebildiğim tek şey bir klişe olarak leceğim. İzlediğim tüm korku filmleri gibi duşta, çıplak ve ıslak bir şekilde.

Karanlık görüşümü ele geçiriyor, elimi yüzümün önünde zar zor görebiliyorum. İçeri soktuğum havluyu hızla aşağı indiriyorum, suyu kesip vücudumun etrafında kıvrıyorum.

"Alo?" Sesleniyorum, diğer duyularım ışıksızlığın etkisiyle artıyor. Kulaklarım hafif bir hareket duymak için zorlanıyor, ama tek cevap sessizlik.

Kendime bunun sadece birinin aptalca bir şakası olduğunu söylüyorum. Kendimi bu gerçeğe ikna etmek için bunu defalarca tekrarlamaya çalışıyorum, ancak kadınların vücut parçaları yoktan var olurken, bundan başka bir şey düşünmek zor.

Perdeyi hafifce geriye çekip başımı içeri uzatırken parmaklarım bir yumak haline gelip havlunun kumaşına dolanıyor. Karanlığımla ve burada benimle birlikte birinin olduğunun keskin farkındalığıyla karşılaşıyorum.

İzliyordum.

Titreme kollarımı gıdıklıyor, tylerimin diken olmasına neden oluyor. Burada olmaması gereken birinin varlığını hissettiğimde boğazım biraz sıkılıyor. Sessizce bunun bir hayalet olması için dua ediyorum. Bu benim bile dşbileceğim en düşük seviye.

Telefonuma ulaşabilirsem, yardım için birini arayabilirdim. Duştan sadece birkaç adım ötede, tezgahın üzerinde bırakmıştım, zamanında ulaşabilirdim. Ulaşamaz mıydım?

Bunu ğrenmenin tek bir yolu vardı.

Duştan çıkmadan önce titreyen güvenimi sağlamlaştırmak için iki sabit nefes alıyorum. Islak ayaklarım başlıklı zemine çarpıyor ve Tanrı'dan bir hayalet yüzünden kayıp kafamı yarmamayı umuyorum. Ya da daha kötüsü, bir seri katilin işini çok daha kolay hale getirmem.

Lavabolara doğru koşarken birkaç dakika öncesine göre çok daha uzunmuş gibi hissediyorum ve gözlerimi kullanmadan, yerimi belirlemek için bedenimi kullanarak kendimi ileri atıyorum.

Midem mermere çarpıyor ve nefesim kesiliyor. Ellerimden biriyle telefonumu aramak için serin yüzeyde gezinirken hava emmeye çalışıyorum.

Tam parmaklarım tanıdık cihazı keşfederken, arkamda duran birinin yaklaşan enerjisini hissediyorum. Çok az seçeneğim olduğu için, telefonum dışa dönük olacak şekilde dönüyorum ki parlak ışık ışkencecimin yüzünü göstereyim.

En azından, beni yaratıcımla buluşturacak kişiyi görebilirim.

"Üç numaralı kural." Mırıldanıyor, "Her zaman gardını . Hedef sana sinsice yaklaşırken, sen ona sinsice yaklaşmayı nasıl beklersin?"

Thatcher'ın yüzü ekranım tarafından aydınlatılıyor, gözleri bana bakarken köşeli çenesi gerginlikle dolu. Bu ışıpta çok koyu, neredeyse siyahlar ve daha önce onda hiç görmediğim bir şeyle dolular.

Havluyu kendime doğru tutuyorum, titriyorum. "Kalp krizi geçirmeden bana bir ders vermeyi düşünemedin mi? Yoksa o şeyler bağlı mı?"

"Benim gibi kokuyorsun."

Sanki ben konuşmuyormuşum gibi beni görmezden geliyor. Sanki bu ifşaat beni zifiri karanlığa gömüp ödümü koparmasından daha önemliymiş gibi.

"Neden benim gibi kokuyorsun?" diye soruyor, sanki sadece konuşmuyormuşum gibi, bir cevap istiyor ve başka bir şey istemiyor.

Bir hafta önce, yüzünü şehvet boyarken nasıl göründüğünü, arzunun onu ele geçirmesine izin verdiğinde nasıl tedirgin ve her şeyi tüketen biri haline geldiğini görmüştüm. Thatcher'ın kontrolden çıktığını görmenin beni korkutacağını düşünmüştüm. Ama tam tersi oldu.

Şimdi bile, ne kadar yakışıklı olursa olsun, geçen günkü nefes kesiciliğinin yanında hiçbir şeydi. Üstümde nefes nefese kalmış, bizi birbirimize çeken ve bırakmayı reddeden kaosun içinde kaybolmuştu. Saçlarının bir kısmı yüzünün önüne düşmüş, gömleği dağılmış ve gözleri mavinin gördüğüm en vahşi tonuna bürünmüştü.

Berbat durumdaydı.

Thatcher Pierson sırf benim için her şeyi berbat etmişti. Ve hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Şimdi, burada duruyor. Tanıdığım Thatch'ti. Pasif bir adamdı, omurgası diken diken olmuş, okunamayan bakışlarla bana bakıyordu. Her iki hali de beni güçsüz kılıyordu.

Belki de beni görmezden geldiği için ona kızgın olduğumdan ya da bilip bilmemesini umursamadığımdan, ama başım dik bir şekilde ona "Yurt tuvaletinden vücut losyonunu çaldım" diyorum.

Çenesindeki kaslar kıpırdıyor, kaşları çatılıyor, "Neden?"

Kollarım kendi etrafımda koza örüyor, ışığı aramızda tutuyorum. En kötü yanlarımı çoktan görmüş olmasına rağmen, savunmasız yanlarımı ondan korumaya çalışıyorum.

"Kokunu seviyorum," diyorum yanağımın içini çiğneyerek. "Üzerimdeki kokunu seviyorum."

Yüzüne bir şey hücum ediyor ve bunun kalçalarımın arasındaki bedeninin anısı olduğunu biliyorum. Onun kokusu benimkini boğarken. Bunu hatırladığını biliyorum, nasıl hissettiğini, nasıl hissettiğini.

Aramızdaki sıcaklık kıvılcımlanıyor, nefesi yüzümde geziniyor ve ayrı kaldığımız bir hafta boyunca onu ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Çok kızgındım, hâlâ öyleyim ve kendimi onu takip etmemek için zorladım.

Kendimi en sevdiğim bağımlılıktan mahrum etmek.

"Benim kazaklarım da mı?" Parmaklarından birini kaldırıp ıslak saçlarımdan bir tutam koparıp zihninde bir farkındalık belirliyor. Yanaklarım ısınırken ona yavaşça başımı sallıyorum. Geçmişte ondan çaldığım tüm kıyafetleri düşünüyorum.

"Hollow Heights'ın yatakhane kilitleri üzerinde gerçekten çalışması gerekiyor. Kaşmir olanları seviyorum." Dudaklarımda yumuşak bir gülümsemeyle mırıldanıyorum.

Sadece uzun bir saniye, yüzünü boşluk ifadesinden başka bir şeyin kaplamasına izin verdiği tek bir an. Geçmişimizin gölgeleri ile geleceğimizin şafağı arasında var olduğumuz yer.

Ancak hayatın bana sonsuza kadar burada yaşayamayacağımı hatırlatan komik bir yolu var. Ne kadar çok istersem isteyeyim, bir şeyler bizi her zaman ayrı yönle çekecek. Kendini her zaman benden uzakta tutacak. Ulaşamayacağım bir yerde.

"Artık yok." Diyor ve yüzünün çok iyi tanıdığım o boşluğa dönüşmesine izin veriyor.

Bir hiçlik çukuru. "Bu iş bitti, evcil hayvan. Sen . Beni takip etmen, derslerimiz. Hepsi bitti." Kalbimin düştüğünü hissedebiliyorum.

Yaptığı şey bu, kesiyor. Çok yaklaştırmaya çalışan insanları, uzaklaştırmaya diye kesip biçiyor. Ne zaman biri yüzeyin altına inmeye çalışsa, ustalıklı bir el ile hızlıca bağışıklarını değiştiriyor.

Thatcher, güç kullanarak yıkabileceğiniz ya da zaman içinde parçalayabileceğiniz sağlam bir duvar değildir.

O dikenlerden bir kale. Parçalanmış tahta ve cam kırıkları. Hepsi babasının geride bıraktıklarının parçaları.

Onu duygulardan korumak için ölümcül silahlar. Duygulardan. İnsan olmaktan.

"Saçmalık." Sert bir ısırlıkla, "Bu tam bir saçmalık. Bu işten *vazgeçiyorsun* çünkü benim için bir şey."

Ama ben herkes gibi değildim. Onun meydan okumasından kolayca kaçacak biri değildim. Benden duyduğu korkunun bıçaklarının beni dışarıda tutmasına izin veremezdim. Biraz kan beni hiç korkutmamışken.

Sanki bu şimdiye kadar söylenmiş en mantıksız sözmüş gibi alay ediyor. Düğmeye basmak için benden uzaklaşıyor, ani ışık gözlerimi yakıyor.

"Kendini övme. Aramızda olanlar bir hataydı. Göğsünün içindeki o umutsuz kalbin aksini düşünmesine izin verme."

Ses tonundaki soğukluk beni ürpertiyor.

Boğazım biraz daraldı. Son birkaç gündür inşa etmeye çalıştığım karmakarışık peri masalı dağılmıyordu.

Uyanmak istediğim bir kâbusa dönüşüyordu.

Lanet bir hata mı?

"Sen lanet olası bir korkaksın. Hatalı olan tek şey umutsuz kalbim değildi, ellerin kalçalarımın arasındaydı, seni inatçı pislilik." Tısladım.

Kime daha çok bilmiyorum, olanları bu kadar kolay unuttuğu için ona. Bana bakıp ellerinin vücudumda ne kadar çaresiz olduğunu hatırlamadığı için. Kulağıma söylediği sözlerin ne kadar müstehcen olduğunu. Sırf yapabildiği için bu kadar iyi hissettiren bir şeyi söküp aldığı için porselen yüzünde hiçbir pişmanlık duymadan orada durabildiği için.

Ya da kendimi.

Ona çizilmeden bu kadar yaklaşılabileceğimi düşündüğüm için.

"Lanet bir korkaktan başka bir şey değil." Onun bu bariz reddine karşı öfkemin acıyan kalbime yardım etmesine izin vererek söylüyorum.

Tek yapmak istediğim içime gömülmek ve dünyadan kaybolmak olsa da gözlerini kaçırmayı reddediyorum. Onun görüş alanından buharlaşmak ve bir asla görünmemek. Ama bu ona tam da istediği şeyi vermek olurdu.

Bu ondan vazgeçmek olurdu.

Thatcher bana ve diğer insanlara karşı pek çok korkunç şey yapıyor olabilir. Şu anda sözleriyle beni incitmek istiyor olabilir ve ben de ona o kadar kızgın olabilirim ki gözlerini oymama on saniye kalmış olabilir ama o vazgeçilmeyi hak etmiyor.

Dünya bunu zaten yapmıştı.

Başını bana doğru çevirisi acı verici görünüyor, üst dudağı kıvrılıyor. "Ağzından çıkan kulağın duysun."

"Bir hafta önce dudaklarından daha kötüsünü duydum. Amım senin kanınla kaplıyken. Bana patronluk taslayamazsın." Ben de karşılık verdim.

Hayal kırıklığı artıyor ve büyük bir elini alıp sanki dünyayı dişleriyle parçalamaya iki saniye kalmış gibi yüzünde gezdiriyor. Bu muhtemelen hayatında hissettiği en büyük duygudur ve onu bu duygularla baş ederken izlemek acı vericidir.

"Bırak ölsün!" Bağırıyor, bir tutam saç yüzüne düşüyor. "Hepsi. Annenin öldürüldüğü gece. Anıt mezar ve benimle ilgili olan her saniye. Anladın mı? Benim için ölmeni istiyorum Lyra."

O mahzende yaşıyorduk. Bedenlerimiz birbirinin içinde geliyordu. Onun acımasız gümüş dili bunu değiştiremezdi. Ne kadar acıtırsa acıtsın, hissettiklerimi değiştirmeyecekti.

Ama şu anda, onun acı çekmesini istiyorum. Sırf duygularını anlamıyor diye intikam almak, onu yaralamak yanlış. Ama elimde değil.

Onun da benim gibi canının yanmasını istiyorum, böylece çekip gittiğinde yarası deşilmiş tek kişi ben olmayayım. Eğer ben kanarsam, o da benimle birlikte kanayacak.

"Yani her şey bitti mi, anlaşıyor, hepsi?" Düşün buharı yüzümün önünde feryat ediyor, vücudumu saran havlu beni sıcak tutmaya devam ediyordu.

"Evet," diyor, sertçe yutkunurken adem elması sallanıyor.

Temiz kıyafetlerimi çantamdan çıkarıp, gereklilikten biraz daha fazla bir tavırla göğsümün içine sokuyorum.

"Harika," diye alay ediyorum, soyunma odalarına doğru yürürken ona sırtımı dönüyorum. "Conner'a selamını söylerim."

Onun tepkisini görmek ya da aramızdaki küçük bağı da koparmaya devam edeceği için bu konuşmayı daha fazla sürdürmek istemiyorum. Tek istediğim giyinmek ve Conner Godfrey'in ağlayabileceğim bir omuz olması fikrini kıskançlıkla karşılamasına izin vermek.

Bırak en kötüsünü düşünsün.

Ancak çok uzağa gidemiyorum, Thatch'in parmakları dirseğimi yakalıyor ve yüksek sesle söylemeyi reddettiği tüm kelimelerle sıkıca sıkıyor. Acı yüzümü ona dönmeme neden oluyor; bunu yaparken kaşlarım kızgınlıkla çatılıyor.

Omuzlarında bir şiddet fırtınası esiyor, sefalet ve acıdan başka bir şey vaat etmeyen bir tür karanlık bakış. Doğramak ya da küçük parçalara ayırmak üzere olduğu birinin gözlerinin içine bakarken sahip olduğunu hayal ettiğim bir bakış.

Boştaki eli havlunun üzerinde sarsılıyor, uygunsuz bir şekilde ve vücudumdan kaymasını engelleyecek zamanım yok. Serin hava hassas tenimde gezinirken meme uçlarım sertleşiyor, zihnim ondan nefret ediyor ama bedenim onun bakışları altında büyüyor.

"Benimle oyun oynama Lyra Abbott." Gece gölgesi gibi bir sesle söylüyor. Karanlık ve ahlaksız niyetlerle gizlenmiş.

Bir uyarı.

Gözleri açıkta kalan bedenimin hatlarını izliyor, elini bile kaldırmadan onları okşuyor ve midem açlıktan yanıyor. Kalçalarımın istemsiz bir şekilde seğirmesi, sırtışının ağzında eğilmesi için tek gereken şey.

Sanki bir şey kazanmış gibi.

"Ne kadar acınası." Mırıldanıyor, "Kukun benim nefretime, başka bir erkeğin sevgisini arzulayacağından daha çok ihtiyaç duyuyor.

Ne kadar üzücü, değil mi sevgili hayalet?"

Parmaklarından biri köprücük kemiğime uzanıyor ve tenime temas etmeden önce onu yakalamak için tüm fiziksel gücümü harcıyorum. Omurgam çatlayacakmış gibi hissetsem de başımı dik tutuyorum.

"Hem bana dokunan hem de acı çekmeme neden olan adam olamazsın." Etkileyici bir kararlılıkla, "Biri ya da diğeri olabilirsin Thatcher. Ama ikisi birden olamazsın."

Birkaç dakika önceki sakin özgüveni sarsılıyor. Elini tuttuğum yerden çekip koyu renk pantolonunun cebine sokuyor. Orada öylece duruyoruz, aramızda sessizlikten başka bir şey olmadan aynı bütünün iki yarısı gibi.

Onun için cennet ve cehennemle savaşıyorum. Dünyanın en bağımlılık yapan yarattığı. Ölüm meleğim ve çok da gizli olmayan saplantım. Önümdeki işkence görmüş adam için yapamayacağım şey yok.

Ve bu, sadece onun sevgisini arayan bağımlı kalbimi paramparça etse de, sırf acı çekiyor diye bana kötü davranmasına izin vermeyi reddediyorum. Kayıtsızlığı ve alaycılığı neyse de, duygular konusundaki deneyimsizliğinden kaynaklanan acı saldırıları bana mal olmayacak.

Bunu yapmayacağım.

"Thatcher, onu yakala dedik, burada kilitli tutma demedik." Kapıdan gelen bir ses.

Thatcher tam önüme geçip iki elini vücudumun iki yanına koyarak duvara yaslandığında, giysilerimi çıplak göğsüme sıkıştırıyorum. Beni kapıdan konuşan Rook'tan koruyor.

Kokusu buhara karışıyor, güçlü ve yoğun. Beni ondan başka hiçbir şey kaplamıyor. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, bana sessiz bir merakla bakarken arkadaşını zar zor dinliyorum.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin Lyra." Yüzüne gerçek bir yalvarış ifadesi kazanmış bir şekilde söylüyor. "Ama onlara hayır demeni istiyorum. Senden bu iyiliği istediklerinde, benim hakkımda ne hissediyor olursan ol, hayır demeni istiyorum."

Kaşları birbirine çatıldı, "Ne yap-"

"Böcek Kız!" Rook bağırıyor, "Konuşmamız gerek. Thatcher'ın bunu sorarken nazik olmadığına eminim ama yardımı olacaksa lütfen diyeceğim!"

"Bir dakika içinde çıkacak, seni sabırsız çocuk." Omzunun üzerinden, benden uzaklaşmadan önce kapının kapanma sesini beklediğini söylüyor.

"Hayır de." Thatcher gözden kaybolmadan ve beni kıyafetlerimi giymem için yalnız bırakmadan önce son bir kez daha söylüyor.

Giyinmek için acele etmiyorum, dışarı çıkmadan önce duygularımın tamamen kontrol altında olduğundan emin oluyorum ve bu topluluk dışında neler yaşandığı hakkında hiçbir fikri olmayan insanlarla konuşuyorum.

Arkadaşlarının önünde durup sanki Thatcher Pierson kalbimin reddettiği adam değilmiş gibi davranmak. Tüm hayallerimin çevrelediği, bedenimin arzuladığı ve zihnimin nefret ettiği adam.

Hayır, bunların hiçbirini gösteremem.

Bu yüzden, yüz hatlarımı bilgisizlik ve ilgisizlik resmine dönüştürene kadar acele etmiyorum.

Eşyalarımı toplayıp kapıyı iterek açıyorum, serin sonbahar havası nemli saçlarımı hemen serinletiyor. Parmaklarım hırkamin ceplerine gömülüyor, duman kokusu burnumun kenarını gıdıklıyor.

Alistair binanın kenarına yaslanmış, sigarasını başparmağıyla işaret parmağı arasına sıkıştırmış, Rook'a uzatıyor. Yanan kiraz havaya gri dumanlar saçıyor.

Ben dışarı çıkarken ikisi de bana bakıyor, Thatcher ise benden başka bir yere bakmayı tercih ediyor. "Kim öldü?"

Şakacı bir tonla söylüyorum, avuçlarım sinirden hafifçe terliyor, çünkü bunu çok iyi anlayabiliyorlar başka bir cesedin ortaya çıktığını söyledi.

Ama üçünün de diğer kızlar olmadan beni araması garip. Bu da neye ihtiyaçları varsa sadece benden istedikleri anlamına geliyor.

"Hiç kimse," diye homurdanıyor Alistair, sesi alçak ve kesik, "Henüz."

Topuklarımın üzerinde ileri geri sallanıyorum, yanağımın içini çiğniyorum. "Benden ne istiyorsunuz? Briar'a ya da Sage'e bir şey mi oldu?"

"Hayır," diyor Rook çabucak. "Onlar iyi ve işimiz bittiğinde bu konuşmayı onlara anlatabilirsin ama kararın sadece ve sadece sana ait olması için sana yalnız sormak istedik. Konu sen olunca kızlarımızın ne kadar korumacı olabileceğini biliyoruz Lyra."

"Bu çok saçma-"

"Biz oy verdik, Thatcher. Sen kaybettin. Artık bu sana bağlı değil," diye araya girdi Rook, ondan nadiren duyduğum gergin bir ses tonuyla, "Bu Lyra'ya bağlı."

Thatch çenesini sıkarak sert bir bakışla Rook'a bakıyor. "Bu pervasızca bir fikir, oylamaya sunulmaması gereken bir fikir."

"Ben olduğum için mi umursamazsın?" Rook ısıırır, "Ya da ilk sen bulmadığın için. Merak etme kırılgan olan, o sopayı kışından çıkaracağın anlamına geliyorsa tüm övgüyü alabilirsin."

Arkadaş arkadaşına karşı.

Bu plan her neyse, iki ayrılmaz insanı karşı karşıya getirdi. Kelimenin tam anlamıyla. Thatcher'ın siyah elbise ayakkabıları Rook'un Van'larının uçlarına değiyor, aradaki beş santimlik boy farkı Thatch'e sadece canlı bir alev olarak tanımlanabilecek şeye bakarken avantaj sağlıyor.

"Ölmenin daha kolay yolları var, Van Doren." Thatcher sırtırken dişleri ay ışığında parlıyor, "Ama oynamak istiyorsan oynayabiliriz."

Bu, izlemek istemediğim vahşi bir kavga olmaktan iki saniye uzakta. Her ikisinin de öfkesinin birbirine yöneldiğini bilmek, eşit derecede kanlı bir kavgaya yol açacaktır.

Rook sigarasından bir nefes çekiyor ve dumanı kendi sırtışıyla doğrudan arkadaşının yüzüne üflüyor. "Dene bakalım."

Onlara doğru bir adım atarak Rook'un omzuna bir el koyuyorum ve sözlü tartışmalarına biraz kan bulaştırmaya niyetli görünen arkadaşına bakıyorum.

"Sakin ol," diyorum hafifçe. "Sadece benden ne istediğini söyle. Yardım etmekten çekinmem." Thatcher'ın bakışları doğrudan başka bir adamın omzunda duran elime yöneliyor.

"Easton'la yakınlaşmanı istiyorlar." Gözlerini parmaklarımdan ayırmadan ısıırıyor. "Seni kesime giden bir koyun gibi ona götürmek. Yem."

Kaşlarım çatılıyor ve ellerimi tekrar ceplerime sokarak onay için Alistair'e bakıyorum.

"Dramatik biri." Alistair iç çekerek şöyle der. "Sadece onu izleyebilecek kadar yakın olmanız gerekiyor. Ne zaman yaklaşmaya çalışsak bizi fark ediyor. Hareketlerini izleyebilecek, özel konuşmalarını dinleyebilecek sessiz birine ihtiyacımız var. Hepsini bu kadar."

Gurur.

İçimde dalgalar halinde kabarıyor. Daha önce insanlar bana hiç ihtiyaç duymamıştı, bu şekilde değil. Her ne kadar görünmezliğim için beni gözlüyor olsalar da, yine de ihtiyaç duyulmak güzel bir histi.

Tehlikeli olsa da bunun bir parçası olmak istedim. Kayıp kızlara ve arkadaşlarıma yardım etmek için. Bu noktaya kadar kendimi çaresiz hissetmişim ama bu benim için bir şans. Bilgi toplamalarına yardım etmek, belki de Halo'yu kimin yönettiğini bulmak ve böylece bu işi sonsuza dek bitirmek için.

Mantıklı gelmeyen şey, Thatch'in buna neden bu kadar karşı .

"Onun düşündüğünün aksine, başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğiz," diyor Alistair, başını homurdanarak Thatch'a doğru savurarak, "Bu tamamen sana bağlı."

Bir hayaletle ihtiyaçları var. Görünmez olan, gizli tartışmaların duvarlarından yansıyan fısıltıları dinleyebilen biri. Kamuflej noktasına kadar karışan bir kişi.

Bu da benim.

Thatcher'a bakıyorum, duşta benden istediklerini düşünerek ona karşı çıkma ve değer verdiğim insanlara yardım etme seçeneklerimi tartıyorum. Gözleri sessizce reddetmem, çekip gitmem ve bana hiç sormamış gibi davranmam için yalvarıyor.

Ben de gözümü ondan
kaçırdım. "Ne zaman
başlamalıyım?"

bi8er kardeşler savaşıdır

ON ALTI

thatcher

Yirmi iki numaralı kural: Kendi eylemlerinizin sonuçlarına hazırlıklı olun.

Çocukken öğrenilmesi en zor derslerden biriydi. Doğal içgüdülerinize karşı isyan etmek ve normalinizin başkalarınıninkiyle aynı olmadığını kabul etmek.

Bir şekilde araziye gizlice girmeyi başaran bir kedi vardı. Onu tüyleri keçeleşmiş, çamura bulanmış halde bulduğumda miyavlıyor ve bahçede etrafı eşeliyordu.

Hatırlıyorum çünkü onu kucağıma aldığımda bana tıslamaya ya da tırmalamaya bile çalışmamıştı. Sadece göğsüme kıvrıldı ve sürekli mırlamaya başladı. Babamın evcil hayvan beslememek gibi çok katı bir kuralı olduğunu biliyordum ama bu kedide yedi yaşındaki benliğime hitap eden bir şeyler vardı.

Kulaklarının uçları turuncuya boyanmış siyah kürkü. En kötü niyetlere sahip olmama rağmen bana o kadar güveniyor, benden o kadar korkmuyordu ki. Onu neden sakladığımdan emin değilim. Geriye dönüp baktığımda, açıklıktan ölmesi daha iyi olurdu.

Başlarda kolay olmuştu. Arazideki bekçi kulübelerinden birinde dolaşmasına izin veriyordum ve her gün gizlice yiyecek ve su sokuyordum. Bütün bir ay boyunca öğle yemeğinde ton balıklı sandviçten başka bir şey istemediğim için aşçılar babamdan önce öğrenmişlerdi.

Hem eğitici hem de babamla olan derslerimden sonra kulübeye gider ve o ayaklarımın dibinde oynarken ya da kucağımda uyuklarken ben kitap okurdum. O zamanlardan hatırlayabildiğim tek hafiflik şekli.

Akşamlarımı cinayetleri dinleyerek, izleyerek ve temizleyerek geçirdim. Arka planda ölü kadınlar asılı dururken yerlerdeki kanı temizledim. Ama birkaç dakikalığına da olsa, başka bir canlıyla sessizlik içinde yaşayabilirdim. Elbette, bu küçük mutluluk parçasına sahip olmama izin vardı, değil mi? Bu gizli, küçük, iyi şey.

Hiç bu kadar acımasızca yanılmamıştım.

Henry Pierson yatak odama girdiğinde saat geç olmuştu, ay tepedeydi ve güneş evimden çok ama çok uzaktaydı. Hiçbir ışık, hiçbir iyilik o malikânenin kapısına yaklaşamazdı.

Büyümekte olan yavru kediyi yorganımın üzerine atmış, küçük iniltisi beni uykumdan uyandırmıştı. Boş gözlerle bana bakarken onu kollarımın arasına almıştım.

"Kuralları biliyorsun Alexander."

O gece içimde bir şey kapandı. İnsan ruhumdan geriye ne kaldıysa yok oldu. İşte o an, odamın karanlığında bana bir bıçak uzattığında, içimde var olabilecek her türlü iyilik söndü.

"Adını büyük bir kraldan almışsın. Senden büyük olmanı bekliyorum. Mükemmellikte nezakete, duygulara yer yoktur," diyor bıçağı küçük ellerime saplayarak. "İnsanları, eşyaları önemsemek anlamsızdır. Eğer ölecekse neden bir şeyi, herhangi bir şeyi önemseyesin ki? Hiçbir anlamı yok. Aşk anlamsızdır, senin içinde yaşamaz Alexander."

O geceden hatırlayabildiğim son şey, o küçük kedinin gözlerine bakmadan hemen önce kulağıma söylediği sözlerdi, bana sonuna kadar yumuşak gözleriyle güvenmiş olan o kedinin. Elim bıçağın etrafında kıvrıldığı anda her şey bulanıklaştı.

Ama ne yaptığımı biliyorum. Neye dönüştüğümü.

Ne bir damla gözyaşı dökmüştüm, ne de dilimde bir anlaşmazlık vardı. Sadece onun istediği gibi olmak için inatçı bir adanmışlık. Damarlarımda dolaşan saf kötülüğü kabul etmek için çaresizlik.

O şeyi bulursa ne olacağını biliyordum. Bana ne yaptıracağını biliyordum. Bu benim düşüncesizce hareket etmemin sonucuydu.

Tıpkı Conner Godfrey'in kollarına koşan hayaletin ona söylediklerimin sonucu olması gibi. Yine de bu tepkiler dilimde acı bir tat bıraktı.

Bu kadar yoğun olmasını beklemiyordum.

Görünüşe göre Lyra Abbott'un kızıl geceler ve keskin nesnelerle dövüldüğünü unutmuşum.

Dünyaya yansıttığı kızın altında bilenmiş kılıçların ve çürümüş niyetlerin sahibi var. İğrenç ısırtıkları olan bir engerek yılanı. Hala acı sızdıran ve ıstırapın tadını alan bir travma askeri. O yaşam ve ölümün birleşimi. Azrail'in bekçisi. Sevimli, acımasız bir ölüm. Güzel bir ceset.

Ve şimdi, o onun.

Artık benim acımasız, soğuk parmaklarıma ait olmayacak, onun yerine Conner'ın ucuz mokasenlerinde ve mide bulandırıcı kolonyasında teselli bulacak. Belki biraz kendimi övüyordum ama onun yeni saplantısı olup olmayacağını sormaktan kendimi alamadım.

Benim yaptığım gibi onun içindeki bağımlılığı besleyecek miydi? *Daha iyi* olur muydu?

"Kostüm yok mu? Özellikle Cadılar Bayramı'nda şov yapmamak senin yapacağın bir şey değil."

Omzumun üzerinden bakıyorum, kapı aralığında bir deri parıltısı. "Siyah cenazelerde giymek için uygun bir renk, değil mi?"

Esprilerimi takdir etmeyerek homurdanıyor.

Cadılar Bayramı gecesi, Ponderosa Springs'in büyük olasılıkla var olmayan bir hayır kurumu için para toplaması için mükemmel bir fırsattı. Geçen yıl panayır düzenlenmişti. Ondan önceki yıl ise hayvanat bahçesi... Yönetim kurulu insanları sömürmek ve fonları gereksiz kasaba bakımı için kullanmak ya da doğrudan cebe indirmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Kasaba sakinlerinin paralarını atmaktan mutluluk duydukları, hiç bitmeyen bir çukurdu. Kabus

Sirki.

Girdaplı kırmızı çadırlar ve Cadılar Bayramı Arifesi'nin bir kombinasyonu. Ölülerin, geçmişlerini yeniden ziyaret etmek ve ruhlarına haksızlık edenlerden intikam almak için bir kez daha insan topraklarında dolaşmalarına izin verildiği yer.

Hiç şeker ya da şaka yapmaya gitmemiştim ama Cadılar Bayramı'ndan keyif almaya başlamıştım. Herkesin ürkütücü canavarlara ve korkunç kötü adamlara dönüştüğü bir gece. Ve artık maskeye ihtiyacım yoktu. Katillerin katili olarak yürüyebilir ve buna kostüm diyebilirdim. Her gün giydiğim teni çıkarıp altında çürüyen şeyi ortaya çıkarmakta özgürdüm.

"Bu gece ona hiçbir şey olmayacak." Masamdaki bir fincan kalemin içinde parmaklarını döndürürken söylüyor. "Yardım sirkinde onu takip edecek ve saat dokuzda sirk kapandığında otoparkta bizimle buluşacak. Lyra kuralları biliyor, bize haber vermeden hiçbir yere gitmemesi gerektiğini biliyor. Tüm zaman boyunca orada olacağız. Her şey yolunda gidecek."

Yakamı düzeltmek için aynaya doğru yürürken ağzımı kapalı tutarak başımı onaylarcasına sallarken azı dişlerim birbirine çarpıyor. Bu konuyu onunla tekrar tartışmayı planlamıyordum, hele de ona bir şey olursa ne olacağını biliyorken.

"Bu Lyra'yla ilgili bile değil."

Başımı ona doğru eğiyorum ve geldiğinden beri ilk kez Alistair'e bakıyorum. Koyu renk gözleri beni bir şahin gibi izliyor, sanki ona sunduğum serabın ötesini görebilecekmiş gibi. Tüm erkekler arasında bana en yakın olan o olabilir.

"Lütfen söyle, sen her şeyi bilen tanrı, o zaman ne hakkında?" Kuru kuru sordum.

Masamdaki sandalyeye kolayca yerleşti, ellerini başının arkasında birleştirerek arkasına yaslandı. Alistair Caldwell gibi kaşlarını çatabilen kimseyle tanışmamıştım. Çocukken bile yüzünde sürekli bir öfke ifadesi vardı.

Sinirli olmadığı zamanlarda bile hep öyle görünüyordu.

"Seninle birlikte oy kullanmadığım için üzgünsün." Dudaklarımdan acı bir kahkaha dökülmesine neden olan bir kendinden eminlikle söylüyor. "İstedğin kadar gül ama ilk kez oylarımızı bölüyorum. Her zaman birlikte oy kullandık, bir kez oy kullanmadığımda buna sinirleniyorsun."

Aramızdaki gerginlik odada cızırdıyor, yanlış bir kelime ya da hareket ikimiz arasında vahşi bir sözlü tartışma patlak verecek. Ne yazık ki o benim zıttım, aynı fikirde olduğumuzda birbirimize bu kadar sıkı bağlıyken, çatıştığımızda vahşi düşmanlar oluyoruz.

Bir konuda haklıydı. Bu, demokrasi tarzı planlarımızın tarihinde karşıt taraflara oy verdiğimiz tek sefer olmuştu. Bu beni rahatsız etti mi? Elbette etti. Rook'un liderliğini takip etmek hiçbir zaman iyi sonuçlanmadı. Alistair bunu biliyordu ya da en azından ben bildiğini sanıyordum. Yaptığı her şeyi düşünmeden ve düşüncesizce yapıyor. Teoride kulağa hoş gelen ama sonuçları kötü olan bir fikre hemen atlıyor.

"Sürekli konuşmaktan çok sıkıldım. Ben liderim, biraz." Ben de diyorum ki, "Biz çocuk değiliz. Burası okul bahçesi değil ve beni seçmediğin için üzülüyorum. Dünyanın senin etrafında döndüğüne inanmayı bırakırsan hayatın çok daha kolay olabilir Ali."

Çenesi titriyor, kelimelerim o büyük kırmızı düğmede tehlikeli bir şekilde dans ediyor. Yemin ederim, o çok kolay biri.

Her zaman öyleydi. O beni tanımıyor olabilir ama ben onu tanıyorum.

Neredeyse herkesten daha iyi.

Alistair ve ben tanıştık. Silas'ın nöbet tuttuğu bir golf kulübünde Rook'un havai fişekleri patlatmasına yardım edene kadar sadece ikimiz vardık.

Ama ondan önce biz vardık.

Büyükbabam, yönetim kurulunda olduğu için Ponderosa Springs'in kraliyet ailesi için bir öğle yemeği düzenlemek istedi. Bu karakter dışı bir şey değildi. Sanırım bu, Pierson Fortune işini tamamen devraldığında ve bu çürümüş kasabanın kendi payına düşen kısmını miras aldığı anda birlikte çalışması gereken insanlarla babamı tanıştırmanın bir yoluydu.

Babamın doğru insanlarla dirsek temasında olmasını istemişti. Güvenilir olmayanların bir listesini yapmasını falan.

Neredeyse altı yaşındaydım ve evimizin garaj yolunun girişindeki büyük fiskiyeye taş atıyordum. Evimin çocuklarla ve yetişkinlerle dolup taşması, birbirine karışması sıra dışı bir şey değildi. Benim için de tüm bu gürültü içinde içeriden başka bir yer bulmak normalin dışında değildi.

Büyükbabam zengin bir torun rolünü mükemmel oynayacağını söylerdi. Piyanodaki yeteneğimi sergiler, babamın bana rehberlik etmesine izin verir, beni güçlü isimlerle ve nüfuzlu kişilerle tanıştırdım.

Ama bu, ortadan kaybolmadan önce sadece bir saat kadar sürdü. İnsan etkileşimi çok fazla gelmeden ve sessizliğin rahatlığını arzulamadan önce.

Evimin dışında dururken Alistair ve ailesinin gelişini izledim. Annesi ve babasının, yanlarında ağabeyi Dorian olduğu halde arabadan nasıl indiklerini sakın gözlerle gördüm.

Arkalarında onlara yetişmesi için genç, sırık gibi bir çocuk bırakmaktan memnun. Başı eğik, kıyafeti dağınık ve gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüştü. Sanki kendi yerinin onlarinkinden beş adım geride olduğunu biliyor gibiydi. Her zaman gölgelerinin kasvetinde. Dorian'ın gölgesinin.

Bu kadar genç biri için üzücü bir gerçek.

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Varlığından utanmanın ne demek olduğunu anlıyordum. Sanki kanımızda farklı bir şey vardı, ona pompalanıyordu, bana pompalanıyordu, hepimize pompalanıyordu.

Bu kötülük travmalarımızı birbirine bağladı. Bizi nefret ettiğimiz, kaçtığımız her şeye sardı ve bugün olduğumuz şeye dönüştürdü. Her birimiz en çok korktuğumuz şeylere dönüştük.

Hayır, daha da kötüleştik.

Her zaman Alistair'le birbirimize çok yakın olduğumuzu düşünmüştüm ama bugün birbirimizden daha da hissedemedik.

"Lyra olacak."

"Lyra," diye ısııyorum, onu sert bir kaş çatmayla yorumluyorum, adını söyleme şeklinden nefret ediyorum. Hiç düşünmeden aceleyle. "Senin için harcanabilir. Senin dünyanda bir toz parçası. Sen ve Rook ona bir şey olmasından memnunsunuz çünkü o sizin için hiçbir şey ifade etmiyor."

Sandalyemden kalktı, kişisel alanıma girerken varlığını belli etmek için hızlı davrandı. Elimde kalan arkadaşlarımı da kızdırmaya başlamıştım. Önce Rook büyük kötü kurt gibi göğsünü şişirdi, şimdi de Alistair mi?

Ne kadar heyecan verici.

", Thatcher." Dedi. "Onu riske atmayacağımı biliyorsun."

Sanki ona göz kulak olmak onun göreviymiş gibi konuşuyor. Sanki her birimizden sorumlu olan yüce kişi oymuş gibi. Onun sorumlu olmasına izin verdiğimi bilse ne yapardı acaba?

Kontrolün onda olduğunu düşünmesine izin veriyorum çünkü öyle olmazsa parçalanacağını biliyorum. Hiçbir zaman, bir kez bile ne yaptığımdan ya da kim olduğumdan sorumlu olmadı.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatıyorum, yüzüne yaklaşırken gözlerim kısılıyor, ağzım burnundan bir nefes uzakta. "O zaman neden Briar'ı teklif etmedin? Neden Sage'i değil?"

Lyra ve ben karmaşık olabiliriz, her ne oluyorsa onunla işimiz bitmiş olabilir. Ancak Lyra'nın zarar görmesine gerek yoktu, özellikle de benim ve çocukların iyiliği için.

Easton Sinclair'in ona tek bir pis elini sürdüğü düşüncesi içimde uçucu bir şeylerin kopmasına neden oldu. Onun yanına yaklaşmasını, hatta o yetersiz giyimli babasının oğluyla aynı havayı solumasını bile istemiyordum.

Bu gece sirkin etrafında dolaşıp onun her hareketini takip edecek, ihtiyacımız olabilecek bilgileri dinleyecekti. Bütün gece onun hareketlerini izlemesi, sesine kulak vermesi, her adımını takip etmesi gerekecekti. Yapabileceğini bildiğim ama yapmasını istemediğim bir iş.

Easton'la değil.

Alistair'in kaşları seğiriyor, içe doğru çekiliyor. "Bana onu önemsedğini mi söylüyorsun?" "Sadece bir gözlem, Caldwell."

Başını sallayarak alaycı bir tavırla, "Bir şeyi kavuşturalım Thatcher. Lyra Abbott'un senin için Briar'ın benim için ifade ettiği anlamı ifade ettiğini mi söylüyorsun, yoksa sadece dar kafalılık mı ediyorsun?"

Ben daha iyi düşünmeden ağzım hareket ediyor. Kontrolümü ele geçirmeden ve sevgili hayaletimi aklımdan geçiren herkesi uzaklaştırmak isteyen yanıma dizginlemeden önce.

Parmağımı göğsüne sokuyorum. "Onun benim için ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Acımasız bir hırıltıyla söylüyorum.

Neyse ki, kendime bunu ona açıklamaya çalışmanın anlamsız olacağını hatırlatmadan önce söyleyebildiğim tek şey bu. Onun benim için ne anlama geldiğini asla anlayamaz. Onun ruhunun dünya için ne ifade ettiğini.

Briar için hissettikleri Lyra Abbott ile paylaştıklarımın yanında bir çekirdek, bir zerre gibi kalır. Benim üzerimde sahip olabileceği güce hiç kimse yaklaşamaz.

yüzden benden çok ama çok uzak durması şart.

Sözlerim karşısında irkiliyor, gözlerinin içinde okuyamadığım bir şey yaşıyor ve ondan hiç şu anki nefret etmemiştim. Sanki ben bir şey söylemeden içimi görebiliyor.

Sanki Lyra kimseden saklayamadığım tek sırrım, vicdanımın tek parçasıymış gibi. Yüzeyde yaşıyor, saklanmayı reddediyor.

"Ona hiçbir şey olmayacak. Sana söz veriyorum." Dedi, sesi keskinliğini kaybederek.

"İhtiyacı olan biri için verdiği sözleri tut." Uzaklaşmadan önce bir süre daha ona bakarak söylüyorum.

Ceketimi alıp yatağa doğru yürüyorum, kumaşı kollarımın üzerinden geçiriyorum ve bu felaket geceye başlamak için kapıya yönelmeden önce aynada kendime bir kez daha bakıyorum.

Kolaylıkla bir elimi cebime sokup parmaklarımı içindeki soğuk metalde gezdiriyorum. Her iki tarafta da oymalar parmak uçlarıma batıyor.

"Umarım haklısındır, Alistair. Eğer ona bir şey olursa." Avucumun içinde tutuyorum, çekip çıkarıyorum ve omzumun üzerinden dalgınca ona doğru çeviriyorum. "Arkadaşlığımız bile seni benden koruyamaz."

Charon'un obolunun sesi havada çınlarken onu orada bırakıyorum.

Kıpırmızı Pus

YEDİ

thatcher

İki şeyden biri doğruydu. Lyra geç kalmıştı ya da ölmüştü.

Öldüm çünkü saatin yanlış olmasından çok çalınma ihtimali olan on yedi bin dolarlık bir Rolex takıyorum. Bu da Lyra'nın şimdiden yirmi dakika geciktiği anlamına geliyordu.

Bana onun iyi olacağını söylediler. Bu planın başarısız olmayacağını. Bir araya gelecek ve bizimle özgürce buluşacaktı. Yine de onu sirk temalı kostümlerin ve hokkabaz akrobatların karmaşası sırasında sadece bir kez görmüştüm. Easton, söylediklerinden hiç etkilenmemiş gibi görünen bir grup övgüye boğulurken o bir yiyecek standının arkasına gizlenmişti.

Ama hepsi bu kadardı. Buklelerinin bir fısıltısı, koyu renk kazağının bir anlık görüntüsü. Gönderdiğim tüm mesajlar okunmamıştı. Bütün gün görmezden gelinmişim ve şimdi geç kalmıştı.

"Saatini kontrol etmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diye mırıldanıyor Rook karşımda bisikletine yaslandığı yerde. "Ona bir dakika ver, Thatcher. Belki de dokuz buçuk dediğimizi sanmıştı."

Kollarım göğsümün önünde çapraz duruyor, sırtım kapımın sürücü tarafına dayanıyor. Bakışlarım ona iner inmez ne kadar ölümcül olduğunu hissedebiliyorum. Lyra zamanları karıştırmazdı, bunu yapmazdı. Dokuzda anlaşıştık, kampüs park yeri, B lotu. Her şey yolundaysa burada olacaktı.

"Sage'e planından bahsettin mi?" Başımı eğerek soruyorum. "Kinci eski nişanlısına casusluk için arkadaşını ayarladığını biliyor mu?"

Yüzünün rengi solar. Dilinin ucunda bekleyen zekice sözler ölür. Yerini vahşi bir öfke alır. Değerli küçük Sage'ini tehlikeye atma ya da Easton Sinclair'e yaklaştırma düşüncesi bile onu öfkeliendiriyor.

"O lanet olası züppe çeneni kapat yoksa sana dişlerini yuttururum Pierson." Bisikletten inip dik durdu. "Onlara bu gecedan sonra söylemeye karar verdik, bu bir test çalışması. İşe yaramayabilecek bir şey için Sage'i korkutmaya gerek yok."

Alistair Rook'un omzuna güven verici bir el koyuyor, kampüs otoparkının ortasında bir kavga çıkmaması için onu sakinleştirmeye çalışıyor ama benim umurumda bile değil.

Aslında bu benim gezinen zihnim için hoş bir dikkat dağıtıcı olabilir. Lyra'nın başının dertte olduğu ve bizim hiçbir şey yapmadan onun yanında durduğumuz fikrinden kurtulamayan bir zihin.

"et," diye Alistair'e doğru başımı salladım. "Köpeğinizi zincirinden kurtarın. Kuduz aşım var." "Siktir git göt herif." Rook homurdanıyor.

Parmaklarım mesaj dizimize dokunuyor, Lyra'nın rehberini bulup onu arıyor. Tıpkı ilk üç seferde olduğu gibi, sadece sesli mesaj sesine ulaşana kadar çalışıyor. Sesini dinlerken saatime bakıyorum.

"Hey! Ben Lyra, aramanızı cevaplayamadığım için üzgünüm. Mesaj bırakın, size geri döneceğim."

Bunu iyi bir ruh halindeyken yapmış olmalı. Sesinde sadece değer verdiği insanlarla çevriliyken ya da tutkuları hakkında konuşurken ortaya çıkan bir hafiflik var.

İçim daralıyor ve içime bir bilme hissi yerleşiyor. Bana bu kısa deneyin Lyra'nın hayatına, en azından bir uzvuna mal olduğunu söyleyen bir his.

"Ben o şartları asla kabul etmedim. Sen ve Alistair kabul ettiniz. Sevgili kız arkadaşlarınıza yalan söylemenin onları güvende tutmanın en iyi yolu olduğuna kendinizi inandırdınız." Bileğimin bir hareketiyle ve küçümseme ve alaycılıkla damlayan tepeden bakan bir sesle söylüyorum.

"Thatcher yemin ederim-"

Kaldırma sürtünen lastiklerin sesi dikkatimizi başka bir yere çekiyor. Lyra'nın eski model aracını görmeyi umuyorum. Ama ne yazık ki herkes için öyle değil.

Easton Sinclair'in yeni giydirilmiş McLaren'ı park yerine giriyor. Benimkinin hemen yanındaki yere çekiyordu. Sürücü kayarak inerken omzumun üzerinden bakıyorum, arkasında ne sürtük bir kız arkadaşı ne et kafalı arkadaşları var. Sadece o vardı.

"Gece geç mi kaldın, Sinclair?" Omzumun üzerinden soruyorum.

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor, yüzünde beyaz bir korku çizgisi parlıyor. Onun işine burnumu sokmam, ona yaklaşmam, onu hedef olarak görmem pek sık rastlanan bir durum değil. Ama oynadığı maço erkek rolünü çabucak hatırlıyor ve yüz hatlarını kolayca düzeltiyor.

Stephen, babası, çok gurur duyardı.

Plastik cerrahı ne kadar deri nakli yaparsa yapsın, Easton'ın yüzünün sol tarafında hâlâ acımasız bir yara izi vardı. Sakatlanmıştı, zamanla iyileşmişti ama derideki renk değişimleri ve doku çizgileri çenesinden üst yanağına kadar uzanıyordu.

Kanlıydı ama bunu giymeyi daha fazla hak eden kimse yoktu.

"Uzun zaman oldu çocuklar." Easton omzumun üzerinden bakıyor, arkamda Rook'u görünce gözleri doluyor. "Sage nasıl, Van Doren? Tadı hâlâ hatırladığım kadar güzel mi?"

Rook'un omuzlarından dökülen buharı hissediyorum. Kundakçı arkadaşımın onu şişte kızartmak için fırsat kolladığını düşünürsek, Easton'dan cesur bir hamle.

Sage her zaman ikisi arasında bir sorun olarak kalacaktır. Easton'ın çilek sarışına karşı hissettiği sahiplenme ya da bir çeşit aşk olsun, onu bırakması uzun zaman alacak. Rook'un onu bırakması ise daha da uzun zaman alacak.

"Emin değilim, motorumun egzozunun tadının nasıl olduğunu hâlâ hatırlıyor musun? Yoksa bir hatırlatıcıya mı ihtiyacın var?" Rook başını motosiklete doğru sallayarak belayı işaret ediyor.

Easton parmaklarını yara izinin kenarında gezdiriyor. "Bana dokunursan bunun bedelini Sage'in ödemesini sağlarım."

"Burası şu anda tehditler savurmak için tehlikeli bir yer, East." Alistair yanıma geldi, omzu omzuma sürtündü. "Seni koruyacak baban ya da arkadaşların yok. Cesedini bulamazlarsa sana bir şey olduğunu nereden bilecekler?"

Alay ediyorum, "Bulacak bir tane varsa."

"En azından vücut parçalarımı ortalık yerde bırakman konusunda endişelenmeme gerek yok, Thatcher. Hepimiz biliyoruz ki tıpkı baban gibisin, sadece zayıf ve masum kadınları parçaladığında seni tatmin ediyor."

Şüpheli olduğum bir sır değildi. Masum olduğumu bile söyleyemeden kasaba beni suçlu ilan etmişti.

"Vücut parçalarını bir kulüpte para gibi etrafa saçanın sen olmadığına emin misin, East? Anneni Alistair'in babasını becerirken bulmak kolay olmasa gerek, kaç yaşındaydın, beş mi, altı mı? Wayne Caldwell'i sevgili annene çakarken gördüğünde?" Rook alay ediyor. "Bastırılmış sorunlarının bir kısmını şehirdeki kızlardan mı çıkarıyorsun?"

Easton'ın çenesi kıpırıyor, uzun zamandır düşmanımız olan bir başka hassas nokta. Ebeveynlerinin ilişkisini öğrendiğimizde bunun ilahi bir armağan olup olmadığından emin değildim ama ne zaman bu konuyu açsak Easton'ın yüzündeki o çarpık mutsuzluk ifadesini görmeye bayılıyordum.

"Ben olsaydım bilmez miydin? Kim bilir küçük hayvanın ne zamandır ." Alay ediyor. Omurgam kıpırdamıyor.

"Pardon?"

"Sadece aptalı mı oynuyorsun? Yoksa bu senin normal ayarın mı?" diye soruyor gözlerini devirerek. "Zekiceydi, biliyor musun? Takip edildiğime dair içimde bir his vardı ama her arkamı döndüğümde hiçbir şey yoktu. Ta ki bu gece sirkten ayrılmadan hemen öncesine kadar."

Önce Rook'a, sonra Alistair'e bakıyorum, damarlarımda saf adrenalin pompalanıyor. Bu bir hataydı. Bu serseriden nefret ediyorum ama zekiydi ve bunu biliyorduk. Onu takip ettirmek bir hataydı.

Ve şimdi Lyra dışarıda bir yerlerde bunun bedelini ödüyor.

Kendimi kontrol etmeye çalıştığım bir an var. Dilimi ısırmaaya çalıştığım ve ilgisiz biri olarak kaldığım. Easton'a aradığı ilgiyi asla vermeyen kişi, ama yapamıyorum.

Lyra Abbott'un kalçalarının arasına düştüğümde kontrolümü kaybettim. O küçük böcek kraliçesiyle ilgili olan her şey çok az kısıtlamaya sahipti.

Avuçlarımdan ter akıyor, hiç bu kadar sıcak hissetmemiştim. Bedenim öfkeyle dolup taşıyor. Göğsümün içinde şiddet uğulduyor. Yoluma çıkan her şeyi ve her şeyi yok etme ihtiyacı. Daha önce hiç böyle olmamıştı.

Öldürme dürtüsü.

Hiçbir zaman bu kadar hızlı, bu kadar güçlü olmamıştım, hiçbir şeyin beni dünyayı dışlarımla parçalamaktan alıkoyabileceğinden şüpheliyim. Onu canlı canlı yiyerek. O kadar uçucuydu ki hiç kimse. Erkek, kadın, çocuk, arkadaş ya da yabancı güvende değildi.

İki adım attıktan sonra burnumun ucuyla Easton'a bakıyorum, sesim hayvani bir hırıltıya dönüşüyor.

"Nerede o?"

"Kim?" diye soruyor ukala bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

Ellerim ileri uzanıp ceketinin önünü tutuyor. Ellerimi kumaşın içine sokarak onu yerden birkaç santim kaldırıyorum, vücudum titriyor.

"Bu da ne-"

Toplayabildiğim kadar büyük bir güçle onu asfalta çarparken nefesi ciğerlerinden fırlıyor. Sırtına bir darbe indiriyor, ben onun üzerinde dururken dudaklarından bir inilti

dökülüyor. "Nerede *lan* bu kız?"

Soru sormuyorum ya da cevap için yalvarmıyorum.

Onu öldürecektim ve canını acıtacaktım. Onu annesinin önüne oturtur ve her bir kaburgasını teker teker çıkarırdım. Lanet omurgasını boğazından çeker ve onunla boğardım.

"On saniyen var Sinclair," diyerek elimi cebime atıyorum ve sustalı bıçağımın düğmesine basıp yüzünün önünde sallıyorum. "Seni parçalara ayırmadan önce."

"Ben-" diye nefes nefese kaldı, "Bilmiyorum."

Arkadaşlarımla Briar ve Sage'e karşı besledikleri bu tür bir sahiplenme duygusunu aklım hiçbir zaman almamıştı. Sahip oldukları şeyin ne olduğunu asla anlayamamıştım, bu yüzden çocuklar adlarını ilk duyan kişiye saldırmaya hazır birer hayvana dönüşüyorlardı.

Bana sevimsiz ve itici gelmişti.

Ama şu anda anlıyordum ve Easton'ın yüzünü yakma fikri mantıklı geliyordu. Her şey anlamlıydı.

Size ait olanı koruma hissi. Savunmak için öldürebileceğin şeyi. İlk defa bunu hissettim. Küçümsedim. "Beş saniye."

Tutuşumun altında sarsılıyor. "Yemin ederim! Bilmiyorum. Ben gittiğimde o da gitti ve bir daha onu görmedim. Yemin ederim dostum, nerede olduğunu bilmiyorum."

Sesindeki panik, sabahları piyano tuşlarının çıkardığı sese benziyor.

Ferahlatıcı.

Bıçağı adam elmasının ortasına doğrultmadan hemen önce bıçak parmaklarımla arasında dönüyor. Alistair omzumu tutuyor, sesi kulağımda gök gürültüsü gibi. Kulağımda paramparça eden bir ses, öfkemde kırımlar yaratıyor.

Bir kırbaç.

"Thatch." Bıçağımın ucu etine saplandı. "Az önce Briar'dan telefonunun yerini aldım, hâlâ sirkin içinde."

Elinin dokunuşu sıkılaşıyor. Bir çapa gibi etime saplanıyor, ağzı kulağıma yaklaşıyor. "O buna değmez.

Henüz değil."

Easton'ın bağırsaklarını bir balık gibi deşme isteğiyle ellerim titriyor. Onu bu otoparkta yatar halde bırakmak istiyorum ama Lyra'ya bakma ihtiyacı daha güçlü. Beynimin önemseddiği tek şey bu gibi görünüyor.

Vücudumu Easton'a doğru eğiyorum, ağzımdan yüzüne tükürükler saçılıyor ve bıçağım onu kesecek kadar boğazına saplanıyor. "İnandığın tanrıya dua etsen iyi olur, kurtçuk. Bu gece seni kurtardı."

Çöp atmakla aynı hareketle Easton'ı tekrar yere bırakıyorum. Tam boyuma geldiğimde onu nefes nefese ve bir topun içine kıvrılma sürecinde bırakıyorum.

Alistair bana telefonunu gösteriyor, küçük mavi nokta Lyra'nın gösteriyor. Arabama doğru ilerlemeden önce ceketimin yakalarını çekiştirerek doğruluyorum.

"Ah," diye cıvıladı Rook, Easton'ın göğsüne vurarak. Yaralanmaya hakaret ekleme ihtiyacı duyuyor. "Şu anda senin yerinde olmak istemezdim, adamım."

İkisi de arabamın içine girdiler.

"Plan nedir?" Alistair yanımda soruyor, Rook dinlerken elleri onu ortaya doğru itiyor. Ellerim direksiyonun etrafında esniyor, anahtarı çevirdiğimde motor uğuldayarak canlanıyor.

Bu dünyanın onlardan isteyeceği bir özür değil ama benim ihtiyacım olan bir özür. İyi bir fikir olduğunu düşündükleri şeyi onarmak için beni her türlü derinliğe kadar takip etmeye istekli olduklarını söyleyen bir özür.

Dinlemedikleri için kızgınım. Lyra'yı riske attıkları için.

Ama onun benim için ne anlama geldiğini kendime bile açıklayamazken onları nasıl suçlayabilirim? Onun ne olduğunu? Yani şu anda bir özre ihtiyacım yok.

Onların sonsuz sadakatine ihtiyacım var. Öfkelerine. Her birinin içinde yaşayan o karanlık, çarpık şeyin ortaya çıkıp benimkiyle oynamasına.

"Onu bulun."

kabus cñcus

SEKİZ

lyra

Sirk ringi boştu.

Dairesel sahnenin dışını çevreleyen tüm sandalyeler çıplaktı. Ringin çukurundaki kum, çıplak ayaklarımın altında canlıydı ve tabanlarıma sürtünüyordu.

Dudağımda kan birikmiş, ağzımın ortasındaki derin yaraktan pıhtılaşmıştı. Kurumuş sıvının çeneme yapıştığını hissedebiliyordum, damlama birkaç dakika önce durmuştu.

Alnımda biriken ter yüzüme tutulan kör edici spot ışığıyla daha da ısınırken yanaklarım kızarmış, sıcaktan kavrulmuştu.

Kaldırılmış bariyerin hemen ötesindeki ilk koltuk sırasını zar zor seçebiliyordum. Seyircilerin ip üzerinde yürüyen bir ringmaster'ı ya da havada zarifçe uçan bir akrobatı alkışladığı yer.

Bu gece, görünürde alkışlayacak kimse yokken, ben rol yapıyorum. İşkencemin özel bir gösterisi. Bir noktayı kanıtlamak, bir mesaj göndermek için yavaşça işkence görüyorum.

Tıslıyorum, başımı ona seslendiğim Oyuncu Bir'den yana çevirirken parmaklıkları dişlerimin arasından cızırdadığını hissediyorum. Sümüksü parmakları kaburgalarıma bastırıyor, yaklaşmakta olan çürük acıyla gümbürdüyor. Derimi deştğini, kemiğime vurduğunu ve daha da ileri ittiğini hissedebiliyorum.

"Bu sadece bir önizleme, kızım," diyor kulağıma. "Eğer kazmaya devam edersen, kendi mezarına gireceksin. Senin için geri gelmeyeceklerini mi sanıyorsun? Başladığımız şeyi bitirmek için?"

Bıçağın soğuk ucu içimi keserken dişlerim dilime batıyor ve acı dolu bir çığlık atıyorum. Bıçağın ucu etimi parçalayarak vücudumda bir yara daha açtı.

Kaçan inilti için kendimden nefret ediyorum, işkencelerinin beni etkilediğinin kanıtı. Briar gözyaşı döktüğünü görmelerine izin vermezdi ve Sage zayıflık göstermeden önce öldürdü.

"Ağlamakta sorun yok. Devam et ve ağla." Oyuncu İki, beyaz maske takmış olan, ısrar ediyor. Bana doğru yürüyor, elini başımın üstüne koyuyor ve nazik dokunuşlarla saçlarımı okşuyor.

"Arkadaşlarının gözyaşlarını görmesini istiyorum. Kanlı, bereli ve zar zor hayatta. Belki o zaman kendilerini ilgilendirmeyen işlerden uzak durmayı öğrenirler."

Gözyaşlarımdan dökülmesine izin verme dürtüsüyle savaşıyorum, onlara beni kırma zevkini vermeyi reddediyorum. Acı dayanılmaz olsa da, her nefes bir angarya. Yüzüm daha önceki darbelerden dolayı hassas, gövdem birkaç küçük açık yaradan kan sızdırıyor.

Beni öldürmek için yeterli değildi. Dedikleri gibi, beni öldürmek istemediler. Bir şeyi kanıtlayabilmek için yaşamamı istediler. Yaralarımın hepimizi korkutup susturması umuduyla, onlara sakat bir şekilde sürünerek geri dönmemi istediler.

Ama çocukları tanımıyorlardı. Küçümsendiklerinde neler yapabileceklerini. Wraith'lerinin kederli zamanlarda neler yapabileceğini.

"Seni öldürecekler," diye fısıldıyorum, nefesimi içime çekerek. "Seni bulduklarında balık gibi bağırsaklarını deşecekler. Hiç şansın yok."

Bir tokat sesi sirk çadırında yankılanıyor. Sol yanağıma gelen darbenin şiddetiyle başım dönüyor. Hoparlörlerden süzülen tuhaf müzik kafamın içinde dönüyor.

Yanağıma dilimle yokluyorum, yanığı yutuyorum. Tüm dişlerimin hala sağlam olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum.

Parmakları çenemi kavırıyor ve beni yüzüne çekiyor. Vücudumun üst kısmına sarılmış ipler, ben onlara karşı sarsılmaya çalıştıkça geriliyor. Kendimi çok çaresiz hissediyorum ve suçlayabileceğim tek kişi kendimim.

Eğer kurallara uysaydım. Easton'ı evine kadar takip etmek yerine sirkte kalsaydım. Adamların istediğini yapmalıydım ama yapamadım.

Easton Sinclair'i takip ederken önemli hiçbir şey öğrenmediğimi söylerken onlarla karşılaşamaz ve bakışlarının ağırlığına dayanamazdım. Ne babası, ne Halo, ne de lanet olası bir hız cezası.

Onları hayal kırıklığına uğrattım. Onların hayal kırıklığı, bu ikisinin atabileceği herhangi bir dayaktan çok daha fazla acı verirdi.

"Yanlış insanlarla uğraşıyorsun. Bu, arkadaş dediğin o zengin serseriler için çok güçlüydü. O kızın ölümünün peşini bırakmalıydılar. Şimdi onların hatalarının bedelini ödeyen sensin, hem de zedelenmiş gururları ."

Birinci Oyuncu bıçağı alaycı bir şekilde vücuduma doğru tembelce çekiyor. Yemeğiyle oynayan bir avcı gibi, avını sürükleyerek çıkarıyor. Omzumla boynum arasındaki ekleme ulaştığında, kazağımı yırtarak tenimi ortaya çıkarıyor.

Onu engellemeye çalışıyorum. Acıyı bastırmaya ve başka bir şey düşünmeye. Buraya nasıl geldiğimi düşünürken nefeslerim titriyor ve elimden geldiğince dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

Ayrıntılar bulanık, hafızamın kenarları yıpranmış ama Easton'ı sirkten itibaren takip ettiğimi hatırlıyorum, yapmayacağıma söz vermiş olmama rağmen. Onunla ilgili bir şeyler bulmam gerekiyordu. Elim boş dönerek herkesi hayal kırıklığına uğratamazdım.

Omzuma dayanılmaz bir acı saplanıyor, kan derimi ıslatıyor ama gözlerimi ileri dikip zihnimi meşgul ediyorum. Korkuma ya da çektiğim acıya değmezler. Kazanamayacaklar.

Easton'ı Sinclair'in evine kadar takip ettim. Ön kapıyı açık bıraktığını gördüğümde evine girdim. Evlerinin her santimini hatırlayabiliyorum. Stephen'ın masasında bulduklarımı, ofisindeki asma kilitli kapıyı ve Easton ile annesi akşam yemeğinde tartışmayı bitirene kadar bir depoda yaklaşık ne kadar saklanmak zorunda kaldığımı.

Evden çıkıp arabama doğru attığım her adımı takip edebiliyor, okulun otoparkına girdiğimi ve çocuklarla buluşma vakti gelene kadar orada beklemeyi planladığımı hatırlayabiliyorum.

Beynimin hatırlayabildiği son şey kapımın sarsılarak açılması ve agresif bir elin kolumun üst kısmına dolanması. Ondandır tamamen boş. Hafızamdaki kaset bitiyor ve ekran beyaz gürültüye dönüşüyor.

Parmaklar omzumdaki taze yara boyunca ilerliyor ve Play Two'nun parmaklarını ağzına götürdüğünü görmek için bakıyorum. Derisindeki kanımı yalıyor.

"Tadın çok tatlı, neredeyse ziyan edilemeyecek kadar tatlı."

Kanıma bulanmış iki parmağımı emişini izlerken boğazıma bir safra düğümleniyor.

"Siktir," diye tükürüyorum yüzünü koruyan siyah kumaşın üzerine. "Sen."

Tükürük ve kan maskenin üzerine sığıyor ve örtülü yüzünü benimkine bastırırken dudaklarından iğrenç bir hırıltı çıkıyor. Tırnakları kafa derime girip saçlarımı yırtıyor. Sıcak nefesindeki çürüme kokusu midemi isyan ettiriyor.

"Bunu ayarlayabiliriz, küçük kız."

Eğer bir an için bile kolay pes edeceğimi düşündülerse, yanıldılar. Bu sandalyeye bağlanmış, dövülmüş ve kanıyor olabilirim ama sessizce gitmeyi reddediyorum. Bedenimi böceklerle ziyafet çekmeleri için bıraktıklarında, izim derilerinde kalacak.

Beni, nasıl savaştığımı hatırlayacaklardı ve ben unutulmuş olarak ölmeyecektim.

Bağlı bedenimde kalan tüm gücümle başımı geriye atıp öne doğru fırlatıyorum ve alnımı burnu olduğunu umduğum yere çarpıyorum. Kafatasım çarpışmayı protesto etmek için zonklıyor, ama onun rahatsızlık iniltisi buna değmesi için yeterli.

"Seni amcık!" Çığlık atıyor, yarılmış burnunu tutmak için maskesini çıkarıyor. Yüzü bana tanıdık gelmiyor ama her ayrıntıyı zihnimde canlandırmaya çalışıyorum.

Yağlı sarı saçları, pasaklı gözlerinin önünde dalgalanıyor. Yanağında yaşayan beni ve üst dudağının etrafında kıvrılan yara izi. Her bir özelliğini zihnimde işaretliyorum, ne olur ne olmaz diye orada tutuyorum.

"Maskeleri gerekiyordu," diye ısrar ediyor Oyuncu İki, bana bakarak. "Biz-"

"Önemli değil." Ortağı yüz örtüsünü tamamen çıkarıp yere atıyor. "Bizi şimdi görmesi önemli değil. Nasıl göründüğümüz hakkında konuşacak kadar yaşamayacak."

Bağırsaklarım çalkalanıyor. Dehşet göğsümün içinde bir dalga gibi kabarıyor ve tüm bedenimi sarıyor. İri elleri beni iki yanımdan kavırıyor ve sandalyeden kolaylıkla kaldırıyor.

Ayaklarımı kuma vurarak tanecikli parçaları savuruyorum. Beni geriye doğru sürüklerken ciğerlerim çığlık üstüne çığlık atıyor. Metalin sırtımı çizdiğini hissettiğimde gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor.

Başım dönüyor, nereye gittiğimi söyleyecek bir şey arıyorum. Bir dizi merdivene benzeyen bir şey gözüme çarpıyor. Küçük bir platforma çıkan siyah ızgaralı basamaklar. Bedenim her eğime çarpıyor, her darbeye ağrıyor.

Zirveye ulaştıklarında ağırlığımı platforma bırakıyorum. Planlarının ne olduğunu anlamam uzun sürmüyor. Beni ilk uyandırdıkları zamanı, bu geceki olaydan geriye kalanları hatırlıyorum.

Mükemmel işkence aletini oluşturmak için değiştirilmiş, hâlâ ringde duran bir istem. Daha önce sihirbazlık gösterisi olarak kullanılan silindirik bir tank. Kaçılmaz olandan kaçış. Ağzına kadar suyla dolu bir tank, dibine bir göstericiyi zincirlediler. Kaçarsan modern bir Houdini olursun. Kaçamazsan boğulursun.

Ama içindeki su değildi. Daha kalın ve kırmızıydı. En az on iki metre derinliğindeki tankın içinde sallanıyor, benim platformdaki endişeli anlarımla birlikte sallanıyor.

"Domuz kanı." Oyuncu Bir küçümseyerek söylüyor. "Sana kendi Carrie anını yaşatacağıktık. Kafanı birkaç kez daldırıp adrenalin pompalamayı sağlayacaktık. Ama çok zorlandın küçük kız."

Kalbim kulaklarımda çarpıyor, beni bunun içine attıklarında benim için hiçbir umut olmayacaktı. Dibe batacak ve bir daha asla çıkamayacaktım.

Bu kadar olur.

"Beni öldürmek onları durdurmayacak," kollarımı iplere bastırıyorum, düğümlerde zayıf bir nokta bulmaya çalışıyorum ama hiç şansım yok. "Bu sadece durumu daha da kötüleştirir. Patronun Rosemary Donahue'ya ne yaptıklarını biliyor. Durmayacaklar."

"Patronum..." "Umurunda değil. Her kurucu ailenin bir oğlunu katletmekten daha çok isteyeceği bir şey sanmıyorum. Bu kasaba ne ektiye onu biçsin. Sen sadece olacakların habercisisin Lyra."

"Buradan canlı çıkamayacaksın." Boğuluyorum.

"Bir hesaplaşma yaklaşıyor, küçük kız. Şimdi senin için, sonra da tüm o küçük arkadaşların için. Umarım Pierson'ı parçalayan kişi ben olurum."

Beni kaçırdıkları andan itibaren Halo'dan sorumlu olanların bu adamları tuttuğuna karar vermiştim. Zamanımız tükeniyordu ve sessizliğimiz için geliyorlardı.

Onu almak için bizi öldürmek zorunda kalsalar bile. Çok ileri gitmiştik, çok şey öğrenmiştik. Kaçırdıkları kızları uyuşturmak için kullandıkları ilaçları ortaya çıkarmak için bir öğretmeni ve öğretim asistanını öldürmek. Rosemary'yi sattığı için belediye başkanını diri diri yakmak, çeteye karışan iki rüşvetçi dedektifi katletmek.

Çok ileri gitmiştik.

Thatcher'ın adını duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bir hıçkırık beni boğuyor, yalvarma dürtüsü. Merhamet dilemek ve uzakta, çok uzakta kalmaları için dua etmek. Ama benden değil.

Benden asla.

Ondan.

"Hadi, yalvar bana." Play Two kıs kıs güler. "Hayatını bağışlamam için bana yalvar ve ben de seni sikimi ne kadar iyi aldığını izleyecek kadar uzun süre hayatta tutayım."

Kaba sözleri karşısında bedenim irkiliyor. Elimde kalan seçenekler karşısında gözümden tek bir damla yaş akıyor. Bu iğrenç adamın pis ellerini bedenime sürmesi için davranmak, yalvarmak, boyun eğmek ya da olduğum yerde kalıp beni hayvan kanıyla dolu bir fiçıya itmelerine izin vermek.

İki seçenek, hayatımın şey buydu. İki boktan seçenek.

Hayatım bunun toplamına indirgenmişti. Şimdiye kadar yaptığım her şey göz ardı edilecek ve Kabus Sirki'nde öldürülen bir kızın kanlı gazete manşeti olacaktım.

Ponderosa Springs sokaklarında dolaşan bir başka hayalet hikâyesi.

Azalan umudumun son kırıntısıyla kendi içime uzanıyorum. Sesimin bu çadırın kumaşından sekmesini, bedenimin gözyaşları içinde yardım çağırmasını istiyorum.

Şu anda beynimde var olan tek isim için çılglık atmak. Beni bu lanet sondan kurtarabileceğini düşündüğüm kişiye. Son şansım, ölüm üzerimde son kez süzülüşünde kış adımlarıyla dehşeti donduran çocuk.

Benim

meleşim.

"Thatcher!"

Boşluğa doğru bir ölüm perisi çılgıydı. İlahi kaderin bir cilvesiyle yakınlarda olması için dua ediyordum. Beni aramaya gelsin, kaybolduğumu fark etsin diye. Bir şekilde sesimi dönen sirk müziğinin, uğuldayan rüzgârın üzerinden duyacaktı.

Sadece benim için gelmesine ihtiyacım vardı. Beni son bir kez kurtarması için, çünkü ölmeye hazır değildim. Bu şekilde değil, mezun olmadan ya da arkadaşlarımın evlenmesini izlemeden önce değil. Kariyer yapmak, büyümek, yaşamak istiyordum.

Daha önce ölmek istemedim-

"Thatcher, lütfen," diye bağıyorum, ağzımdan kan fışkırıyor. "Thatcher!"

"Ne güzel bir ceset olacaksın." Birinin botu yan tarafıma çarpmadan önce içlerinden biri mırıldanıyor.

Beni tankın içine yuvarlıyor; kan yapışkan kolları ve metalik parfümüyle beni karşılıyor. Beni yüzeyin altına, sulu bir ölüme çekiyor.

Ben tankın dibine batarken dünya kırmızının muhteşem bir tonuna dönüştü. Kapalı gözlerimden sızan ezilmiş güller ve tatlı kuruşların tadı. Duyularım o tanıdık rengin parlak tonlarında dönüyordu. Kiraz, lal, mine ve yakut.

Her yerdeydi. Saçlarımın tellerine sinmiş, ciğerlerimin içine dolmuş ve boğazımın duvarlarına sıkışmıştı. Beni tüketiyor, beni canlı canlı yiyor, beni bütünüyle yutuyordu.

Göğsüm yanıyor, çaresizce hava almak istiyorum. Umutsuzca etrafımı saran sert malzemeyi yırtmaya çalışıyorum ama ciğerlerimde oksijen yok, uzuvlarım zayıf. Tank derin, çok derin ve bacaklarım olmadan kendimi su üstünde tutmak için yeterli enerjim yok. Başım dönüyor, ciğerlerimdeki yanma bir rahatlığa dönüşüyor. Sanki bedenim birkaç dakika içinde neler olacağını biliyor.

Kollarının belime dolandığını hissediyorum, bana bir yıl önce Cadılar Bayramı arifesinde düzenlenen baloda Thatcher'la dans ettiğim geceyi hatırlatıyor. Arkadaşlarımızın dikkatini dağıtmak için yaptığı şey, zihnimin derinliklerine kazınmış bir anı olmuştu.

Briar'la ilk kez tanışmak. Gözleri ne kadar masumdu. Rook ile bir ağacı yakmak ve Alistair'i yatakanemizde kaldıktan sonra duşta yakalamak. Döndükten sonra Sage'i yemek salonunda otururken görmek.

İçimde güvenle sakladığım anılar bir makarada oynadı. Flaş üstüne flaş. Hayatımın en güzel anlarının yeniden oynatılması, öbür dünyaya uğurlanmadan önce son bir teselli filmi.

Bilinçaltım ışığa doğru kayboluyor gibiydi, parlak ve keskin bir ışık ve havanın tadı beni boğuyor. Nefesim kesilirken ağzıma sıkışan tüm kan dışarı akıyor.

"Yakala onu."

Eller bana dokunuyor, hala vücuduma sarılı olan ipin etrafına dolanıyor. Beynim ölümsüzlüğe mi girdiğime, yoksa çağrımın cevaplanıp cevaplanmadığına ve hala hayatta olup olmadığına karar vermeye çalışıyor.

Gözlerimi kırıştırarak kırmızı çizgileri geçmeye, duyularıma tutunmaya, beni kör eden kızıl sisi temizlemeye çalışıyorum. "Ne halt ettiğimi sanıyorsun? Dama mı oynuyorum?"

"İşe yaramazsın."

"Eğer kapatmazsan, onu düşürürüm ve ikiniz de boğulursunuz, ahmak."

"Sadece-" Bir duraklama, "Sadece ona yardım et."

Göğsümün inip kalktığını, oksijeni olabildiğince çabuk yuttuğunu hissedebiliyorum. Acı devam ediyor ve bu bana hala hayatta olduğumu söylüyor. Bir şekilde o sıvı mezardan çıkmayı başarmıştım.

Etrafımda sesler uğulduyor, sırtıma yaslanan soğuk metal hissi. İpler gevşiyor, kollarım serbestçe hareket edebiliyor.

"Lyra, Lyra, Lyra..."

Tanıdık dokunuşu yüzükoyun yatan bedenimin üzerine eğiliyor, ismim söylenirken ıslak saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. Beynim ihmal ettiği havayı aldığı anda, diğer duyularım da geri geliyor.

Taze bir şeyin kokusunu alabiliyorum. Tenim onun serin ellerini hissediyor ve gözlerim yüzünün detaylarını seçebiliyor. Gümüş rengi saçları kızıla boyanmış, bordo damlıyor. Mavi gözleri o kadar berrak ki, neredeyse içlerindeki yansımamı görebiliyorum.

"Thatcher," diye nefes alıyorum, dudaklarımda bir dua. "Thatcher."

Titrek bir elimle parmaklarımı kaldırıyorum, kaşlarının arasındaki çizgiyi, alındaki derin V çizgisini takip ediyorum. Onu hissedebiliyorum. O gerçek. Gerçekten düşündüğümde emin değilim, ya da belki de bu hala bir rüya gibi hissettirdiği içindir.

Parmaklarımı saçlarının ıslak tellerine batırıp başını aşağı çekiyorum.

Benim için geldiği, yakarışımı duyduğu ve benim için geldiği bir rüya. Kahramanın kurban ettiği kızı kurtarmak için intikam planından vazgeçen kötü adam.

"Lyra."

Dudaklarım sessiz bir çarpışmayla onunkilere değiyor. Kışın ilk kar tanesi ağzımı sıyrıyor. Kayan bir yıldızın gökyüzünde sinsi bir merakla kayması. Son nefesinin fısıltısı dişlerimin arasında cınlıyor, boş ciğerlerimi dolduruyor. Ölüm meleğinden gelen yaşam nefesi. Dudakları benimkilere karşı sertti, tanrıların bir hediyesi.

Havai fişek yok. Açlıkla boğulmuş ya da tutkuyla yıkanmış bir öpücük değil. Sadece dudaklarımız diğerininkine yaslanıyor, bir kaos anında kısa bir dinlenme. Ağzlarımız, kelimeler olmadan konuşuyor.

"Merhaba, burada güvendesin. Benimle güvendesin."

Dudaklarımız arasında ince bir perde oluşturacak kadar uzaklaşan ilk kişi o oluyor. Gözlerimi birkaç kez kırıştırarak onun pasif yüzünün bana bakışını izliyorum.

"İstemedim," sesim boğuk çıkıyor. "Önce seni öpmeden ölmek istemedim. Nasıl bir şey olduğunu bilmeden ölmek çok zalimce geldi."

Thatcher başparmağını şişmiş ağzımın üzerinde gezdiriyor, öpücüğünün verdiği hissi tenime yumuşak bir şekilde masaj yaparak yediriyor.

Onun tadını içime bastırarak. Ağzının kenarları seğiriyor.

"Sevgili hayalet," diye fısıldıyor. "Seninle işim bitene kadar ölmeyeceksin."

KAN BABASI

NINETEEN

thatcher

Bu benim normal rutinim değildi.

Bu kurbanın izini sürmek, avlamak ve hakkında bilgi toplamak için aylarımı harcamamıştım. Konçertosunun başını ve ortasını oluşturmak için zaman ayıramadım. Sahnemi kurmak için notlar yazmamış, silmemiş ve korkunç bir müzik bestelememiştim. Ölümünün piyanomla eşleştiğinde nasıl bir ses çıkaracağını düşünmeden sadece sonunu ileri sardım.

Normalde, bir düzen dışında olmak beni şaşırtabilirdi. Tüm silahlarım ve imha malzemelerimle birlikte kendi alanımda olmamak. Arka planda çalan klasik müzik yok.

İnsanları böyle öldürmüyordum. İnsan bedenini yok edişim bir sanattı. Sık sık zaman ayırdığım, aylarca plan yaptığım, öldürmenin her bölümü için mükemmel müzik parçasını hazırladığım bir sanat.

Bu an, bana ait olana dokunmanın bedelini bir adama böyle ödetmiştim.

İleriye baktım, dairesel bir tahtaya bağlanmış bir adam gördüm. Beline kalın siyah bir kemer gerilmiş, iki eli başının üzerinde kenetlenmiş ve ayakları kelepçelenmişti. Tahtanın üzerine boyanmış kırmızı yıldızlar adamın kol ve bacaklarının arkasında bir görünüp bir kayboluyordu.

Eminim bu dekoru bıçak fırlatma gösterisinin bir parçası olarak kullanmışlardır. Kendinden emin bir adam kalabalığın önünde durur ve yarı çıplak bir kadına körlemesine silah fırlatırdı. Kadının derisini sadece birkaç santimle ısıkalıyor ve kalabalığı coşturuyordu.

Ama artık gösteriyi ben yönetiyordum. Sirk benim ölüm arenamdı ve kaçırmayı planlamıyordum.

"Ne yapacaksın?" Hedefim ısrar ediyor. "Dostum, lütfen, ne yapacak? Beni öldürecek mi?"

Alistair sessizliğini koruyor, sadece seyircilerin arasından çektiği sandalyesinden ona bakıyor. Dudaklarında yanan bir sigara, pasif yüzünün önünde süzülen bir duman bulutu.

Bir suçluyu kaçamadan yakalayan oydu. Onu ringe geri götürdüm ve talimatımı bekledim. Avıma elini sürmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu avın sadece ve sadece bana ait olduğunu biliyordu.

Acısının, korkusunun, hayatının her damlasını istiyordum. Midem gurulduyordu, birinin kalbinin son pompasından gelen güce açtım.

Vücudum kayıyor, sandalyede açıkta duran bıçak rulosuna bakıyorum, bıçaklar ayrı ayrı ceplere özenle yerleştirilmiş. Parmaklarım keskin uçları sıyrıyor, intikam arzusu beni aç ve vahşi bırakıyor.

Ellerim dikkatlice kan sıçramış gömleğimin kollarını kıvrıyor ve altından solgun, damarlı kollarım çıkıyor. Hava boynuma serin geliyor, beklentim ateşimi yükseltiyor.

Çadırın açılış sesi dikkatimi çekiyor. Lyra içeri dalıyor, morarmış dudağı dikkatimi çekiyor. Birkaç dakika önce benimkine karşı hissettiğim dudak. Ağzında vahşet ve korku tadı vardı. Beklediğim kiraz tadının tam tersiydi.

Onu o kanlı tanktan çıkardıktan sonra öfkenin gerçek tadına vardım. Başkalarında görmüştüm, neler yapabileceğine tanık olmuştum ama kendim için hiç hissetmemiştim. Bu şekilde değil.

Öfkem sessiz, kaynayan bir yırtıcıydı. Sanki duygularımın damarlarımda zımpara kağıdı gibi dolaştığını hissedebiliyordum. Tenime sürtünüyor ve omurgamı sarıyordu.

Bu benim ilk cinayetimdi, duygulara dayanıyordu. Onun tarafından yönlendirilen.

Lyra benim duygu fenerimdi. Daha önce hiç yaşamadığım tüm bu duygular onun sayesinde başıma geliyordu. Ona yakın olmak beni giderek daha fazla insan yapıyordu.

Rook arkasından yürüyüp elini Lyra'nın koluna dolayarak geriye doğru çekerken parmaklarım bükülüyor, sesi duyabileceğim kadar yüksek çıkıyor.

"Lyra, seni hastaneye götürmeliyiz. Bunu görmek istemezsin. Onu bu halde görmek istemezsin."

"Bir yere gitmiyorum." Çadırın içinde daha da ilerlemeye ve bana daha da yaklaşmaya kararlı bir şekilde onun elinden kurtulmaya çalışarak karşı çıkıyor.

"Lütfen-"

"Lyra." Arkadaşımın sözünü keserek ona sesleniyorum. Yumuşak gözleri bana dönüyor, sanki duyduğu tek ses benim sesimmiş gibi. Bir parmağımı kıvrıyorum, gel işareti yaparak alay ediyorum. "Gel."

Rook elini çekiyor ve kız bana doğru ilerlerken oflayarak başını sallıyor. Acısını göstermemek için başını hâlâ dik tutarak biraz topallamasını da gözden kaçırmıyorum.

Onu kırmadıklarını kanıtlamak istiyor. Onu asla kıramayacaklarını. İçimde bir şey kabarıyor ve bunun gurur olabileceğini düşünüyorum. Sadece bana değil, kendine de sadakat.

Yeterince yaklaştığında öne uzanıp çenesini parmaklarımla kavriyorum. Başını bir o yana bir bu yana eğerek her çizgi, her hafif tutarsızlığı, her çürüğü not ediyorum.

Gitmeli, sadece fiziksel olarak değil zihinsel olarak da kontrolden geçmeliydi. Yaşadığı şey, adrenalin azaldığında onu sert bir şekilde vuracaktı. Kendi içinde kıvrılan travma tepkisi intikamla geri dönecekti ve bir insan kaybolmadan ve bir daha asla geri dönmeden önce sadece bu kadarını kaldırabilir.

"İyi misin?"

"Evet," diye başını sallıyor. "Ve izlemek istiyorum. İşimizin bittiğini söylediğini biliyorum ama izlemem gerek. Bu şey beni canlı canlı yemeden önce öğrenmem gerek Thatcher."

"Kırıldığını görmelerine izin vermedin." Başparmağımı tenine sürterek mırıldanıyorum. Vücudunun dokunuşuma alıştığını, elimin içinde eridiğini hissediyorum. "Bana yapmamamı söylemiştin."

"Çok iyidindin, sevgili hayalet." Bana bakması için başını yukarı kaldırarak fısıldıyorum. "Ödülünü istiyor musun? Bu gece öğretmenin olmamı ister misin?"

Yeşim rengi gözleri açılıyor, ilgisi doruğa ulaşmış ve muhtemelen bu kadar kolay kabul ettiğim için şok olmuş. "Artık ders kitabı yok mu?"

Başımı sallarken ağzımdan bir gülümseme çıkıyor. "Ders kitabı yok. Sadece kendini işine adanmış küçük bir öğrenci oluyorsun. Ben olsam birkaç not alırdım, sınav olabilir."

İkimiz arasındaki bu gizli küçük anlaşma benim en büyük mücadelem ve serbest bırakmakta en çok zorlandığım şey. Bunu yüksek sesle itiraf etmek zor ama Lyra'nın beni izlemesinden hoşlanıyorum. Gözleri sadece bana odaklanmış bir şekilde gölgeler arasında dolaşması. Ben onun dünyasının merkeziyim ve o da benim küçük röntgencim.

Rahatlama omuzlarına yerleşir.

"Teşekkür ederim." Dönüp ön sıradaki bir koltuğa doğru yürümeden hemen önce mırıldanıyor. Rook'a bakıyorum, başımı ona doğru çeviriyorum ve bir şey olması ihtimaline karşı yakınımda durmasını istiyorum.

Düşüncelerimin onun üzerinde oyalanmasına izin veriyorum. Onun porselen kusursuz yüzünün kanlı ve morarmış, hiç olmaması gereken bir şekilde lekelenmiş görüntüsünde. Tüm öfkem tekil. Odaklanmış, bir kişiye ve sadece bir kişiye karşı eğitilmiş.

"Çocukken babam bana bir dizi fırlatma bıçağı hediye etmişti," diyorum paslanmaz çelikten bir mızrak ucu bıçağı kaldırarak. "Bıçağı etkili bir şekilde kullanma pratiği yapmanın bir yolu. Sanırım bu benim bir hobim oldu, şu anda da oldukça iyiyim."

Uzun, dikkatli parmaklarım bir bıçağı kesesinden çıkarıp elimde döndürüyör. Mat siyah kaplama geceden dövölmüş. Gizlilik için tasarlanmış ve hızlı, sessiz ölümler için yapılmış. Koyu rengi deri eldivenlerimle ikizleşiyor, avucum hançeri havaya ürkütücü bir enerji yayan sessiz bir durgunlukla tartıyor.

Bu gece ne yapacağımı biliyordum, bu çadırdan içeri adımımı attığım andan itibaren işkencenin her saniyesini planlamıştım. Yine de kendimi mahallede gezintiye çıkmış gibi hissediyordum.

Heyecan ya da panik değil. Sadece imrenilecek bir ölüm.

Tahtaya bağlı adam, "Ne oluyor lan," diye mırıldanıyor. "Ben sadece işimi yapıyordum. Onu gerçekten öldürmeyecektik. Sadece biraz korkutacaktık, anlıyor musun? Hepsı buydu, yemin ederim!"

"Adın ne senin?" Kaba bir şekilde soruyorum, sözlerini duymazdan geliyorım. Söyleyecekleriyle ilgilenmiyorum.

Gözlerinden yaşlar akarken dişlerini gıcırdatarak inliyor. O kadar büyük bir korkuya kapılmış ki, eminim zar zor nefes alabiliyor. Bu onu boğuyor, ciğerlerine bir cıvata gibi baskı yapıyor. Son anlarını benim gibi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Yaratıcısıyla buluşmaya hazır mı?

"Siktir, siktir, siktir! Bu çok boktan. Böyle olmaması gerekiyordu!"

Normalde biraz daha uzun oynar, ilk kesiğı uzatırdım. Birinin derisini kesip açtığımda içimde dalgalanan ilk güç darbesiyle kendimi sınırlardım.

Ama bu gece yemeğimle oynayacak havada .

Havayı yaran şimşek gibi, siyah hançer bir şimşek gibi dönüyor. Hedefe gök gürültüsünü andıran bir gümbürtüyle saplanıyor ve ardından adamın bağırsaklarının derinliklerinden bir çığlık yükseliyor.

Kulaklarımı gıdıklıyor. Horowitz çalarken olduğu gibi içimde bir şeyleri ısıtıyor.

Avucunun ortasından kan sızıyor. Mızrak açıkta kalan elini delip geçerek altındaki tahtaya etkili bir şekilde sabitledi. İnsan iğneli tahtamdaki ilk bıçak.

"Michael! Michael!" Bağırıyor, şişlenmiş eline bakarken teni solmuş. "Benim adım Michael!"

Parmaklarımın arasına bir bıçak daha alırken başımı sallıyorum. Metali parmak eklemlerimin arasında döndürüyorum. Bunun Lyra için olması gerekiyordu. Bu adamı öldürme sebebim burada.

Yine de onu acı içinde kıvranırken gördüğümde kendimi mutlu hissetmekten alamıyorum. Kısıtlamalarına karşı kıvrıyor, merhametim için çaresiz. Bu beni gerçekten herkesin övdüğü ahlaki açıdan gri kahraman mı yapıyor? Toplumun asla yapmayacağı yanlışları mı düzelterceğim? Yoksa bu sadece içimdeki öldürmeye aç tarafa dokunmak için bir bahane mi?

Gözlerim seyircilere doğru kayıyor, bakışlarım onunkilerle birleşene kadar boş koltukları tarıyorum. Kendisinin kâbus gibi bir versiyonu. Kesikler, çürükler ve kendisine ait olmayan kan tarafından yutulmuş. O vahşi bukeler kıvrıcıklaşmış ve kıyafetleri sırlıklam.

Ama ben bunların hiçbirini göremiyorum. Gerçekten göremiyorum. Sadece onu görüyorum. Scarlett.

İlk karşılaşmamızda bana ayakkabı fırlatan küçük kız. Çok korkan ama bir o kadar da cesur olan. O gece, onun gibisini görmemiştim.

Çok atılgan ve cesur biri. Simsiyah saçları ve kararlılık dolu dolaptan uçarak çıkmıştı. Benim sterilize edilmiş hayatımdan çok farklıydı, çok kaotikti.

Ölüm kokan o odada, yaşayan son şey gibi hissediyordu. Öldüremediğim bu güzel, dağınık şey. Ve bu pislik adamın beni öfkeliendirebileceğini düşünmesi.

"Michael," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı kaçırıp hedefime dönüyorum. "Tanrı gibi olan anlamına geliyor."

Ben ring şefiyim. Gösterinin kumandası, benim zevkim için dans etmesini ve kıvranmasını sağlıyorum. Bu fiziksel şiddetten öte, egomu besleyen zihinsel bir oyun.

Lyra'nın öğrenmek için beklediği şey buydu. Sabırlı davranmış, bu ana tanık olabilmek için tüm engelleri aşmıştı. Ona birinin zihniyle nasıl oynanacağını, ona dokunmadan önce ruhunun nasıl kırılacağını öğretmek için.

Sakinliğe nasıl hakim olunur, bir katilin resmi nasıl olunur.

"Tanrı gibi olduğuna inanıyor musun, Michael? Damarlarında ilahi kan dolaştığına ve yaşamın ve ölümün kaderine karar verme gücüne sahip olduğuna?"

"Lütfen beni öldürmeyin. Ben ölemem. Hazır değilim." Pantolonunu indirdi. "Bu benim fikrim bile değildi. İşe alındım ve fazladan paraya ihtiyacım vardı. Bunda benim bir rolüm yok."

"Ama sen yaptın," diye düzeltiyorum. "Bu işte bir rolün var. Masum bir kızı kaçırdınız ve egonuzun onun hayatından daha önemli olduğuna karar verdiniz, değil mi?"

"O ben değildim! Colin'di! Onu o öldürmek istedi, ben değil. Ben sadece işi yapmak istedim." Yutkundu, gözleri büyüdü. "Eğer beni yüzüstü bırakırsan, seni ona götürürüm. Nerede yaşadığını bulabilirim!"

Bıçağın ağırlığı avucuma dengeli bir şekilde oturuyor. "Seni kim kiraladı?"

Boğazından mızımız bir inilti geliyor. "Kahretsin. Kahretsin, sana söyleyemem. Seni Colin'e götürebilirim ama bunu sana söyleyemem. Beni öldürürler. Beni parçalara ayırırlar, dostum. Yapamam."

Onun için hazırladıkları şeyin benim planlarımdan daha kötü olduğunu düşünmesine neredeyse güleceğim. Bir başka siyah ok havada vızıldıyor, bir kuş tüyü kadar sessiz, Michael'ın leğen kemiğinin ortasına iniyor. Eti kesiyor, derisini yırtıyor.

İçimi burkan uğultuya bakılırsa, hedefimi vurduğumu söyleyebilirim.

"Ne kadar küçük olduğunu düşünürsek etkileyici bir nişan." Alistair oturduğu yerden sigarasından bir nefes daha çekerek konuşuyor.

Bıçak kalçalarının arasına saplanmış, siki ve taşakları olduğunu umduğum yerden delinmiş. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, tüm vücudu titriyor. Aldığı her nefesle sap sallanıyor.

Yavaş ve acı dolu bir ölüm olacak.

O bıçaklar çıkarılmadığı sürece, kan kaybından ölmesini engelleyecek. Delikleri açacaklar ve ben bitirene kadar nefes almasını sağlayacaklar. Orada acı içinde asılı kalmaktan başka seçeneği yok.

"Bunu bilmeni beklemezdim, çünkü beni tanı mıyorsun Michael," diyorum, bakmadan bir bıçak daha alarak. "Ama ben de Tanrı gibi olduğuma inanmıyorum."

Kolumu başımın arkasına kaldırıp öne doğru fırlatmadan önce elimde çeviriyorum. Yavaşça hareket ediyorum, tuttuğum yerden kayarak Michael'ın sol elinin ortasına saplanırken hareketlerimden neredeyse hiç ses çıkmıyor.

Ağızından bir dizi küfür daha çıkmadan önce kısa bir süreliğine kemik çıtırtıları duyabiliyorum. Acele etmeden dairesel tahtaya ve ondan sarkan adama yaklaşıyorum.

Her adım ölümcül ve emin.

Eldivenli elim Michael'ın çenesini kavırıyor, sesim ölümcül derecede durgun. Sıvı gece kadar sakin.

"Ben herhangi bir tanrıdan daha kötüyüm, biliyorsun. Burada merhamet gösterilmez ya da mucize verilmez. Ben sizin ölümünüzün koruyucu aziziyim. Ben istediğim zaman ölürsün."

Michael hıçkırıyor, daha önce Lyra'nın canını almakla tehdit eden bir adamdan gelen büyük çılgınlık. Onun üzerinde sahip olduğunu düşündüğü güç değişiyor. O artık ayakkabımın altındaki küçük, rahatsız edici bir böcek.

"Seni kim tuttu?" Ağlaması, burnundan akan sümüğü ve çılgılık atmaktan kızarmış yüzüyle üzerime çöken coşku hissederek tekrar soruyorum. "Bana söylemen senin yararına, Michael. Bunu bütün gece sürdürebilirim."

Onu kırdım. Sahip olduğu her erkeklik parçasını paramparça ettim. Barikatlarını yıktım, geriye sadece hayatı için çaresiz, üzgün bir adam kalana kadar.

"Stephen Sinclair." Dişlerini sıkarak bağıriyor. "Stephen Sinclair bizi kiraladı!"

Yüzümde hiç şaşkınlık yok. Hepimiz Hollow Heights dekanının bir şekilde Halo'ya dahil olduğunu biliyorduk. Rosemary ölmeden çok önce onun bir yılan olduğunu biliyordu.

"Neden?" Talep ediyorum.

"Bilmiyorum. Bizimle sadece iş hakkında konuştu. Onu tut ve biraz fırlat." Öksürüyor. "Nedenini sorduğumda tek söylediği, 'Böylece yozlaşmış arkadaşlarına sürünerek geri döndüğünde, neyin risk altında olduğunu bilecekler. Onlardan neler alabileceğimi.'"

Elim bacaklarının arasına saplanmış bıçağın sapını kavırıyor ve sertçe sola doğru sarsıyor. Ağzından bir yardım çığlığı daha yükseliyor.

"Başka ne biliyorsun?"

Michael başını tavana doğru eğmiş, gözlerini sıkıca kapatmış. Farklı bir gerçeklik hayal etmeye çalışıyor, umutsuzca bu kâbustan uyanmayı umuyor.

"Lyra olmaması gerekiyordu." Mırıldanıyor. "Bize Sage Donahue'yu almamız söylendi ama biz-"

"Ama sen?" Bıçağa daha fazla baskı uygulayarak kelimeleri boğazından kesiyorum.

"Sarışın bir çocuk geldi ve ona hayır dedi. Yüzünde kötü bir yara izi vardı, Stephen'dan onun yerine Lyra Abbott'u seçmesini istedi. Grubun en zayıfı olduğunu ve daha kolay kırılacağını söyledi."

Rook'un Easton Sinclair'e duyduğu öfkenin benimkiyle karıştığını hissedebiliyorum. Daha önce boynunu kırmama saniyeler kaldığını biliyordum ve bu bilgiye göre kırmalıydım.

"Başka bir şey olmadığına emin misin?"

"Eminim!" Çığlık atıyor. "İşte bu ! Tek bildiğim bu, yemin ederim."

Bana verebileceği tüm bilginin bu olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Aletine bir bıçak sokulurken yalan söyleyecek pek fazla erkek yoktur ve o da onlardan biri değildi.

Yüzünde renk yok. Solgun, korkunç ve kan kaybediyor. Onunla işim bitti. Gündemimizdeki amacına hizmet etti ve şimdi onu bitirmekte özgürüm.

Uzanıp elinin içindeki bıçağın sapını kavırıyorum ve hızla çıkarıyorum. Yaradan kan sızıyor ve eldivenimi kaplıyor. Lyra'nın sesini duyduğumda, silahı nefes borusuna saplamama saniyeler kalmıştı.

"Bekle."

Başımı çeviriyorum, bariyerin önünde duran ona bakıyorum, sanki ben ayımsım ve o da yerçekimiymiş gibi bana doğru yürüyor. Beni aramaktan başka seçeneği olmayan bir mıknaş gibi bana doğru çekiliyor.

Alistair ve Rook bu etkileşimi sessiz gözlerle izliyor. Birbirlerinin galaksisinde nasıl bulunacaklarını bilmeyen, yörüngede dönen gezegenler arasında sıkışıp kalmış iki insan.

"Bunu yapmak istiyorum." Mırıldanıyor.

Kaşlarını birbirine çarpıyor, ona sert ve beklenen bir şekilde bakıyorum. "Ne yapabilirsin?"

Dudaklarından sabit bir nefes geçiyor, çenesi yukarı eğiliyor ve omurgası sertleşiyor. "Onu öldüren kişi ben olmak istiyorum."

Lyra artık dünyaya gösterdiği o kırık dökük, ürkek kız değil. O, öldürme dürtüsü ve gizli güzelliğiyle bir araya gelmiş bir güç. Bu karanlık, kötü kadın intikam istiyor.

Azrail'in yoldaşı, sevgilisi ve ikinci eli.

Yaklaşıyor, nefesi yüzümün düzlüklerinde dolaşıyor. Tamamen farklı bir şeyin açlığı midemde birikiyor. Arzu, beyaz-sıcak ve kör edici bir şekilde beni yakıyor.

Daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemiştim. Daha önce başka birinden hiç bu kadar etkilenmemiştim. Ondan o kadar etkilendim ki, bu aptalın canını almayacağım için en ufak bir hayal kırıklığı bile yaşamadım.

Avucumu uzattım, bıçak onun istediği gibi olacaktı. Parmaklarının sapın etrafında kıvrıldığını ve onu benden aldığını hissediyorum. Kolaylıkla kenara çekilip kolumu uzatarak onu Michael'a doğru yönlendiriyorum.

Öne eğildim, ağzım kulağının dibini sıyırdı. "Beni gururlandır, sevgili hayalet."

Başını sallıyor, tenine değen nefesimden etkilenmiyor. Onun tahtaya doğru adım atışını izliyorum, ölüm kraliçesi kemik ve dişlerden oluşan tacına sahip çıkıyor.

Çarpık ve ahlaksızca ama pantolonumun sıkıştığını hissedebiliyorum. Bıçağı elinde tutup ucunu göğsüne doğru sürükleyerek boğazına zararsız bir çizgi çekerken sikim kabarıyor.

"Bana bak," diyor, gözlerini ona dikmiş ama kontrolün kendisinde olduğu belli. "Bana bakmanı istiyorum."

Adam talimatlarına uymayınca, diğer elini kullanarak bıçağı uyluklarının arasından tutuyor ve hâlâ etine saplıyor. Bıçağı döndürürken inliyor, sonunda gözlerini açmadan önce kendini bir kez daha tekrarlıyor.

Ağzım sulandı. Korkar görüldüğü gizli yanını kabul ettiğini görmek. İçinde taşıdığı açlığın her zerresini sahipleniyor. Silahı adamın kasıklarından tamamen çıkardığında, adam boğuluyor.

Kan kotunun önünü ıslatırken acı dolu bir çığlık atıyor.

"Sana kırık mı görünüyorum?" Daha önce hiç görmediğim bir özgüvenle konuşuyor.

"Lütfen, özür dilerim. Tanrım, bana merhamet et." İnliyor, gözbebekleri fincan tabağı kadar büyümüş. Bakışlarında bir merhamet yakarışı ve belki de herkesin tanıdığı Lyra, içindeki yaratık bu kadar aç olmasaydı ona merhamet ederdi.

Bir anlık duraklama. Sadece soluk soluğa kalıyor ve rahatsızlığını dile getiriyor. Lyra'nın her iki bıçağı da elinde döndürmesini, saplarını minik yumruklarına sıkıştırmasını izliyorum.

"Tanrın seni affedebilir," diye fısıldıyor Michael başını kaldırıp onun gözlerine bakarken, "ama aynı şefkati benden beklemekle aptallık ediyorsun."

Hızlı bir hareketti, o kadar ani ki darbeyi kaçırmış olabileceğimi düşünüyorum. Bir saniye önce gözleri açıktı ve bir saniye sonra ikiz bıçaklar yuvalarının derinliklerine saplandı.

Keskin uçlar gözbebeklerinin yumuşak malzemesini delip geçiyor. Parçalanmış dokunun çıkardığı sese ve akan kanın görüntüsüne dayanamayıp öldü. Ağız açık kaldı, boşuk kelimeler yuvarlanıyordu.

Ellerini açıp avuç içleri dışa bakacak şekilde geriye doğru kaldırıyor ve her ikisini de bıçağın ucuna vurarak silahı adamın kafatasına daha da saplıyor. Canını almaya çalışan adamı sustururken, bıçağın ağırlığı altında insan kemiğinin çıtırtısını duyabiliyorum.

Arkasında o kadar büyük bir güç var ki, kafası arkasındaki tahtaya sabitleniyor. Kan çizgiler halinde sızıyor ve yanaklarında dağınık çizgiler oluşturuyor.

Güç. Rahatlama. Gurur.

Michael'ın cesedi sessiz bir çığlık atarak ağız aralık bir şekilde bağlı kalırken havada kabarıyor. Leonardo da Vinci'nin insan vücudu üzerine yaptığı sanat eserinin şeytani bir versiyonu.

Bir intikam haçı.

Arkadaşımın varlığını onu görmeden önce hissediyorum, sesi kulağımda titriyor. "Kız çok korkunç, dostum."

"Hayır," dudaklarım köşelerinden seğiriyor, sadece benim fark etmem için yeterli. "O olağanüstü biri." Benim sadık öğrencim.

Benim küçük evcil hayvanım.

piyano adam

YİRMİ

lyra

"Evet, iyiyim," diye mırıldanıyorum, başımı cama yaslarken gözlerim kapalı. "Söz veriyorum, bunlar çoğunlukla yüzeysel kesikler. Dikişe gerek yok."

Bu daha az acı verdikleri anlamına gelmiyordu ama zaten histerik olan arkadaşlarımdan bunu bilmesine gerek olduğunu düşünmüyordum.

"Onu öldüreceğim!" Sage arka planda bir yerde çığlık atıyor, sesi çığlık çığlığa. "Bu Allah'ın belası Halo'dan daha büyük sorunları olacak, bunu biliyor musun? Yalan söylemek için iyi bir bahanesi olsa iyi olur yoksa sikini koparırım."

Onlara da yalan söylediğimi bildiğim için göğsüm ağrıyor. Rook için ağrıyor, yanan gözlerinin benimkilerle nasıl eridiğini hatırlıyorum. Daha önce onda hiç görmediğim bir hüznün yerleşmişti.

Kot ceketini omuzlarıma sarışı ve beni hastaneye götürmesine izin vermem için yalvarışı. Bunun olmasına izin verdiği için defalarca özür diledi.

Bu gece olanlar onun suçu değildi ve bunu ona söylemiştim. Yine de Rook'un suçluluk duygusuyla nasıl başa çıktığını biliyordum. Arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmanın sorumluluğunu herkesten çok nasıl üstlendiğini. Bunun onu nasıl yediğini, Sage'in ona her kötü şeyin kendi davranışlarından kaynaklanmadığını anlatmak için ne kadar uğraştığını.

Silas beş aydır hastanedeydi ama o hâlâ suçluluk duygusundan kurtulamamıştı. Sanki Silas'ın ilaçlarını bırakmasını bir şekilde engelleyebilmiş gibi.

"Onlara bunu sizden saklamalarını söyledim. Benim için endişelenmenizi istemedim. Bana kızabilirsin, karşılık vermem için bana bir gün ver, sonra bana kızabilirsin. Onlar sadece sözlerini tutuyorlardı; buna kızamazsınız."

Zaten bilinmesi gereken detaylarla doldurulmuşlardı. Easton'ı eve kadar takip ettiğim için olanları kimseye anlatmamıştım. Durumun halledildiğini ve şu anda bir aile sirk çadırının ortasında bir tahtaya kazığa oturtulmuş bir adam olduğunu.

Gerisi...

Gerisi daha sonra gelebilir ya da belki de hiç gelmeyebilir. Bir şekilde bunun bir seçenek olmadığını biliyordum. Ne yaptığımı açıklamak zorunda kalacaktım. Ama şu anda bu konuda konuşacak ne enerjim ne de isteğim vardı.

"Çok inatçısın, senin için orada olabilirdik." Briar fısıldıyor. "Ama ben seni seviyorum. Gelmemizi istemediğine emin misin? Atıştırmalıklar ve korku filmleri getirebiliriz? Temizlenmene yardım edebiliriz?"

"Bu gece yalnız kalmak istiyorum," diyorum gözlerimi sürücü koltuğundaki kişiye çevirirken. "Yatak beni çağırıyor. Yarın gelip bana bağırabilirsiniz, tamam mı?"

İkisi de hayal kırıklığı içinde oflayıp pufluyor ama kabul ediyorlar. Uyanır uyanmaz onları aramamı yoksa kapıma dayanacaklarını söylüyorlar. Sessizliğin beni içine çekmesine izin veriyorum, pahalı deri yumuşak sırtımı ısıtıyor. Her tarafım kan içinde olsa da bu rahatlatıcı kokuya sarılıp uyuyabilirim.

Burada kendimi güvende hissediyorum.

"Michael'ın cesedini orada bırakanın biz olduğumuzu bilecekler, biliyorsun değil mi?" Bu konuşmanın beni en azından düş alacak kadar uyanık tutmasını umarak usulca söylüyorum. "Polis gelip sorular sorarsa ne diyeceğim?"

Thatcher'ın eli bir anlığına direksiyonu sıkıca kavırıyor, sonra gözlerini yoldan ayırmadan bırakıyor. Kırmızı kalıntılar hâlâ solgun tenine ve saçlarına yapışmış durumda, ikimiz de kan içindeyiz.

Bu gecenin lekesi ağırlaşıyor, bizi birbirimize bağlayan ip biraz daha güçleniyordu. O bunun farkında olmasa bile. Dudaklarım hâlâ mırıldanıyor, dudaklarının elektriklenmesiyle vızıldıyordu.

Thatcher sakince, "Duymayacaklar," diyor ve direksiyonu çevirip garaj kapısına yanaşıyor. "Stephen bunu duyacak. Koklamaya vakit bulamadan köpekleri geri çağırır. Halının altına süpürülecek. Bu kasaba bu konuda bir fısıltı bile duymayacak. Ama Sinclair'lere verilecek mesaj çok açık olacak. Eğer oynamak istiyorlarsa, biz de oynarız."

Başımı sallıyorum, vücudumu kaldırmaya çalışırken yanağımın içini çiğniyorum. Karnıma yakıcı bir acı yayılıyor ve ellerim karnımdaki yaralara uzanıyor.

"İçeridekileri saracağım." Hâlâ bana bakmıyor, gözlerini ileriye dikmekle yetiniyor.

Bana onunla geleceğimi söylediğinde, beni evime bırakmak istediğini düşünmüştüm. Kasabanın derinliklerine inip onun evine doğru yola çıkana kadar durumun böyle olmadığını fark etmemiştim.

"Büyükkannen- yani, o-" Bir allık yanaklarımı ısıtıyor. "Burada olmamı sorun etmiyor mu?"

Yaşadığımız onca şey karşısında böyle önemsiz bir şeyi sormak saflık gibi geliyor. Ama May Pierson çok hoş bir kadın ve ona saygısızlık etmek istemem, düş almaya çok ihtiyacım olsa bile.

"Evin batı kanadı bana ait. Orayı nadiren ziyaret eder. Burada olduğunuzu bile bilmeyecek." Araba evin önüne yanaşıyor ve park etmeden önce yavaşça duruyor. "O-" Yutkunuyorum, ona bakıyorum.

"Benim kim olduğumu biliyor mu?"

Ne demek istediğimi anladı. Arkadaş olup olmadığımı bilip bilmediğini sormuyorum. Ailesi için kim olduğumu bilip bilmediğini öğrenmek istiyorum. Henry Pierson'ı hapse gönderen kız, onun oğlu ve annemin ölüm hikayesini anlatmak için yaşayan kişi.

"Evet."

Tepki verecek ya da başka sorular soracak zamanım yok çünkü ince bacakları araçtan iniyor. Sanırım bu kuru, doğrudan konuya giren Thatcher yerine iğneleyici, alaycı, sürekli sözümü kesen Thatcher'ı tercih edebilirim.

Onun hareketsizliği beni şaşırtıyor.

Yorgunluk beni boğuyor, kapının koluna uzanırken kemiklerim ağrıyor, zar zor iterek açabiliyorum. Adrenalinim sert bir şekilde düşmüş ve beni güçsüz bırakmıştı.

Açlık dürtüsü, gücümü besleyen dürtü gitmişti. Geri çekilmiş, ruhumdaki o karanlık mağaranın içine saklanmış, orada doymuş bir şekilde uyuyordu. Sonrısıyla tek başıma başa çıkmam için beni terk etmişti. Kendimi boş ve kaybolmuş hissediyordum.

Bu şeyle ilgili sorun da bu. Her şey durulduğunda, öfke ve zarar verme ihtiyacı karanlığa gömüldüğünde, duygusal acı hala yaşıyor. Hala nefes alıyor ve sürekli açık bir yara gibi içimde var oluyor. Her zaman kanıyor.

Onu öldürmek, öldürme dürtüsünü

beslemişti. Yarayı iyileştirmede.

Üzerimdeki ellerinin anısını ya da kulağımdaki seslerini yok etmedi. Oksijen eksikliğinden dolayı göğsümde oluşan yanmayı silmedi. İntikamım, şiddet ve kırık kemikler için duyduğum arzuyu dizginlemeye yetmişti.

Ama annemin ölümünü izleme ya da bir şekilde intikamını alma korkusunu asla kovamazdı. Bunu yapmıştım çünkü yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ediyorlardı ama bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Hiçbir şeyi değiştiremezdi.

Thatcher'ın ince kolu belime dolanmadan ve diğer kolu bacaklarımı kavrayıp beni yerden kaldırmadan önce dizlerim titriyor, sadece bir saniyelğine kendi başıma ayakta durabiliyorum.

Zarif bir hareketle beni kollarının arasına aldı. Vücudunun serinliği, zihnimde tamamen ıssız kaldığımda beni canlı canlı yiyip bitiren düşünceleri buz gibi yapıyor.

Onun kollarında yalnız değilim.

Yüzünün yan tarafına bakıyorum, hiçbir şey söylemezken çenesi sabit. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi, sanki bu her gün yaptığımız normal bir şeymiş gibi beni kollarında taşıyor.

"Bana öyle bakmayı kes."

Bakışlarımı aşağıya çevirerek gülümsemeye karşı koyuyorum. "Tamam."

Evin en sol tarafına doğru yürürken sessiz, kulağım göğsüne dayanmış, kalbinin atışlarını sayıyorum. Mükemmel bir ritim, doğru miktarda basınç, sabit ve sağlıklı bir tempo. Bu ses benimkini de yatıştırdı.

Çok az sağlıklı duygusal anım var.

İnsanların tanıdık bir kokuyu alması ya da aniden utanç verici bir lise olayını hatırlaması gibi, o utancı yeniden hissedersiniz. Ya da belki oynadığınız bir oyunu kazanmanın verdiği heyecanı. Bu sadece hatırladığınız bir anıdan daha güçlüdür. Bu tetikleyiciler size o olayları bir kez daha yaşama olanağı verir.

Ama benimki farklı. Tüm tetikleyicilerim beni korkutan ve öfkeliendiren anılarla bağlantılı.

Bir koku ya da görüntü ve hayatımın en kötü gecelerini yaşamaya geri dönüyorum. Artık sınıfta değilim ya da evimde kitap okumuyorum, dolabın içindeyim ve annemin yeniden ölümünü izliyorum.

Sınıfta olduğumu, insanların bana bakıyor olabileceğini belli belirsiz biliyorum ama Henry annemin cesedinin üzerine diz çökmüş, onu öldürüyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Nefes alamıyorum ya da sakinleşemiyorum. Dünya etrafımda dönerken. Bir kar küresinin içine hapsolmuş, travmamı yaşıyorum.

Beni geri çeken tek şey, o kar küresini kıran tek kişi Thatcher'dır.

Fiziksel olarak yaptığı bir şey değil ama o imgelemlere her girdiğinde her şey daha iyi hissettiriyor. Annemin yatak odasına girdiğinde, diğer her şeyi unutuyorum ve ona sarılıyorum, anısının beni güvende hissettirmesine izin veriyorum, gerçeğe dönene kadar beni rahatlatıyor.

Diğer herkes için o, en kötü kabuslarıdır. Ama

o beni her zaman benimkinden uyandırdı.

Evinin yan tarafına girdiğimizde, çoğunlukla karanlıktı. Mutfağı ve oturma odasındaki pahalı koltukları zar zor seçebiliyorum. Bir dizi basamağı tırmanıyoruz, ardından biraz daha yürüyoruz. Uzun bir koridorda ilerlerken her şey çoğunlukla bulanık.

Yatak odasının kapısı kolaylıkla açılıyor, kafamı çerçeveye çarpmamak için vücudu yana doğru dönüyor. Thatcher'ın odası beklediğim her şeye sahipti ama aynı zamanda hiç de öyle değildi.

Hevesli gözlerim mekânın görünen her santimetrekaresini içine çekiyor. İnanılmaz derecede yüksek tavanlar, yumurta kabuğu rengindeki duvarlar ve mermer zeminler. Yatağı yere yakın duruyor, beyaz yorgan yeni buğulanmış gibi görünüyor ve yastıklar mükemmel bir şekilde düzenlenmiş. Köşede sık bir kuyruklu piyano duruyor ve duvarlardan birine yaslanmış bir çalışma masası var.

Her şey çok modern ve temiz. Tam da düşündüğüm gibi, ama yaşanmış gibi görünmüyor. Masasında kağıtlar ya da yerde ayakkabılar yok. Hiçbir kişiselleştirme veya bakım biçimi yok, her şeyi çok ıssız bırakıyor.

O kadar bitkinim ki, onun mekanında bulunmayı bile zar zor takdir edebiliyorum. Sonunda evinin duvarları içinde, özel olarak yaşadığı yerde. Her şeyin onun gibi koktuğu yerde.

Beni kolayca banyoya taşıyor, duşa doğru yürümeden önce lavabonun önünde iki ayağımın üzerine yatırıyor ve birden fazla farklı musluktan tavandan su dökülmesini sağlayan bir düğmeye basıyor. Gri fayanslı ayaklı duş muhtemelen tüm evimden daha pahalı.

"Duş," diye mırıldandı. "Ben yedeği kullanacağım. Ben bandajlarla dönene kadar odamda bekle. Sanırım vücut losyonum ve saç ürünlerim işine yarar, yoksa başka bir şey almam gerekir mi?"

Yüzümün kızardığını biliyorum ve içten içe kanın utancımı örtmesini umuyorum. Ona vücut suyundan hiç bahsetmemeliydim. Bunu asla unutmayacak.

"Evet, sorun değil." Boğazımı temizliyorum. "Yapmadın, yani bunu yapmak zorunda değilsin. İnandığının aksine beni eve götürebilirdiniz. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Farkındayım."

Kapıya doğru yürütmesini izliyorum, eli kapı kolunda duraklıyor, sırtı kaskatı. Hiçbir şey söylemiyorum, öylece durup bekliyorum. Söyleyeceği her neyse onu bekliyorum.

"Seni duydum." Tereddüt ediyor. "Çılgılık attığımda, seni duydum."

Ardından kapının tıklama sesi geldi. Gözlerimi bir zamanlar durduğu yere dikmiş, sözlerini sindirmeye çalışıyordum. Bir şekilde, çaresizce yaptığım yardım çağrısı karşılık bulmuştu. Beni duymuştu.

Duşa doğru ilerlemem biraz zaman aldı, sonunda suyun altına girdiğimde otomatik pilotun bir versiyonuna takılıp kalmıştım. Acele etmedim, kendimi onun vücut suyuyla köpürttüm, ipeksi şampuanı buklelerime sürdüm.

Buharın içinde zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıyım, çünkü su berrak akıp tüm kanı başarıyla yıkadığımı gösterdiğinde, dışarıdan hafif bir müzik sesi geliyordu. Piyano tuşları uzaktan mırıldanıyordu.

Merak ve heyecan midemde düğümleniyor. Duşu kapatıyorum, vücuduma sıcak bir havlu sarıyorum, ancak o zaman kıyafetlerimi değiştirmedigimi fark ediyorum.

Seçeneklerimi düşünerek yanağımın içini çiğniyorum. Thatcher'ın beni daha önce de çıplak gördüğüne, bunun da farklı olmadığına karar veriyorum. Yine de bu durum çok daha samimi hissettiriyor. Yumuşak. Sessiz.

Olmadığımız her şey.

Kapıyı araladığımda vücudum zonklıyor, buhar yatak odasına fışkırıyor. Müzik artık çok daha yüksek sesle çalıyor, melodiler tuşlardan süzülüyor. Yatak boş, üstünde düzgünce katlanmış bir yığın giysi var.

Ama Thatcher köşede oturmuş, önündeki enstrümanı sanki ikisi de aynıymış gibi çalarken bana bakıyor. Akıcı bir parça. Onun nerede bittiğini ve anahtarın nerede başladığını söyleyemiyorum.

Bu odada, bu piyanonun önünde kaç saat oturup pratik yaptığımı, parmaklarının her küçük hareketini mükemmelleştirdiğini hayal edebiliyordum.

Vücudu her bir notayla birlikte sallanıyor ve hareketleniyor. Islak saçları yüzünün önüne düşerken gözleri kapalı, o kadar alışılmadık bir şekilde dağınık ki neredeyse nefesimi kesiyor. Üzerindeki siyah yakalı gömleğin düğmeleri iliklenmemiş, göğsü açıkta kalıyor.

Parmakları siyah ve beyaz tuşların üzerinde nazikçe gezinirken karnındaki kaslar esniyor, onları birbirine karıştırıyor, böylece onun gri versiyonunda var olmaktan başka seçeneğiniz kalmıyor.

Daha güzel bir şey duymamış, daha yetenekli birini görmemiştim.

İlk defa kendime Thatcher'ın zihninde ne olduğunu sormuyorum ya da ne düşündüğünü merak etmiyorum.

İlk defa, sadece biliyorum.

Sanki şarkı sözleri bana duymam gereken her şeyi söylüyormuş gibi. Sanki akorlar ve notalar aracılığıyla konuşuyormuş gibi.

Beni içine çekiyor, böylece tam olarak ne hissettiğini anlıyorum.

İliklerime kadar hissedebiliyorum. Onun içinde yaşayan acıyı, kemiklerinin derinliklerinde var olan ve kimsenin göremediği hüznü. Gözlerimin önünde, kulaklarımı gıdıklıyor.

Onu uzun zamandır ama sanırım onu görmek gerçekten böyle hissettiriyor.

Keder ve hüznün, ruhumu onunkine bağlayan ipliği delip geçiyor. Tanrım, zavallı kalbim, onun için ağlıyor. Kasvetli müziğin notalarını çalarken ağlıyor.

Müziğin en saf hali.

Gerçek iletişim, daha önce hiç deneyimlemediğim gibi.

Şarkı zarif bir şekilde sona erdiğinde, odayı sadece nefesi dolduruyor. Gözleri sadece bir saniye daha kapalı kaldıktan sonra açıp doğrudan bana bakıyor.

Bakarken yakalandım, ağzım bir şey yapamadan konuşmaya . "dilerim, öyle demek istemedim.

.."

"Orada olduğunuzu zaten biliyordum," diye araya girerek banktan kalktı. "Dinleyicilerimin farkındayken burnumu soktuğum için özür dilememe gerek yok."

"Thatcher oynadığını biliyordum ama..." Kaşlarını birbirine karıştı. "Bu inanılmazdı. İnsanlar için çalarak dünyayı dolaşabilir, inanılmaz. Dünyayı gözyaşlarına boğmak, in-"

"Dünyanın başka bir müzisyene ihtiyacı yok."

Banyo kapısının arkasından çıkıyorum, odasının soğuk sıcaklığıyla karşılaşıyorum. Kahretsin, üzerimde havlu var. Bekle, beni zaten çıplak gördü, bu yüzden önemli değil, değil mi?

"O zaman sadece birinize ne dersiniz? Sence de dünyanın buna ihtiyacı yok mu?"

Bana bakışı kuru, sanki gözlerinin arkasında hiçbir şey yokmuş gibi. Daha tek kelime etmeden bana cevabını söylüyor.

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun Lyra." Zarif bacakları onu yatağa ve giysi yığınına kaldırıyor. "Giyinecek misin? Yoksa havluyu mu tercih edersin?"

Söylediği her şey beni kıvrandırıyor. Yanaklarımın üst kısımları kıpkırmızı oluyor, sanki o konuştuğunda vücudum utanç ve tahrikten başka ne yapacağını bilemiyormuş gibi.

Bu sonsuza kadar sinir bozucu.

Nemli ayaklarım parlak mermer zeminde gıcırıyor, ben ona doğru ilerlerken ikimiz arasındaki tek ses bu. Ayakta durduğu için gözlerimin onu içine çekmesine engel olamıyorum.

Bu kadar kusursuz biriyle aynı odada olmak çok zor. Hatta o kadar kusursuz olmasa bile. Saçları hala biraz ıslak, gözlerine parçalar düşüyor. Alaska'nın en serin suları gibi gözler, nedense nadir olduklarını biliyorum. Elbise gömleği, her nefeste esneyen ve bakışlarımın altında sertleşen karnının pürüzsüz hatlarını ve çıkıntılarını ortaya çıkarıyor. Kalçalarının her iki yanında, pantolonunun bel bandına doğru tehlikeli bir şekilde uzanan o küçük vadiler... "Bu bir dövme mi?" Gözlerimi kısarak soruyorum, elindeki kıyafetleri unutarak, neredeyse bir kol mesafesinde durarak uzakta. "Dövmen mi var?"

"Evet." Boğazını temizliyor. "Dövme yaptırmak için yasal yaştan üstündeyim, yer dövme dolu."

"Evet ama o sensin. Bay Dokunma Bana. Her zaman temiz olmalı, insanları öldürmek için eldiven giymeli. Sen dövme yapmazsın."

Dairesel mürekkep üst göğüs kafesinin hemen yanında gizleniyor. Bir madeni paranın detaylı bir tasarımı. Charon'un obölü, bir zamanlar annemin gözlerine bıraktığı aynı para parçası. Silas'ın bileğinde olanın aynısı.

"Çocuklarla işi hallettin mi? Hepinizde bir tane var mı?"

Bulmacasının bir başka parçası, kimsenin adama gittikçe yaklaşıyor. Ama biri çok yaklaştığında her zaman yaptığı gibi, kesiyor. Bir engerek yılanı gibi.

Bir adım ileri, on adım geri. Her zaman.

"Kıyafetleri istiyor musun, istemiyor musun?" Sesi sert, normal tonundan farklı değil ama bu gece beni bulduğundan beri en soğuk hali.

Gözlerimi dövmeden ayırıp bakışlarımı onunkilere dikeyim. Ellerim onun elindeki eşyalara uzanıyor. Parmaklarımın arasındaki kumaşın sessizce gülümsediğini hissediyorum.

Dokunuşumun altındaki yumuşak, pelüş malzemeyi karıştırmak zor. Kaşmir.

Ama hemen geri çekti. "Önce yaralarını sarmam gerek." Başımı salladım. "Tamam."

"Otur

."

Otur

um.

"Arkana yaslan."

Arkama yaslanıyorum.

"Ben köpek değilim." İsteddiğini yapmış olmama rağmen ısırdım.

"Sen değil misin?" Mırıldanıyor, dudaklarının kenarları yukarı doğru çekiliyor. "Beni kandırabilirdin."

Boğazımın arkasından boğuk bir kahkaha geliyor, kırık bir kaburga kemiği olduğunu tahmin ettiğim bir ağrı yanıma sızlatıyor. "Az önce şaka mı yaptın?"

"Eğer bu söylediklerim hakkında daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, elbette. Ben bir şaka yaptım."

Yüzümdeki gülümsemeyi yok etmek zor, çünkü sırtıyor ve kötü bir şekilde değil. Komik, mutlu bir şekilde.

"Havluyu bırak." yere diz çökerek emretti. "Ne? Neden?"

Kalp atışlarım aniden hızlanıyor ve kalçalarım birbirine kenetleniyor. Onu yerde diz çökmüş halde görmek bana doğru gelmiyor. Ben, Lyra Abbott'un Thatcher Pierson'a diz çöktürmesi aklıma yatmıyor.

"Hâlâ kanaman olup olmadığını ve yaralarının temizlenmesi gerekip gerekmediğini görmem gerekiyor. Bunu havlunun üzerinde yapamam." Sanki o bir doktor ve ben de bakıma muhtaç bir hastaymışım gibi çok metodik bir şekilde söylüyor. Sanki ben çıplakken yaklaşmak bir yana, o yaklaştığında bedenime neler olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi.

"Neden sadece-bence öyle değil-"

"Sana ne yaptıklarını görmeme izin ver, tatlım." Boğazının arkasındaki gümbürtü beni zıplatıyor. "Göster ki kaçanın izini bulduğumda sana elini sürmenin bedelini ödeteyim. Göster ki bunu daha iyi hale getirebileyim."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, havluyu sürüklüyorum. Soğuk hava meme uçlarımı ısıyor, sertleştikçe yüzüm kızarıyor. Havluyu belime kadar indirip üst tarafımı tamamen ona açıyorum.

"Sonuna kadar." Emrediyor.

Yanağımın ısırp fısıldıyorum: "Bana dokunmadılar." Neyse ki bu konuyu zorlamıyor.

Gözlerim karnıma kayıyor ve gördüğüm manzara karşısında irkiliyorum. Hala kan sızan birkaç açık kesik, bazıları diğerlerinden daha derin. Yanlarım boyunca, karnımın üzerinde uzanıyorlar, yara izi bırakacak kadar derin görünen bir tanesi kalça kemiğimin üzerinde yırtılmış. Göğüs kafesimi yeni süsleyen iğrenç, kırmızımsı mor çürükler karşısında kaşlarım tiksintiyle çatılıyor.

Berbat görünüyor. Berbat görünüyorum. Bana yaptıkları şey korkunçtu.

Gözlerim yaşıyor ve Thatcher'ın tepkisine tanık olmamak için duvara doğru bakmaya zorluyor beni. İhtiyacım olan son şey onun bana gözlerinde tiksintiyle bakması. Beni gördüğünde tiksinmesi.

Parmaklarını tenimde hissediyorum, soğuk ve hâlâ beni biraz ürkütüyor. İşaret parmağının ucu kalça kemiğimin üzerinde kayıyor, kaburgalarımın yukarı ve karnıma doğru bir çizgi çiziyor. Sadece yumuşak dokunuşlar.

İlk başta ilaç ya da yaraları temizliyor olabileceğini düşündüm ama aşağıya baktığımda sadece onun eli olduğunu gördüm. Ve bana gözlerindeki ışıkla, ılık dolu bir yüzle bakıyor.

Onu hiç bu kadar nazik görmemiştim. Yumuşak ve gözleri bir şeylerle dolu... bir şeylerle. Evrenin sırlarını yeni keşfetmiş bir çocuk gibi görünüyor.

"Burada çillerin var."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, nasıl cevap vereceğimi, hatta ciğerlerimi nasıl çalıştıracağımı bilemiyorum. Parmakları tenime yayılmış açık kahverengi lekeleri izlemeye devam ediyor. Zorla, sanki kendine engel olamıyormuş gibi.

Derin kesiklerden biri serbestçe kanıyor ve karnımdan aşağı, göbeğimin ortasına doğru akıyor. Tam Thatcher'ın çizim yoluna iniyor ama bunun onu durdurmasına izin vermiyor.

Hayır, kırmızı sıvıyı bir boya fırçası gibi parmağına sürüyor ve bedenimi bir tuvale dönüştürüyor. Dizlerinin üzerinde ona böyle bakarken gözlerime inanamıyorum. Taştan oyulmuş, detaylandırılmış ve yontulmuş, ölümlüler arasında bir tanrı.

Şehvet midemde kaynarken acı azalıyor, zihnimden aşağı süzülüyor. Vücudumun sıcaklığından yükseliyor, kalçalarımı sıkıyor ve göbeğimi ağrıtıyor.

Thatcher'a dokunmak başka biriyle temas etmek gibi değildir. Aynı hissi vermiyor. Yüzeysel olmaktan öte, iliklerime kadar hissediyorum. Ruhumun derinlikleri onun tenini benimde hissettiğimde mırıldanıyor, beni bir mutluluk haline sokuyor.

Hayal gücümün hayal ettiği hiçbir şey bunun hakkını veremezdi.

Gövdeme doğru daha da eğilip geniş omuzlarına yer açmak için bacaklarımı açmaya zorladığında zaman durmuş gibi görünüyor. Böylesine mahrem bir yerime dokunan teninin keskin soğukluğu beni ürpertiyor. Sıcaklığı soğutuyor, her şeyi çok daha gerçek hissettiriyor.

"Çok üşümüşsün." Nefes nefese kaldım, havlu bacaklarımın arasına gömülmüş, narin merkezimi onun görüşünden saklıyordu.

"Bazıları çok sıcak olduğunu iddia edebilir," diye fısıldıyor. Ağzı karnımın tam ortasında, tenimi boyayan kırmızı çizgilerden bir santimden daha az bir mesafede geziniyor. "Ama mesele de bu, değil mi? Sen çok sıcaksın ve ben çok üşüyorum."

Bizler ışık ve karanlıgız, dengede asılı duran gri maddeyi yaratıyoruz. Bizler iyiyiz ve kötüyüz, hayatın müdahalesinden bağımsız olarak her şeyin her bir ruhun içinde yaşadığının kanıtıyız.

Thatcher için ne olduğumu, onun benim için ne olduğunu hep biliyordum. Bu an bana onun da bunu görmeye biraz daha yaklaştığını hissettirdi.

"Ben senin gülünüm." Mırıldanıyorum, serin dudakları bana dokunduğunda keskin bir nefes alıyorum. Dilinin ıslak hissi üzerimde dönüyor, oraya kapladığı kanı yalıyor. "Sen benim dikenlerimsin."

Beyaz saçlarına başını sallamasını izliyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor, dudaklarının her hareketini merkezimin derinliklerinde hissediyorum. "Sen benim hayaletimsin, Lyra Abbott. Benim ve sadece benim. Beni izliyorsun, benim için varsın."

Keyifli bir ıstırap kemiklerime kadar yayılıyor, o kadar baskın ki havluyu çeken sinsi parmaklarını fark etmiyorum bile. Sadece odasının serin havası kaygan kıvrımlarıma değdiğinde onun önünde çırtlıplak olduğumu fark ediyorum.

Tamamen açıkta. Savunmasız. Bu benim en zayıf anım ve o her şeyi görmek için tam burada. O bıçaklar Michael'in beynine saplandığı anda tüm keskin taraflarım eriyip gitti. Thatcher'ın önünde, sevgiyi hissetmek için çırpınan, içi boşalmış, parçalanmış bir kızdan başka bir şey değilim. İstendiğimi hissetmek için.

"Bu seni ne yapar?" Nefes nefese soruyorum, tam zamanında aşağı bakıp başının daha da güneye kaydığını, ağzının kırmızıya boyandığını görüyorum. Aylar önce tam olarak bu fanteziyi yaşadığımı hatırlayarak bir deja vu ürpertisi yaşıyorum.

"Ben senin musallat olduğun adamım." Alt dudağı göbek deliğimin yanından geçiyor, karnım titriyor. "Kokun, gülüşün, dokunuşun. Sana baktığım andan beri her gün peşimi bırakmadın."

Başını eğdi, uyluğumun iç kısmına şefkatli bir öpücük kondurdu, elleri bacaklarımın arkasını kavradı, sanki dokunuşunun altında parçalanacağımdan korkuyormuş gibi nazik hareketlerle okşadı.

Kalbim bedenimle birlikte yükseldi. Buz gibi dokunuşunun altında varlığımın her zerresi yanıyordu. Göğsümü ve içimi kaplayan gerginlik neredeyse dayanılmazdı. Patlayacakmış gibi hissediyordum ve o daha hiçbir şey yapmamıştı.

Bir katilin sadist elleri dizlerimin üstüne dokundu. Giriş emri. Merhametsizce işkence eden ve merhametsizce ölüm bahşeden eller. Kalçalarım daha da açılarak onun girmesine izin verdi.

Kan lekeli ve acımasız. Arzuladığım sadece bu eller olabilirdi.

"Tatlı, benim için çok tatlı, evcil hayvan." Mırıldanıyor.

Düzensiz nefes alış verişim göğsümü hızlı şekilde yukarı ve aşağı pompalıyor. Ağzını amımın üzerinde şiddetle istiyorum.

Onun için ancak ateşli olarak tanımlanabilecek bir şekilde yanıp tutuşuyorum. "Thatcher," diye sızlanıyorum. "Lütfen, ihtiyacım var..."

Kahretsin, neye ihtiyacım vardı? "İhtiyacın mı var?"

Gözlerim onunkilerle buluşuyor, bana delici bir sabit bakışla bakıyor. "Her şeyi. Her şeyi. Sadece lütfen."

Dilinin kıvrımlarıma ilk vuruşu içimin derinliklerinden bir iniltiyi sürüklüyor. Alt yarımında şimşekler çakıyor, hiçbir şey beni bu kadar canlı ya da ölüme yakın hissettirmemişti. Yukarı aşağı yalıyor, kıvrımlarımda geziniyor, içimi titreten gırtlaktan gelen bir iniltiyle beni tadıyor.

"Çaresiz amcığının tadının bağımlılık yapacak kadar güzel olmasının sebebi ben miyim? Benim için tatlı olmak istiyor, değil mi?"

Başımı sallarken gözlerim geri dönüyor, ıslak ağzının sürtünmesini kovalamak için kığım yataktan kalkıyor. Dili klitorisimin etrafında dönüp hassas sinir demetini ağzımın içine çektiğinde, ona doğru sarsılıyorum.

Thatcher'ın vücudu soğuk ama ağzı sıcak. Sıvı ısıyı doğrudan amıma döküyor, içimi daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir ateşle dolduruyor.

Acele etmiyor, her santimin tadını çıkarıyor, beni zayıflatan her noktayı keşfediyor. Klitorisime özel ilgi göstermeye başladığında dişlerim alt dudağıma batıyor.

Sıcak dilini sıkı daireler çizerek, bağırsaklarımdaki sarmalı daha da sıkılaştıran hızlı hareketlerle döndürüyor. İnanılmaz derecede sıkı. Ellerinden biri karnımda geziniyor, bakışlarım aşağıya kayıyor ve iki parmağını kesiklerimden damlayan kana buladığını görüyorum, parmakları kalçalarımın arasında, ağzının altında kaybolmadan önce.

"Ah benim-" Titrek bir nefes çekiyorum, girişime bastıran parmağı dar duvarlarıma batmadan önce sadece bir saniyeliliğine beni kızdırıyor.

İçimden bir ses, bana yapılan bu korkunç şeyi alıp gelmem için kullandığını söylüyor. Bu gecenin benim için ne anlama geldiğini yeniden yazıyor. Artık bu gece olanları düşündüğümde ya da karnımdaki yara izine baktığımda o korkunç adamları hatırlamıyorum.

Thatcher'ın önümde diz çöktüğünü, ağzının beni yuttuğunu ve parmaklarının vücudumu keşfettiğini hatırlıyorum.

Kan bizim yaşam gücümüzdür. Tutkunun, şehvetin, kalbimizin rengidir. Bizi insan yapan şeydir, başka bir insana bağlanabileceğiniz her şekilde ikimizi birbirimize bağlayan şeydir. Bağlantının en mahrem şekli, yaşamı ve ölümü belirleyen bu hassas sıvıyı paylaşmaktır.

Onunla birlikte olmak bir şey, sürekli ölüm kalım çizgisinde gidip gelmek. Onunla ikisini de yapmak istiyorum, ölmek ve yaşamak. Var olmak ve çürümek. Arada kalan her şeyi.

Aşağıya bakıyorum, bir parmağını daha içime sokmasını izliyorum, uyarılmışlığım elindeki kanla karışıyor. Erotik, ruhumu paramparça eden bir manzara. Sızlanmalarım dudaklarımdan süzülüyor, çok muhtaç olduğum için kalçalarımı onun eline doğru ittiğimi umursamıyorum.

Muhtaç olacağım. Çaresiz olacağım. Ona sahip olmak için bunlar ve daha fazlası olacağım. Çünkü o, içimdeki zerre kadar kendine hakim olma duygusunu ve gururu kırıyor.

Gözlerini benden hiç ayırmıyor, içimdeki bobin kırılma tehlikesi geçirirken ellerim yorgana çarpıp yatağı kazırken bile.

"Benim zavallı, küçük evcil hayvanım." Mırıldanıyor. "Boşalmak istiyorsun, değil mi? Bütün o tatlı suları dilimin üzerine dökmek istiyorsun, ha?"

"Evet, evet," diye haykırıyorum, parmakları içimde sabit bir hızda yavaşça pompalıyor, o kadar yavaş ki beni coşkulu bir doruğun eşiğinde tutmaya yetiyor. Çok fazla ve yeterli değil. Ve o bunu biliyor.

"Hadi, sevgili hayalet, bunun için biraz daha çalış. Bana bunu ne kadar çok istediğini göster, hak et."

Komutla birlikte dilini klitorisime bir kez daha dokundurdu. Hayal kırıklığı içinde sızlandım, ellerim yatağa bastırdı, kendimi güçlü parmaklarına karşı sallayabilmek için biraz kaldıraç elde etmek için kıcımı yataktan kaldırdım. Öne doğru iterek, içimde tekrar tekrar kaybolmalarını izledim.

Thatcher'ın göz bebekleri sanki aklımdan geçen iğrenç düşünceleri biliyormuş büyüdü.

Çok yaklaşmıştım, elini becerirken sırtımdan aşağı ter damlıyor ve göğsümde boncuklar oluşuyordu. Çalışmam bana bir ödül kazandırmış olmalı çünkü dilini merkezime bastırdı, tomurcuğu aceleyle fiskeledi, beni uçurmak için bana doğru miktarda baskı verdi.

Sıvı ecstasy vücuduma bir şelale gibi döküldü. Orgazmın etkisiyle karnımın derinliklerindeki bant ikiye ayrıldı. İçimden kopan çığlık dövülmüş, parçalanmış bir şeydi. Sırtım eğildi, elinin üzerine boşalırken bacaklarım titriyordu.

" bu," diye övüyor, arasındaki yapışkan sıvıyı yalayarak. " bu, benim lanet kızım."

Dilinin her fiskeşi içime bir elektrik şimşegi gönderdi, beni kafam güzelken yalarken tüm duyularım yükseldi. Göğsünden yükselen bir inilti, zevk dalgaları dindiğinde bile devam ediyor, amımı titreyen bir karmaşaya sürüklüyor.

Nefes almaya, bedenimi çalışırken göğsüm kabarıyor, dengesizleşiyor ama o çekildiğinde hâlâ titriyorum. Ağzının sıcaklığı kalçalarımın tepesini terk ediyor.

Gözlerim açıldığında, bu mutluluk hali içinde çırpınırken, onu kucağına bakarken buluyorum. Öne doğru eğildiğimde kaşlarım endişeyle birbirine çarpıyor. Uzunlarım inanılmaz derecede ağırlaşıyor, yorgunluk ve acı intikam duygusuyla bana geri çarpıyor.

"Thatch," diye mırıldanıyorum, kucağına bakıp kot pantolonunun ortasında koyu bir nokta buluyorum, çenem gevşiyor. "Yaptım mı, yaptın mı?"

"Öyle görünüyor ki," diyor boğazını temizleyerek, ama şehvetin sisi hâlâ dilinin üzerinde. "Benim aletim de senin tadından hoşlanıyor, evcil hayvan."

sudaki kan

YİRMİ BİR

thatcher

"Keyfini çıkarın."

Önümdeki masaya çarpan tepsinin sesi, tepsiyi bırakan kişinin keyif almaktansa ölmemizi tercih edeceği izlenimini veriyor. Bakışlarımı masamızdan kalkan servis elemanına çeviriyorum.

"Acaba bizi kimin beklemesi gerektiği konusunda taş, kağıt, makas, atış yapıyorlar mı?"

Tilly's Diner'daki tüm personel ve müşteriler bakışlarını ya da varlığımızdan duydukları endişeyi gizlemiyor. Aşçının arkadaşlarımın sipariş ettiği yemeğin içine fare zehri koyduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı.

Görünür korkuları ve gömülü kıskançlıkları artık sürpriz değil. Gençken, herkesin neden sürekli baktığını, neden sokağın karşı tarafından yürüdüklerini ya da kendi aralarında fısıldaştıklarını sorgulardım.

Hem olmak istedikleri hem de için yaşadıkları her şey olduğumu anlamam çok zaman almadı. Babamın ünü bir veba gibi üzerime akmasaydı bile, yine de herkesin en sevdiği konu olurdum.

Hepimiz isteriz.

"Kısa çekme sırası onda olmalı," diye Briar, Alistair'in omzuna koruyucu bir şekilde asılmış olan koluna daha da yaslanarak.

"Ponderosa Springs'in en azılı puştundan sık almak bu boktan hizmete değer mi?" Rook mırıldanıyor, arkamdaki yerinden uzanıp bir sepet patates kızartmasını eline alıyor.

Kabinin tepesinde, kaba sorusuna gözlerini deviren ama onu düzeltmek için hiçbir şey yapmayan Sage'in arkasındaki duvara yaslanmış oturuyor.

Briar hiç istifini bozmuyor, sadece omuz silkiyor ve "Bu seni becerdiğim anlamına gelmez miydi?" diye cevap veriyor.

Alistair'in ağzından gürültülü bir öksürük çıkıyor, kız arkadaşının cevabı onu şok ve kahkaha karışımıyla boğuyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Briar'dan hoşlanmıyor olabilirim ama Rook'un aptallığını yüzüne vuran birinden hoşlanıyorum.

Rook sahte bir dudak bükmeyle alt dışarı çıkarıyor ve başını Sage'in çilek sarısı saçlarına gömmek için eğiliyor.

"Bebğim, benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Bunu sen istedin," diyor, elini dağınık saçlarında gezdirirken gülümseyerek.

Bir zil çalıyor, Tilly'nin kapısı açılıyor. Çamurlu sarı yağmur botlarını görmek için dikkatimi kendimi maruz bıraktığım çiftler festivalinden uzaklaştırıyorum.

Masamızdan gelen ıslak adımları duyabiliyorum, yeni misafirimizin yüzü yırtık pırtık, lacivert bir paltoyla gizlenmiş. Ancak kenarlarından fişkıran bukleler onu ele veriyor.

Lyra koridorda süzülüyor, parmakları çapraz askılı çantasının kayışına dolanmış. Hiç ses çıkarmıyor, dikkatleri üzerine çekmiyor ve müşteriler onun gelişini zar zor fark ediyor.

Bayat yemeklerine ve gereksiz sohbetlerine dönmeden önce ona kısa bir bakış atıyorlar. Kız onların ilgisini .

Ama görebildiğim tek şey o. Neon ışıklı lokantada ilgimi çeken tek şey.

Bana verdikleri tepkiden çok farklı. Aval aval bakıp fısıldamak için durmuyorlar. Çok az bir çabayla çevresine uyum sağlıyor ve fark edilmiyor.

Ancak seçkin birkaç kişi bakışlarımın zaten dışlanmış olan grubumdan uzaklaştığını fark ettiğinde, kadın tanınmayı hak ediyor. Bir an, ikinci bir bakış, üçüncü bir bakış, ta ki dikkatimi çeken kadına pervasızca bakana kadar.

Omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum. Şu anda onu izlediklerini biliyor. Alışkın olmadığından ya da rahat hissetmediğinden emin olduğum bir duygu. Lyra kapüşonunun içine büzülüyor, umutsuzca gölgelerin arasına karışmaya çalışıyor ama artık çok geç.

Hepsi aynı boş soruyu soruyor. Kim bu kız?

Beynime şiddetli bir düşünce girdi.

Polisten kaçmak için yeterli zaman varken her masayı dolaşıp gözbebeklerini yolmak ve onları akbabalara yedirmek mümkün olabilir miydi?

Masaya ulaştığında kızlar onu sıcak sözlerle karşılıyor. Başındaki örtüyü çekip çıkarıyor, dudağındaki yarık hâlâ görünüyör ve yanağını hâlâ çirkin bir morluk süslüyor. Kenarları sararmış ama ortasındaki morluk hâlâ duruyor.

"Merhaba," diye nefes alıyor, boş bir masadan bir sandalyenin arkasına tutunarak. "Üzgünüm, kütüphanedeydim ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ben-"

"O sandalyeyi kullanamazsın."

Restoranın etrafına dilimleyebileceğiniz kadar kalın bir sessizlik çöküyor. Gözlerimi Lyra'dan ayırıyorum, yemeğimizi getiren genç kadından farklı olan ama yine de varlığımızdan hoşnutsuzluk duyan garsona soğuk bir bakış fırlatıyorum.

"Ah, özür dilerim. Ayrılmış olduğumu bilmiyordum," diye özür diliyor Lyra hızlıca, yüzü utançtan kıpkırmızı, askıdan bir şey giyen bir adam için gözle görülür bir şekilde küçülüyor.

Açıkça onun altında bir adam, yine de onun için üzgün, küçük bir şeker parçası gibi eğiliyor ve öfkenin o taze tadı boğazıma dolmakta gecikmiyor.

"Değil, tatlım," diye alay ediyor, "ama burası bir restoran ve ödeme yapan müşteriler için gerekli, anlıyor musun?"

Utangaçlık ve itaatle, benim hoşuma gitmeyecek kadar akıcı bir şekilde sandalyeyi yerine itiyor. Ama elim arkasını kavırıyor, soğuk metalin etrafında kıvrılıyor ve onu orada tutuyor.

Önünde eğilmesi gereken tek kişi benim. Küçük evcil hayvanımın kim olduğuna dair bir derse ihtiyacı var, hem de hemen, çünkü benden başka bir erkeğin önünde eğilmesine tanık olmayı reddediyorum.

"Biz müşteri değil miyiz?" Kararlı bir şekilde söylüyorum, ses tonum ve müdür etiketli adama bakıyorum.

Sözünü kesmem karşısında şoke olan gözleri hafifçe aralandı. Eminim Rook'un patlayıcı kişiliğiyle ya da yüzleşmeleriyle bilinen yoldaşlarımdan biri olan Alistair'in sert bakışlarıyla karşılaşmayı bekliyordu.

Ama benimle uğraşmayı beklemediğini görebiliyorum.

Hepimiz bunun oturma ile ilgili olmadığını biliyoruz. Her şey, etrafta istedikleri gibi dolaşan büyük kötü kurtlara karşı durmaya çalışan cılız kasaba halkıyla ilgili.

"Elbette." Boğazını temizliyor. "Ama bu süre zarfında biraz daha yoğun oluyoruz. Birinin ihtiyacı olabilir."

"Bu sandalyeye ihtiyacı olan başka biri var mı?" Yüksek sesle soruyorum, sesim lokantanın durgunluğunda yankılanıyor. Kimse kıpırdamıyor, tek bir nefes bile almıyor. Sadece sabit bir sessizlik.

Yöneticiye -künyesinde yazdığı gibi Josh'a- dönüp baktığımda yüzü yangın musluğu rengindeydi, yumrukları iki yanında toplanmıştı.

"Şirket politikası böyle," diye ısrar ediyor, beklediğimden çok daha fazla karşı koyuyor. "O koltuğu alamaz."

Başımı sallıyorum, dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Sandalyeyi bırakıyorum ve kabinden çıkmadan önce kendimi ayakta duracak şekilde itiyorum. Josh'un alanına girmeden önce takım elbisemin önünü iliklemek için zaman ayırıyorum.

Benim çerçevem
onunkine hükmediyor.

Sadece boy olarak da
değil.

"Bana bir daha hayır de," diye ona yem attım.

"Ben-" diye kekeleyor, gözlerimin içine zar zor bakabiliyor, çılgınca etrafında ona yardım edecek birini arıyor ama onu yolumdan alıkoyacak kimseyi bulamıyor.

"Bu çöplük lokantadaki her sandalyeyi istiyorsa alacaktır," diyorum. "Bu çöplüğün üzerinde oturduğu arazinin her santimetrekaresini satın almak istesem alırım. Sadece arkadaşımın seni içinde canlı canlı yakmasına izin vermek için."

Josh'un yüzü hastalıklı bir yeşil renge bürünüyor ve üzerime kusmayı bile geçirirse omurgasını çıkarıp atkı olarak kullanacağım.

Elim sandalyeyi yeniden kavlıyor ve Lyra' oturması için açık olacak şekilde döndürüyor. Yüzümü tüm dikkatimi vermiş olan adama bir santim daha yaklaştırırken metal, ucuz zeminde sürtünüyor.

"Mantıklı mı?" Kenara çekiliyorum.

Yutkundu, bir sonraki kelimelerini dikkatlice sonra, "Evet efendim. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Bu yeterli olmalı. Başka birinin yerinde olsaydım, gururu incinmiş ve kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış bir şekilde gitmesine izin verirdim.

Ama ben sadist bir adamım ve dünyanın sahibi olduğunu düşünen erkekleri kırmak en sevdiğim eğlencedir. Bunun için yaşıyorum.

"Özür borçlu olduğun ben değilim," diye düzeltiyorum ve yüzünde boş bir ifadeyle bana bakan Lyra'ya bakıyorum. Gözlerimi koltuğa çevirerek ona oturmasını işaret ediyorum.

Sessizce bana itaat ederek yanağının içini çiğnıyor. Onun ve sandalyenin arkasına geçip, sandalyeyi aslında olması gereken yere, masaya doğru itiyorum.

"Karışıklık için özür dilerim hanımefendi. Benim hatamdı." Nefesi kesildi. "Başka bir şey olacak mı?" "Biz-"

"Vişneli kola. Sence bunu herhangi bir karışıklık olmadan halledebilir misin?" Lyra'nın sözünü bir kez daha kesiyorum ve Josh'un başını sallayıp neredeyse masamızın aksi yönüne doğru koşmasını izliyorum.

"Bu gerekli miydi?" Lyra fısıldıyor, yüzü hâlâ utançtan kıpkırmızı.

Ona bakıyorum. "Senden aşağıda olan insanlara boyun eğmeyi bırakırsan ben de . Yerini unutma, evcil hayvan."

Gözlerinde bir soru beliriyor ama sessizliğini koruyarak sandalyesine yerleşiyor. Masanın etrafında garip bir sessizlik hakim, herkes konuşamayacak kadar şaşkın ama daha önce kimseye yaptıklarını açıklamamıştım, şimdi de açıklamayacağım.

Bir yavru havada süzülerek Lyra'nın göğsüne çarpıyor. "Görünüşe göre böcek kraliçesi Thatcher'ın buz gibi kalbine de girmiş."

Ben orta parmağımı Rook'a doğru kaldırırken Lyra hafifçe gülümsüyor. Onun dizi benimkine çarpıyor. Yanaklarına açık pembe bir renk yayılıyor, muhtemelen en son birlikte olduğumuz zamanın anıları zihninde canlanıyor. Birdenbire açlıktan ölüyorum. Açlıktan ölüyorum ama Tilly's'deki çöp yemeklerden değil.

Boğazını temizliyor ve konuşmadan önce hızla binanın etrafına bakıyor. "Herhangi bir haber var mı?"

"Tam olarak ne üzerine? Boka batmış durumdayız ve her geçen saniye daha da derinleşiyor. Daha açık konuşmalısın," diye mırıldanıyor Rook.

Haksız değil. Bu sefer tam isabet. Şu anda bir çıkmaz bakıyor, ördek gibi oturuyor, durdurmanın hiçbir yolu olmadan belanın bize gelmesini bekliyoruz.

"Sirk. Polis bir açıklama yaptı mı ya da sorular sordu mu?"

"Babamın masasına hiçbir şey gelmedi. Dün istasyona gittim ve kimsenin bir adamın tahtaya kazığa oturtulması hakkında konuştuğunu duymadım ya da görmedim."

Rook'un babasıyla olan çalkantılı ilişkisi ne olursa olsun, Theodore Van Doren Ponderosa Springs'te suç teşkil eden her şeyin yasal durumu hakkında bize bilgi verebilecek mükemmel bir konumdadır.

Bölge savcısı olması Rook'un gizli dosyalara (izni olmadan) erişmesini sağlamakla kalmaz, aynı zamanda ofisi polis karakolunun tam ortasındadır.

Tek yapmamız gereken kısa bir ziyaret ve hemen hemen her şeyi çözebiliriz.

Alistair köşeden, "Bu beni en az ilgilendiren şey," diye seslendi. "Göze göz bir olaydı. Stephen durumu biliyor. Eğer biri bizim için gelirse, onu otobüsün altına atacağımızı biliyor. Bunu riske atmaz."

Lyra'nın omuzları, bir polis arabasının arkasına atılmayacağı ya da ömür boyu hapis yatmayacağı güvencesiyle biraz rahatlar.

"Uyandığım her gün hapishaneye bir gün daha yaklaştığımı hissediyorum," diye mırıldanan Briar hayal kırıklığı içinde elini yüzünde gezdiriyor. "Neden Ponderosa Springs besin zincirinin dışından birine gidip elimizdeki bilgileri paylaşmadığımızı hâlâ anlamıyorum. Bırakalım bu işi profesyoneller halletsin."

Alistair'in eli, onun hapse girmesindense ölmeyi tercih edeceğini sessizce bildirircesine omzunda sıkılır. Bu ona ya da Sage'e asla dokunmayacak. Hayatlarının geri kalanında çürümek anlamına gelse bile buna izin vermezler.

Sage yavaşça, "Tüm kanıtlarımız bizi de kendisiyle birlikte aşağı çekebilecek bir şeye bağlı," diyor. "Kendimizi mahkûm etmeden dayanabileceğimiz sağlam bir şey yok, ayrıca kimseye güvenmiyorum. Federallere bile. Geçen sefer nasıl sonuçlandığını gördük."

"Sonra-"

"Sonra ne olacak?" Karşımdaki sarışının sözünü kesiyorum. "Onlara kayıp federal ajanların nerede olduğunu mu söyleyeceğiz? Bu seks çetesini bilmemizin sebebinin onu bulmak için cinayetler işlememiz olduğunu mu? Büyük planınız bu mu?"

Yumruğunun bir top haline gelişini, dudaklarının ince bir çizgiye dönüşmesini ve bana dik dik bakmasını izliyorum.

"Sen gerçek bir pisliksin, Pierson. En azından yardım etmeye çalışıyorum. Sadece kendini düşünmek çok eğlenceli olmalı." "Öyle," diye takılıyorum, ama bu onu daha da kızdırıyor.

İfadesini tartışmak anlamsız. Briar beni tanımıyor, tanısa bile beni anlamaz. Biz her fırsatta zıt görüşlere sahip iki zıt kutbuz.

İkimiz için orta yol yok. Ve asla da olmayacak.

Briar ağzını açıp küfürlerle dolu olduğundan ve hareketlerimi beğenmediğinden emin olduğum bir şey söylüyor ama Lyra hemen araya giriyor.

"Stephen belediye başkanlığına adaylığını koyacak," diye ağzından kaçırarak en yakın arkadaşının konuşmasını engelledi. "Ne?"

"Masasında kampanya bilgilerini gördüm. Yakında duyurmayı planlıyor, bir tür lansman partisi düzenleyecekmiş."

"Ofisine nasıl girdin?" Sage soruyor. "Sinclair'lerin çılgın güvenlik protokolleri var."

Omuz silkıyor. "Bütün günümü Easton'ı takip ederek geçirdim. Bütün gün onu takip ettim, anlamsız konuşmalarını dinledim. Sonra onu evine kadar takip ettim ve salak herif kapıyı arkasından kilitlememişti. Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim."

Neredeyse ölümüne neden olan Nancy Drew anının ayrıntılarını paylaşmaya devam ederken, garsonumuz bir bardak sodayı masaya bana doğru kaydıracak kadar uzun süre uğruyor.

Düşüncesizce bir pipeti yırtıp gazlı sıvının içine atıyorum ve içeceği sessizce Lyra'ya doğru itiyorum.

"Bulduklarının hepsi bu mu?" Alistair soruyor.

Onun iyiliği için, umarım bundan daha fazlasıdır. Stephen'ın belediye başkanlığına aday olduğunu öğrenmek için kendini ölümün eşğine atarsa, ölmüş olmayı diletirim ona.

"Godfrey onun maaş bordrosunda. Bilgisayarında hala bazı faturalar gördüm. Yaptığı işle bir açıklama yoktu ama..."
Bir içki yutuyor. "Çok fazla para."

"Vay canına," diye nefes alıyor Rook, kollarını başının arkasına atıp ayaklarını tekmeleyerek. "Etkilendim. Stephen aslında ona sakso çeken fahişelerin parasını ödüyor. Kim bilebilirdi ki?"

Egom "Ben sana " gibi bir şey söylemekten kendini alamıyor. Aslında hepimiz ona Conner Godfrey'in sandığı gibi biri olmadığını söylemiştik.

Yine de, her zaman herkesin içindeki iyiliği görmeye kararlı olmasaydı Lyra Abbott olmazdı. Bulunacak çok az iyilik olsa bile, onu söndürür ve ona tutunurdu.

Bu onun kim olduğu. Her zaman olduğu kişi.

"Ayrıca bir kapı buldum. Bir kitap rafının arkasına gizlenmiş ve asma kilitle emniyete alınmıştı. Vergi bilgilerinizi bu kadar güvenli bir şekilde saklamak standart bir uygulama olabilir, ancak bundan bahsetmeye değer olduğunu düşündüm."

"Muhtemelen tüm deri kıyafetlerini sakladığı yer-"

"Bu kapıyı tam olarak nasıl buldun?" Briar'ın üzerinden konuşarak soruyorum.

Bana bakarken yüzüne pasif bir ifade yerleşiyor. "Sıkı dedektiflik çalışması ve ham zeka sayesinde."

Yanağının içini çiğniyor, mırıldanmadan önce benden uzağa bakıyor, "Haliya takıldım ve masasındaki bir heykele çarptım. Raf bu yüzden yerinden oynadı."

Etrafımızdaki bir grup insan gülüyor ve ben de aynı sesin boğazımı gıdıkladığını hissederek "Bu daha doğru" diye mırıldanıyorum.

Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, muhtemelen çantasını karıştırıp telefonunu çıkarırken bana küfrediyor. Şifresini girmesini izliyorum, bir şeyler tanıdık geliyor, sonra bir resim açıyor ve herkesin bakması için masaya doğru kaydırıyor.

"Bu da vardı. Sanırım bu bir program. Stephen'ın 13. Dönem'de biriyle tanıştığı belirli tarihler mi? Ama ne anlama geldiğinden emin değildim. Belki biriniz biliyordur diye düşündüm."

"Terminal on üç," diyorum. "Ponderosa Springs'e yirmi mil uzaklıkta bir nakliye limanı. Kaçırılan kızları göndermek için bir kargo konteynerinden daha iyi bir yol olabilir mi?"

Burası yakınlardaki tek derin su limanı ve Portland'ın deniz terminallerinden malların taşınmasına yardımcı olmaktan sorumlu. Ve görünüşe göre, yasadışı insan taşımacılığına da yardımcı oluyor.

Zihnimize yerleştirdiğimiz bu noktaları birleştirmeye çalışıyor, umutsuzca son iki yılda olan ve gördüğümüz her şeyi anlamlandırmanın bir yolunu arıyorduk.

"İnsanları satmak ve takas etmek bu kadar kolay mı?" Briar kaşlarını çatarak soruyor.

Kafa karışıklığı her ne kadar sinir bozucu olsa da geçerli. Teksas'ta küçük bir kasabada büyümüş, fakir. Böyle bir şey onun için sadece televizyonda olur.

"Eğer doğru miktarda paranız varsa," diye yanıtlıyor Rook. "Parayla her şeyi kolayca yapabilirsin."

"Şaşırdım. Sinclair'lerin bırakın koca bir seks ticareti çetesini yönetecek kadar zeki olmalarını, iki beyin hücrelerini bir araya getirebileceklerini bile düşünmezdim," diyor Sage, neredeyse ailesi haline gelen bu insanlardan bahsederken sesinde bir soğukluk var.

"Yine de bir şey kanıtlamak için yeterli değil," diye Alistair. "Rook, Silas'ın bilgisayarına erişimin var mı? Sinclair malikanesindeki güvenlik kameralarında bir şey görebiliyor musunuz?"

"Easton'ın boxer giymesi dışında mı?" Rook irkilir. "Hayır, ofiste ya da bılırdoda hiç kamera yok. Birinin bir şey saklayabileceği her yer karartılmış durumda. Godfrey sık sık geliyor ama şüpheli bir şey yok."

Rosemary adına bu intikam arayışına başladığımızda, bu kadar derine inmeyi hiç istememiştik. Ponderosa Springs'te haksızlığa uğradığımız birinin misilleme olarak sahip olduğumuz tek zayıflığın peşine düştüğünü düşünmüştüm.

Onları bulup öldürecekler ve bu da sonumuz olacaktı. Yollarımızı ayıracak, bu çürüyen kasabayı dikiz aynasında bırakacaklardı. Bu kadar ileri gitmemesi, bu kadar derine inmemesi gerekiyordu.

Ben seks çetesi için çökertecek bir kahraman değilim. Hiçbirimiz değiliz. Ama Silas'a olan sadakatim onu terk etmeme izin vermeyecek.

Yalanlar ne kadar ileri giderse gitsin, o bıkana kadar içinde olacağım.

Bunu ona borçluyum. Rosemary'ye.

"Çıkamaz sokak," diye iç geçiriyor Briar. "Bulup durduğumuz tek şey lanet olası çıkamaz sokaklar."

Bir elini saçlarında gezdiriyor, Alistair'in kollarına daha da yaslanıyor, insanları parçaladığını gördüğüm bir elde teselli arıyor. Onu bir arada tutan tek şey bir yedekten başka bir şey olmadığına inanan bir adamdı.

"Yani bekleyeceğiz. Yani, yapabileceğimiz tek şey bu, değil mi?"

"Neyi bekleyeceğiz? Halo'nun Thatcher'a verdiği sözü yerine getirmesini mi?" Sarışın, istediğinden daha zehirli bir şekilde ısıyor. "Seninle başladıkları işi bitirmelerini mi Lyra? Yoksa Alistair'in peşinden mi gelecekler? Ya da Sage'in?"

Korku.

Briar'dan dalgalar halinde dökülüyor. Yüksek sesle itiraf de gözlerinden okunuyor. Orada yaşıyor, iltihaplanıyor ve boğazından kayıyor.

"Küçük hırsız-"

"Hayır, Alistair. Bunu yapma, beni küçük hırsız yerine koyma," diye ısırdı, gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu ve ona sert bir bakışla bakıyordu. "Seni kaybetmeyeceğim. Hiçbirinizi kaybetmeyeceğim. Anlıyor musunuz?"

Korkuyor, kendisi için değil ama Alistair için. Değer verdiği insanlar için. Onu bu kasabanın acımasız gerçeklerine teslim etmekten korkuyor. Ona duyduğum o küçük saygı kırıntısı göğsümde titreşiyor. Aramızda, dünya yıkılsa, Alistair'i korumak için her şeyi feda edebileceğine dair bir anlayış var, tıpkı Alistair'in onun için yapacağı gibi.

Alistair, muazzam acılar verebilen elleriyle, başparmağıyla kadının yanağındaki bir damla gözyaşını hafifçe siliyor ve öne doğru eğilerek ağzını kadının kulağının hemen yanındaki saçlarına gömüyor ve sadece ikisinin duyabileceği bir şeyler fısıldıyor.

Şu anda duygular tüm zamanların en yüksek seviyesinde ve bunun daha da derinleşmesini görmek istemiyorum. Ellerimi masaya bastırıyorum, Lyra bana hitap ettiğinde ayağa kalkmaya hazırlanıyorum.

"Tehdit mi aldın? Ne zaman? Ne tür?"

"Bir şey yok-"

"Bir mektup almış, kötülükle ilgili bir şeymiş ve onu gitmesi için uyarıyormuş yoksa hayatta kalamazmış. Gerçek *Pretty Little Liars* saçmalığı," diye araya giriyor Rook, her zaman kendini ait olmadığı durumlara sokmakta hızlıdır.

"Sen kendi işine bak," diye tersliyorum onu.

"Neden bana bir şey söylemedin?" Lyra ısrar ediyor.

Yanımdaki yerimden gözlerindeki , gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum. Onun endişesine ya da kaygısına ihtiyacım yok.

Beni koruyamaz çünkü ben kurban değilim

Özel derslerimiz dışında iletişim halinde olmamamız gerekiyor. Çevredeki insanların hiçbiri kapalı kapılar ardında ne yaptığımızı bilmiyor ve o da tüm kartlarını bu insanlara göstermekten üç saniye uzakta.

"Bu konuşma bitmiştir."

Tam boyuma göre ayağa kalkıyorum, kabinden dışarı kayıyorum, o sırada yumuşak ünlemi kulaklarıma süzülüyor. "Ama-"

Bakışlarımı ona diktim ve başımı sertçe salladım. Bir çocuğu sessizce cezalandıran biri gibi, başka bir kelime söylemesini engelliyordum.

Bana cam gibi, acıma dolu gözlerle bakmak onun işi değil. Ben onun kaybetmeyi bir trajedi ya da kişi değilim. Onun için ben bu değilim ama yine de yüzünden okunuyor.

O endişe dolu gözlerle kafamın arkasına bakabilirdi. Çocukluğumu kendime nasıl bakacağımı, duygularımı zihinsel olarak nasıl savunacağımı ve kendimi fiziksel olarak zarardan nasıl koruyacağımı öğrenerek geçirdim.

Ama nedense biyolojik ya da kimyasal olarak bunun bir anlamı yok. O yanımdayken daha sonra pişman olacağımı bildiğim şeyleri yapmaktan kendimi alıkoymak daha zor. Avucumu başına koymak, saçlarını okşamak ve ağzım vücudundayken ona benim için endişelenmesine gerek olmadığını söylemek gibi.

Kendimi bildim bileli dokunmak benim en sevdiğim şey, can düşmanım. Yine de Lyra ile benim onun teması için yanyor. Keskin kenarlarım sadece onda olan yumuşaklığı arzuluyor.

Göğsüm o korkunç spazmı geçiriyor, kilitleniyor ve sıkışıyor. Bu lokantadan çıkmalı ve ondan uzaklaşmalıyım. Onun kirli yağmur çizmelerinden ve tanıdık kokusundan uzaklaşmalıyım.

Mesafe, böylece Lyra'nın beni önemsemesine ihtiyacım olmadığını kendime hatırlatabilirim. Fiziksel formundan uzakta, izole olduğumda onun anısını, üzerimdeki etkisini askıya almak daha kolay.

Ona sırtımı , elimi başımın üzerine atarak cevap gerektirmeyen umursamaz bir veda ediyorum. Dikkatimi vermiyorum, ki bu normalde iyi bir şey. Yolum her zaman açık çünkü insanların yoluma çıkması alışılmışın dışında bir şey. Ne zaman etrafta olsam kaçmaya çalışıyorlar.

Göğsümün başka biriyle çarpıştığını hissetmem dışında, yüzüm kayıtsızmış gibi davranıyor ve aşağı bakarken gözlerim sertleşiyor. Herkesin benden aşağıda olduğunu varsaymam muhtemelen yanlış, bu yüzden bakışlarımı sürekli aşağıya çeviriyorum. Ama kuşkuvarımda nadiren yanılırım.

Esprili, kedi biçimli gözler bana bakıyor, yabancı ve aşırı özgüvenli.

"Uzamsal farkındalık. Biraz çalışmak gerekebilir, değil mi?"

Bakışlarımı dikkatsizce bu istenmeyen yeni gelen üzerinde gezdiriyorum: Kanadalı, kadın ve masum ağlarına yakalanmış bir sinekmişim gibi bana bakıyor.

"Aynı şeyi senin için de tavsiye edebilirim, açık bir tavırla," diyorum soğukkanlılıkla.

"Kesinlikle haklısınız. Öbür dilerim." Kendine ya da aşırı özgüvenine güvenerek sırtıyor. "Odette Marshall, bu da ortağım Gerrick Knight. Virginia'daki özel bir görev gücünden geliyoruz ve son cinayetlerle ilgili danışmanlık yapmak üzere çağırıldık." Elini sıkımdan çekti bana uzattı. "Yine görgü kurallarını unutmak istemedim."

Bu jسته karşılık vermeye niyetim olmadan sadece bakıyorum. Erkek meslektaşına bakıyorum. Damarları patlamakla tehdit eden kas üstüne kaslar. Uzun ve sıkı saç kesimi, soğuk bir ifadeyle ayakta duruyor ve kollarını arkada birleştirmiş.

"Biriyle tanışmaktan memnun olduğunuzda elini sıkımdan çekti sadece kibar bir davranış," diye mırıldanarak ellerimi cebime sokuyorum. "Yine de çabanız dikkate değer."

Odette Marshall, sol gözü sıkıntıyla seğirirken bile bana gülümsemeye devam ediyor. Hiç kimse zayıflatılmaktan hoşlanmaz, özellikle de yetkili olduğunu düşündüğünde.

Varlıkları beni şaşırttı, daha çok bu yolculuğu yapmalarının bu kadar uzun sürmüş olması beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Kanıtları saklamayı ve rüşvet almayı da planlıyor musunuz?" Dilimi tıkırdatıyorum, cevap için ikisine de bakıyorum. "Bunun FBI'ın tüm üyelerine mi yoksa sadece iş arkadaşlarınıza mı öğretilen bir beceri olduğundan emin olamadım."

Cain McKay ve Finn Breck'in koruma ve hizmet etme yemini ederken yaptıkları patavatsızlıklar tüm dünyaya yayılmıştı. Ne yazık ki, sızdırılan bilgilerin hiçbirisi onları Halo'ya bağlayamıyordu, ancak imajlarını gözden düşürmeye yetiyordu.

Sanki şimdi bir önemi varmış gibi, ikisi de öldü. Biri belgelendi, diğerinin ise hala kaçak olduğu söyleniyor.

Cain'in cesedini asla bulamayacaklar. Rook'un onunla işi bittikten sonra bundan emin oldum.

"Emin ol Thatcher, biz sadece iyi niyetle cevap arayan iki dedektifiz," diye mırıldanıyor. "Thatcher, değil mi?"

Kendine olan güveni benden üstün olduğunu düşünmesinden kaynaklanıyor. Dosyamı okuduğu, birkaç soru sorduğu ve hakkımda bilgi topladığı için bir şekilde üstün olduğunu düşünüyor. Şüphelenmem gerekirse, hepimiz hakkında.

Ama benimle üstünlük yok. Ya benim yanımdasın ya da ayakkabımın altındasın.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, dedektif? Yoksa siz ve denizciniz sadece tur mu atıyorsunuz?" Bu etkileşimden sıkılmış bir şekilde soruyorum.

Gerrick askerlik hizmetiyle ilgili varsayımına şaşırdıysa bile bunu belli etmiyor, sadece kadın partneri liderliği ele geçirirken sessizce izlemeye devam ediyor.

"Evet, aslında var." Ellerini önünde kavuşturuyor. "Bizim için birkaç soruya cevap verip veremeyeceğinizi görmek istedik. Ne de olsa buralısınız ve anladığımız kadarıyla oldukça da zekisiniz. Bu davada bir yön bulmamızda bize çok yardımcı olabilirsiniz."

Alayımı tutuyorum. Benimle istedikleri yol bu mu? Gerçekten mi?

"Dedektif," diye mırıldanıyorum, dudaklarımda bir gülümseme, "etkilendim, ama lütfen egomu okşamaya çalışmaktan kaçının. Bu işte pek iyi değilsin. Ama yönlendirme istiyorsanız..."

Cebime uzanıyorum, cüzdanımı çıkarıyorum ve bir yuvadan beyaz bir kart alıyorum. Kartı ters çevirip iki parmağımla ona uzatıyorum.

"Bunu GPS'inize yazabilirsiniz ve sizi doğrudan avukatıma gönderecektir. Eminim benimle ilgili sorularınızı yanıtlamaya fazlasıyla istekli olacaktır."

"Hadi ama, refakatçiye mi ihtiyacın var? Gözetim olmadan cevap veremiyor musun?"

Bu Gerrick'in söylediği ilk sözler, sesi tam da beklediğim gibi. Derin ve kenarları sert. İfadesi üzerine kaşımı kaldırıyorum, sırtışıma genişliyor.

"Sorularınıza cevap verebilecek kapasitede miyim? Kesinlikle." Başımı usulca sallayarak mırıldanıyorum. "Edecek miyim? Pek olası değil."

Kollarını göğsünün önünde kavuşturarak homurdanıyor. Gözlerimi Odette'e çeviriyorum, benim itaatime rağmen hala kendini beğenmiş bir şekilde duruyor.

"Bu iki kelime arasındaki farklar çok ilginç," diye mırıldanıyor. "Avukatınıza merhaba dediğimizden emin olacağız ve hazır başlamışken..."

Elini cebine atıyor, kendine ait soluk bir kart çıkarıyor ve başını kaldırıp bakışlarıyla buluşuyor. Orada durup birbirimize bakıyoruz, ikimizin arasında bir bilme duygusu geçiyor. Ben onun oyununu biliyorum, o da benimkinin farkında.

Her ne kadar benim altı ayda bir kan dökmem onun radarında olmasa da, uzuvları kopmuş ölü kızlar radarında. Bir katil istiyor, gözaltında kötü bir adam ve ben onun baş hedefiyim.

Bana vereceğini sanıyorum ama o kenara çekiliyor ve bakışlarını arkamdaki kabinde oturan insanlara yöneltiyor. Etkileşimimizi sessizce izlemişlerdi ama şimdi aktif olarak sohbetin bir parçası oldular.

"Aslında hepinizle konuşmak istiyorum."

Beni korkutmaya çalışırken duvara toslaması ve dikkatini önemsediğimi düşündüğü kişilere yöneltip hızla yeniden ayarlaması etkileyici. Hakkını yemeyelim, araştırmasını yapmış, muhtemelen hepimizin ne kadar iç içe olduğunu biliyordu.

Kağıt üzerinde, muhtemelen tüm zayıf noktalarımı cebinde sakladığını düşünüyordu. Ama ben onun vasat satranç oyununa karşı dayanıksızım. Atına karşılık bir kalem bile var ve bana bakmaya devam ederse, oyun taşımın onu ateşe vermesine izin vereceğim.

Odette Lyr'a nazikçe bakıyor, küçük bedeni sandalyede dönüyor. Dedektif nazik bir hareketle elini ileri uzatarak soluk kartı uzatır.

Tamamen içgüdüsel. Hareketin farkına varmıyorum. Elim Lyra'nın sandalyesinin metaline dolanıyor, kolum vücudunu teklif edilen karttan koruyor.

Dedektifin gözlerinin keskinleştğini, dudaklarının kenarından bilmiş bir sırıtışın süzüldüğünü gördüğüm an pişman oluyorum. Çabucak yön değiştiriyor. Kâğıdı sadece Lyra'ya vermek yerine masanın üzerine bırakıyor.

"İşe yarar bir şey duyarsan beni ara." Ceketini düzelterek geri çekilir. "Thatcher, seninle görüşeceğim." Birkaç dakika sonra arabama ulaştım, nihayet herkesten emin olduktan sonra ayrılabilirdim, çoğunlukla kızlar, avukatları olmadan kimseyle konuşmamaları gerektiğini bilirler.

Dedektife maalesef bir zayıflığım olduğunu gösterme hatam avuç içlerimi kaşındırıyor. Artık inkâr edemeyeceğim bir şey. Asla kâğıt üzerinde kalmayacak ama içimde kısır bir sarmaşık gibi çiçek açmış bir zayıflık.

Lyra ve sadece Lyra. İçgüdüsel olarak onu koruma ihtiyacım, Odette'in onu bana karşı kullanması için yeterli alana sahip bir kapı açmıştı. Dişlerimi uzun süre birbirine kenetlediğim için çenem gerginlikten ağrıyor.

Arabamın kapısını açıyorum, deri koltuğa gömülüyorum ve kafalığa yaslanırken avuçlarımı gözlerime bastırıyorum. Başım pişmanlıkla titriyor.

Bu kadar yaklaşmasına nasıl izin vermiştim? Nasıl bu kadar zayıf olabildim?

Kendimi bu duruma soktuğum için bu sorular bana çok önemsiz geliyor. Buradayım ve Lyra'nın beni içine çektiği bu ağdan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Beni olması gerekenden çok daha uzun süre rahatsız etmesine izin verdim.

Şeytan çıkarma vakti geldi.

Onun yanındayken kendime güvenemiyorum çünkü o kadar bunaltıcı ki yakınımıdayken tek düşünebildiğim o oluyor. Güvenliğimi ya da beni hapse gönderebilecek sırları değil.

Sadece o.

Bu bir hayatta kalma oyunu ve eğer bir şey seni zayıflatıyorsa, onu kesip atarsın. Lyra'ya yapmam gereken de tam olarak bu. Onu benden ayır, hızlı ve temiz bir kesikle çıkar. Devam edersek ikimiz de tehlikeye gireceğiz. Onun hayatı ve benim özgürlüğüm risk altında.

Bu benim tek seçeneğim.

Ve sanki onu hayatımdan çıkarma kararımı pekiştirmek istercesine, gözlerimi açtığımda yolcu koltuğumda, daha önce geldiğimde orada olmayan bir hediye yatıyordu.

Kahverengi derinin üzerinde kesik bir insan eli , bir parmağın etrafına düzgün bir fiyonk bağlanmış, yanında taze bir gül ve hemen yan tarafta sade harflerle yazılmış bir not:

Seni uyarmıştım.

örümcek
ısırıkları

YİRMİ İKİ

lyra

Onu bulamıyorum.

Onu son gördüğümünden, onunla son konuştuğumdan bu yana neredeyse iki hafta geçti. Tüm aramalarım cevapsız kaldı, mesajlarıma tek bir cevap bile gelmedi.

Haftalardır kampüste ya da Ponderosa Springs'in herhangi bir yerinde onun hakkında tek bir fısıltı bile duyulmamıştı.

Her Salı ve Perşembe sabah sekizde dersi varken bir Americano için beş dolar ödediği Beşinci Cadde'deki kafede yoktu. Cumartesi sabahları gittiği, ailesinin sahibi olduğu galeride onun varlığı yoktu.

Bildiğim kadarıyla ne her zamanki yolunda ne de herhangi bir yolda koşu yapmıyordu. Her gün orada olacağı umuduyla uyandım, ama her zaman ağrıyan ayaklarım ve ciddi bir kalple ayrıldım.

Alistair'e nereye gittiğini sorduğumda verdiği cevap cevaptan ya da ipucundan yoksundu. Sadece bana baktı ve şöyle dedi: "Biz soru sormayız Lyra. O bize ne istediğini söyler. Neye ihtiyacı olduğunu biliriz. Nedenini sorgulamayız."

Bu benim için yeterli değildi. Bu benim gözümde saçmalık. Eğer erkeklerle ilişkisi buysa, tamam. Ama bu benim için işe yaramayacak. Aramızdaki bağ bu değil.

Üçüncü hafta geldiğinde cesaretimi toplayıp kapısına gittim. Beni sadece işçiler ve onun iyi olduğunu nazikçe söyleyen büyükannesi karşıladı. Ona söylediği tek şey birkaç haftalığına uzaklara gideceğiydi - tatil demişti.

Onun diğer evlerinden birinde, muhtemelen çocukken çok sevdiği British Columbia'daki evde olduğunu varsayar. Ya da Vermont'taki. Annesinin en sevdiğiydi.

Onunla konuşmak yanan kalbime sadece kısa bir merhem. Nefes almayı biraz daha kolaylaştırmak için ondan küçük bir doz.

Ama bu yeterli değil.

Rahatsız edici derecede yalnızım. Kütüphane kulesi rahatlatıcı değil; anıt mezar onsuz kasvetli. Böceklerle çalışmayı ya da onları aramayı bile kendime yediremiyorum. İçimde yıllardır sızlamayan bir boşluk var, sonu olmayan içi boş bir kuyu, dibi görünmeyen sonsuz bir çukur.

May Pierson bana kapısının önünde veda ettiğinde, hemen bir kez daha içeri girmenin bir yolunu buluyorum. Bu sefer onun haberi olmadan. Sessizdim, yatak odasına giden basamakları hatırlamaya çalışıyordum.

Onu bulmam itiraf etmek istediğimden daha uzun sürüyor, ama bir kez bulduğumda, odasının içinde yaşayanlara yenik düşmeme izin veriyorum. Ondan yakalayabildiğim küçük parçalara. Ondan kalan kırıntılar, daha önce saplantımı bastırmış olabilecek kırıntılar, onu uzaktan izleyebileceğim veya bir kazak çalabileceğim bir sonraki zamana kadar saplantımı doyurdu.

Ama bu bile yeterli değil. Değiş tokuş ettiğimiz onca şeyden sonra hiçbir şey yeterli olamazdı. Artık sadece ölümün dokunabileceği bir adam tarafından tutulmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Parmaklarını tenimde, kalçalarımın arasında hissettim. Kanının dilimde nasıl bir tat bıraktığını biliyorum.

Ancak bu beni açgözlü olmaktan alıkoymuyor.

Burnumu dolabında asılı duran her giysiye dayayıp kokusunun peşine düşüyorum. Parmaklarımı kol düğmelerinde ve kravatlarında gezdiriyorum. Ellerinin sık sık dokunduğu siyah beyaz anahtarların izini sürüyorum.

Siyah hırkalarından birini omuzlarıma atıp yanımda götürmeyi planlıyorum. Ellerim köşeye sıkışmış küçük masanın üzerinde geziniyor, tüm notlarına dokunuyor, ağırbaşlı el yazısındaki belirgin kıvrımların ve kıvrımların izini sürüyor.

Bir kişinin el yazısından anlayabileceğiniz çok şey vardır.

Örneğin, Thatcher'ın kelimeler arasındaki geniş aralıklar bana kalabalıktan nefret ettiğini ve yalnız kalmaktan hoşlandığını söylüyor. Dar *e* halkaları, insanların duygularına ne kadar ilgisiz olduğunu ortaya koyuyor. Ya *i* harfinin üzerindeki kasıtlı kesik nokta? Bu bana iki şey söylüyor.

Başkalarının yetersizliklerine karşı ne kadar az sabrı var. Ve bir şeyleri kesmeyi ne kadar çok seviyor.

Vücudum çarşaflarının içinde eriyor. Yatağında uzanıyorum ve onu görmeden geçirdiğim en uzun zaman olduğunu düşünüyorum. Onu izlemeden. Onunla aynı odada bulunmadan.

Annemin ölümünden sonra Ponderosa Springs'e döndüğümünden beri neredeyse her gün yanımdaydı, uzun boyuna kısa bir bakış atsam bile. Yıllardır onun varlığından yoksun kalmamıştım.

Ona kızgın olmak istiyorum. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor. Saplantımın beslenmesi gerektiğini. Bazen dini olarak izlediğim adam olmaktan zevk aldığını düşünüyorum ve şimdi gitti.

Onu benden aldı. Sırrımı, güzel hayranlığımı ellerimden söküp aldı. Kalbim karmakarışık ama ona asla gerçekten üzülemez. Hak ettiği şekilde değil.

Thatcher'ın bir rutini, en küçük ayrıntısına kadar eleştirel bir şekilde takip ettiği belirli bir sistemi vardı. Eğer bu düzen bozulursa, bu onun için kaosa neden olurdu.

Benim olduğunu anladığını sanmıyorum. O benim rutinimdi. Benim lanet sistemim. Ve şimdi, onsuz bir kaosun içindeyim.

Sonunda gidecek enerjiyi bulmadan önce otuz dakika daha kendimi yuvarlanmaya bıraktım. Eve gitmek yapmak istediğim son şey ve Sage ile Briar'ı sevmeme rağmen onları görmek istemiyorum.

Hangi gün olduğunu fark ettiğimde arabamı sürüyordum. Perşembe Silas'la satranç oynayacaktık ve ben bir süredir gitmemiştim.

Kendimi eğlendirmek ve beni anlayabilecek birilerinin yanında olmak için mükemmel bir yol.

Yol uzun ve sessizdi. Radyoyla uğraşmıyorum, sadece sessizce oturuyorum ve Portland'ın en iyi psikiyatri hastanesinin otoparkına girene kadar eski model aracımın uğultusunu dinliyorum.

Onu bulduğumda Silas *Saldırı Sanatı*'nı okuyordu. Beyaz gömleği ve pantolonu gövdesine tam oturuyor. Thatcher'dan çok daha geniş ve nedense onun alanında olduğumda kendimi hep küçük hissediyorum.

Bir oyuna yerleşmemiz uzun sürmüyor, sırayla taşları hareket ettirirken damalı tahta aramızda duruyor. Gönülsüzce oynuyorum ama yine de dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

"Şah mat," diyor alçak sesle. "Gelmiş geçmiş en kötü öğrenci olabilirsin."

"Belki de boktan bir öğretmensin," diyorum, şaka karşısında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Silas satrançta harikadır ve dürüst olmak gerekirse ondan oyun hakkında çok şey öğrendim.

Başını eğip bir kaşını kaldırıyor, ziyarete başladığımdan beri ondan gülümsemeye ya da gerçek bir duyguya en çok yaklaştığım an bu. Onu hiç gülümserken gördüğümü hatırlamıyorum, Rosemary ile koridorda bile.

Yine de her zaman görebilirsiniz.

Aşk o koyu kahverengi gözbebeklerinde yaşıyordu.

Ve şimdi, şey.

Artık o da öldü, gözleri de.

"Özür dilerim, pek dikkat etmedim." Ağır ağır nefes alıyorum. "Kendimi biraz..." "Kafanın içinde mi?" diye sözümü bitiriyor ve ben de acımasız bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"Bunu düzeltmek için iyi bir yol

biliyor musun?" "Sence bilseydim

burada olur muydum?"

Tam olarak komik olmasa da gülüyorum, ama onun kuru mizahından hoşlanıyorum. Bu hoş bir değişiklik.

"Haklısın." Yanağımın içini çiğniyorum, geldiğimden beri sormak istediğim soru dilimde ağırlaşıyor.

Bunu sormam bencillik. Sırf onu bilgi almak için kullanıyormuşum gibi hissettirmek için buraya kadar geldim.

Ama o benim son umudum gibi hissediyor.

"Sana bir soru sorabilir miyim, Silas?"

"Elbette." Kollarını göğsünün önünde kavuşturarak sandalyede arkasına yaslanıyor. "Cevap vermezsem alınma."

Ya şimdi ya hiç, değil mi?

"Sen-" Yutkunuyorum. "Thatcher'ın nerede olduğunu biliyor musun? Ya da Ponderosa Springs'ten uzaklaşmak isterse nereye gidebileceğini?"

Silas'ın yüzü hareket etmiyor. Bir yanıt verdiğine dair hiçbir belirti yok; öylece oturuyor ve bana bakıyor. Onu okumak çok zor, Thatcher'a benziyor ama farklı.

Thatcher'ı okumak zor çünkü o diğerlerinin hissettiği gibi hissetmiyor, bu yüzden aradığımız tepkileri vermiyor. Silas ise hissediyor ama bunu gizliyor. Hiçbir şeyin içeri girmesine izin vermeyen boş bir duvar ve hiçbir şey dışarı çıkmıyor.

Ben de orada öylece oturup belirgin kaşlarını, güçlü burnunun eğimini, açık kahverengi tenindeki koyu çilleri inceliyorum. Hareketsiz ve boyun eğmez. Ve düşünüyorum, belki de sık sık konuşmamasının nedeni beni de okumaya çalışmasıdır.

"Hayır."

Tek hece. Tek bir kelime. Arkadaşıyla ilgili ondan alacağım tek cevap.

Satranç tahtasına bakarak başımı sallıyorum. Göğsüm zonklıyor, umut içimde ölüyor, Thatcher bulunduğu yerden dönene kadar beklemem gerektiğini biliyorum.

Eğer geri gelirse.

"Neden bilmek istiyorsun?" Silas'ın sesi eşit, gerçekten meraklı. "Çünkü ben-"

Kelimeler dudaklarımda ölüyor. Ne diyebilirdim ki?

Onun sapığı olduğum ve onu bulamadığım için mi?

Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşına takıntılı olduğum için mi? Onu sevdiğim için mi?

Hepsi birer yanıt ama hiçbiri yüksek sesle söylenecek kadar iyi değil. Her biri çok önemsiz geliyor.

Ruhumdaki Thatcher özlemini açıklayabilecek gerçek bir kelime olduğunu sanmıyorum. "Sırf bu yüzden."

Atımı alıp ileriye doğru hareket ettiriyorum ve Silas'ın vezirini bloke ederek daha önceki şah matından kaçınıyorum. Oyunumuza devam etmekten ve normalde yaptığımız gibi sessizce oturmaktan memnunum.

"Lyra," diyor Silas, sesi tahtadan başımı kaldırmama neden oluyor, "bunu kendine neden yapıyorsun?"

Başka bir şey söylemesine gerek yok. Ne istediğini biliyorum. Neden hissetmekten ne kadar aciz olduğunu defalarca kanıtlamış bir adamın merhametine kalmış durumdayım?

Herkesin aklındaki soru bu. Birbirleri arasında fısıldaştıkları soru. Düşündükleri ama bana asla sormadıkları, sorsalar da genellikle bir yanıt vermediğim soru. Thatcher için hissettiklerimi aşkın beklentileri ölçeğinde ölçen insanlardan bıkmış olmam dışında.

"Onu sevmenin karşılığında bir şey almakla ilgisi yok," diyorum sert bir bakışla. "Thatcher'a olan sevgim bencilce değil. Karşılık ya da kutlama gerektirmez. Dürüsttür. Fark edilmeden kendi başına var olabilir."

Ben, beni insan yapmak için ona ihtiyacı olmayan bir adama musallat olan bir hayaletim. Beni görmesi, zihninin boş tavan aralarında ve kalbinin çorak koridorlarında yaşamam yeterli.

Onu karşılıksız sevmek yeterlidir.

İlgiye, beslenmeye ihtiyacı olan benim saplantım.

"Bunun bir şey olduğunu herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm," diye bitiriyorum çünkü benim kirli çamaşırlarımı masaya döksek onunkileri de karıştırabiliriz.

İtirafım onu şaşırtmadı ya da belki . Her iki da bunu göstermiyor, sadece boş gözlerle bana bakıyor.

Burada oturuyoruz.

Dünyanın en ölümcül örümceğinin ellerinde acı ağlarıyla örülmüş iki insan. Aşk.

Rosemary ile birlikteyken orada olmayabilirim, onu iyi tanımıyor olabilirim ya da Rook gibi ölümünden sonra onu görmemiş olabilirim ama ikimiz arasında akan derin bir anlayış duygusu var. Aynı çalkantı havuzuna bağlı bir nehir. Belki de buraya ziyarete geldiğim ilk günden beri hep vardı.

İçimden bir ses açıklama yapmadan onun anlayacağını biliyordu. Dünyanın geri kalanı anlamasa bile o anlayacaktı. Silas diğer insanları rahatsız ediyor çünkü gözlerindeki acıyı, içinde yaşayan hüznü saklamayı reddediyor.

Sanırım bundan korkmadığımı biliyordu - bu yüzden bana arkadaşlık fırsatı verdi. Silas öne doğru eğiliyor, filini kaldırıyor ve taşlarından birini alıp tahtanın kenarında büyüyen siyah yığımına ekliyor.

"Ne güzel bir çift olduk," diye mırıldanıyor. "Bizi asla sevmeyecek insanları seviyoruz." Başımı sallayarak soluk soluğa bir kakhaha attım. "Rosemary seni severdi.

Bunu biliyorsun." "Artık değil," diyor, bu itiraf karşısında çenesi geriliyor.

Kaşları çatılıyor ve içgüdüsel olarak elim öne doğru hareket ederek onunkinin üzerine, tahtanın karşısına geliyor.

"O aşk hâlâ var Silas." Sözlerim bir aciliyet duygusu taşıyor. "Öylece yok olmaz. Bir yere gitmek zorunda. Hâlâ gerçek."

Elime sertçe bakıyor ve tekrar yukarı bakmadan önce aramızda bir sessizlik geçmesine izin veriyor.

"Artık bulamıyorum."

Benim için bir yanıt yok. Ona söyleyeceğim hiçbir şey taşıdığı acıya yardımcı olmayacak. Bu yüzden elini hafifçe sıkarak sıkıca kavriyorum. Benim söyleyemediklerimi onun söyleyebileceğini umuyorum.

Ben geri çekilmeden önce bir süre daha orada oyalanıyoruz, hemen kaybetmeden nasıl dair hiçbir fikrim olmadan satranç oyununa bakıyorum.

"Lyra."

"Evet, evet, biliyorum." Ona salladım. "Saldırmalı mıyım yoksa savunmalı mıyım diye düşünmeye çalışıyorum-" "Telefonum Rook'ta."

Bir kaşımı kaldırarak gözlerimi onun bakışlarına dikiyorum. "Geri aldığında, bir sürü sık olacağını biliyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

ediyor, güler gibi.

Ağzını tekrar açtığında, beklemediğim bir şey söyledi. Yardım eli, tıpkı ona verdiğim gibi.

Keşke onun için daha fazlasını yapabilsem dedirtiyor.

"Bütün adamların arabalarında takip cihazları var." İç çekiyor. "Eğer telefonumu ele geçirebilersen, sana hepsinin nerede olduğunu gösterecektir."

O'NgIn StOTy

YİRMİ ÜÇ

lyra

Annemin evi bir mezar.

Bir zamanlar Viktorya döneminden esinlenilmiş nefes kesici bir malikâne olan bu kabuk şimdi sarmaşıklarla dolmuş, yabancı otlar tarafından boğulmuş ve umutsuzca onarıma ihtiyaç duyuyor.

Bu bir ceset.

Güzel, çürümüş, çürüten bir ceset. Çocukluğumun kalıntıları hâlâ duruyor ve yeterince uğraşırsam o anılardan bazılarını hatırlayabilirim: bahçeden uğur böceği kaçırmak, ön ağaca tırmanmaya çalışırken kolumu kırmak, annemi yağmur yağdığında ön verandada uyumama izin vermesi için ikna etmeye çalışmak.

Ama ıssız koridorlarda yürürken, ahşap ayakkabılarımın altında inlerken, kendimi içeride bir yabancı gibi hissetmekten alamıyorum. Sanki Henry Pierson, Phoebe Abbott'u öldürdüğü anda tüm iyilikler, tüm mutluluklar kuruyup gitmiş gibi.

Hiç satılmadı. İyi bir sebepten dolayı boş kaldı. Kim cinayetin işlendiği bir eve taşınmak ister ki? Artık sadece bir ev.

Korkunç bir manşet hikayesini kafesleyen dört duvar. Travma ve umutsuzluğu barındıran bir çatı.

Artık ev değil, teselli yeri ya da neşeli bir hatırlama yeri değil.

Saatlerce Silas'ın telefonuna bakmış, bunun doğru olamayacağını düşünmüştüm. Thatcher'ın yerinin doğru olmasının imkânı yoktu. Ama tereddütle eski evime yaklaştığımda, arabasının garaj yoluna park ettiğini gördüm.

Hayal gücümün bir ürünü değildi. O burada. Ne kadar süre için? Emin değilim ama artık içeride. Hikayemizin başladığı yerde. O yabancı bir Jack Frost, ben de yalnız küçük bir kızken.

Kaderimizin ipleri burada kök salmış. Gümbürdüyor ve nefes alıyorlar - beni annemin yatak odasına taşıyan ayak seslerimin arkasındaki tek sebep bu.

Cesaretimi toplayıp kapıyı açtığımda, onu duvara yaslanmış, balkon penceresinden arka bahçeye bakarken buluyorum.

Takım elbisesi tertemiz. Koyu mavi kumaşta tek bir kırışıklık bile yok. Onunla ilgili her şey bu odada fazla temiz hissettiriyor. Tarihin pisliği arasına serilmiş göz kamaştırıcı bir cam buz heykeli.

Bir an için dizlerimin üzerine çöküp inanmadığım bir tanrıya onun böyle olmaması için dua etmeyi diledim...

Çok güzel.

Belki o zaman kendimi ondan ayırmak daha kolay olurdu. Eğer bir şekilde pembe gözlüklerimi çıkarabilirsem, onu herkesin gördüğü gibi görebilirim.

Hesaplanıyor. Zehirli. Duygusuz canavar.

Yüzeyin altında sinsice dolaşan ölüm arzusu dış görüntüsüne yansısaydı, bu bir fark yaratır mıydı?

Kendime evet diyorum.

Ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

İnsan gözüne nasıl görünürse görünsün, ben hep onun ruhunu görürdüm. Onun soğuk versiyonunu Hawaii'nin ilk karı gibi görürdüm. Harika ve güzel bir şey.

"Neden buradasın, Lyra?"

Benim olduğumu nereden bildiğini sorma zahmetine girmedim. Sadece bir cesedin işgal etmesinden beri görmediğim bir odaya doğru ilerledim. Boştu. Mobilyalar gitmiş, boyalar dökülmüş, tamamen boş.

Pencereden soğuk bir rüzgar esiyor, Thatcher'ın siyah hırkasının kollarını ellerimin üzerine çekmeme neden oluyor, başının arkasına bakarken kollarımı güvenli bir şekilde kendime sarıyorum.

"Ölüm tehditleri aldığını öğrendikten sonra ortadan kayboldun," dedim. Bu cevabın açık olduğunu hissettim. "Öylece ortadan kayboldun. Bana tek kelime bile etmedin."

Beni sessizlikle karşılıyor, kıpırtısız bir heykel gibi pencereden dışarı bakmaya devam ediyor. Yanağımın içini çiğniyorum, rahatlamak için kolumu sıkıyorum.

"Ve çünkü-" Yutkunuyorum. "Çünkü son zamanlarda kendimi yalnız hissetmediğim tek yer sensin."

Hâlâ cevap vermemesi beni incitmemeli. Ama onu suçlayamam. Duyguları ve kırılganlığı ifade etmek hiçbir zaman onun uzmanlık alanı olmadı. Bu kadar soğuk birine aşık olmam onun suçu değil.

Belki de öyledir.

"Neden buradasın?" Durumu tersine çevirerek soruyorum.

Eski evimde yaşayan, bu odada sanki yaşamının tamamen normal bir parçasıymış gibi duran kişi o. Sanki bir zamanlar annemizle babamızın son bir ayrılığa birlikte durdukları yer değilmiş gibi.

Bu soru onu harekete geçiriyor. Yavaşça pencereden uzaklaşıyor ve yüzünü bana dönecek şekilde vücudunu çeviriyor. Sırtını hâlâ duvara yaslamış, ellerini ceplerine sokmuş.

Tüm normal özellikleriyle Thatcher'a benziyor ama gözlerinin altındaki morluğu görebiliyorum. Stresten ya da uykusuzluktan kaynaklanan koyu halkalar, belki de ikisi birden.

"Gelmeyeceğin tek yerin orası olduğunu sanıyordum."

Kaşlarının birbirine çarpmasına, bir kahkaha atıp başımı sallamama engel olamıyorum. Birkaç adım öne çıkıp odanın ortasında duruyorum.

", değil mi?" Dilimde hayal kırıklığına benzer bir şeyle söylüyorum. "Senin olduğun yerde benim gitmeyeceğim hiçbir yer yok."

Bunca yıldan sonra, onun için her şeyi yapabileceğimi, her yere gidebileceğimi görmek için hala kendi at gözlüklerinin arkasını göremiyor. Benim için başka bir seçenek yok. Bizi birbirimize bağlayan ip gitmeme izin vermiyor. Onu terk edersem kalbim isyan eder.

O benim aşkım değil.

O benim takıntım. Sürekli aklımı meşgul eden ve zihnimi kurcalayan bir kişi gibi. Bırakmayı ya da yardım almayı reddettiğim bir hastalık, bir uyuşturucu. Onun içinde olmadığı bir hayat yaşamak istemiyorum.

Bu tüm ölümlerden daha acımasız bir kader.

Artık nefes almadığı bir dünyada var .

"Peki bu seni ne yapar biliyor musun?" diyor, buz gibi bir bakışla başını yana eğerek. "Umutsuz bir romantik ya da acınası biri değilsin. Seni tehlikeli yapıyor. Pervasız. Beni her yerde takip edeceksin. Peki ya mezara kadar, tatlım? Çünkü böyle devam edersen, orada olacaksın."

Göğsümde bir sıkışma oluyor.

"Halo'nun tehditlerini yerine getireceğini düşündüğünüzü mü söylüyorsunuz?"

"Sana söylüyorum, bana yaklaştıkça erken bir cenazeye doğru bir adım daha atmış oluyorsun." Başımı sallıyorum. "Umurumda değil. Ben-"

"Sen safsın Lyra Abbott," diye araya giriyor, duvarı iterek dik durmaya çalışıyor. "Çocukken kafanda benim bir melek olduğum fikrini oluşturan saf ve hasta bir kızsın."

Ağzım araya girmek için açılıyor ama o ileri atılıyor. Her kelime zalimce, dili hassas etime saplanıyor, beni kesip alıyor ve onu asla sevemeyeceğim tüm yolları kanatıyor.

"Sen benim için çocukluğumdaki uygunsuz bir kırılmadan başka bir şey değilsin. Babamın emrettiği gibi öldürmem gereken bir hedef. Asla dokunmamam gereken bir hata." Thatcher elini çenesinde gezdirir. "Uyanma vakti geldi. Hayata geri dön. Sen benim hayaletim değilsin ve senin saplantın olmaktan bıktım."

Vücudumda onun ellerini hissettiğim tüm noktalar acı içinde zonkluyor. Bir varlığa hata denir. Tuzlu, taze gözyaşları üst dudağıma çarpıyor. Çaresizliklerini, acılarını tadabiliyorum.

"Soğuk olduğunu kabul ediyorum," diye nefes alıyorum, dudaklarımdan gözle görülür puflar çıkıyor. "Ağzına kadar buzla dolu.

Bazen sana çok yakın durmak fiziksel olarak acı veriyor."

Ona doğru bir adım atıyorum. Bir adım daha. Sonra bir adım daha.

"Hiçbir şey hissetmediğini kabul ediyorum. Uzun zaman önce biri sendeki yumuşaklığı dişleriyle söktü ve şimdi keskin kenarlardan başka bir şey değilsin." Sözlerim beni boğuyor, kelimelerin etrafında bir hıçkırık oluşuyor.

Ama tam önünde durana kadar, vücudu benimkinden sadece bir santim , başım gözlerinin içine bakabilmek için eğik olana kadar dengesiz bacaklarımla ilerlemeye devam ediyorum.

"Zalim olduğunu bile kabul ediyorum. Çok acımasızsın Thatcher Pierson. Seninle ilgili kabul edemeyeceğim hiçbir şey yok. Soğukluğunu sıcaklığımla karşılayacağım. Keskin uçlarının en kötüsünü yapmasına izin vereceğim çünkü senin için kanımı akıttım."

Parmak eklemelerim bembeyaz, yanımda toplanmış. Mavi gözleri parıldayan, donmuş bir göl gibi, aynasında sadece duygularımı yansıtıyor.

Ama bakışları -her zaman çok boş, ciddi ve yoğun- hafifçe yumuşuyor. Bunu sadece yüzünü çok iyi tanıdığım için ve o fark etmese bile bana başkalarına baktığından farklı baktığı için fark ediyorum.

"Ama bunu reddediyorum," diye mırıldanıyorum ve başımı sertçe sallıyorum. "Doğru olmadığını bildiğim bir şeyi bana kabul ettiremezsin. Sensiz ne hale geleceğimi anlamıyorsun."

"Eğer bu senin dürtülerini kontrol etmeyi öğrenmenle ilgiliyse, sen-"

"Hayır!" Bağırıyorum ve hakkını yemeyeyim, irkilmiyor bile, işaret parmağımy göğsüne bastırırken ağzını kapatıyor. "Eğer sana bir şey olursa, mezarının başında ağlayıp birinin seni geri getirmesi için yalvarmayacağım."

Sevgi hakkında hiçbir şey bilmeyen birine nefes almanızın sebebinin onlar olduğunu nasıl açıklarsınız? Onlar olmadan uzun zaman önce ölmüş olacağınızı, onlar tarafından görülebilmek için var olmak istemenizin tek nedeninin onlar olduğunu?

"İntikam peşinde koşmayacağım." Sesim çatlıyor. "Sonu olmayan bir savaş yürüteceğim."

Onu terk etmeyeceğim. O beni itmeyecek. Onu koruyabilecekken olmaz. Halo onu benden alamayacak. Onu benden alabilecek kimse yok.

"Eğer ölürsen, bu sadece beni mahvetmeyecek, Thatcher. Tüm bu kasabanın katledilmesinin sebebi olacak." Dişlerimi gıcırdatıyorum, onu kaybetmekten duyduğum kederin kimseyi güvende bırakmayacağını biliyorum. "Beni itip kakma, sonra da öldürülmene izin ver ve yas tutarken nasıl bir canavarın doğacağı konusunda beni suçlama."

Thatcher

Hayatım boyunca dürüst olmakla gurur duydum. Beni babamdan ayıran tek gerçek faktör bu olmuştu. O ne olduğunu dünyadan sakladı, bir canavar olduğu halde bir erkek gibi davrandı.

Ama kendime farklı oldair söz verdim. Daha iyi olacağıma.

Bu yüzden yalan söylemeyi reddettim. Canım yansa da, gerçek acı olsa da yalan söylemeyi reddettim. Dünyanın benden korkmasına, beni olduğum gibi görmelerine izin verdim. Bu şekilde kimse davranışlarıma şaşırdığını söyleyemezdi.

Haberlerde komşuların hiçbir fikirleri olmadığından bahsettiği seri katil olmayacaktım. İnsan bedenlerini parçalara ayırıp asitte eritebileceğimi asla tahmin edemezlerdi.

Hayır, onlar bilir. Ne olduğumu, neye dönüştüğümü hep bildiler. "Ne olduğun umurumda mı sanıyorsun?"

Lyra'nın gözyaşları yüzünden aşağı ağır çizgiler halinde sızıyor, iri damlalar . Hissettiği her şeyi dışa vuruyor, o kırılgan, gülünç kalbini herkesin görebilmesi için koluna takıyor.

"I."

"Sanırım beni başka biriyle karıştırdınız. Sikine takabilecek biriyle. O yüzden bunu açıklığa kavuşturمامa izin verin. İleride herhangi bir karışıklık olmasını istemiyorum."

Parmak eklemelerimden birini yüzüne doğru kaldırıp gözyaşlarını cildinden uzaklaştırıyorum, bu nazik dokunuş acımasız sözlerimin tam tersi.

"Sen umurumda değilsin, Lyra Abbott."

Yalan.

Yal
an.

Yal
an.

Kirli. Pis. İğrenç yalan.

İçimde bir şey var, gömülü bir gerçek, son nefesime kadar inkâr edeceğim bir gerçek - o her zaman değer verdiğim tek kadın, tek kişi oldu.

Öldüremediğim çocuk. Beşinci sınıfta Scottie Camball tarafından kafasına bir tepsi yemek dökülen küçük kız, bu yüzden onu merdivenlerden aşağı ittim. Beni izlemesine, bana musallat izin verdiğim kadın, çünkü gözlerinin vücudumda hissettirdiklerinden hoşlanıyorum.

O tek zayıf nokta. Beni kanatan ilk kişi. Ve bunun için her gün ondan nefret ettim.

Tutkulu güzellikteki şeyler için hastalıklı arzular duymasından nefret ediyordu. "Ama sen-"

"Beni değiştirebileceğini mi sandın?" Buklelerinden birini zararsızca çekiştirmeden önce yanağına bir damla gözyaşı bastırarak soruyorum. "Sinsice içeri girip beni kirletebileceğini, beni seven bir adama dönüştürebileceğini mi sandın? Sakın bana o kadar zavallı olduğunu söyleme, sevgili hayalet."

İnsanların gözlerindeki ışıkları azaltmaktan, buğulanıp camlaşana kadar göz bebeklerindeki yaşam kaynağını yok etmekten zevk alıyorum. Bu kısmı seviyorum.

Ama bu öyle bir şey değil.

Yeşim gözlerinin içindeki parıltı, ayakkabımın altında ezilmiş bir ateşböceği gibi çırpınıyor. Bana baktığında derinlerde yüzen sabit duygu, kalabalığa karışmaya çalıştığında avlunun karşısından görebileceğim kadar ezici...

Gitti.

Boş.

Ama onu öldürmem gerek.

Bedenim ona doğru eğiliyor, öne doğru uzanıyor ve başparmağımla buklelerinden birini yolundan çekiyorum. Zihnimin onun solgun yüzündeki bu ifadenin zihinsel bir resmini çektiğini hissediyorum.

"Biz nesiller boyu süren bir lanetten başka bir şey değiliz. Dokuzuncu senfoni, biz daha başlamadan başlamaya mahkûm," diye mırıldanıyorum. "Annen bir katile aşık oldu ve bak ne hale geldi. Babamın ona ne yaptığına bak. Benim sana neler yapabileceğimi düşün."

Phoebe Abbott, Henry için en kötü yola düşmüştü; kaçıış olmayan bir çıkmaz sokağa. Hayallerindeki adam onun en kötü kabusunu yaratmıştı. Ve biz de aynı çarkın içine düşmüştük.

Bana göz kırpmıyor, sol eli ceketimin cebine uzanıyor. Parmaklarının sıcaklığı kumaşın içinden sızıyor.

"Bu bizim kaderimizdi, değil mi Thatcher? Ben sana aşık oluyorum, sen de beni öldürüyorsun. Tıpkı ailelerimiz gibi, değil mi?" Çakımı çıkardığında parıldıyor, avucunun üzerinde düz tutuyor ve bana uzatıyor.

Kaba bir şekilde başımı sallayıp ellerimi saçlarından çekiyorum. "O zaman öldür beni."

Lyra'nın sözleri havayı yarıyor. Kıpırtısız ve korkusuz bir duygu maskesiyle yukarı bakıyor.

Ya ölmeye hazır ya da ona zarar vermeyeceğime

inaniyor. Ne yapmaya çalıştığını bildiğim için

"Dur!" diye emrediyorum.

"Eğer sen baban gibiyisen ve ben de annemsem, o zaman bu kolay olmalı. Öldür beni," diye ısrar ediyor, bıçağı açıp bana doğru itiyor, bıçağı ondan almam için umutsuzca çırpınıyor.

Vücudumdaki her kas geriliyor, içimde bir şeyler kaynıyor. Bu yeni duygu, öfke, kırmızı bir dalga gibi üzerime çöküyor. Orada öylece durup bıçağı ellerime doğru ittikçe renk daha da koyulaşıyor.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Sana bir daha söylemeyeceğim."

"!" diye bağılıyor. "Eğer bu kadar kolaysa, söylediklerin doğruysa, o zaman ! Devam et ve bitir."

Bıçağı elinden aldığımda elim öfkeyle titriyordu. Parmaklarım saçlarının arkasına gömülüyor, vücudunu kendime doğru çekiyorum.

Emredici adımlarla bizi geriye doğru yürütüyorum, odanın öbür ucuna, dolabın karanlığına sıkışana ve sırtı duvara çarpana kadar vücudunu geriye doğru zorluyorum.

Bıçak elimde sıcak bir his uyandırıyor, metal onun narin boğazına yanlamasına bastırıyor. Başının arkasını tutmaya devam ediyorum, boynunu bıçağı doğru zorluyorum.

"Öldür beni, Thatcher. Bana tam olarak kim olduğunu göster."

Nefesi hızlı soluklarla geliyor, ama başını yukarıda tutuyor, bana erişim sağlıyor, onu kesip açmam, onu yakut kolyeden başka bir şey olmadan yatarken bırakmam için adeta yalvarıyor, kan çizgileri aşağı akıyor, onu .

Dışlerimi gıcırdatıyorum, bunu bitirmek için çaresizim. Ama ellerim izin vermiyor.

Zihnim reddediyor. "Hayır." Başımı sallıyorum, yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım sıkılıyor.

"Yap ! Öldür beni!" kulaklarımda çınlıyor, yıllardır düşündüğüm bir şeyi yapmamı talep . Ama tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, yapmıyorum.

"Yapamam!" Saçlarını çekerek onu doğrudan bana bakmaya zorluyorum. "Tanrım, seni dilimlemek istiyorum, evcil hayvan. Parçalara ayırmak, olduğun her şeyi katletmek istiyorum ki seni her gördüğümde içimde oluşan bu korkunç uğultuyu bir daha yaşamak zorunda kalmayayım. Seni ve hatıralarını öldürmek istiyorum ama bunu yapamıyorum!"

Göğsüm kabarıyor, nefesim sanki kilometrelerce koşmuşum gibi kesik kesik geliyor. Acı gerçek dalgalanıyor, acizliğim önüme düşüyor.

Ona karşı zayıf olduğumu. Yapmak için yaratıldığım tek şeyi yapamıyorum. Hepsinin yüzünden.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor, içlerinde açlık boğuluyor, ama her zaman içlerinde parıldayan bir kazanma duygusu var.

"Seni görüyorum. Seni tanıyan tek kişi benim," nefes alıyor. "Ve senin bir yalancı olduğunu biliyorum. Bu bizim kaderimiz."

Ellerinin bir eliyle enseme, diğer eliyle ceketimin önünü kavradığını ve ağızlarımızı birbirine çarptırdığını hissetmeden önce söylediği son şey bu.

Ve ona izin verdim. İzin verdim çünkü bir yanımda onun haklı olduğunu biliyordu. O her zaman haklıydı. Kendimi ondan mahrum bıraktığım, tam da bu andan korktuğum için varlığını kabul etmeyi reddettiğim zamanlarda bile.

Saf, bağımlılık yaratan yakınlık sadece onun ardından çiçek açar. Elbette içimde büyüyebilir, dondurucu soğukta ve affetmeyen buzda bir kış gülü gibi açabilirdi.

Canlılar benim içimde yaşayamaz. Ben onları erkenden yok etmek için yaratılmıştım, ama o, Bayan Ölüm ve Çürüme, diğerlerinin korktuğu her yerde geliştirdi.

Geliştirdi.

Birbirimizle savaşırken dişlerimiz ve dilimiz. Bana karşı mırıldanıyor, beni zevkini yutmaya zorluyor, tüm o kötülüğü ve söylemeyeceğimiz kelimeleri diğerinin boğazına döküyor. Bıçağı boynundan vücudunun ön tarafına doğru sürüklüyorum.

Dişleri alt dudağıma batıyor, dilimde metalik bir tat bırakacak kadar sert ısıyor. Etimi emip kanımı kendi ağzına çekerken boğazımda bir inilti gümbürdüyor.

İçini benimle boyamak.

Birbirine dolanmış uzuvlar ve morartıcı dokunuşlardan oluşan bir ağ gibiyiz. Ceketimi yırtıyor, kumaşı parçalıyor, bana dokunmayı, tenimin altında olmayı arzuluyor.

Yüzey onun için yeterli değil. Dışarıda inşa ettiğim her şeyin altını istiyor. Etimek altında, kafamın duvarlarının içinde. Ona verdiğim hiçbir şey yeterli olmayacak.

Ellerim saçlarında, vahşi bukleleri çekiştirirken birkaç dakika askıda kaldı. Parmaklarım giysisinin dikişlerini ayırıyor. Ağzının sıcaklığı benimkinin içine işliyor, kirazlar duyularımı boğuyor.

Kendimi onun küçük gövdesine doğru daha da itiyorum, açıkta kalan meme uçlarının göğsüme battığını hissederken ağzına doğru homurdanıyorum. Arzu her içgüdümü kaplıyor, kontrolüm geçici bir düşünce. Tek düşünebildiğim ona dokunmak.

Hayatım boyunca temiz olmak istedim. Titizlikle temiz.

Ve tek istediğim, tek arzuladığım, onun beni kirlletmesi. Ruhunun içini bana açsın ki istersem onu parçalara ayırabileyim. Her santimini tanıyayım, ellerimi içine daldırayım ve Lyra Abbott olan her şeyle kaplanayım.

Bu hastalıklı bir yakınlık. Muhtemelen tek tür, doğası gereği neredeyse hastalıklı. Onun içinde olmak için nasıl acı çektiğimi düşünüyorum. Kanım boğazını boğarken sikimin kalçalarının arasına sokulmasını ve bedenlerimizin bir bütün haline gelmesini istiyorum.

Elim göğsünü yokluyor, hassas tomurcuğu parmaklarımın arasında döndürüyor, sırtını eğerken çılgılık atmasına neden oluyor. Dilimi boynunda gezdirerek onu geren her yeri keşfediyorum.

Sol elimdeki bıçak seğiriyor, onun için yalvarıyor. Tembel hareketlerle bıçağın ucunu çıplak vücudunun üst kısmından aşağıya doğru sürüklüyorum ve uyluklarının tepesine ulaşana kadar tüylerimin diken diken olmasını izliyorum.

Elleriyle eteğinin altından tutup beline kadar çekiyor ve altındaki lavanta rengi külotu bana gösteriyor. Süt gibi kalçalarından aşağı akan kırmızının görüntüsü karşısında sikim pantolonuma doğru geriliyor.

Elimi çeviriyorum, bıçağı bacağına bastırıyorum ve metalin ısırtığını hissedebilmesi için yavaş yavaş kaydırıyorum. Tırnaklarını omuzlarıma geçirip kaslara gömülüyor.

Kaşları çatılıyor, yüzünün çizgilerinde güzel bir ıstırap ifadesi var. Sakinleşmeye çalışıyorum, ama o panik içinde başını sallayarak beni olduğu yerde tutuyor.

"Bekle" dedi. "Dayanabilirim. Devam et."

Öne doğru eğilip boğazındaki nabzına çırpınan bir öpücük kondururken dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor. Elimin kenarındaki ılık sıvıyı hissedebiliyorum.

O çok iyi, her kesiği almaya istekli. "Benim için çok güzel kanıyorsun, tatlım."

Ve her kelimesinde ciddiğim.

Bunu o kadar çok istiyorum ki dizlerimin nasıl çöktüğünü sorgulamıyorum ve bıçağın onun yumuşaklığına batışını izleyebilmek için dizlerimin üzerine çökmeme izin veriyorum.

Boştaki elimle dizinin arkasını kavrayıp havaya kaldırıyorum ve arasındaki boşluğu genişletiyorum. Parmaklarım ona batıyor, ben gittikten sonra yıllarca orada kalacak dokunuşlarımın izlerini bırakmayı umuyorum.

"Kanadığını görmek beni ne hale getiriyor, görüyor musun sevgilim? Ne yapmak istediğimi?"

Gözlerim ilk yatay yaranın hemen altındaki bir sonraki kesiğe odaklanıyor. Kesikten kan sızıyor ve bir kez olsun kendimi ondan mahrum bırakmıyorum. Ağzımı kızarmış tenine yerleştiriyorum.

"Thatcher..." Temas edince inliyor.

İnlemeler, sızlanmalar ve iç çekişler ciğerlerinden dışarı atılıyor. Bu sırada dilim bacağından akan kanı yalayıp yutuyor. Onu kana kana içiyorum, keskin tadının boğazımdan aşağı damladığını ve beni onunla doldurduğunu hissediyorum.

Artık biliyorum ki nereye gidersem gideyim ya da ne olursa olsun, o hep içimde. Başka hiçbir insanın gitmeye cesaret edemediği boşluklarda var oluyor. Kaburgalarımıdaki boşluklarda, kalbimi çevreleyen damarlarda akıyor.

Elleri göğsüme indiğinde, avuç içleri beni soğuk zemine doğru itiyor, kısmen kokusunun beni bu kadar uyumlu kılan bulanıklığı yüzünden. Belime tırmanmasına izin verirken tek suçlayabildiğim bu.

Bıçak parke zeminde takırıyor, kulaklarımda çınlıyor. Avuçları arkamda duruyor, o kucağıma yerleşirken beni dik tutuyor. Ağzı boğazımın çıkıntıları boyunca ilerliyor, derimi ısıtıyor.

Hareketlerinde vahşi, beni hissetme ihtiyacında çılgınca. Ona, solgun göğüslerinin hemen üzerinde duran uzun, kabarık buklelerine bakarken gözlerim şehvetten cam gibi oluyor.

Kilometrelerce uzunluktaki pürüzsüz ten ve sıcaklık belime tünedi. Çevik, hayvansı parmaklar kemerimi çekiyor, çentiğinden çözüyor ve düğmemle fermuarım üzerinde çalışıyor.

Göğsüm kabarıırken sikim geriliyor, zonklıyor. Hiç kimse bu kadar yakın olmamıştı. Bu kadar uzağa gitmemişti. Hiç bu kadar çok istememişim, hiç bu kadar çok hissetmeye ihtiyacım olmamıştı.

Beni vahşi bir hayvana dönüştürdü, temel erkek içgüdüsüne geri döndü, sadece şaftımın etrafına sarılmış o narin parmakların düşüncesi ve amcığının benim boşalmamdan damladığı görüntüsüyle hareket etti.

Seks her zaman herkesin övgüyle bahsettiği ve uğruna hormonlu tavşanlar gibi davrandığı zor bir kavram olmuştur. Birinin bedenime bu kadar yakın olmasının bana çekici gelen hiçbir yanı yoktu.

Sıcak parmakları sikimin dibine sürtünürken, nazıkçe kıvrılıp beni eline pompalarken bir iniltiyi kaybediyorum. Elektrik şokları omurgamın arkasında uğulduyor, aklım başımdan gidiyor.

Hem kendi davranışlarım hem de babamın ebeveynliği yüzünden hayatım boyunca dokunuştan mahrum kalmıştım. Dokunmadan o kadar uzun süre geçirmiştik ki, Lyra bana dokunmaya başlayana kadar bedenim buna ne kadar aç olduğunu bilmiyordu.

Temastan, fiziksel dokunuşla kurduğunuz bağdan mahrum bırakıldım. Hayatım boyunca oksitosin salgıladım, o kadar uzun süre ki bebekken kucağa alındığımdan bile şüpheliyim.

Ama şimdi, açlıktan ölüyorum.

Tadına bakmıştım ve birden vücudum ne kadar mahrum olduğunu hatırladı.

Sikimin başında ıslak bir şey dolaşıyor. Aşağı baktığımda Lyra'nın elinin kalçasından aldığı kırmızı bir sıvıyla kaplı olduğunu görüyorum. Yavaş, gergin vuruşlarla beni boyuyor.

Şaftımda yukarı ve aşağı, kanın kaygan hissi onun daha hızlı hareket etmesini kolaylaştırıyor. Dişlerimi alt dudağıma gömüp beni işaretlemesini izliyorum.

Bir kolumu beline doluyorum, bir kolumu da dengede tutmak için arkamda yere koyuyorum ve kalçalarımı birazcık kaldırıyorum, böylece elinin hareket etmekten başka çaresi kalmıyor ve sikim külotuna sıkışıyor.

"Evcil hayvan," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı onunkilere sürterek, "amını görmeme izin ver. O üzgün küçük amcığın ne kadar ıslak olduğunu göster bana.

Göster ki benim için ağlasın."

Gözlerinde karanlık, kötücül şehvet yüzüyor, şu anda o kadar ileri gitmiş ki, her emrime boyun eğeceğini ve eğileceğini biliyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir güç damarlarımda kabarıyor, onun her şeyini kontrol edebileceğimi biliyorum.

Lyra'nın parmakları iç çamaşırının malzemesini yana doğru çekerek pembe amını sadece benim görebileceğim şekilde sergiliyor.

Kendimi ona doğru bastırırken sikim sızıyor, bacaklarının arasından akan sıvı ısı beni tüketiyor.

Kalçalarını benimkilerle uyumlu bir şekilde sallamak için belindeki tutuşu kullanıyorum. Şortum kolaylıkla kayıyor, kan ve şehvet karışımı bana yardım ediyor.

Onunla ilgili her şey kollarımda o kadar küçük görünüyor ki, amını uzunluğuma dayarsam onu ikiye bölebileceğimi biliyorum. Ellerim çok az bir güçle onu zedeleyebilir. Ve o bunun her bir parçasını kabul ederdi.

Ağzından bir inilti dökülüyor, kalçaları dağınık darbelerle bana sürtünüyor. "Daha fazla, Thatcher. Daha fazlasını istiyorum. Hepinizi istiyorum."

Sikim seğiriyor, kendini onun duvarlarının içine gömme ve bir daha asla çıkmama fikrini benimsiyor. Ama özdenetimim hâlâ orada, akıl sağlığımın son parçalarına tutunuyor.

Bunu yaparsam beni asla bırakamaz. Ben hedef olduğum sürece tehlikede olacak ve bu onun umurunda olmayacak.

Eğer bunu yaparsam, o benim olacak. Sadece benim. Bakma ya da sevmeye yeteneğim ne olursa olsun, o asla başka bir erkeğe ya da kadına ait olmayacak. Ona sahip olacağım, zihnine, bedenine ve ruhuna.

Ve bunu ona yapamam.

Bunu kendime yapamam.

Ama Tanrım, istiyorum. İhtiyacım var. Başka bir şeye ihtiyacım yok.

Pozisyonumuzu değiştirirken elim onu bana karşı sıkı tutuyor, onu yere yatırıyorum, böylece vücudum onun üzerinde duruyor. Geniş bedenim kalçalarını açmaya zorluyor ve elimi kullanarak sikimi amının kaygan sıcaklığının arasına geri sokuyorum.

"Açgözlü bir fahişe olma, Scarlett." Kalçalarımı sallayarak sikimin başını onun şişmiş klitorisine sürtüyorum. "İyi bir kız ol. Benim için çok iyi ol ve gel. Bunu başarabilir misin, tatlım?"

Ona ilk ismiyle hitap etmek benim hakkımda gibi geliyor. Dünyada bunun farkında olan ve istediğim zaman kullanmama izin verilen tek kişi benim. Bu bizim ve sadece bizim.

Benimle birlikte hareket etmek için yerden kalkıyor, ulaşamayacağım bir yerde duran o kör edici orgazmın peşine düşüyor. Çenem sıkı, bir santim güneye hareket edersem onun her yerini hissedebileceğimi biliyorum, ham ve korunmasız.

Yumuşak belini gereğinden fazla sıkıyorum, isteğime tutunmak için çaresizce. Bir kez olsun iyi bir şey yap. Onu da kendimi de mahvetmemek için kendimi zorluyorum.

"Siktir," diye tıslıyorum. Çok iyi hissettiriyor, çok baştan çıkarıcı.

"Thatch, ," diye nefes nefese bağılıyor, ellerini belime doluyor ve beni daha yakına çağırıyor. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

Aynı hızda devam ediyorum, klitorisini tekrar tekrar okşuyorum. Ama her geri çekişimde kalçalarının daha yukarı kalktığını hissediyorum, bu da yok etmek üzere olduğum o dar delikten kaçınmamı zorlaştırıyor.

"Lyra, yapma," diye uyarıyorum, ilk kez uyanık ve canlı olan bedenim teslim olmam için bana yalvarırken dişlerim birbirine çarpıyor. "Yapamayız."

Ellerini belime bastırıyor, belimi kavırıyor ve beni öne doğru çekiyor. Kendi içgüdüleriyle savaşıyor ona acınası bir mücadele veriyorum. Kendi dürtülerimle.

"Lütfen, Thatcher. Çok yaklaştım," diye yalvarıyor, boğazındaki inilti kralları dizlerinin üzerine çöktürmeye yetiyor.

Taşaklarım sıklaşıyor, birbirimize karşı hareket etmeye devam ederken orgazmım yaklaşıyor. Vücutlarımızın birleştiği yere bakmak gibi bir hata yapıyorum ve derin bir gümbürtü göğsümü sarsıyor.

Bir kez daha, kalçalarımı ona sürtünmek için ileri göndermeden hemen önce geri çektiğimde, vücudu yükseliyor. Bu sefer, sikimin ucunun onun açıklığını yakaladığını hissediyorum.

Boynumdaki damarlar zonklıyor. Belini acımasızca kavıyorum. "Lyra, bebeğim, beni-"
Ama artık çok geç.

Lyra bir ılıkla boşalıyor, sürükleyici bir zevk ve ıştırabın işkence dolu sesi. Şaftımın tüm uzunluğu onun içinde yatıyor, kenardan düştüğü anda duvarlarına giriyor ve her santimi ıslak sıcaklığıyla sarılmış mutlu bir doruğa ulaşıyor.

"Lanet olsun," diye inliyorum, başımı omzuna gömüyorum, orgazmının artçı şokuyla duvarları kenetlenirken sikim titriyor. "Bunu yapmamalıydın."

Onu içime çekiyorum, boynuyla omzu arasındaki çukuru. Kiraz ve gece havası gibi kokuyor. Ferahlatıcı, yatıştırıcı ve karanlıkla ilgili sevdiğim her şey.

Siyah ve beyazın karışımıyız, gri madde bu dolabın içinde ikimizin de inkâr etmek istemediği feci bir çekimle birbirine bağlı. Uzun zaman önce onun kafasının içine girmiştım, şimdi ise bedeninin derinliklerindeyim.

Artık beni buradan çıkarmanın bir yolu yok ve o da bunu kendi kendine yaptı.

"Bana bunun bir hata olduğunu sonra söyle," diye mırıldanıyor boynumu tutarak. "Şimdilik, sikiinin üzerinde kanadığımı hisset. Senin için kanamak için yaratıldım."

Kaldırıp yüzüne bakıyorum, bedenlerimiz daha önce hiç olmadığı şekilde birbirine bağlı. Birbirimizle ya da başka biriyle.

Lyra kana bulanmış elini yüzüme götürüp dudaklarıma sürüyor, gözleri kocaman ve parıldayan duygularla dolu. Ağızlarımızı tekrar birleştirmeden önce dilimi başparmağının üzerinde gezdiriyorum.

Sarhoş edici, kan lekeli bir öpücük. Sonsuza dek mutlu bir yaşamın en kötü kabusu. Aramızdaki bağın acımasız gerçekliği. Biz her zaman sessiz geceler ve kızıl kökenler olduk.

Bana olan saplantılı, akıl almaz aşkı beyninin tüm mantıklı bölümlerini ele geçirdi. Ve ben teslim oluyorum. Onun saplantısını besliyorum. Çünkü Lyra'nın benim için çaresiz kalmasından, sadece benim için acı çekmesinden daha çok görmek istediğim bir şey yok.

Kalçalarım sonuna kadar geri çekiliyor ve gözlerindeki paniği görebiliyorum, bunu durduracağımı, tam burada bitireceğimi düşünüyor. Ama ben onun endişesini hemen durduruyorum.

"Bu artık benim, Scarlett." Her santimini içine doğru kaydırıyorum. "Sadece benim. Anlıyor musun? Bu açgözlü, mızımız amcık benim, istediğim gibi doldurup sikeceğim, tamam mı?"

Kaşları birbirine çatılıyor, ağzından acı dolu bir tıslama çıkıyor. Bedenim onu açıyor, duvarlarını sikimi alacak şekilde şekillendiriyor, vücudunu benim için yaratılmış olacak şekilde onarıyor.

"Bana ne yaptığını anladığını söyle," diye inleyerek ona tekrar, daha sert bir şekilde dalıyorum. Meme uçlarından birini ağzıma alıp ısııyorum. "Bu vücut benim. Bu diri meme uçları, bu dudaklar, hepiniz benimsiniz. Artık hiçbir şey sana ait değil."

Doruk noktam yakın, ne kadar müstehcen bir şekilde sıkı hissettiğinin ve daha önce hiç bu kadar samimi olmadığının bir kombinasyonu.

Bu iş başlamadan önce geldiği için kendimi minnettar hissediyorum.

"Bu-" Onu tekrar, daha hızlı ve daha güçlü bir şekilde ittiğimde nefesi kesildi. "O her zaman senindi."

Ağzım onunkinin üzerinde geziniyor, rahatsızlık veren soluklarını içime çekip yutuyor, kendimi onun bedenine daha sert sokmak için kullanıyorum, özensiz amının her şeyimi almasını dinliyorum.

Başparmağımı klitorisine koyuyorum, hissettiği acıyı yatıştırmak için yavaş daireler çiziyorum.

"Seni mahvedeceğim," diyorum. ", bak. Bakire amının benim için ne kadar güzel kanadığını izle."

Dizlerimin üzerinde geriye yaslanıyorum, kendimi duvarlarına sokup çıkarmaya devam ediyorum, her sert itişte göğüslerinin zıplamasını izliyorum, sikimin onun suları ve kan kalıntılarıyla kayganlaşmış iğrenç, pis görüntüsü.

Alt tarafı kırmızıya boyanmış, dokunma izleri ve bordo damlaları var. Bu şimdiye kadar gördüğüm en acı verici erotik manzara. O izlerken ağzından küçük zevk nefesleri çıkıyor. Her seferinde, amcığı beni tekrar içine çekiyor.

İki elimle beline sarılıyorum, onu içime çekiyorum, her bir ahlaksız santimi alması için onu zorluyorum. İçimde boğulmasını istiyorum. Boşalmamda, kanımda.

"Thatch."

Bu son parça. Dilindeki ismim beni orgazmın içine yuvarlıyor. Sikimin ıslak duvarlarının içinde seğirdiğini hissedebiliyorum, sıcak boşalmamın sonsuz fışkırmalarıyla amını işaretliyor.

Onu itmeye devam ediyorum, kalçalarımı sallıyorum, içine boşalıyorum, böylece sadece aklı değil, ruhu da ona kimin sahip olduğunun tamamen farkında oluyor.

Terli alnına soğuk bir öpücük kondururken ağzım hâlâ içinde olan alnına düşüyor. "Ölüm seni beklemek zorunda kalacak. Artık benimsin."

"İkimize de sahip olamaz," mırıldanıyor, kollarımda doymuş bir halde.

Lyra bana ait. O benim mide bulandırıcı arzum, hastalıklı, acımasız umutlarla dolu ve kaçınmam gereken her şey. Ama o bu hayatta başka kimseye ait değil.

Eli yüzüme geliyor ve asla yanından ayırmadığı yüzüğünün serin baskısını ısınmış tenimde hissediyorum. Çok *evcimen*. Sanırım bu kadar doğal hissettirmesinden nefret ediyorum. Her zaman ne kadar doğal hissettiriyor.

Damarlarımda akan kan, ciğerlerimde dolaşan hava, beynimde ateşlenen nöronlar gibi. Eğer Halo söz verdikleri gibi benim için gelirse, bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim.

Ama o?

Eğer onun benim için ne olduğunu anarlarsa. Onun için gelirlirse? Şehri kırmızıya boyarım.

bir zamanlar aralik ayinda

YİRMİ DÖRT

lyra

Sezonun ilk kar yağışı geçmiş yıllara kıyasla geç oldu. Ancak mükemmel bir zamanda geldi.

Aralık ayının ilk sabahında gökyüzünden düşen yoğun kar taneleri kaldırımlarda toplanır, ağaçları kaplar ve Ponderosa Springs'i bir kış harikalar diyarına dönüştürür.

"Vay canına, bu kadar hızlı nereye gidiyorsun?"

Hızlı yürüyüşümü yavaşlatıyorum, omzumun üzerinden bakıyorum ve Conner Godfrey'in okul otoparkındaki karda bana doğru koştuğunu görüyorum.

Atkısı rüzgârda dalgalanıyor ve burnunun ucu yangın musluğunu gölgede bırakıyor. Ona gergin bir gülümseme veriyorum. Her ne kadar ona karşı aşırı derecede suçlayıcı bir şey bulamamış olsak da, dekanla hâlâ ilişkisi var.

Onlar en iyi arkadaşlar ve onun insan satma yeteneğine sahip olduğuna inanmak istemesem de, üniversiteden beri en iyi arkadaşının neyin peşinde olduğunu bilmemesi pek olası değil.

"Benim-" Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "-bir özel var ve şimdiden geç kaldım."

Cinayet sanatında özel ders, ama yine de özel ders.

Bu Thatcher'ın ve benim eski evimde olanlardan sonraki ilk seansımız. Göğsümdeki umuttan utanmıyorum. Yenilenmiş bir yıldız gibi içimde parıldamasına izin veriyorum.

Thatcher'ın benden ne kadar çabuk uzaklaştığını bilsem de, ilişkimiz o gece değişti. Değişti, daha çarpık ve daha yeni bir şeye dönüştü.

Onu koruması olmadan görmüştüm, şarapnel sıralarının arasından kanlar içinde ve yara bere içinde geçmeyi başarmıştım ama o yine de beni almıştı. Hasarlı ruhum ve her şeyimle, her parçamı aldı ve kendininkiyle birleştirdi.

Kalçalarındaki yara izleri hatırladıkça karıncalanıyor, ona yakın olmak için duyduğum o çılgınca ihtiyaç midemi yakıyor, başka hiç kimsenin olmadığı ve olamayacağı kadar yakın.

"Sen mi? Ne konuda yardıma ihtiyacın olabilir ki?" Gülüyor, dostça ve hiç şüphelenmeden. Bakışlarında ya da tavırlarında bir değişiklik olup olmadığını anlamaya çalışıyorum ama o sadece Conner.

"Sadece bazı ekstra krediler, çok önemli bir şey değil."

"Son zamanlarda seni laboratuarlarda göremiyorum. Soğuk hava dehanı durdurdu mu?"

Hayır, insanları nasıl öldüreceğimi öğrenirken bir seks çetesini çöktertmeye çalışmak son zamanlarda zamanımın çoğunu aldı. Arkadaşlarım için duyduğum korku yaratıcılığımı ve böcek arama isteğimi bastırdı. Sürekli diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum.

"Soğuk havayı seviyorum aslında. Sadece okulla meşguldüm, notlarımı korumaya çalışıyordum. Tipik üniversite öğrencisi saçmalığı," diye mırıldanıyorum.

Conner başını sallayarak bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Ben sadece staj direktörünün başvurunuz için sabırsızlandığımı söylemek ve burada güvende olduğunuzdan emin olmak için kontrol etmek istedim."

Tabii ki yaptı.

Başka bir ceset parçasının bulunmasının üzerinden haftalar geçmiş olmasına rağmen, kampüs hala yüksek alarm durumundadır; kızların sınıflara gruplar halinde gitmeleri, hava karardıktan sonra asla yalnız kalmamaları ve kampüste kalan tüm kızların zorunlu sokağa çıkma yasağı vardır.

"Dikkatli oluyorum, söz veriyorum," diye onu temin ediyorum, çantamı omzuma daha da yaklaştırıyorum. "Yine de gitmem gerekiyor. Görüşürüz Profesör Godfrey."

Arabama doğru son birkaç adımı atmak için dönüyorum, ama o nazikçe ceketimi tutuyor ve beni yerimde tutuyor.

"Dinle," diye mırıldanıyor, sesi neredeyse gergin. "Haddim olmadığını biliyorum ve çizgiyi aştığıma eminim ama bir şey söylemezsem kendimi asla affetmem."

Vücudum bir kez daha ona doğru eğiliyor, devam etmesini beklerken kaşlarım geriliyor.

"Seçtiğin arkadaşların arkasında iyi gerekçelerin olduğunu biliyorum," diye başlıyor, "ama ben sadece geleceğin hakkında akıllı olmanı istiyorum. Güvende olmanı."

"Briar ve Sage ile arkadaş olmak güvenli değil mi?"

"Thatcher Pierson ile arkadaş olmak güvenli değil." Conner'ın bakışları benimkilere sabitlendi. "Son cinayetlere karışmış olabileceğine fısıltılar var. Sadece sana bir şey olmasını istemiyorum Lyra."

Derimin altında zehir kaynıyor. Korumacılık onu uykusundan çekerken içimdeki dürtünün esneyerek uyandığını hissediyorum. Paltomu onun elinden çekip alırken çenem geriliyor.

İyi davranıp davranmaması umurumda bile değildi.

"Haklısın. Bu senin haddin değil," dedim sertçe.

Öfkem sadece Conner'a değil; Thatcher daha ergenliğe bile girmeden alınına "kötü adam" kelimesini karalayan tüm bu kasabaya.

Hepsi korkacakları, parmakla gösterecekleri ve hakkında acımasız yalanlar yayacakları bir canavar istiyordu, bu yüzden onun içinde bir tane yarattılar.

Henry Pierson'ın onu şu anda olduğu gibi duygusuz bir adam haline getirmesine

yardım ettiler. "Lyra, ben-"

Elimi ona doğru kaldırdım. "Yapma. Endişeni anlıyorum ama arkadaşlarım seni ilgilendirmez."

Arabamın park yerinden çıkarken çıkardığı ses onu bastırmadan önce adımı iki kez söylüyor. Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavıyor, radyodaki yumuşak müzik tüm o konuşmayı unutmama yardımcı olamıyor.

Ona yaptıklarını tüm bu kasabaya ödetmek istiyorum. Babasına, oğlunu diğer insanlara dokunmaya bile tahammül edemeyecek kadar içten içe çarpık bir ölüm makinesine dönüştürdüğü için bedel ödetmek istiyorum.

Yol boyunca Henry Pierson'a nasıl işkence edeceğimi düşündüm; Thatcher'ın evine olan kısa mesafe boyunca onun kanını nasıl akıtacağımı, yavaş yavaş nasıl boğacağımı, hatta belki de parçalara ayırmayı bile düşündüm.

İki kez ölmeyi hak ediyor.

Biri annem için. Diğeri de Thatcher için.

Eğer onu öldürüp tekrar öldürmek için geri getirebilseydim, yemin ederim yapardım.

Pierson Point'e Hayaletli Ev'e giden uzun araba yolu elementler tarafından süslenmiş. Karla kaplanmış koyu yeşil batı ardıc ağaçları üzerimde bir güzellik örtüsü oluşturuyor.

Kış mevsiminin kendini sonbahar artık bir anı. Soğuğun her zaman çok güzel bir yanı olmuştur.

Zamanın içindeki anları nasıl dondurduğunu ve saniyelerimizi nasıl kar kürelerine hapsettiğini.

Çocukken bile üşüyen parmaklarıma şifa veren sıcak ateşleri severdim. Sadece temiz havayı tenimde hissetmek için saatlerce karda dışarıda kalma dürtüsünü.

Evin önünü gösteren araba yolunun zirvesine ulaştığımda, içimde kıvılcımlanan tüm neşe söndü ve yerini panikle karışık bir şaşkınlığa bıraktı.

Tek gereken bir saniye. Neşeyi dizginlenemez bir korkuya dönüştürmek için sadece bir saniye. Bir an hayatınız istikrarlı, rutin ve rahat bir seyir izlerken, göz açıp kapayıncaya kadar her şey değişir.

Bildiğiniz, inandığınız her şey değişir.

Evin önünde kırmızı ve mavi ışıklar parıldıyor, bunların erken Noel süsleri olma umudu çoktan unutulmuş. Polis arabaları ön tarafa dolmuş, çeşmeyi ve parke taşlı yolu çevreliyor.

Tek bir ambulans kapıya daha yakın duruyor. Alistair ve Rook'un arabalarının Thatcher'inkinin yanına park ettiğini görünce göğsüm sıkışıyor.

Birdenbire soğuk güzel gelmemeye başladı. Aracımdan dışarı adımımı attığımda tenimi yakıyor. Sert rüzgâr hassas cildime tokat gibi çarpıyor. Ellerim iki yanımda titriyor, botlarımın altındaki kar çıkartıyor.

Dünyam ağır çekimde hareket ediyor gibi görünüyor. Koşuyormuşum gibi hissetsem de, sadece dar adımlar attığımı biliyorum. Dizlerimin pes etmemesini, ayakta kalmayı sürdürmeyi, ilerlemeye devam etmeyi diliyorum.

İki memur yanımdan geçip gidiyor, ben onları fark ettikten birkaç dakika sonra beni görüyorlar. Sert bakışları, ellerini uzatarak yaklaşıp kollarıma dokunmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Hanımefendi, burada bulunamazsınız," dedi içlerinden biri. "Arabanızda beklerseniz daha iyi olur."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Neden arabamda beklemem ki? Ne oldu? Neler oluyor?

Cevabı olmayan sorular, durduramadığım bir atlıkarıncanın etrafında dönüyor. Kış havasında yamalı bir ses yankılanmadan önce bir radyonun cızırtısı kulaklarımda çınlıyor.

"DOA." Statik duraklama. "Zorla giriş izi yok."

Yer ayaklarımla altında parçalanıyor. Tüm dünya çatırıyor ve paramparça oluyor. Tutunacak hiçbir şey yok. Durma umudum olmadan sadece dönüyorum.

Bir keresinde, kayıp acısının aşkın gerçekliğine tanıklık etmek için geldiğini duymuştum.

Ölümün yıkımında aşkımın bu şekilde kanıtlanmasını istemedim. Bir ruhun yasında. Aşkımın nefes almasını ve var olmasını, sonsuza dek hissedilmesini istedim. Ama orada durduğumda, bu umut yok oluyor, küllere ayrılıyor ve rüzgârda savruluyor.

Polis benimle konuşuyor ama ben onları duyamıyorum. Uyuşmuş durumdayım. Ezici yalnızlık beni ele geçirdi, bedenimi ve ruhumu. Kendim gibi bile hissetmiyorum, sanki ruhum bedenimden ayrılmış ve yukarıdan beni izliyormuş gibi.

Gözyaşları yanaklarımı ıslatıyor ve acı göğsümde dalgalanıyor. Ön kapıdan ayak sesleri geliyor, tanıdık savaş botları belirliyor.

Alistair Caldwell'in saçları sanki ellerini çok fazla gezdirmiş gibi dağınık. Yüzü solgun ve gözleri kızgın kırmızı bir renkle çevrili.

Ciğerlerimi açmaya, onu çağırmaya çalışırken çatladığımı hissedebiliyorum. Neler olduğunu açıklamayı, bana her şeyin yolunda olduğunu söylemesi için yalvarıyorum.

Thatcher iyi.

Yani, öyle olmalı, değil mi?

Ölüm bu kadar acımasız , değil mi?

Hayır, hayır, asla ölüm değil. Merhametli, nazik, buz gibi elleri ve kederli bir gülümsemesi var.

Hayat bu kadar acımasız olabilirdi. Sizi affetmeyen parmaklarıyla kırar ve karanlıkta onarmanız için yalnız bırakırdı.

"İki kez ayağıma bastın."

Beni yutması için yere yalvarırken kıpkırmızı oluyor. Thatcher'ın belimdeki eli biraz sıkışıyor, mavi gözleri pasif doğasından ödün vermiyor.

Bu büyük bir hataydı. Hepsi öyleydi. Hollow Boys'a bulaşmak. Thatcher'la bu kadar yakınlaşmama izin vermek ve Tanrı bilir Alistair'in Briar'la ne yaptığını.

Ama burada olmak iyi hissettiriyor. Görüldüğümü hissediyorum ve o burada olduğu için yalnız değilim. Birbirimize en son bu kadar yakın olduğumuz zaman annemin öldüğü geceydi ve biz çocukluk.

Bu farklı.

"Sana iyi bir dansçı olmadığımı söylemiştim." İçimi çekiyorum, yüzümdeki bir tutam saçı savuruyorum.

Beni dışarı doğru iterken elbisem yerde hışırdıyor, beni piyanoyla aynı anda döndürürken ellerimi kendi elleriyle kavırıyor. Oda dönüyor, canlı ve sıcak tonlar birbirine karışıyor.

Beni tekrar kendine çektiğinde, avuçlarım takım elbiseli göğsüne dayanıyor. Çok yakınız; daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım, sadece uzaktan gölgesini görmüştüm ama hiç bu kadar yakın olmamıştım.

"Bu bir dans değil," diyor, nefesi yüzümde dolaşiyor, nane kokusu duyularıma saldırıyor.

Kalbimin göğsümün içinde güm güm attığını, heyecanla dans ettiğini hissedebiliyorum. Onu uzun zamandır izliyordum ama uzaktan kaçırdığım ayrıntılar inanılmazdı.

Onun yakışıklı yüzünü oluşturan her izi, her eğimi, her santimi görebiliyorum. Her birini hafızama kaydettiğime eminim, bir daha ne zaman bu kadar yakın olabileceğimden emin değilim.

"Nedir o zaman?" Meraklı gözlerle ona bakarak nefes alıyorum.

"Bu bir dikkat dağıtma," diye mırıldanıyor kulağıma doğru eğilerek. "Bana ne kadar yaklaştığına dikkat etmelisin Lyra. Benimle ölüm arasında ince bir çizgi var. Biri merhametlidir, diğeri ise benim."

Aylar önce yaptığımız ilk dansın anısı intikamcı bir geri dönüşle geri geldi. Göğsümde bir boşluk hissi yayılıyor, beni boşluğa batırıyor.

Dışarıda beliren bir sonraki Rook, kapüşonunu kafasına geçirmiş, ama yanaklarındaki kırmızı tonu görebiliyorum. Hüzün, hazırlıklı olmadığı bir dalga gibi üzerine çöküyor.

Kolların beni geri çektiğini hissederek ileriye doğru bir adım daha atmak için kendimi zorluyorum. İçimin derinliklerinden gelen güçle onları geçip karda ilerlemeye devam ediyorum. İlerlemeye devam ediyorum ve kendime eğer kapıya ulaşabilirsem, dışarıdaki bir sonraki kişinin Thatcher olacağını söylüyorum.

Thatcher ütülenmiş bir takım elbise içinde, tek parça halinde, nefes alıyor. Thatcher olacak, o olmak zorunda. Ondan başka bir seçeneği kabul etmeyeceğim.

Kapı aralığından başka bir çift ayak görünür. Ama bu mumlu bir çift mokasen ya da oxford değil. Ağır botlar. Kış aylarında parlayan ışıksız Jack Frost'um değil kapıdan giren.

Bir sedyeyi yönlendiren üniformalı adamlar. Merdivenlerden aşağı, açık ambulansa doğru yuvarlıyorlar. Sedyenin üzerinde bembeyaz bir çarşafı örtülmüş bir ceset yüzüstü yatıyor. Kumaşın üzerinde bordo lekeler var; karla kaplı dış mekanda bu renk göz kamaştırıyor.

Uzaktan hıçkırıklarımı duyabiliyorum. Sanırım çılgık atıyor bile olabilirim. Çünkü bulanık görüşümde Alistair ve Rook'un bana doğru koştuğunu ve herkesin bana baktığını görüyorum.

Herkes beni görebilir.

Ama o değil.

O yapamaz, o yapamaz, o yapamaz-

Ellerimi kulaklarıma götürüyorum. Birden her şey çok gürültülü oldu. Donmuş zemine çakılırken her şey çok ağır geliyor. Geri dönmek istiyorum, dolaba geri dönmek. Bu anın gerçekliği dışında herhangi bir yerde olmak istiyorum.

Bağımlılık yapan kalbim sevdiği şeyler için çarpıyor. Onun umudu için. O yakındayken bağırın ve zıplayan. Son bir kez çılgık attığını hissediyorum. Kırılmadan önce sadece uzun, gırtlaktan gelen bir feryat.

Oh, kırılıyor. Paramparça olur. O kadar küçük parçalara ayrılıyor ki geriye hiçbir şey kalmıyor. Eskiden yaşadığı göğüs boşluğumda kocaman bir delik açıldı.

Her şey karanlığa gömülüyor; ışık yok. Zihnim hiçliğe karışıyor ve bedenim de onu takip ediyor. Sessizce öbür dünyaya düşen ben olayım diye dua ediyorum.

Ama sabah olur ve ne iyi ne de .

Bu, var olmuş en uzun ve en karanlık gecenin sadece başlangıcıdır.

TO BE CONTINUED...

ARZULADIĞIMIZ KAN BÖLÜM 2
Will obsession be enough?

için çok teŖekkr ederim **THE BLOOD WE CRAVE**
Hollow Boys serisinin dördüncü kitabı olan The Blood we Crave bölüm 2'yi
mutlaka TBR'inıza ekleyin!

Hollow Boys'dan daha fazlasını ister misiniz?
THE BLOOD WE CRAVE'in geniŖletilmiŖ sonszn bir sonraki bltenimde
gelen kutunuzda almak için [bltenime](#) kaydolun!

Hollow Boys'a bundan sonra ne olacağını merak ediyor musunuz?
Yeni çıkan kitaplarla ilgili haberlerden ve yeni kitapların n gösterimlerinden
haberdar olmak istiyorsanız [okuyucu grubuma](#) katılın!

Thatcher ve Lyra'nın mükemmelden daha az kanlı aşk hikayesini okumayı sevdiyseniz, Rook ve Sage'in yakıcı romantizmine bayılacaksınız! Ponderosa Springs'in Ateş Tanrısı, kasabanın kendi Mezuniyet Balosu Kraliçesini ele geçirdiğinde neler olacağını öğrenin.

"Gelecek vaat eden bir serinin ilk kitabı için 5 İntikam Yıldızı. Tekrar tekrar okuyacağım bir kitap."
- USA Today çok satan yazarı, Trilina Pucci

Tek Tıkla [**THE TRUTHS WE BURN**](#) Şimdi!

Flip the page for a expert...

MONTY J.

MY GAME
MY RULES
MY MASK

HOLLOW BOYS BOOK TWO

THE
TRUTH
we

IlOHlĭĝ Std

YASA I

Çoğu kişi Lucifer'in isyanı yüzünden düştüğünü söyler.

Bence Tanrı'nın en sevdiği melek aşık oldu.

Büyülenmiş, büyülenmiş, asla sahip olamayacağı tek kadın tarafından tüketilmişti. Var olan tek kadın.

Adem'in ilk karısı Lilith.

Göklerden izledi, Adem'in onu daha aşağı yaratmasına öfkelendi. Aynı çukurdan yaratılmış olmalarına rağmen onu kendisine eşit yapmayı reddetti.

Ah, Tanrı Lilith'i kocasına karşı isyanı nedeniyle cezalandırıp onu bir iblise dönüştürLucifer'in içinde yanan öfke.

Ve böylece, Lucifer düştü.

Gökten yıldırım gibi düştü.

Böylece yeraltı dünyasındaki krallığı yükseltebilecekti. Cehennemin küllerinden taht oyarak kral oldu.

Lilith için bir yuva yaratmak. Onu bir eşitten daha fazlası yapabileceği bir yer. Onu kraliçesi yapacağı bir yer.

genesis

BİR

rook - the past

Mazoşizm.

İstismar edilmekten veya hükmedilmekten zevk almak. Acı çekmenin tadı.

Bu tanıımı hep sevmişimdir: Acı çekmenin tadı. Neredeyse şiirsel ve Merriam-Webster sözlüğünün gelenekselden başka bir şey olabileceğini bilmiyordum.

Her ne kadar hükmedilmek yatak odasında ya da hayatta pek hoşlandığım bir şey olmasa da, biraz tırmalama ve ısırma eyleminden her zaman keyif alabilirim. En azından benim için bu, hükmetmekten çok can yakmakla ilgili.

Bazıları buna sadomazoşizm diyor. Ben bunu

seviyorum. Görüyorsun, acıyı gerçekten seviyorum.

Tanrım, her derde deva gibi. Sihirli mermi. Nihai kaçış.

Morlukların vücudumda gezinmesi ve günlerce ağırması. Bazen onları morarmışken bastırmayı seviyorum, böylece nereden geldiklerini hatırlayabiliyorum, biliyor musun?

Acının derimin içinde patlayarak bana cezayı hak her şeyi hatırlatmasını seviyorum. Dünya'da bile hepimizin günahlarımızın bedelini ödememiz gerektiğini sürekli hatırlatması.

Cehennem parkta bir yürüyüş

olacaktı. Neredeyse ben

yönetiyordum.

"Hepsi senin suçun, Rook." Sesi ayaklarımın tabanına kömür gibi batıyor. "*Tanrı* doğruları inceler, ama kötülerden, şiddeti sevenlerden tutkuyla nefret eder!"

"O zaman benden nefret ettiği sende de nefret etmesi gerekmez mi?" Geri tükürdüm.

Bir oğulbabasının en gurur verici başarısı olmalı. Ben onun hesabıyım.

Dürüst, kendini beğenmiş avukat bu evin eşliğinden geçtiği anda ortadan kaybolmuştu. Kravatı gevşemişti, saçları volta atmaktan dağılmıştı ve mutfaktan çıkıp ön kapıya doğru yürürken viskiyle kaplanmış nefesinin kokusunu alabiliyordum.

"benden , seni piç!"

Bazen ihtiyacım olan fiziksel acı bile değil. Sözlü tacizden hoşlanıyorum; beni aynı derinlikte, aynı acımasızlıkta ısıtıyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına, vücudumun ürpertiyle aydınlanmasına neden oluyor. Kendimi normal hissettiğim tek zaman bu.

Ve yedi yaşımdan beri hiçbir şey normal değil.

Kendi babamdan aforoz edilmeden önce.

Parmaklarını kafa derimin arkasına doğru kıvrıp kalın saçlarımı kavrayarak beni kendi alanına geri çekerken kafa derim yanıyor. Kahretsin dostum, bu saç kesmeliyim.

Daha önceki İncil ayeti derimi yüzüyor, kemiklerimi kabartıyor. Tanrı'nın adı anılmadan yapılan şiddet iğrenç bir şey, ama oğlunuzu dövmeden önce kutsal kitaptan alıntı yaptığınız sürece sorun yok.

Kutsaldır, peygamberlerin işidir.

Eğer Dante'nin kurallarına göre hareket edecek olsaydık, ben babamın hemen üstüne düşerdim, o Malebolge'nin altıncı hendeğinde dans ederek cehennem çukurlarında sonsuza dek yürürken, ben cehennemin yedinci çemberindeki kaynayan kan nehrinde sonsuza dek kalırdım.

Bunların herhangi biri doğru muydu?

Günahlar yeraltı dünyasında daha mı kötü sıralanırdı? İnsanlığa karşı işlediğiniz suçlara göre farklı cezalar mı veriliyordu? "Saç çekmek mi? Şimdi ne yapıyoruz, orospu kavgasında mıyız?" Benim sözlerim, zaten var olan

İçinde alev alev yanan bir ateş.

Beni yere fırlattığında ona karşı koyabilirdim, avuçlarım ahşap zemine gömülürken kendimi tutup kafamı sert yüzeye çarpmamı engellemekten fazlasını yapabilirdim ama yapmıyorum.

Kanat uçlu ayakkabısı kaburgalarımı çarpıyor ve rahatsızlığım ani şiddetiyle homurdanmama neden oluyor. Sırt üstü yuvarlanıyorum, sırtarak nefes veriyorum ve tavana bakıyorum, Tanrı'nın şu anda benim halime gülüp gülmediğini, şeytanın yeryüzünde cezalandırılmasından mutlu olup olmadığını merak ediyorum.

Gülüşüm soğuk ve nefessiz geliyor.

Benim gördüklerimi gördüğünüzde neleri komik şaşıırıyorsunuz. Benim yaşadığında. Seth Rogan ve Will Ferrell'in oynadığı komediler artık bana göre değil.

"Yaşlanıyorsun," diye . "Artık bunları zar zor hissediyorum. Spor salonuna gitmelisin."

"Ah!" diye bağırarak üzerime atılıyor, iki dizi göğsümün iki yanında, yumruğu yüzüme sertçe çarpıyor. Yarılan dudağımdan akan kanın tadını alıyorum, metalik acı dilimi ısıtıyor. "Seni öldürmeliydim! Ölmeliydin, o sen olmalıydın!"

Gömleğimin önünü kavrayıp üst tarafımı yerden kaldırdıktan sonra beni tekrar aşağıya fırlatırken kafatasımda zonklayıcı bir acı hissediyorum. Kahretsin, bu başımı ağrıatacak.

Tekrar tekrar beni kaldırıyor ve tekrar aşağı indiriyor. Kafamın içinde yüzüyorum, gözlerimin köşelerinde yıldızlar dans ediyor. Beni yaratan adamdan aldığım yaraların büyüyen listesine bir sarsıntı daha eklendi.

"Yap o zaman! Öldür beni!" Bulanıklığımda bağırıyorum, bunun her zerresini hissediyorum. İçinde boğuluyorum. Beni tamamen batırmasına izin veriyorum.

Beni sarsmayı bıraktığında ağır nefes alışını duyuyorum ve bir zamanlar bana beyzbol topunu nasıl atacağını öğreten, kalabalıkları görebilmem için beni omuzlarına atan, bana baba sevgisiyle bakan adama bakıyorum.

Şimdi gözlerinin içinde gördüğüm tek şey, oraya koyduğum kan çanağı sefalet. Ona hediye ettiğim ıstırap. Mutluluğa, iyiliğe, aydınlık olan her şeye inanan yanını öldürmüştüm.

Burası benim kefaret ülkem.

Acıyı bu kadar iyi hissettiren şey bu. Bunu hak ettiğimi bilmek.

"Senden nefret ediyorum." Kükrüyor. Tükürük dilinden uçuyor ve yüzüme çarpıyor. "Sen şeytandan başka bir şey değilsin.

Bunun bedelini ödeyeceksiniz, tüm kötülüklerinizin." İşte burada.

Sevgili lakabım. Benim için en sevdiğim.

Şeytan.

El diablo.

Lucifer.

Bir zamanlar, çocukken, iyi niyetimden kovulmadan ve yanmaya terk edilmeden önce bir melek olmuştum.

Kilise eskiden gitmekten çekinmediğim bir yerdi. Annem hayattayken ve hepimiz mutluyken. Şimdi kapıdan girerken ateşler içinde kalıyorum.

Orada duruyoruz, birbirimize lanet olası bir kıyamet sırasında New York'a güç verecek kadar aşağılama ve öfkeyle bakıyoruz. Derin nefesler ve hafızalarımızdan asla silinmeyecek lanet olası bir tarih.

Mantıklı ve analitik düşünen bir adamı aldım, onu atılgan, fevri bir dönüştürdüm. Onu kendimin daha yaşlı bir versiyonu haline getirdim, ikimiz de kendi araf versiyonumuza yakalandık.

Babamı mahvettim.

Ve her gün bana bunu ödetiyor. Elleriyle, sözleriyle, diniyle.

Boğazımdaki kuruluğu bastırmaya çalışarak yutkunurken, çalan bir korna onu biraz olsun kendine getirmiş gibi görünüyor. "Kulübe hoş geldiniz."

Vücudumdan inerken ellerini üzerimden itiyorum, beni orada yatar halde bırakıyor ve kalkmama yardım edecek bir el bulamıyorum. Bana yardım edeceğini düşünmemiştim ama yine de kayda değirdi.

On yedi yaşında olmama rağmen ayağa kalkarken ondan daha uzun duruyorum. Birkaç santim ona bakmamı sağlıyor, saçlarım biraz gözlerimin önüne düşüyor. "En azından bir dahaki sefere lanet olası işi bitirecek cesaretin olsun."

Nefes alıp gerçekliğe dönerken omuzları çöküyor. Mutfağa doğru yürüyüp masanın üzerindeki viski bardağını alıyor, dudaklarına götürüp boğazından aşağı döküyor.

İşin ironik yanı, hemen yanındaki tezgâhtan İncil'ini alıyor.

"Sen karaciğerini boğarken Tanrı'nın sana yardım edeceğini mi sanıyorsun? Oburluk onun yapılmaması gerekenler listesinde oldukça üst sıralarda yer alır."

Piçin teki olabilirim ama en azından ikiyüzlü değilim.

İfademi tamamen görmezden gelerek, "İnancımı sorgulama oğlum. Ve artık onlarla takılmanı istemiyorum. O söğüt ağacını yakman bardağı taşıran son damla oldu, Rook. Seni temize çıkarmak için ne kadar çok ipin çekilmesi gerektiğini tahmin bile edemezsin."

Kıkırdıyorum, kanepenin arkasından kapüşonlu tişörtümü alıyorum. Başımdan geçirip vücuduma doğru çekiştiriyorum. "Bardağı taşıran son damla. İlk saman çöpü. Fark etmez, dostum." Geriye doğru yürürken yüzümü ona dönerek kollarımı iki yana açıyorum. "Beni onlardan uzak tutamazsın. Bu asla olmayacak. Tıpkı benim seni bu gece bütün işeyi bitirmekten alıkoyamayacağım gibi. Unutma, ben şeytanım. Şeytan ne isterse onu yapar."

Ağacı inkar etme zahmetine girmiyorum. Benim yaptığımı biliyor. Herkes benim yaptığımı biliyor. Ama kanıt olmadan, tanık olmadan yapabilecekleri hiçbir şey yok ve işin güzelliği de burada.

Polisten öğretmenlere kadar herkesin beni kaotik bir kundakçı olarak gördüğünü bilerek etrafta dolaşmak - hepsi benim ne olduğumu biliyor.

Bana Deccal diyorlar. Şeytan'ın belinden çıktım. Dünya gezegeninde cehennem, ya da bu durumda, Ponderosa Springs için cehennem.

Bayıldım.

Ben yanlarından geçerken tespihlerine nasıl da sarılıyorlar. Üç kez Meryem Ana diye fısıldamalarını, çünkü bana bakmak bile günah. Yaptığım her şeyi bilmelerini ve beni durdurmak için hiçbir şey yapamamalarını seviyorum.

Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Beni durduramazsın.

Bizi durduruyor.

Ve ne var biliyor musun? Siktir et o ağacı.

Bana bakıyor, ölü gözleri tiksintiyle dolu. "Beni hasta ediyorsun." Viski şişesinin boynunu tutuyor ve ben ayrılmadan önce benimle başka bir kelime konuşmadan çalışma odasına doğru yürüyor.

Kapıyı çekiştirerek açıyorum, arkamdan gümbür gümbür çarpıyorum ve garaj yolundan Alistair'in arabasına doğru yürürken hiçbir şeyi kaçırmıyorum. Renkli camlar nefret dolu kıcını benden koruyor, ama iyi bir ruh hali içinde olsa bile, camın arkasında beni bekleyen kalıcı bir kaş çatma olduğunu zaten biliyorum.

Yolcu koltuğuna geçip derin bir nefes alarak koltuk başlığına yaslanıyorum. Bir sessizlik oluyor ve Alistair'in yüzümün yan tarafına baktığını hissedebiliyorum.

"Sana yardımcı olabileceğim bir konu var mı Caldwell?" Hâlâ ileriye bakarak soruyorum.

"Evet, lanet çenende kan var. Temizle şu pisliği." Torpido gözüne uzanıp kucağıma beyaz peçeteler attı.

Çenemi silerek kolayca alıyorum. Kırmızı lekeler neredeyse anında çıkıyor. Yarın, kesik donuk bir sızıdan başka bir şey olmayacak ve birkaç gün içinde muhtemelen kabuğu soyup tekrar acısını hissedeceğim.

Tabii bana tekrar tekrar yarmazsa. Her iki durumda da.

"Neredeyse her gün seninle antrenman yapıyorum. Sen ona vurabilirsin." Her şeyin bittiğinden emin olmak için daha sert ovuşturarak, "Başa çıkabilirim" diye cevap veriyorum.

Başını sallıyor, garaj yolundan çıkıyor ve diğer çocuklarla buluşmak için Peak'e doğru ilerliyor. Yazın son birkaç günü karanlığa gömülüyor, lise son sınıf yavaş yavaş yaklaşıyor ve ben bu kadar çok yüz görmeyi dört gözle beklemiyorum.

Zamanımın yüzde doksanını aynı dört kişiyle çevrili olarak ve bunun kalmasını istiyorum. Siyah kot pantolonumun içine uzanıp Marlboro Reds paketimi alıyorum ve paketten bir çubuk çekiyorum.

"Mesele senin idare etmen değil. Yumruk yiyebileceğinin farkındayım. Bu lanet olası bir prensip, Rook. Baban seni eşek sudan gelinceye kadar döverken nasıl arkana yaslanacaksın?"

Peçeteyi yumak haline getirip yumruğumu sıkıyor ve döşeme tahtasının üzerine fırlatıyorum, arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Alışkanlıktan ötürü Zippo'yu parmaklarımın arasında gezdiriyor, çakmak taşına vurup ucuna alev vermeden önce birkaç kez döndürüyorum.

"Bırak da babam için ben endişeleneyim, tamam mı? Ben iyiyim. Bir yıl sonra üniversiteye gideceğiz, çok çok uzaklara." Dumanı ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. "Çocukluğumdan beri bununla uğraşıyorum. Bir yıl daha dayanabilirim. O yüzden bırak artık, kardeşim."

Ayağını gaz pedalına daha fazla bastırmasını izlemeden önce arabayı öfkeli bir homurtu dolduruyor ve seksen beşe ulaşıp tırmandığımızda gözümü bile kırpıyorum. Eğer bir kazada ölürsek, kazada ölürüz.

Herkes bir noktada aynı yere varır, altı ayak altına. Oraya nasıl gittiğimiz önemli değil. Hepimiz aynı şekilde hissediyoruz. Silas'ın aşık kıçı hariç hepimiz.

Thatcher, Alistair ve ben bu kasabadan gitmeyi o kadar çok istiyoruz ki, oraya ulaşmak için dikenli tellerden bile geçebiliriz. Bu ölmek anlamına gelse bile. Buradan *gideceğiz*. Her birimizin farklı sebepleri var ama hepsi bize bağlı olan geçmişe dayanıyor. Buradan asla kaçamayacağımız anılar çünkü bu kasaba bir tabut.

Sizi geçmişinizle boğar, yolunuza devam etmenize asla izin vermez. Asla unutmama izin vermez. "Kardeşim" demenden nefret ediyorum. Çok sinir bozucu."

Gülüyorum, kapüşonumu başıma çekiyorum. "Evet, huysuz bir pislik olmandan nefret ediyorum ama bu yakın zamanda değişmeyecek."

"Her neyse, ukala."

Yolda ilerlerken müzik sesimizi bastırıyor. Alistair'in delice kontrol sorunları var, bu yüzden varış noktamıza ulaşana kadar metal dinlemek zorunda kalıyorum, bu da arada bir iyi oluyor. Ama yedinci gitar solosundan sonra kulaklarım uyuşmaya başlıyor. Bu kadar yakın iki insan için müzik zevklerimiz daha farklı olamazdı.

Gözlerim pencerenin dışında birbirine karışan çamları buluyor. Kasaba sınırlarından gittikçe uzaklaşıyoruz. Bir sonraki boktan küçük kasabaya girmeden hemen önce sağa sapıyor ve bizi ağaç kulelerinin arasına gizlenmiş toprak bir patikaya götürüyor.

Güneş ufkun ötesine düşerken Thatcher ve Silas'ın araçlarını görüyorum, çoktan park etmişler. Yanlarına yanaşıp iniyoruz ve yolun geri kalanını uçurumun kenarına kadar yürütüyoruz.

The Peak sahilde, yerel halkın yaz aylarının çoğunu geçirdiği küçük bir plaj olan Black Sands Cove'un masmavi dalgalarına bakan küçük bir kara parçasıdır. Bizim yerimiz gözlerden uzak, altımızdakilere bakıyor. Çoğu zaman takılmak için buraya geliyoruz çünkü evde olmaktan pek hoşlanmıyoruz.

Ailemizden uzakta olmak her zaman daha iyidir. Yalnız, birbirimizle.

"RVD! Tanrıya şükür, Thatcher'ın kaşlarını saniyeler kaldı."

Sesi pürüzsüz, hepimizden daha yumuşak ve sadece Rosemary Donahue'ye ait olabilir.

Bizimle görünecek kadar taşaklı zengin kız ve bana baş harflerimle hitap eden tek kişi. Sevdığı adam için itibarını riske atmaya istekli tanıdığım tek kişi. Hepimizin kız kardeşi. Aramızda davetsiz bir misafir olduğunu fark edecek zamanımız bile olmadan grubumuza sızdı. Silas'ın kucakındaki kıza bakıyorum, ikisi de yuvarlak bir odun yığınının yanındaki sandalyede oturuyor.

Kumral saçları rüzgâra kapılıp adamın yüzüne ama biliyorum ki adam bunu umursamıyor.

Thatcher elinde bir kutu çakmak gazı tutarak, "Bana olan güven eksikliği egomu zedeliyor, Rosie," diye karşılık verir. "Saçmalık," diye alay ediyor Silas. "O devasa egoyu zedeleyecek bir şey yok."

Thatch pek çok şeyde iyidir -toplu bir cinayetten konuşarak sıyrılmak, milyonların kalbini kazanmak, bir şeyleri bıçaklamak- ama yangın çıkarmak bu temizlik manyağı için biraz fazla dağınıktır.

"Otur, Thatch. Saçını mahvetmeni istemiyoruz."

Kabı ondan alırken bir orta parmak işareti yapıyorum ve yanımdan geçip koltuğuna gitmesine izin veriyorum. Dartımı dudaklarımın arasına yerleştirerek sıvıyı ahşabın etrafında bir daire çizicecek şekilde fişkırtıyorum, her parçanın üzerinde yakıt olduğundan emin olarak merkeze doğru döndürüyorum.

Birkaç saniye içinde ne olacağını bildiğim için heyecandan karnıma ağrılar giriyor.

Ateş, varlığımın temel unsurudur. Bir kibritin her çakılışı, bir alevin her fiskesi bir dürtüdür. Onu durdurmak mümkün değil. Her zaman onu düşünüyorum, hayal ediyorum, tefekkür ediyorum.

Bazı insanların başkalarını öldürmeye itilmesi, temizlik takıntısı ya da yatmadan önce kapısını sekiz kez kilitlemesi, ellerinizdeki o seğirmeli kaşıntı - bu olmadan bana olan şey bu.

Ateş benim etim. Kemiklerim. Benim evim.

Kendimi dengeleme yolum.

Ceza olarak dayak yemek küçük düşürücü olabilir, ancak doğadaki en öngörülemez unsurlardan birini kontrol etmek, bu kontrol edilemez bir güçtür.

Her yandığında kendimi mutlu hissediyorum. Göğsümde, kollarımda ve ayak parmaklarıma kadar bir sıcaklık yayılıyor. Hayatımın çürüten bir çöplük yangını olmadığı zamanları hatırlamamı sağlıyor.

Ve hayatımın geri kalanını bu yüksekliğin peşinde geçireceğim. Piromani benim ilacım ve tedavim.

Sigarayı ahşabın ortasına atıyorum, kirazın çakmak sıvısıyla birleşmesini izliyorum. İşte orada, her şeyi başlatan kıvılcım. Alevler gittikçe yükselene kadar birlikte tutuşurken kafamı bir uğultu dolduruyor.

Her bir tahta parçası koyu turuncuyla ıslanmış, alevler göğsümün hemen üstüne ulaşırken sıcaklık tenimi terletiyor.

Ona bakarken bile boşalabilirdim. Kasabaya getireceği yıkımı, içindeki insanları, sahip olduğu hasar kapasitesini düşünüyorum. Ve o anda, onu kontrol edebilecek tek kişi gibi hissediyorum.

Alistair ve Thatcher'ın arasındaki yerime oturuyorum, başımı arkaya yatırıp bir an için gözlerimi kapatarak diğer herkesin konuşmasını dinliyorum.

"Siz dördünüz bu yıl okul başlamadan önce mezuniyet balosu bağış gecesine katılacak mısınız?" Rosemary safça soruyor.

"Muhtemelen," diye yanıtlıyor Alistair. "Muhtemelen senin istediğin şekilde değil ama bu bir olasılık." O aptal bağış kampanyası için ne planladığımızı bildiğim için sırtıyorum.

"Çok yasadışı bir şey değil, tamam mı? Erkek arkadaşımın kefaletini ödeyerek hapisten çıkarmak istemiyorum." "Sanki yakalanacakmışız gibi," diye ekliyor Thatcher.

"Belki bu sefer sen de bize katılırsın Rose," diye ekliyorum, belli ki en iyi arkadaşım olan zorba erkek arkadaş yüzünden şaka yapıyorum. "Eğlenceli olabilir."

Belini sıkıca kavradığını ve dişlerinin gıcırdadığını çıtırdayan ateşin karşısından duyabiliyorum.

"Cesedimi çiğnemen lazım. Ponderosa Springs'te gece çöktüğünde yaptığımız şeylerden uzak duruyor," diyor Silas.

"Gece çöktüğünde mi? Burası yaklaşıp hayalet hikayeleri anlatacağımız yer mi?"

"Siktir git, Rook. Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu bulaşmasına gerek yok."

Rose, "Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun ve Rook'un dediği gibi, eğlenceli olabilir bebeğim," diye itiraz ediyor ve Silas'ın daha sonra bu konuyu açtığım için bile kıcımı tekmeleyeceğini biliyorum, bu yüzden devam edebilirim.

"Gördün mü? Bırak kız yaşasın, Si."

"Seninle neden arkadaş olduğumu bana tekrar hatırlatır mısın?"

Bana en yakın dört kişiden kahkahalar yankılanıyor gecenin içinde. Kahkaha benim için çok garip bir ses, çok normal ve insani bir şey. Yaptığımız ve yapacağımız şeyleri yapabilecek türden insanlar olduğumuzu asla düşünemezsiniz.

Bizler çok kötü şeyler yapan kötü insanlarız. Çok iyi.

İç çekiyorum, ellerimi başımın arkasına atıyorum. "Çünkü senin bana ihtiyacın var," diyorum. "Birbirimiz olmadan biz kimiz ki?"

Soru derilerine işliyor. Hepimizin mezara götüreceğimiz kendi sırları olsa da, bizi birbirimize bağlayan ortak bir anlayış var. Başkalarının asla anlayamayacağı bir anlayış.

Her birimizin içinde yaşayan bir karanlık, bir açlık.

Ayrı ayrı, bölünmüş damarlarımızdan sızan trajediyle doğan çocuklarız

sadece. Birlikte ise tam bir kaosu.

SON SÖZ

Lanet olsun, dostum. Bu kitap.

The Hollow Boys serisine başladığımda Thatcher ve Lyra'nın olay örgüsünü biliyordum. Adamın bir seri katilin oğlu olduğunu ve kadının onu takip ettiğini biliyordum. Planlamadığım şey ise tüm hayatımı nasıl ele geçirdikleriydi. Bu yıl benim için zor geçti. Ama bu kitap? Bu, sayfaya kanımı akıtmam, içimi dökmem ve tüm duygularımı açığa çıkarmamdı. Her bir kelimeyi hissettim. Tüm aklım sadece bu iki karakterdeydi. Onlar bugüne kadar yazdığım en zor çift, ama hiç bu kadar gurur duymamıştım. Başından beri nefret ettiğimi söylememe rağmen bu kitabı çok sevdim. Hepsi yalandı.

Bu kitap için teşekkür etmem gereken o kadar çok kişi var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Fletcher, çalışma programıma gösterdiğin sabır inanılmaz. Cassian'ınızın Nesta'sı olduğum için çok şanslıyım. Her zaman elinizi uzattığınız için teşekkür ederim.

Mesih'teki kız kardeşlerim beni başlatmayın. Hayatlarımız nasıl da iç içe geçmiş durumda ve gerçekten sizinle bir gün bile geçiremediğimi hissediyorum. Sürekli tavsiyeleriniz, gülüşleriniz ve desteğiniz için minnettarım. İşte yıllarca çakırkeyif yazmaya ve genel dostluğa. Ayrıca, #pantygate için uğraştım ama sonunda #shirtgate oldu.

Tril, seni seviyorum. Asla pes etmeme izin vermediğin için teşekkür ederim.

Safran! Saf, Saf, Saf! Siz benim en yakın arkadaşlarımdan birisiniz ve kitaplarım bittiğinde size göndermekten her zaman büyük heyecan duyuyorum. Her şey için teşekkür ederim.

tavsiyenin anlamı çok büyük.

İnanılmaz Alfa'larım! Kandace ve Shaunna, siz ikiniz bunu atlatmamı sağladınız. Rastgele saatlerde yüz yüze görüştüğünüz ve delirmemi engellediğiniz için teşekkür ederim.

Bunu bir araya getiren herkes, kapak tasarımcıları, formatçılar, editörler. Siz olmasaydınız ben kaybolurdum.

Fantastik dördü, sizi dışarıda bırakacağımı , değil mi? Her birinize olan minnettarlığımı asla tam olarak ifade edemeyeceğim. Sizi karanlıktan çekip çıkardıkları için insanlara nasıl teşekkür edersiniz? Bunun için bir teşekkür kartı var mı? Bir tane bulmaya çalışacağım. Andy, beni ayakta tuttuğun ve gülmem gerektiğini unutmama asla izin vermediğin için. Hannah, hiçbir zaman, tek bir kez bile tutkumdan dolayı kendimi kötü hissettirmediğin, sadece onu cesaretlendirdiğin ve büyümesine yardımcı olduğun için. Ve Jess, kendi başıma yapamadığım zamanlarda beni savunduğun için teşekkür ederim. Kendimi ilk sıraya koymama yardım ettiğin için. Hepiniz dünyayı hak ediyorsunuz. Sizi seviyorum.

Ve sen, sevgili okuyucu. Her zaman sen. Sabrın, bu karakterleri sevdiğin ve beni daha iyi olmaya ittiğin için teşekkür ederim. Biliyorum, şu anda beni hayatınızdan çıkarmanın eşiğindesiniz, ama size söz veriyorum, bu yolculuk? Buna değer. Hadi, elimi tut, karanlığa doğru ilerliyoruz.

MONTY JAY'İN KİTAPLARI

THE HOLLOW BOYS

Çaldığımız Yalanlar
Yaktığımız Gerçekler
Arzuladığımız Kan Birinci
Bölüm Arzuladığımız Kan
İkinci Bölüm

THE FURY SERIES

Aşk ve Hokey Buz
Kalpler
Parçalanmış Buz
Kör Geçiş

STANDALONE

Aptallar için Cesaret

BAĞLANTILI KALIN

Kırık kahramanlar ve onların HEA'larını bulmalarına yardımcı olan aşıklar hakkında sinirli romantizm yazarı. Monty Jay kendisini Red Bull bağımlısı bir Vahşi Çocuk ruhuna sahip bir punk rock çocuğu olarak tanımlamayı seviyor. Yazmadığı zamanlarda Stephen King ile ilgili her şeyi okurken, dövme yaptırırken ya da ailesiyle vakit geçirirken bulunabilir.

[Bültenime Katılın](#)
[Beni Beni Facebook'ta](#)
[ekleyinInstagram'da takip](#)
[edin](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.